

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Not in My Book

A NOVEL



KATIE HOLT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİTABIMDA YOK

Bir Roman

KATIE HOLT



alcove
press

Momo, büyükannem ve sevgili büyükbabam için. Bunu en iyi ayağımı ağzıma sokarak yazdım.

Bana her gün aşk romanlarının sayfaları arasındaki sevginin onların dışında da var olduğunu gösteren ailem için.

GÜZ

İnsanlar aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söyler. Ama Hunter'da bu çizgi okyanuslar kadar genişti.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BİRİNCİ BÖLÜM

Annem, söyleyecek güzel bir şeyim yoksa, en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğunu söylerdi. Bu tipik bir anne tavsiyesiydi, ama benim düsturum oldu. Temelde Güney'in emirlerinden biriydi. Bilirsiniz, güney misafirperverliği falan.

Aiden Huntington'ın annesinin ona tam tersini söylediğinden neredeyse emindim. Söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa, çatılardan bağırın! Akıllarına ne kadar *değersiz* olduklarını kazıyana kadar tekrarlayın!

Aiden'in neden beni azarlama ihtiyacı hissettiğini açıklıyor. Her seferinde. Tek.

Sınıf.

"Duyusal detaylar üzerinde çok çalışılması gerekiyor." Bölümümle ilgili görüş bildirme sırası kendisine geldiğinde ağzından çıkan ilk şey bu oldu. Çoğu insan yorumlarına bir ya da iki güzel şeyle başlar ve nazik yapıcı eleştirilerle bitirirdi. Ama Aiden doğrudan konuya girdi ve kalbinden geçenleri söyledi. Sayfaları çevirdi, sanki bölümüm onu kişisel olarak rencide etmiş gibi ağzı kaşlarını çatarak kapandı.

"Ve diyaloglar. Yani, hadi ama. Eğer Rosalinda-"

"Rosie," diye araya girdim. Gözlerini benimkilere dikti, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu, kaşları hafifçe kalkıktı. "Bunu konuşmuştuk. Benim adım Rosie."

Profesörümüz Ida, odanın önünden boğazını ve bana karanlık bir bakış attı. Atölye çalışmasının ilk kuralı? Atölye sırasında konuşmayın.

Yazarın, hazır notlarla gelen sınıf için eserini yüksek sesle okuması gerekiyordu. Sınıf tartışırken, yazar sessiz kalacak ve her şeyi içine çekecekti.

Geri çekildim ve Aiden'a devam etmesi için isteksizce başımı salladım.

Dönem daha birkaç hafta önce başlamıştı ama bu kısa sürede rutinimiz haline gelmişti. Aiden'ın gönderilerini okuduğumuzda hepimiz övgüler yağdırdık.

ve *eleştiriler*. Hakaret değil, sadece *öneriler*. Her zaman çok nazıktık ve ona neyin işe yarayıp neyin yaramadığını nazıkçe söyledik. En kötüsü de çoğu zaman eserlerinin işe yaramasıydı.

Karşılığında, evet sert ama ne yazık ki yardımcı olan yorumlar yaptı. Aiden'ın, etrafındaki herkesi daha iyi bir yazar haline getiren sinir bozucu bir editörlük gözü vardı. Bana gelince hariç. Bu, bu dansı yaptığımız ikinci dönemdi - bunu geçen dönem ana kurgu atölyemizde de yapmıştı. Çalışmalarımı inceleyecek kadar önemsememişti çünkü romantizm türünün zaman ayırmaya değmeyeceğini düşünüyor ve gelişmeme yardımcı olmayı umursamıyordu.

Birkaç dakika daha devam etti ve gönderdiğim eserler hakkında her zaman söylediklerini söyledi:

Bunun bir aşk hikayesi olduğunu anlıyorum, ama aşk hikayesi gerçekten olay örgüsünün merkezinde olmak zorunda mı?

Bu karakterlerin aşık olmaktan daha iyi yapacak işleri yok mu?

Bakışlarını karartmak ne anlama geliyor?

Sınıftaki diğer tek romantik yazar olan Jess'e atölye masasının karşısından bir bakış attım. O da benimle dayanışma içinde gözlerini devirdi. Tam zamanlı bir öğrenci olarak Jess benden iki ders daha fazla alıyordu ve ne kadar yorgun olduğunu *hayal* bile edemiyordum. Ben sadece yarı zamanlı çalışıyordum, NYU'yu bile karşılayabilmek için yüksek lisansımı yıllarca uzatmıştım.

Geçen yıl romantizme olan sevgimiz sayesinde birbirimize bağlanmıştık ve bu bağ bu yıl Aiden'ın bizim türümüzden bariz bir şekilde hoşlanmamasıyla daha da güçlendi. Geçen dönemin tamamını ondan şikâyet ederek geçirmiştik ama şimdi onun bana karşı acımasızlığına tanık olduğu için, *ki* ne gariptir ki bunu hiç yaşamamıştı, daha da sempatik davranıyordu. Şimdi, ne zaman Aiden'dan şikâyet etsem, "Hepsi bastırılmış cinsel hayal kırıklığı. Muhtemelen yatakta partnerinin inlemelerinin uzunluğunu eleştiriyordur."

"Her şeyden öte"-Aiden elindeki kâğıt yığınının aramızdaki ahşap masanın üzerine bıraktı, sanki onlara bir dakika daha bakmaya dayanamayacakmış gibi yüzünü buruşturdu- "düz kalıyor. İçinde neredeyse hiç duygu yok. Bir romantizmin size bir *şeyler* hissettireceğini düşünürsünüz, en azından neşe. Bunu aktaramamış olmanız gerçekten etkileyici."

Aiden'a ölümcül bir bakış gönderdim ama altın kuralımıza sadık kaldım ve çenemi kapalı tuttum.

Aiden sözlerini bitirdiğinde Ida, "Rosie, istersen yorumlara cevap vermekte özgürsün," dedi.

Sınıf arkadaşlarımla bana verdiği notları gözden geçirdim. Bu, bir şeylerin, *herhangi bir şeyin* tutacağını umarak teslim ettiğim üçüncü ilk bölümdü. İki dönemlik seçmeli bir roman yoğunlaştırma dersindeydik, bu da romanımızın ilk yarısını bu dönemin sonunda vize için, tamamını ise kursun sonunda teslim etmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Bu ders seçmeli bir dersti, ancak ders gerekliliklerimiz arasında sayılıyordu ve bitirme tezi olarak bir roman sunmayı seçen bizlere yardımcı olmak için tasarlanmıştı.

Konumuzdan emin değilseniz bölümleri test etmek için ekleme/bırakma döneminin sonuna kadar vaktimiz vardı ve ben zorlanıyordum.

Roman yazarı olmaya kararlı bir şekilde büyümüştüm. Aşk romanları yayınlayıp dünyanın dört bir yanındaki umutsuz romantikleri kendimden geçirmem *gerektiğine* karar vermiştim - dışarıda benim için başka bir şey yoktu. Romantizm benim dünya görüşümü şekillendirmiş, iyimserlik ve umutla yaşamamı sağlamıştı. Bunu başkalarına da vermek istiyordum. Ve bu, sonunda acı veren yazar tikanıklığını aşır bir taslağı bitirme şansımıydı.

"Aralarındaki gerilimi ayarlamaya çalışıyorum. Sonunda romantizmlerinin gerçekten patlamasını istiyorum."

Alaycı bir ses sözümü kesti. Aiden sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini devirdi. *Yıllar* önce Aiden'ın sevimli olduğunu düşünürdüm. Onu tanımadan önce, karşısında oturma fikri beni heyecanlandırırdı. Ama geçen dönem birlikte yaptığımız atölye çalışmasından sonra, Aiden'ı görmek bile ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Sınıfta dokuz kişiye kadar ama atölye çalışmasının ilk gününde oturduğumuz koltuklar kalıcı koltuklarımız haline gelmiş gibiydi - aksi takdirde masanın diğer ucunda, ondan çok ama çok uzakta otururdum.

"Özür dilerim, Aiden. Söylemek istediğin bir şey mi vardı?" Gözlerimi ona diktim ve konuşması için meydan okudum.

Yeşil gözleri, kavgaya tutuşmadan önce her zaman olduğu gibi bana dik dik bakıyordu. Sadist, karakterlerine iç karartıcı geçmişler ve trajik sonlarla işkence etmeyi sevdiği kadar tartışmamızı da seviyordu. Romantizmin zıttı bir kahramandı ve ağzını her açtığında bunu kanıtlıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, "İstediğimi " dedi.

"Hayır, devam et. *İsrar* ediyorum." Masanın üzerinden öne, ona doğru eğildim. Saçlarım omzumun önüne düştü, yüzümde bir gülümseme belirdi. Ben artık

Mazoşisttim ama Aiden'la yüzleşmeye asla karşı koyamazdım. Herkes gibi ondan korkmuyordum.

"Peki." Sandalyesinde doğruldu ve kollarını ön kollarına doğru itti. Aiden'in olağanüstü yazarlığından daha sinir bozucu olan tek şey, onun hayatımda gördüğüm en muhteşem erkek olmasıydı. Tarihi romanlardaki gibi ateşliydi. Güçlü bir çene hattı ve inanılmaz derecede yumuşak görünen mükemmel taranmış saçları vardı. Uzun kollu gömleği kolunun üzerinde gerilmişti, pazularının kabarıklığını görebileceğim kadar dardı. Kendimi onun da kişiliği kadar çirkin olduğuna ikna çalışarak başka tarafa baktım. "Çağdaş bir aşk romanı, değil mi?"

"Doğru."

"Peki, gerçekten ne kadar gerginlik olabilir? Anında tatmin çağında yaşıyoruz. Bugünlerde tek gerginlik başparmağınızın sağa mı sola mı kayacağı."

"Katılmıyorum," diye konuştu Tyler. Sınıftaki diğer mantıklı seslerden biriydi. Tyler ve ben iyi arkadaş olmamıza rağmen, o taraf tutmayı reddetti. Tüm sınıf ya Rosie ya da Şeytan Takımı'nın tarafını tutmuştu ama Tyler tam ortada kalmıştı. Tyler konuşurken Aiden'a sırtımdı çünkü Tyler'in senin tarafında olması, aramızdaki söze dökülmeyen rekabette senin kazanman anlamına geliyordu. "Bence pek çok insan hâlâ organik olarak tanışıyor ve tanıştıklarında da kesinlikle biraz gerilim oluyor. Kız kardeşim karısıyla bir kafede tanıştı. Tinder ya da Hinge yok, sadece saf ve sevimli bir tanışma."

Aiden "tatlıyla tanış" deyince gözlerini devirdi. Aynı şekilde "sonsuz dek mutlu", "yavru köpekler" ve "gün ışığı"nda da öyle yaptı.

"Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor."

"Yirmili yaşlarının sonundaki hoşnutsuz pislikler için bir kitap yazarken senin de fikrini soracağım," diye tersledim, her saniye daha da sinirlenerek.

"Harika. Yalnız, yaşlı kedi kadınlar için bir kitap yazdığım da seninkini de isteyeceğim."

Kızarmış bir halde parmağımı ona doğru uzattım. "Sana bunun romantik okuyucular için modası geçmiş bir klişe olduğunu *söylemiştim*. Hem de *cinsiyetçi* bir klişe."

"Ben de sana edebi kurgu üzgün insanlar için değildir demiştim."

"Edebi kurgunun üzgün insanlar için olduğunu sanmıyorum!" Sınıf bir tenis maçı izler gibi karşılıklı konuşmamızı izliyordu, her kelimedede kafalar dönüyordu. "Bence *sen* ne yazarsan yaz öyledir!"

"Tamam, tamam." Ida masanın başındaki koltuğundan kalkıp bize doğru baktı. Görünüşe bakılırsa korkutucu biri olması beklenemezdi ama Aiden ve ben ilk kez dövüştüğümüzde ne kadar korkutucu olabileceğini kanıtlamıştı. Başının etrafına yayılan kıvrıkcık kıvılcık saçları vardı ve böyle sinirlendiğinde alev gibi görünüyordu.

Aiden ve ben beş yaşındaki çocuklar gibi koltuklarımıza çökmüş, birbirimize hançer fırlatıyorduk. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, dilimi ona çıkarma isteğime direniyordum. Dönem yeni başlamış olsa da geçen dönemden kalan bir gerginlik vardı ve sınıfın da bunu hissedebildiğini biliyordum. Ne söylersem söyleyeyim, benimle aynı fikirde olmayacaktı, ben de aynı şeyi yaptım. Geçen dönemki atölye çalışmamızla ilgili birkaç hikâyenin ortalıkta dolaştığından emindim.

"Bu odada her şeyi medeni tutmayı ve burayı çalışmalarımızı paylaşmak için güvenli bir alan haline getirmeyi unutmayalım." Ida her birimize sert bir bakış attı. "Tercih ettiğimiz tür olmasa bile hepimiz herkesin çalışmasının içeriğine saygı duymalıyız."

Benim bölümümle ilgili düşüncelerini anlatmaya başladı ve ben de odaklanmak için elimden geleni yaptım ama Aiden beni kızdırmıştı. Bitirdiğinde ve başka birinin çalışmasına geçtiğimizde, masanın öbür ucundan Aiden' bir bakış attım ve yok olup gitmesini diledim. Gözlerimi yakaladı ve bakışlarını Ida'ya çevirmeden önce dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Bir gün Aiden adında bir karakter yazacağıma ve ona en acı verici ölümü yaşatacağıma yemin ederek tırnaklarımı avucuma geçirdim. Sonra tekrar, gerçek Aiden bundan çok hoşlanabilirdi.

Ida, "Ekleme/bırakmadan önce olay örgünüzü son haline getirmeyi ve ana hatlarını çizmeyi unutmayın çünkü sonrasında taslak hazırlamaya tam gaz devam edeceğiz," dedi. "Göz korkutucu olduğunu biliyorum ama romanlarınızı bitirmek için bir maraton koşusuna başlamak üzereyiz. Her zaman olduğu gibi, takıldığınız bir yer olursa ofis saatlerime uğrayın. Bir dahaki sefere görüşmek üzere."

"Rosie, bu akşam içmeye geliyor musun?" Jess, bugün aldığım eleştiri sayfalarını üst üste koyup dikkatlice çantama yerleştirirken sordu.

Tyler, Logan, Jess ve ben dersten sonra düzenli olarak yakındaki bir bar olan Peculiar Pub'da takılıyorduk. Jess ve ben ilk dönemimizde Greenwich Village'daki kafelerde son teslim tarihlerine takılıp çılgınca yazarak hızlı arkadaş olmuştuk. Tyler, Jess'in kampüste aşık olduğu kişiydi. Tyler'ı

Geçen bahar atölyemizin kapısından içeri girmeden önce onu kütüphanede ve Yazarlar Evi'nde birkaç kez görmüştüm. O anda kendini zar zor toparladı ve gerçek bir arkadaş gibi onu ve Logan'ı bir gün bizimle bir şeyler içmeye davet ettim. Ondan sonra grup bir şekilde bir araya geldi.

"Bu gece gelemem," dedim özür dileyerek. "Hideout'ta başka bir vardiya aldım. Ama bir dahaki sefere orada olacağım?" Masanın karşısından Tyler'a baktım ve Jess'e fısıldadım, "Bu gece harekete geç."

Jess gözlerini devirdi. "Sanki. İlgilenmiyor."

"Bence öyle," diye ısrar ettim. "Ama eğer bu gece istemiyorsan, söz veriyorum bir dahaki sefere senin kanat kadının olacağım."

Dışarı çıkmadan önce, "Seni bu konuda tutuyorum," dedi.

Telefonuma baktım ve irkildim. Vardiyama zamanında yetişebilmek için Union Meydanı'na koşmam gerekecekti.

Sınıftan çıkarken, "Yarın mesai saatinde görüşürüz, Ida," diye seslendim.

Bana nazıkçe gülümsedi ve "Bölümünüzü ve geri bildiriminizi yanınızda getirin" dedi.

Atölyemiz Beşinci Cadde'nin dışında, Lillian Vernon Yaratıcı Yazar Evi'nde idi. Dışarıdan bakıldığında NYU'nun Yaratıcı Yazarlık programına ev sahipliği yaptığını asla bilemezsiniz. Küçük sınıfları olan sevimli bir şehir eviydi ve orada vakit geçirmeye bayılıyordum. Her dersten sonra kalabalık Beşinci Cadde'den trene doğru koşarken kendimi gerçek bir New Yorklu gibi hissederdim. Şehirde sonbahar yeni başlıyordu ve ben ayaklarımın altındaki yaprakların her çıtırtısını ve beton binalara karşı kahverenginin her tonunu içime çekiyordum.

NYU'nun en güzel yanı, şehrin kampüsünüz olmasıydı. Ama NYU'nun kötü yanı da şehrin kampüsünüz olmasıydı. Sadece öğrenci kalabalığıyla değil, günlerini geçiren meşgul New Yorklularla ve fotoğraf çekmek için her üç adımda bir duran turistlerle de mücadele etmek zorundaydım.

İnsan kalabalığı caddede ilerliyordu ve ben de onlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Buraya ilk taşındığımda New Yorkluların hızlı temposuna alışkın değildim. Tennessee'de ağır ağır yürürdük. Acele etmeden gülleri kokladık. Geziniyor ve karşılaştığımız neredeyse her insana *selam* veriyorduk. Burada durum böyle değildi.

İki dakika içinde varacak olan 6 trenine yetişmek için bacaklarımı daha hızlı ittim, tüm Güneyli doğama karşı geldim.

"Acelen ne Rosalinda?"

Aiden'in sesiyle sıçradım. Benden neredeyse bir karış daha uzundu ama yine de bana yaklaşmanın bir yolunu bulmuştu.

"En yakın tuvaleti bulmaya çalışıyorum. Kolonyan midemi bulandırıyor," dedim tatlı bir sesle. Adamın biri aramıza girerek ters yönde yürüdü ve bu sırada omzumu itti. Neredeyse beni deviriyordu ama Aiden sert bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni sabitledi.

"Bil diye söylüyorum, burası İtalyan," dedi çenesini kaldırarak. Siyah bir kazak giymişti ve bu onu çok sonbahar ve rahat gösteriyordu. Bu düşünceyi çabucak aklımdan uzaklaştırdım.

"Bil diye söylüyorum, bu çok iddialı."

Sonunda Union Meydanı'na vardık ve parkın kenarındaki merdivenlerden aşağı birlikte yürüdük. Telefonlarımızı turnikelere dokundururken kaşlarım çatıldı. Her pazartesi ve çarşamba dersten sonra bu trene binerdim ve Aiden'i *bir kez bile* burada görmemiştim. Benimle birlikte merdivenlerden inerken göz ucuyla ona baktım. Beni öldürecek olsa bile bunu herkesin içinde yapmazdı. Öyle değil mi?

Peronda yanımda durmuş treni bekliyordu. Onunla boş tren rayları arasına baktım ve direklerden birinin arkasında bir adım geri çekildim. Ne olur ne olmaz diye.

Sessizce durduk, yakındaki trenlerin alçak gümbürtüleri bizi çevreliyordu. Daha fazla dayanamadığımda ona döndüm, şüphelenmişim.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum. Ellerimi kalçalarımın altına koydum, gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalsam da korkutucu görünmek için elimden geleni yaptım.

Eğlenerek bana kısa bir süre baktı. "*Beni* takip etmediğini kim söyleyebilir?"

"6'yı da alıyor musun?" Şüpheyi sordum. "Seni dersten sonra burada hiç görmedim."

Bana bir bakış daha attı. "Hayır."

"Gördün mü? Beni takip ediyorsun."

Tren hızla yanımızdan geçerken, rüzgâr saçlarımın yüzümün önüne düşmesine neden oldu. Trenin gürültüsü arasında Aiden benimle göz hizasına gelene kadar eğildi ve sırtıttı.

"Burası L."

*"Her zaman bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısın?" Ben çizdim.
"Bundan hiç bıkmadın mı?"*

*Gözlerini bana dikti. Biraz daha sinirlenirse kulaklarından dumanlar
çıkmasını beklerdim.*

*Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Belki daha uzun olsaydı
gözüm korkardı. Ama biraz sevimliydi.*

"Her zaman böyle bir pislik olmak zorunda mısın?"

Durakladım, soruyu düşünüyormuş gibi yaptım. "Evet, biliyorum."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

İKİNCİ BÖLÜM

"Geç kaldığımı biliyorum, özür dilerim." İşe girdikten sonra kafamı ofisten içeri uzattım. "Yanlış trene bindim, sonra kayboldum ve yine de üstümü değiştirmem gerekti."

"Sorun yok Rosie, sadece birkaç dakika." Patronum Luke masasından başını kaldırıp bakmadı bile. Elini umursamaz bir şekilde salladı ve "Bar zaten boş. Şimdi git ve vardiyana başla."

New York'a bir hevesle taşınmışım. Tennessee'deki kasabam Rogersville'de beş binden az insan yaşıyordu, bu yüzden New York tamamen yeni bir *dünyaydı*. Bu ay New York'taki ilk tam yılımdı ve beklediğimden daha zor geçti. Güvenlik ağım olarak Güneyli misafirperverliği yoktu ve hayata karşı katı bakış açımı sertleştirmem gerektiğini çabucak öğrenmişim. Sonunda uyum sağladığımı ve şehirdeki yerimi bulduğumu hissediyordum, ne kadar zor olsa da.

"Biraz geç kaldın, ha?" Alexa barın diğer tarafına doğru eğildi. Bana sırtırken koyu kahverengi saçları yüzünün etrafında sallanıyordu.

"Aiden," diye açıkladım küçük beyaz önlüğü belime bağlarken. "Sınıftan çıkarken dikkatimi dağıttı ve kendimi 6 yerine L peronunda buldum."

"¿Cómo te distrajo?" Alexa kaşlarını bana doğru salladı.

"Kapa çeneni, öyle olmadığını biliyorsun." Gözlerimi devirdim ve her vardiyanın başında yaptığım gibi ona bir Shirley Temple yapmak için farklı içki şişeleri ve bardaklardan oluşan duvara doğru döndüm. Alexa romantik biri değildi. Benim gerçek aşka inandığım gibi o da iyi sekse inanırdı. Ve nefret-seksinin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

"Eğer dediğin kadar seksiyse-"

"Onun seksi olduğunu hiç söylemedim," dedim öfkeyle içkiyi ahşap barda kaydırarak.

Bardağı kolayca avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. "Evet, öyle. Ondan bahsederken her yüzün kızardığında ve ne zaman yeşil gözlerinden bahsetsen bunu söylüyorsun."

"Sümük gibi yeşiller."

Alexa başını arkaya yatırdı ve güldü, koyu renk gözleri zevkle doluydu. "Bir gün haklı olduğumu göreceksin. Aşk ve nefret arasındaki ince çizgi, Rosie. İnce çizgi."

"O kadar da ince değil," diye mırıldandım.

Gerçek şu ki, geçen sonbahar Aiden Huntington'a biraz aşık olmuştum. Jess beni Tyler'ın okuduğu bir öğrenci okumasına sürüklemişti ve Aiden okumak için ayağa kalkmıştı. Onu ilk kez görüyordum ve geniş omuzları ve siyah saçlarıyla inkar edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Loş ışıktaki onu görmek zordu ama kare çenesini ve yeşil gözlerini seçebiliyordum. Profiline bir göz attığımda burnunun nasıl daraldığını ve hafifçe yukarı kalktığını görebiliyordum. Onu kafamda bir aşk kahramanı olarak canlandırmaktan kendimi alamadım.

"İyi akşamlar. Ben Aiden ve kurgu bölümlerinden birindeyim. Bu, 'Ev' başlıklı kısa bir öyküden. "

Bir anda sözlerinin büyüüne kapıldım. Sesinin alçak uğultusu evi doldurdu ve omurgamdan aşağı bir elektrik şoku gönderdi. Hikayesi, hiçbir zaman bir yuvası olmamış, bunu uzun süre diğer insanlarda aramış ama sonunda bırakmış genç bir çocuk hakkındaydı.

Belki de evimi özlediğim içindi, ama gözlerimden yaşlar fışkırdı ve yüzümden aşağı aktı. Öne doğru eğilmiş, her kelimesine tutunmaya çalışıyordum. Konuştuğu beş dakika bana iki saniye gibi gelmişti ve daha fazlasını arzuluyordum. Kelimeleri ve cümleleri bu kadar doğal bir şekilde bir araya getirmesini kıskanmak istiyordum ama hayranlık içindeydim.

Sonra, geçen yıl bahar döneminin ilk gününde, kışın soğuşundan kaçıp bir palto giyerek içeri girdi. Bugünlerde erkekler palto giymiyordu. Logoları dışarı bakan North Face ceketler ya da önünde ketçap lekesi olan kapüşonlu sweatshirtler giyorlardı.

Ve daha da kötüsü, ceketini çıkarıp lacivert bir süveter giydi ve dirseklerine kadar sıyırdı. Bu kadar çekici olması neredeyse *dehşet* vericiydi.

O gün tam karşıma oturdu ve gülümsememe geçici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kendimi, ders bittiğinde ona bir şey soracağıma ikna ettim.

Onu kahve içmeye götürdüm. O birkaç dakika içinde her şeyi hayal ettim: Kahve içerken sohbet edecektik, ona okumada onu sevimli bulduğumu söyleyecektim, bana olan sonsuz aşkını itiraf edecekti ve ben de sonsuza dek mutlu olacaktım. Aşk romanı aslında kendi kendini yazmıştı.

Babam benim pembe gözlüklü değil, Rosie gözlüklü bir bakış açısına sahip olduğumu söylerdi. Görmek istediğimi görürdüm. Aiden'ı gördüm ve sırlıklam aşık oldum. Ama la vie en rose hakkında ne derler bilirsiniz; kırmızı bayraklar da tıpkı diğerleri gibi görünür.

Hepimiz masanın etrafında dolaşarak kendimizi ve korkudan komediye kadar ne yazmaktan hoşlandığımızı tanıttık. Ama ağzımdan "romantizm" çıktığı anda Aiden'ın tavrı değişti. Ondaki sıcaklık kayboldu ve yerini kendine özgü çatık kaşlarına bıraktı. "*Gerçekten mi?*" der gibi burnunu kırıştırdı.

Atının üzerinde kibirle oturan Aiden, "edebi kurgu" yazdığını söyledi. Bunu söylerken kelimenin tam anlamıyla burun kıvırdı. Edebi kurgu bana göre değildi ama Aiden'ın romantizme bok attığı gibi ben de ona bok atmazdım.

O andan itibaren işler hızla sarpa sardı. Aiden ve ben neredeyse her konuda anlaşamıyorduk. Ne zaman bir yazı göndersem romantizmi kınıyor ve "Ah, sadece bir yatak olması ne tesadüf," ya da "Hayır, gizlice prens olması çok mantıklı. *Elbette.*" Keşke ben de onun yaptığı gibi hakaretler savurabilseydim ve iz bırakabilseydim. Denedim ama ona yönelik bir eleştiri bulabilmek için derinlere inmem gerekti.

Alexa'ya, Aiden'ı tanımadan önce ona duyduğum küçük aşkı anlatmakla çok büyük bir hata yapmışım. Şimdi onu unuttuğuma ikna olmamıştı, her ne kadar unutmuş *olsam* da.

"Bugün ders nasıldı?" Alexa tahta barı iterek arkasını görmeye çalıştı. "Hiç kirazınız var mı?"

Barın altındaki buzdolabından küçük bir fincan çıkardım ve içkisine attım.

Alexa ile ilişkim üç katlıydı: arkadaş, iş arkadaşı ve oda arkadaşı. Perulu endişeli anneler ağı tüm dünyayı kapsıyordu. New York'a taşınmaya karar verdiğimde, annem panik moduna girdi ve birlikte yaşayabileceğim birini tanıyıp tanımadıklarını öğrenmek için tüm tılarımı aradı. Meğer Peru'dan aji amarillo macunu gönderen tía'mın arkadaşının

Benimle aynı zamanda şehre taşınan yeğenim. Alexa çoktan East Village'da bir daire tutmuştu ve şehir hayatı hakkındaki bilgisizliğimiz üzerine çabucak kaynaştık. Oda arkadaşlığımız garip, beklenmedik bir arkadaşlığa dönüştü. Yıl sona erdiğinde, kira kontratımızı yenilemeyi iki kez düşünmedik bile.

Yine de birlikte yaşamamanın bir öğrenme eğrisi vardı. Çok iyi anlaşmamıza rağmen birbirimize tamamen zıttık. O partileri, gece kulüplerini ve spontanlığı severken, ben Cuma geceleri battaniye ile yatmayı ve detaylı yapılacaklar listesini tercih ediyordum.

Inca Kola satan tek dükkân şehrin iki saat dışındayken Tennessee'de Perulu yanımla iletişimde kalmak zor olmuştu. Ama Alexa evde sürekli Morochas bulunduruyordu ve bana lomo saltado ya da pollo a la brasa gibi birkaç geleneksel yemeğin nasıl yapıldığını öğretti.

Birbirimizi ev ve restoran dışında nadiren görebiliyorduk. Tam zamanlı olarak The New School'da moda okuyor ve yarı zamanlı olarak burada çalışıyordu. Alexa, The New School'dan aldığı mali yardımla şanslıydı ama NYU bana karşı o kadar cömert değildi. Tam zamanlı bir öğrenci olmayı *düşünecek* param bile yoktu. Hafta içi derslerden sonra burada barmenlik yapıyor, hafta sonlarını ise yazarak ve ders çalışarak geçiriyordum.

"Aiden bugün özellikle hırçındı. Sınıfta biraz tartıştık."

Ben kollarımı karanlık barın üzerine koyarken Alexa oturdu. "Nasıl yani?" "Benim parçamı yırtıp attı ve ben de gerçekten gurur duydum. I yazım için iyi bir başlangıç olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre değilmiş. Herkesin önünde kavga ettik."

"Ooh, ön sevişme." Gülümsedi, ağzına atmadan önce içkisinden bir kiraz çıkardı. "Dime más."

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. "Sana söylüyorum, öyle değil. O çok korkunç biri. Ve sadece bana karşı, çünkü romantizmden hoşlanıyorum." İçimi çektim. "Yine Simon."

"Simon kendini beğenmiş bir hıyardı."

Narsist eski sevgilimi düşününce boynum diken diken oldu. Geçtiğimiz yılı hayatıma devam ederek geçirmiştım. "Simon ve Aiden arasında pek bir fark göremiyorum o zaman."

"Simon sana ya da tutkularına değer vermedi. Aynı dili konuşuyor olmanız Simon'ın umurunda bile değildi."

"Keşke Aiden benden farklı dil konuşsaydı," diye mırıldandım.

Restoranın diğer tarafından bir çift içeri girdi. Alexa barı okşadı ve "Görev çağırıyor. Seni etkilemesine izin verme."

O giderken ben de bardakları ve içki şişelerini düzenlemeye başladım.

The Hideout, Flatiron'daki en iyi restoranlardan biriydi. Evimizden biraz , ancak ücret ve bahşışler harikaydı. Hafta içi genellikle küçük bir müdavim kalabalığı olurdu ama hafta sonları çılgınca geçirdi. Çalışmayı reddettim - bir gecede bir haftalık ücreti garanti etseler bile - çünkü personel bundan her bahsettiğinde ürperiyordu.

Okul ve kira parasını ödemek büyük bir mücadeleydi. Gecelerimi restoranın arka tarafındaki depoda bir kutu kuru gıda ile bedava yemek yiyerek geçiriyordum. Yüksek lisansımı herkesten daha uzun yıllar sürdürmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ama hayal ettiğim gibi bir New York sosyetesini olmasam da *buradaydım*. Ve tek istediğim de buydu.



Eski erkek arkadaşım Simon ve ben lise birinci sınıfta tanışmıştık. Neredeyse anında, sırlıslıkla aşık olmuşum. Şimdi bile nedenini tam olarak açıklayamıyorum. Belki de kendine çeki düzen vermiş görüldüğü ve on beş yaşındaki diğer erkekler gibi tam bir pislik olmadığı içindi. Belki de her sabah taradığı kabarık saçları olduğu içindi.

İkinci sınıfa kadar çıkmadık. O benim en iyi arkadaşımdı ve bir gece nasıl hissettiğimi itiraf ettikten sonra her şey çok çabuk değişti. Birdenbire en iyi arkadaşım Simon değil, erkek arkadaşım Simon olmuştu. Sonunda onunla birlikte olduğum, SimonandRosie olduğum için o kadar mutluydum ki, tehlike işaretlerini görmezden geldim.

Beni birlikte yerel üniversitemize gitmeye ve Barnard College'ı atlamaya teşvik etti, sahip olduğumuz şeyi iki kez bulamayacağınız ve ona tutunmamız gerektiği konusunda ısrar etti. New York'tan ya da romancı olma hayalimden bahsetmemden nefret ederdi. Bunun saçma olduğunu ve ya öğretmenlik gibi pratik bir şey yapmam ya da evde kalıp çocuklarımızı büyütmem gerektiğini düşünüyordu. Ve o zaman bile, benimle bir aile kurmak istemesini romantik bir şey olarak görüyordum.

Mezun olduktan sonra daha da kontrolcü oldu. Sinir bozucuydu ama her çiftin kavga ettiğini varsayıyordum. Herkesin tercihleri ve farklılıkları vardı ve bizimki de buydu. Ama zaman geçtikçe Simon "henüz emin olmadığını" söyleyerek hâlâ evlenme teklif etmedi.

Sonra Ida Abarough'un "Neden Hepimiz Romantizm Okumalıyız?" başlıklı makalesini okudum ve romantizm yazmaya dair uzun zamandır kaybettiğim güvenimi bir anda yeniden kazandım. Kadınların neden romantizm okuduklarını ve romantizmin kadınların hayatlarında kontrolü ele aldıklarını ve tamamen nesneleştirilmek yerine arzulanmaya devam ettiklerini nasıl gösterdiğini güzel bir şekilde ifade etti. Ve farklı cinsiyet kimliklerini içerecek şekilde nasıl genişlediğini ve beyaz olmayan insanlar için nasıl güvenli bir alan haline geldiğini. Aşk romanlarında hayat ne kadar kötü olursa olsun, hiçbir şeyin düzeltilemez olmadığını kanıtlayan bir Sonsuza Dek Mutlu Son olurdu.

O gece iki aşamalı bir plan geliştirdim: NYU'ya girmek, sonra da Ida'nın derslerinden mümkün olduğunca çok almak. Mezun olduktan sonraki birkaç yıl boyunca kayıtsızdım, hala kasabamın lokantasında çalışıyordum. Bunun beni yola sokacağını biliyordum ve bir mucize, şans ya da ikisi arasında bir şey sayesinde, yirmi beşinci doğum günümünden hemen sonra MFA programına kabul edildim.

Simon'a NYU'ya kabul edildiğimi söylediğimde güldü. Bunun ona yaptığım bir şaka olduğunu düşündü ve ona öyle olmadığını söylediğimde, "Rosie, bu tür kitapları satmak için okula gitmene gerek yok. Kapağına seksi bir adam koyarsın ve iş senin için biter." Simon da dahil olmak üzere hayatımdaki herkes romantizmi "suçlu zevk" olarak görüyordu. Okumak için okula gitmediniz ve kesinlikle bunun için tüm hayatınızı altüst etmediniz.

Ama yine de gittim. Kayıt yaptırdığım ilk ders Ida ile Kurgu Zanaatı dersiydi.

Simon ve ben bir süre uzak mesafeyi denedik. Her zaman uzun mesafenin aşkın gerçek testi olduğunu düşünmüştümdür. Eğer birini seviyorsanız, yorgun olsanız bile geç saatlere kadar ayakta kalırdınız. Saatlerinizi ve işinizi ortaya koyarsınız. Ama Simon'la her telefon konuşmamızda, "Rosie, bu boş hayali ne zaman unutup geri döneceksin?" diyordu. Ona her mesaj attığımda ve o cevap vermediğinde, kendime meşgul olduğunu söyledim.

Aramızdaki uzun mesafenin bizi ayıracağını hiç düşünmemiştim ama sonuçta iyi ki de öyle oldu. New York'taki ilk düşüşümde gerçekler yüzüme sert bir şekilde çarptı ve bazen hâlâ bunun etkisiyle hesaplaşıyormuş gibi hissediyordum.

Ama Ida'nın dersi kalbimde yeni bir mağara açmış, içime yeni bir yazma aşkı akıtmıştı. Bir gün dersin sonunda dedi ki, "Eğer

Bu dersle ilgili ya da başka herhangi bir sorunuz varsa, ofis saatlerime gelin ve konuşalım."

Belki de bu boş bir jestti. Ama bu benim açılışımdı ve her hafta gelip saatlerce kalarak onu akıl hocalığı yapmaya zorluyordum.

Tüm fikirlerimi gözden geçirirdim ve ilk başta başını salları, sıkıca gülümser ve "Rosie, belki de bu zamanı yazarak geçirmelisin ya da gidip atölye hocanla konuşmalısın" derdi.

Sadece gülümsedim ve "Sadece el sanatları dersine giriyorum. Gidecek başka yerim yok."

Biraz zaman aldı ama yavaş yavaş Ida'nın katmanlarını sıyırdım. Kendisini yaşlı hissettirdiği için ona Profesör Abarough dememizden *nefret ettiğini* biliyordum. Kötü bir boşanma süreci geçirmişti ama anlamada köpeği Buster'ı kazanmıştı. Masasında her zaman bir Lisa Kleypas kitabı (*Marrying Winterborne*) bulundururdu, bunaldığında göz gezdirmek için. *Ve* bilmiyormuş gibi davranısa da gizliden gizliye benim bir akıl hocası olmamı sevdiğini biliyordum.

Bugün, her zaman yaptığım gibi, Greene Caddesi'ndeki NYU İngilizce Bölümü'ndeki ofisine doğru yöneldim. Ancak ofisinin yanındaki ilan panosunda bir ilan görünce irkildim ve panodan alıp dikkatle okudum.

Öğrencileri, bir sonraki yılın okul ücretinin *yarısını* ödeyecek olan Sam Frost Bursu'na başvurmaya teşvik etti. *Frost, The Paris Review* ile aynı seviyede prestijli bir ulusal edebiyat dergisiydi. Bunu alırsam hem kiramı ödeyebilecek hem de tam zamanlı bir öğrenci olabilecektim. Kapıyı çalmadan Ida'nın ofisine girmeden önce el ilanını çantama tıktırdım.

Ofis alanı küçüktü, masası ve sandalyesi farklı türlerde ve renklerde kitaplarla dolu bir duvara bakıyordu. Genelde temiz tutmaya çalışırdı, ancak dağınıklık her zaman kağıt yığınları ve kahve fincanları şeklinde masasını ele geçirirdi. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz her zamanki sandalyeme çöktüm.

Başını bilgisayarından kaldırmadan, "O bölüm hakkında konuşmamız gerek," dedi. Kızıl saçlarını topuz yapmış, siyah gözlüklerini burnunun ucuna takmış, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

"Biliyorum. En iyi çalışmam değil." Atölye notlarımı ve ilk bölümü çıkarıp masasının kenarına koydum.

"Burada ne yapmaya *çalıştığınızı* sorabilir miyim?"

"Biliyorsun." Elimi belli belirsiz havada salladım.

"Kızgınlık." Bana düz bir bakış attı. "Tekrar dene."

"Bir şeylerin yapışmasını bekliyorum."

"Rosie," dedi nazikçe. "Bekleyecek fazla zamanın yok. Hikayene bir an önce karar vermelisin yoksa tutkun olmayan bir şeye saplanıp . Burada geçireceğin zamanın sonunda bir tez sunman gerekecek ve şimdi başlamak daha sonra başlamaktan iyidir. Tez danışmanın romantizme karşı benim kadar nazik olacağını garanti edemem, bu yüzden mümkün olduğunca güçlü olması gerekiyor."

"Gerçekten burada uygulanabilir bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Tereddüt etti. "Tam olarak değil. Ama senin her zamanki kişiliğinden ve sesinden yoksun ve senin yazılarını bu kadar iyi yapan da bu. Geçen dönemki diğer atölye çalışmandan bana getirdiğin her şey sayfadan canlandı ve bu... zorlanmış hissettiriyor. Senin aksine." Ben birazcık sönükleşince, "Neden ikimiz de okuyup neleri saklayabileceğimize ve oradan nereye gideceğimize bakmıyoruz?" dedi.

Ona e-postayla gönderdiğim kopyayı okurken sessizce oturduk ve ben de bir şeylerin ilham vermesini umarak sınıf arkadaşlarımın yorumlarını gözden geçirdim. Kusursuz el yazısına gözlerimi kısarak baktım ve kâğıdı ellerimde sıkıca kavradım.

*Betimleme burada işe
yaramıyor. Diyaloglar doğal
gelmiyor.*

Her ifade nokta ile bitiyor. Ne tür bir psikopat not alır ve noktalar ekler? Onun sözlerini görünce içimde bir öfke kaynadı.

"Aman Tanrım. Şuna bir bak." Ona Aiden'in notlarını uzattım. "Sınıftan atılmasını yeniden düşündünüz mü?"

Gözlerini devirdi. "Sen de en az onun kadar kötüsün." Yorumlarını okudu, geri vermeden önce dudakları biraz büküldü.

Şok içinde ağzım bir karış açık kaldı. "Ben lanet olası bir zevkim. Aiden sınıfımız için bir tehdit."

"Geçen hafta not defterini Empire State Binası'ndan aşağı atmakla tehdit ettiğini hatırlıyorum."

Ona el salladım. "Lütfen, o bir şakaydı."

"Gerçekten mi? Peki ya ona yazdıklarının tuvalet grafitisinden başka bir şey olmadığını söylediğin zaman?"

" mu?" Alay ettim. "Bu bir *iltifattı*. Tuvalet grafitileri çok şiirsel olabiliyor," dedim bilgece.

Güldü ve kâğıdı bana geri verdi. "Neden böyle dav anlamıyorum."

"Hadi, beni şımart. Aiden hakkında dedikodu yapmak istediğini biliyorsun. Bu bizim en sevdiğimiz eğlence."

"Bu *senin* en sevdiğin eğlence." Bana sert bir bakış attı. "Yemin ederim buraya geldiğin zamanın yarısını Aiden hakkında konuşmak için yapıyorsun. Bu bölüm için notlarına bakmayı bitir."

Öfkelendim ama dediğini yaptım. Aiden hakkında yanılmıyordu. Sinir bozucu derecede iyi bir yazar olduğunda sözlerinden etkilenmemek zordu.

Sonbahar havası henüz bunu gerektirecek kadar soğumamış olsa da, her gün içten içe o ceketı giyip sınıfa gelmesini umuyordum.

"Rosie," dedi Ida usulca. Bunu bana bir şeyin yolunda gitmediğini söylediğinde her zaman yaptığı gibi söyledi ve duygularımı incitmek istemedi. (Bu sesi benimle ilk kez Aiden bölümüm için "Kocaman, berbat bir klişe" dedikten sonra gözyaşlarına boğulduğumda kullanmıştı.)

"Biliyorum." Notlarımdan başımı kaldırdım. "Ama nereye gideceğimi *bilmiyorum*." "neden devam edemediğinizi hala anlamıyorum. Düşündüm ki çok şey vaat ediyordu."

"Ama sen iyi olduğunu düşünmüyordun," diye belirttim.

"*Henüz* orada olduğunu düşünmemiştim," diye düzeltti. "Ama bana öyle geliyor ki, yazmayı bırakmanızın açıkladığınızdan daha önemli nedenleri var."

Bakışlarım onun yoğun bakışlarından uzaklaştı. O haklıydı. O projeye devam edememiş ya da yeni bir projeye başlayamamıştım çünkü kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Destansı, kapsamlı bir romantizm hakkında yazıyordum ve gerçek hayatta bunu göstermek için sahip olduğum tek şey *Simon mıydı*? Kendi Sonsuza Dek Mutlu Son'uma yaklaşamamıştım bile; karakterlerim için nasıl bir tane yazabilirdim ki?

"Yeni bir şeyler yazmak istiyorum," dedim, onun sorulmamış sorusunu görmezden gelerek. "Beni zorlayacak bir şeyler yazmak istiyorum."

"Tamam." Ida masasının bir defter çıkardı ve kalemını kâğıdın üzerine koydu. "Hadi beyin fırtınası yapalım."

Ida ile ilgili en sevdiğim şey buydu. Yazarlık hedeflerimi asla saçma hissettirmedi. Sonraki bir saati farklı yazarları tartışarak geçirdik.

romantik komedi fikirleri ve mecazlarıyla oynadım ve bir kez bile Aiden'ın beni aptal yerine koyduğunu hissetmedim.

Ida'dan yeni bir kararlılıkla ayrıldım. Komik, seksi ve çekici bir aşk romanı yazacaktım ve Aiden kendi sikiinde boğulabilecekti.

Bunca yolu, palto giymiş (çok güzel bir palto olsa da) kendini beğenmiş bir pisliğin bana yeterince iyi olmadığını söylemesine izin vermek için gelmedim. O beni birkaç kelimeyle yok edebiliyorsa, ben de bir yazardım. Ben de aynısını yapabilirdim.

"Siz ikiniz birbirinizle kavga etmekten hiç yorulmaz mısınız?"

Max ve ben sanki bu çok saçma bir düşünceymiş gibi bakiştık. "Bu benim en sevdiğim eğlence."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aiden'in çalışma sırası geldiğinde intikam yemini ettim. Ve tüm yıldızlar aynı hizaya geldi - bu onun şimdiye kadarki en kötü bölümüydü. O da benim gibi kitabının ne hakkında olmasını istediğini bulmakta zorlanıyordu. Ayakları üzerinde durmaya çalışan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni çok daha iyi hissettirdi. Bilinç akışı, Faulkner tarzı bir yazımı taklit etmeye çalışıyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Çalışmalarını tartışırken herkesin kaşları çatılmıştı ama ben gülümsüyordum.

Sıra bana gelene kadar sınıfın düşüncelerini paylaşmak üzere odanın içinde dolaşmasını sabırla bekledim. Aiden'in koyu kehribar rengi gözleri üzerime yerleşti. Midemin nasıl altüst olduğunu, bir huzursuzluk dalgasının aktığını görmezden geldim. Ama cesaretimi kaybetmeme imkân yoktu.

"Bilmiyorum." İçimi çektim, sayfaları yavaşça önümdeki masanın üzerine koydum. Çarpan kalbime ve titreyen ellerime rağmen rahat görünmeye çalıştım. Yüzleşmek pek bana göre değildi ama kendimi savunmak zorundaydım. Aiden'in bir tür yazarı olduğum için beni utandırmasına ve bu aptal üstünlük havasıyla etrafta dolaşmasına izin vermeyi reddettim. Kirpiklerimin arasından ona baktım ve tek bir omzumu kaldırdım. "Bu biraz... *türevsel*."

Aiden'in yüzünde bir an için şok dalgaları belirdi, sonra yüz hatlarını yeniden düzenleyerek vurdumduymaz bir tavır takındı. Gülümsememi bastırdım ve devam ettim.

"Yani, muhtemelen bir Faulkner hayranı olduğumu anlıyorum, değil mi?" Onay almak için ona bakarak konuştum ama buna ihtiyacım yoktu. Bir keresinde, geçen dönem, bir kısa öykünün arkasındaki ilhamı açıklayarak onun hakkında saatlerce konuşmuştu. Aiden başını salladı, yanağındaki kaslar zıplıyordu. "Düşündüm de. Demek istediğim, çok açık ve Tanrım, bu şekilde uzayıp gidiyor, alınma. Anamlı olmak için o kadar çabalıyor gibi görünüyor ki... cansız. Bu, şeyden çok Faulkner hayran kurgusu gibi okunuyor. Fanfiction harikadır,

Yine de! Sadece bunun sana göre olduğunu bilmiyordum." Masanın karşısından ona hastalıklı bir gülümseme verdim.

Kalemini yere bırakarak bana baktı. Aiden sandalyesine geri oturdu ve ben kibar görünmek için elimden geleni yaparken dikkatle beni izledi.

"Her şeyin ötesinde, düz düşüyor." Birkaç hafta önce atölyede bana söylediği sözleri tekrarlayarak söyledim. Saygınlığın ve olgunluğun canı cehenneme. *İntikam* almak istiyordum. "Bu, bir roman için uygun bir başlangıç gibi görünmüyor, bunun yerine 2003'ten kalma bir blogdaki bir adamın saçmalıkları gibi hissediyor. Neredeyse işe yaramaz olduğunu söyleyebilirim." Ellerimi sayfaların üzerine koydum. Ida'ya döndüğümde odadaki sessizlik ölümcül bir hal almıştı. "Benden bu kadar."

Aiden bana dik dik bakıyordu, gözleri sertti, aramızdan nefret sızıyordu.

"Tamam," dedi Ida temkinli bir şekilde. "Bir fikrin var mı, Aiden?" Bana baktı

ikimizin arasında, bombanın patlamasını bekliyorduk. Dürüst olmak gerekirse, ben de bekliyordum. Aiden'in soğukkanlılığını kaybettiğini görmeyi, sözlerimin onun zihnine sızmasını ve onun bana yaptığı gibi onu lekelemesini izlemeyi arzuluyordum.

Onun yerine Aiden oturdu ve boğazını temizledi. Kibarca notlarına hitap ederken sınıf arkadaşlarımızın her birine baktı. Sesinin titremesini bekliyordum, *gözyaşı* dökmek istiyordum.

Ama söylediklerimden rahatsız olmadığı o kadar belliydi ki, gözleri neredeyse sıkılmış gibi bakıyordu. Göğsümde öfke alevlendi. *Her şeyi* yapıp hepimizden daha iyiymiş gibi göstermenin bir yolunu bulmuştu. Kısa ve öz konuşuyordu ve ben onu boğmak istiyordum.

Sonunda, Ida'ya dönmeden önce gözleri bir saniyeliğine benim üzerimde gezindi. "Kabul edilmeye değer tüm görüşlere yanıt verdim. Daha önce de gibi, fantezilerini Duane Reade'de buldukları seri üretim kitaplarla yaşayan yalnız kadınlar için yazmıyorum. Ben

Daha derin bir anlam için

yazmak." "Hadi ama," diye homurdandım.

Aiden devam etti. "Abartılı mecazlar ve gerçekçi olmayan erkeklerden daha fazlasını önemseyen bir kitle için yazıyorum."

"En azından benim kitabım Matt Rife'in bir tür Tanrı olduğunu düşünen kırk yaşlarındaki bir avantacı için bir bardak altlığı olmayacak," diye ısırdım.

"Hayır, kitabınız sıkılmış bir kedi kadının vibratörü için bir bardak altlığı olacak."

Homurdandım. "*Karının* vibratörü çünkü hayatını kurtarmak için bir kadını memnun edemezsin!"

"En azından evli olacağım!"

"En azından-"

"*Yeter*," diye tersledi Ida. Sınıfın yarısının ağzı şok içinde açık kalırken, diğerleri kahkahalarını tutuyordu. "Çalışmanın geri kalanında ikinizden tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

İkimize de ters ters baktı ve ben utancımından yerimde büzüldüm. Ne yapıyordum ben? Fikirlerini önemsemediğim bir adamdan öç almaya mı çalışıyordum? Bu sınıfa *kendim* için girmiştım, küçük, çocukça bir rekabet için değil. Bu süreçte kesinlikle Ida'yı hayal kırıklığına uğratmaya çalışmıyordum. İlk günümüzde Ida atölye çalışması sırasında saygının önemini vurgulamıştı. Aiden ve ben bu sınıfın ilk gününden beri onun çizdiği çizgide ilerliyorduk ama şimdi o çizgiyi aşmıştık.

Sınıfın geri kalanında başımı öne eğdim, kimseyle göz teması kuramayacak kadar utanmıştım. Ve Aiden'a baktığım anda, onu boğarak öldürmek için kontrol edilemez bir ihtiyaçtan başka bir şey hissetmeyeceğimi biliyordum.

Ders bittiğinde, Aiden'la daha fazla yüzleşmekten kaçınmayı umarak kapıya doğru yöneldim. Bugün dersten sonra Peculiar Pub'da arkadaşlarımla buluşup bir şeyler içmeyi planlıyordum ama yapmak istediğim son şey son birkaç saati yeniden yaşamaktı.

Beşinci Cadde ile ¹⁰. Cadde'nin köşesinde buluştuk. Jess ve Logan bana doğru yürürken kıkırdıyorlardı ve beni gördüklerinde daha da çok güldüler. Tyler ikisine yan gözle baktı, dudakları yukarı kıvrıldı.

"Hiç komik değil," diye yakındım.

"Haklısın. Bu çok *komik*." Logan sırıttı. "Tanrım, bu çok eğlenceliydi. Hatırlat da bundan sonra sen ve Aiden'la atölye çalışmalarına kaydolayım."

"Hıyarlık yapıyordu ve ben buna katlanamazdım," dedim savunmacı bir tavırla.

"Dürüst olmak gerekirse, sen başlattın,"

dedi Logan. "Hey!"

"Sen başlattın! Senin başlatmana bayıldım çünkü genelde bu tür kavgaları Aiden başlatır ama bugün tamamen sen başlattın."

Utanç içindeydim. Tyler ve Jess'e baktım. "Ida'nın bunu başlattığım için benden nefret edeceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Jess güven verici bir şekilde. "Ders ekle/sil işlemi yeni bitti; geçebileceğin bir sınıf yok. Katılım notunu falan düşebilir ama bence sorun yok."

"Hadi Peculiar'a gidelim." Ağır bir şekilde iç çektim.

Romantizmi ve Jess'i sevdiğim için, Peculiar Pub'a doğru yürürken Logan'ın benimle konuşmaya devam etmesini sağladım ve Jess'in Tyler'la biraz yalnız kalmasını sağladım. Yolda sık sık kıkırdadığını duyuyordum.

Son birkaç ay içinde Logan ve Tyler'ı tanıdıkça, gerçekten çok iyi arkadaş olmuşlardı. Tyler her zaman çok ciddi ve soğukkanlıydı, ağzından çıkan her kelime düşünceliydi, tıpkı yazılarında olduğu gibi. Şiir gibi okunan ve sizi anında büyüleyen çağdaş kurgular yazıyordu. Jess'in ondan neden bu kadar hoşlandığını anlamak çok kolaydı.

Diğer yandan Logan, Tyler'ın tam tersiydi. Logan her duygusunu ve düşüncesini koluna takardı. Hiçbir filtresi yoktu ve umursamıyordu. Korku komedileri yazıyordu ve bir sayfada tüylerimizi diken diken ederken bir sonraki sayfada bizi kahkahalara boğabiliyordu.

Peculiar Pub uygun bir şekilde adlandırılmıştı: Ön tarafta ayakta durmak ve konuşmak için bolca yer olan bir bar vardı, ancak arka tarafa doğru kabin oturma yerleri ve duvarları kaplayan şişe kapakları ile farklı bir hava vardı. Bir keresinde barmenden menüdeki en tuhaf içkiyi istediğimizde bize ahududulu cheesecake aromalı bir bira getirmişti.

"İlk turu ben alacağım," dedi Tyler. "Herkes için her zamankinden mi?"

O bara doğru yürürken başımızı salladık ve Jess'in gözleri onun üzerinde kaldı. "Biliyor musun," dedi Logan düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım dersin en sevdiğim kısmı

Bugün Aiden vibratör dediğindeydi."

"Aman Tanrım." Başımı öne eğdim.

"Biliyor musun, hiç vibratörüm olmadı. Genelde altlıklarla birlikte mi gelirler?" Jess'le bana baktı, bir açıklama bekliyordu.

Jess masanın üzerinden uzanarak ona şakacı bir tokat attı ve "Kapa çeneni" dedi. Durakladı. "Hayır. Öyle değil."

Tyler happy hour içkilerimizle döndü, Jess ve benim önüme margarita, onun ve Logan'ın önüne de bira koydu.

Logan birasını yudumladı ve "Keşke ikiniz sevişseniz de bu işi bitirseniz" dedi.

Öksürdüm, içkim boğazıma takıldı. "Ne?"

"İkinizin arasında *bariz* bir cinsel gerilim var. Eğer sadece seks yapsaydınız muhtemelen birbirinize karşı daha nazik olurdunuz. O zaman ondan bu kadar nefret etmezsiniz."

Başımı şiddetle salladım, bu düşünce karşısında neredeyse öğürüyordum. "Kimse onun karmaşık metaforlarını müstehcen konuşmalar olarak duymak istemez. Ayrıca, ondan nefret etmiyorum çünkü ondan *etkileniyorum*."

Logan'ın kaşları kalktı. "Demek öylesin?"

"Hayır." Kızardım. "Ondan nefret ediyorum çünkü romantizm konusunda elitist. Değil mi Jess?"

Jess dayanışma içinde başını salladı. "Ne zaman göndersek çok sert davranıyor. Daha birkaç haftamız var ve Rosie'nin tüm bölümlerinde bir sorun buldu."

"Ama seninki değil," dedi Tyler kaşlarını çatarak. "Sana karşı Rosie'ye olduğu kadar sert değil ve sen de romantizm yazıyorsun."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. "Arkadaşlarımla bu gecenin tadını çıkarmak ve Aiden'ı hiç düşünmek zorunda kalmamak istiyorum."

"İyi, iyi, bırakacağım," dedi Logan. "Tyler, kitabında bundan sonra ne olacak? Spoiler istiyorum, bilmek zorundayım."

Bir süre herkesin projesi hakkında sohbet ettik. Artık Ida'nın sınıfından transfer olamayacağıma göre, mevcut olay örgüme bağlı kalmak zorundaydım. Romanıma yeniden başlamak ya da yeni bölümler denemek yoktu. Artık düşünecek zamanım yoktu, *yazmak zorundaydım*. Özellikle de Ida benimle pek mutlu değilken.

İkinci tur içkilerimizi bitirdiğimizde Jess esnedi ve "Eve gitmem gerek. Brooklyn'e giden tren benim için kırk dakika sürecek."

"Ben de gitmeliyim," dedim. Alexa muhtemelen hâlâ isteydi ve dairemin sessizliğinde çalışmak güzel olurdu.

Aşağı Doğu Yakası'nın eklektik sokaklarında ilham bulmayı umarak eve doğru yürürken oyalandım. Ama hiçbir şey beni etkilemedi. Geri döndüğümde doğruca yatak odama gittim, üzerime eşofman ve tişört giydim ve dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyarak yatağıma yerleştim. Telefonumdaki Notlar uygulamasında, rastgele sahne fikirleri ve cümle dizileri arasında gezindim, tamamen geliştirip teslim edecek kadar iyi bir şey olmasını umuyordum.

Yoktu. Hayal kırıklığına uğrayarak inledim ve yazar tıkanıklığına yenik düşmenin daha iyi olacağına karar verdim. Çantamı yerden kaptım ve şu an okuduğum kitabı bulmak için karıştırdım. Onun yerine, Ida'nın ofis kapısının önünden ufalanmış el ilanını çıkardım.

Edebiyat camiasındaki herkes *The Frost* dergisini biliyordu ama ben bu bursu daha önce hiç duymamıştım. Jess bana Tyler'ın litmag'de yayınlandığını ve adının biraz daha fazla duyulmasının *daha fazla* dergide yayınlanmasına yardımcı olduğunu söyledi. Ama o zamanlar bunun üzerinde pek düşünmemiştim.

Google'da biraz araştırma yapınca bu bursun çok *önemli* olduğunu öğrendim. Ülkede sadece on MFA öğrencisi seçiliyor ve farklı üniversitelerden bir grup profesör başvuruları değerlendiriyordu. Kazananlar, NYU'da *tam zamanlı eğitim ücretinin* yarısını karşılayacak miktarda bir burs alacaktı. Bu para hayatımı değiştirecekti.

Bursu kazanan birkaç NYU mezununun listesini okurken açtım. Çoğu artık yayınlanmış yazarlardı, hatta *The Frost*'ta editörlük yapıyorlardı. Tüm arşivler de internette mevcuttu.

Telefonum Ida'dan gelen bir e-postayla birkaç yıl önceki bir baskının derinliklerindeydim. Aiden ve bana gönderilmiş olduğunu görünce yüzümdeki kan çekildi. Konu başlığı: *Bugün ders var.*

Rosie ve Aiden,

Bugünkü derste olanları tartışmak istiyorum. Bütün öğleden sonra benim için iyi geçmedi ve bir konuşmanın gerekli olduğuna inanıyorum. Yarın dersimiz olmadığından, lütfen yarın öğlen Greene Street'teki ofisime gelin. Eğer bu saat sizin için uygun değilse lütfen bana hemen haber verin çünkü bunun acil bir mesele olduğuna inanıyorum.

Hemen arkadaşarımla grup sohbetine bir ekran görüntüsü gönderdim. Sohbetin adı neredeyse her hafta değişiyordu ve bu hafta *Aiden Huntington'ın en kötü kabusuydu.*

Boku yedin.

Jess: İyi olacaksın!! Bahse girerim sadece ikinize kesmenizi söylemek istiyordur.

Dudağımı ısırdım.

Tyler? Ne düşünüyorsun?

Tyler gruptaki mantığın sesiydi. Bana karşı dürüst olur ve hayal ettiğim kadar kötü olup olmadığını söylerdi.

Endişelenmemeye çalış.

İnledim. Kesinlikle sıçmıştım.



İda'nın ofisine giderken özür dilemeye karar verdim. Yirmi altı yaşımdaydım; daha büyük bir insan olabilirdim. İçeri girecek, ondan bol bol özür dileyecek, sonra da belki Aiden'a bir özür mırıldanacaktım. Ayrıca, İda benim akıl hocamdı. *Çok* kötü bir şey olamazdı. Akıl hocası olarak başarılı olmamı isterdi, değil mi?

Aiden ve ben aynı anda Greene Sokağı'na sokağın iki ucundan yaklaştık. Beni görünce gözlerini devirdi ve kapıyı hızla açarak yanımdan geçti.

Küçük asansörde beklerken, "İlkokuldaymışım gibi öğretmenler odasına çağrıldığıma inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Sen başlattın," dedim. Asansör çaldı ve birlikte koridorda İda'nın ofisine doğru yürüdük.

"Sen neden bahsediyorsun? Geçen derste *bana* hakaret ettin." Biz İda'nın cevap vermesini beklerken o kapıyı çaldı.

"Çünkü geçen hafta benim bölümümü mahvettin!"

İnançsızlıkla çenesi düştü. "Tüm bunlar *iki hafta* önce söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Ve romantizm konusunda züppe olduğun için!" Gözlerimi ona diktim. Aramızdaki boy farkını düşünerek, kendimi daha uzun ve korkutucu göstermek için parmak uçlarımda durdum ama yine de ondan en az yarım ayak kısaydım. "Benden çok daha iyi bir yazar olduğunu sanıyorsun."

"Oh, işte başlıyoruz." Gözlerini devirdi ve bakmak için eğildi. "Rosalinda, çok açık konuşacağım: Daha iyi bir yazar olduğumu düşünmüyorum. Öyle olduğumu biliyorum."

Özür dilemek için yaptığım tüm planlar suya düştü. Öfke göğsümde patladı ve ellerim yumruk oldu. "Tek bir *kelime bile* yazdığına pişman edeceğim seni. Aileni *nesiller* boyu lanetleyeceğim. Ben-"

"Yeter," diye tersledi İda kapıyı açarken. "İçeri gel."

Aynı anda içeri girdik, birbirimiz ve kapı çerçevesi arasında sıkıştık. İlerlemeye çalışarak ona dirsek attım ama o da aynısını yaptı. Geçmek için omzumu büküm, odaya adım atarken tökezledim.

İda'nın masasının önündeki her zamanki yerime zarif bir şekilde oturmadan önce üstümü düzelttim ve çenemi kaldırdım. Aiden yanımdaki koltuğa oturdu ve ben de

sandalyemi ondan uzaklaştırmak için. Burada çok zaman geçirdiğim için Ida'nın ofisinde rahattım. Aiden artık *benim* bölgemdeydi; saha avantajı bendeydi.

Masada öne doğru oturuyordu, dudakları ince bir çizgi halindeydi. Benim kadar kısaydı ama en az Aiden kadar korkutucu olmanın bir yolunu bulmuştu. Yüz ifadesindeki ciddiyeti fark ettiğimde kendime olan güvenim azalmaya başladı.

"İlk dersimizden beri ikiniz inanılmaz derecede kaba, rahatsız edici oldunuz ve hepimizi her gün Rosie ve Aiden şovuna maruz bıraktınız. Geçen dönem profesörünüzden dedikodular duymuştum ama o kadar da kötü olmayacağını düşünmüştüm. Sonra, gerçekten de o kadar kötü olduğu ortaya çıktığında, dönem devam ettikçe daha iyiye gideceğine dair umudumu korudum, ama artık yeter." Aiden ve ben onun haklı olduğunu bilerek suçlu bir bakış attık.

"İkiniz de harika yazarlarsınız ama sizin için bahaneler üretmeye devam edemem."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı. "Rosie, bu konuda seninle tartışmayacağım. Senden daha fazlasını beklerdim. Bir aşk romanı yazarı olarak saygı görmek istediğinden bahsettikten sonra, diğer yazarlara böyle mi saygı gösteriyorsun?"

O haklıydı. Kendimi çok küçük hissettim, davranışlarımdan dolayı utandım.

Ida boğazını temizledi. "Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama ikinizden de bu dersi bırakmanızı ve başka bir kurgu atölyesine ya da seçmeli derse girmenizi istiyorum. Ders ekleme/bırakma işleminin çoktan sona erdiğini biliyorum ama sınıfımı daha fazla bölmenize izin veremem. Tüm sınıfa bir numaralı önceliğimin yazdıklarımızı paylaşmak için güvenli bir alan olduğunu söyledim. Sizi yerleştirebilecekleri bir sınıf olup olmadığını öğrenmek için danışmanlarınıza ulaşmanızı öneririm."

Telaşla doğruldum. "Lütfen, çok özür dilerim. *Biz* çok üzgünüz. Lütfen bunu yapmayın." Ailemin yüzüne bakıp onlara bir dersten kalmamın nedeninin Aiden'la olan aptalca bir kavga olduğunu söyleyemezdin. Dersi şimdi bırakırsam, başka derse girebilmemin imkânı *yoktu*. Bir yıllık bir ders olduğu için gelecek dönem için de şansım olmazdı. Ve kurs için ödediğim tüm parayı da kaybedecektim. NYU'yu zaten zar zor karşılayabiliyordum, bu parayı çöpe atamazdım.

"Kibar olabilirim, bak." Aiden'a döndüm. Yüzümdeki çaresiz ifadede mi yoksa Ida'nın patlattığı bombadan mı daha çok irkildiğini anlayamadım. "Aiden, harika bir cümle akıcılığın var ve güzel düzyazı yazıyorsun,

Özellikle de metaforlarınızla." Gözlerimi kocaman açarak Ida'ya döndüm. "Gördün mü? Değişebiliriz."

"Rosie, özür dilerim. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum ama neyin kabul edilebilir olduğu konusunda örnek teşkil etmenize izin veremem. Davranışlarınız NYU Yaratıcı Yazarlık Programı'nın standartlarına uygun değil. *Bunu* Öğrenci İşleri Dekanı'na gitmek zorunda kalmamak için yapıyorum."

Aiden sessiz kaldı ama bu durumun onu da etkilediğini biliyordum. Elleri sandalyenin kol dayanağının kenarına kıvrılmıştı, eklemleri bembeyazdı. Ida şimdiye kadar sahip olduğum en iyi profesördü. Bu kursu bırakmak onun saygısını, akıl hocalığını ve sahip olmadığım bir sürü parayı kaybetmek anlamına geliyordu. I

düşüncesini hazmedemedi.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," diye ısrar ettim. "Yılın geri kalanında uslu duracağız, yemin ederim."

Ida her birimize uzun ve sert bir bakış attı. "Size bir teklifim olabilir."

Kalbim yerinden fırladı. "Herhangi bir şey."

"Harika pazarlık becerileri," diye mırıldandı Aiden. Ona hızlı ve uyarıcı bir bakış attım.

"Siz ikiniz birbirinize ya da birbirinizin yazdıklarına saygı duymuyorsunuz. MFA programına devam etmek istiyorsanız, etrafınızdaki insanlara saygı duymayı öğrenmek zorundasınız. Aiden, projeni devam ettirmekte zorlandığını biliyorum."

Aiden isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Ve Rosie, başlamanın senin için ne kadar zor olduğunu konuşmuştuk." Kızardım, başımı salladım. "Eğer kursun geri kalanını birlikte bir roman yazarak geçirirseniz *yeniden* düşünmeye hazırım."

Oda sessizdi.

"Her biriniz atölye çalışması için bölümler göndermeye devam edeceksiniz ve sizden yaklaşık aynı sayıda kelime teslim etmenizi bekliyorum."

Sessizlik büyüdü, odanın her santimetresine yayıldı. Isı tenimi çekmeye başladı, ter dizlerimin arkasında ve alnımda birikti. Bu dersten kalmaktan daha az istediğim tek şey *Aiden Huntington*'la birlikte bir roman yazmaktı.

"Bu fırsat için gerçekten minnettarım," dedim dikkatlice. "Ama gerçekten başka bir şey var mı? Aiden'la hemfikir olduğumuz tek bir konu var, o da romantizm yazmak istemiyor, ben de edebiyat yazmak istemiyorum."

Çevremdeki Aiden başını salladı.

Ida başını salladı. "Aynen öyle. Rosie, bir romantizmi tanımlayan nedir?"

"Sonsuza dek mutlu," dedim hemen. Ona bakmadım ama Aiden'in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Yani birlikte yazacağınız proje romantik bir hikaye olacak ama mutlu son olmadan. Böylece Aiden romantik bir öykü yazacak, sen de duygusal bir edebi kurgu yazacaksın. Bir *aşk hikayesi* yazacaksınız."

Yok artık. Aşk romanlarının kurallarıyla yaşadım ve nefes aldım ve bir numaralı kural Sonsuza Dek Mutluluktu. Bu kuralı çiğnemek dünyada yapmak isteyeceğim son şeydi. İki karakteri bir hiç uğruna birbirine aşık etmenin ne anlamı vardı? Bir aşk romanının en güzel yanı, tabii ki ateşli sahnelerin yanı sıra, mutlu sondu.

Dudağımı ısırdım, bundan kurtulmanın ve Ida'nın gözüne girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Yardım etmesi için Aiden'a baktım ama yüzünü buruşturmasından onun da bunu yapmak istemediğini anlayabiliyordum.

Ne kadar çocukça olsa da intikam duygusu aklıma geldi.

Eğer bu kitabı birlikte yazsaydık, bu Aiden'ın seks sahneleri ve bayıltıcı satırlar yazması gerektiği anlamına geliyordu. Bundan nefret ederdi. Bu onu kızdırır ve küçük düşürürdü. Çalışmalarımı her eleştirdiğinde benim hissettiklerimin aynısını hissetmesine neden olacaktı.

"Yapacağım," dedim mutlulukla. Aiden bana inanmayan bir bakış fırlattı ve bu beni daha da cesaretlendirdi. "Yani, gerçekten ne kadar zor olabilir ki?" Rahat bir omuz kaldırdım. "Ama Aiden," diye sempatik bir ifadeyle ona döndüm. "Romantizmin size göre olmadığını biliyorum ve kitabın büyük bir kısmı romantizm olacağı için neden istemediğinizi anlıyorum. Yani, *benim* de gözümün korkmadığını biliyorum..."

"Peki," dedi Aiden sertçe. "Ben de varım. Romantizm için fazla bir şey yok. Onları bir asansöre kilitleriz, birbirlerine aşık olmalarını sağlarız, sonra da asansörün çökmesine izin veririz."

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım onların Aiden'ın gözleri olmasını diledim.

Odaya girdiğimizden beri ilk kez Ida gülümsedi. "O zaman karar verildi. Birinci ve ikinci bölüm gelecek hafta teslim edilecek. Ve artık sınıfta kavga etmek yok," diye uyardı.

Bizi kovdu ve bir kez daha ikimiz de kapı aralığında yakalandık. Bu sefer Aiden önce davrandı. Kapıyı arkamdan kapattım ama arkamı döndüğümde öfkeli bir Aiden'ın üzerime geldiğini gördüm.

"Bunu yapmak istemediğini söyleyebilirim," diye suçladı. Gözlerindeki soğuk bakış kendimi muzaffer hissetmemi sağladı.

"Sen de öyle. Bence *romantizmden benden* daha çok nefret ediyorsun."

Asansöre doğru ilerlerken soluk soluğa bir kahkaha attı. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Aşkımız tüm zamanların en bayıltıcı, en duygusal, en romantik aşk hikâyesi olacak," diye tehdit ettim zemin kat düğmesini öfkeyle yumruklayarak. "Ve bir *milyon* seks sahnesi olacak."

"Öyle mi? Ana karakterlerimizden birini öldüreceğim," dedi basitçe. Asansörün kapıları açıldı ve ben de onu Greene Caddesi'nde ve Waverly'de takip ettim.

"Bunu yapamazsın," diye itiraz ettim. Daha fazla yürümesini engellemek için önünde durdum ama göz göze gelmedik.

"İzle beni."

"Bu bir aşk romanında yapabileceğiniz en korkunç, en şeytani şey!" "Ama biz bir aşk romanı yazmıyoruz, değil mi?"

"Bu onları öldürebileceğin anlamına gelmez." İmkânsız görünse bile aşka inanmamı ve umut etmemi sağlayacak türde bir kitap yazmak istedim. Aiden'in ıslak rüyalarından çıkıp işkence görmüş erkek estetiğini besleyen bir şey değil.

"Sanırım göreceğiz." Uzaklaştı ve ben de onun geri çekilen figürüne dilimi çıkardım, burnum öfkeyle hırladı.

Hideout'taki vardiyam sırasında zar zor odaklanabiliyordum. İçkileri karıştırdım ve doldururken ellerimi sabit tutamadım. Aiden'a bu proje boyunca nasıl acı çektireceğimi planlamakla meşguldüm. Sınıftaki eleştirileriyle yeterince kötüydü ama şimdi o beni azarlamadan ilk taslağı bile hazırlayamayacaktım.

Telefonum arka cebimden hiç susmuyordu, ben de patronumun etrafta olmadığından emin olmak için restoranın etrafına hızlıca bir göz attım ve telefonumu çıkardım.

Rosie. Anlat bize. Her şeyi. değilsin.

Jess: ah, evet öyle. dökülmek an işte, cevap vermeyecektir.

Logan: ama bilmek zorundayım!!!!

Jess: ben de!!!!

Tyler: Muhtemelen onlara çalıştay sırasında daha saygılı olmalarını söylemiştir.

İçimi çektim ve hızlıca bir mesaj gönderdim.

Rosie: Konuşamam. İsteyim. Ama final projesini birlikte yazmamız gerekiyor.

Telefonumu cebime geri koydum ama hemen ardından mesaj bombardımanına tutuldum. Oflayıp tekrar çıkardım.

Logan: HAHAAHA

Jess: Şaka yapıyorsun.

Bekle, gerçekten mi? Bu bir romantizm mi?

Logan: Buna bedava tanık olduğumuza inanamıyorum

Jess: Aslında buna tanık olmak için çok para ödüleriz

Logan: Kapa çeneni **Jess**

Rosie bizimle taşak mı geçiyorsun?

Gözlerimi devirdim ve cevabımı telefonuma yazdım.

Rosie: hayır. keşke. hea (??) olmadan romantik bir hikaye yazmak zorundayız, bu yüzden şeytanın uşağının bir karakteri öldürmemize neden olacağı neredeyse garanti.

Logan: Lütfen Aiden'dan sadece şeytanın uşağı olarak bahsedebilir miyiz?

Logan grup sohbetinin adını *aiden= devil's henchman* olarak değiştirdi.

İyi misin Rosie?

Durakladım, öfkenin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Çocukça davranışlarımdan utanıyordum. Artık Aiden'la haftada iki kereden fazla görüşmek zorunda kalacağım için kızgındım. Ve bunun işe yaramayacağından, daha iyi bir yazar olma ve bir kitap bitirme şansımı mahvedeceğimden endişeliydim.

Bir an için gözlerimi kapattım ve programa kabul edildiğimi öğrendiklerinde ailemin yüzünü hayal etmeye çalıştım. Babamın yüzü şokla açılmıştı ama annem sanki hiç şaşırmanın gibi bilmiş bir sırıtışa sahipti. Onların bana olan inancını hatırlamak çarpan kalbimi sakinleştirdi.

İyi olacağım.

Telefonumu sessize aldım ve bir kez daha arka cebime yerleştirdim. Ailemi ve kendimi hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Ve daha da önemlisi, Aiden Huntington'ın yoluma çıkmasına izin vermeyecektim.

"İyi biri olduğunu hiç bilmiyordum. Bunu zehirlemeleri için onlara para vermediğine emin misin?" Önündeki kahve fincanına şüpheyile baktı. Hatta kapağı çekip burnuna götürme ve içine çekme cüretini bile gösterdi.

"Eğer yaptıysam, bunlar zehirli dumanlar," diye cevap verdim, kendi fincanımı yudumlarken. "Ama hayır, yapmadım. İster inan ister inanma, Maxine, iyi biri olabilirim."

"Elbette." Kadın homurdandı.

"Çoğu insan teşekkür eder."

"Güzel. Teşekkür ederim. sen." O durakladı. "I tahmin et sen olabilir olmak Güzel. Bazen."

"Aslında çoğu zaman iyiyimdir." "Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Sadece çeneni kapa ve kahveni iç, Maxine."

"İşte bu iyi adam cazibesi."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romantizm uzmanı ben olduğum için ilk bölümü yazma görevi bana düşmüştü. Başlangıçta Aiden'ı yazması için zorlamaya çalıştım ama gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi ve beyninde dolaşan hastalık ve endişeyi neredeyse görebiliyordum. *Cinayete* dönüşmeyen sevimli bir tanışma yazması konusunda ona güvenemezdim.

Mükemmel karakterlerin olduğu mükemmel bir hikâyenin üzerimden akıp gitmesini istiyordum. Sonra, dizüstü bilgisayarımın önünde zarif bir şekilde oturur, şimdiye kadar yazılmış en iyi ilk bölüm taslağını zarafetle yazardım.

Öyle bir şey olmadı.

Village'da dolaşıyor, etrafımda ilham alabileceğim herhangi bir kaynak bulmaya çalışıyordum. Bleeker Sokağı'nı çok severdim; küçük bir kızken hep bu bölgede yaşamayı hayal ederdim. Kahverengi bir binada yaşar, siren ve araba sesleriyle uyanır ve her gün kahvaltı için kösedeki fırına giderdim. Elbette New York'un gerçekte nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum ve East Village'daki dairem hayal ettiğim gibi değildi. Ama şimdi Bleeker'da yürümek bana bu hayatı ne kadar çok istediğimi hatırlatıyordu.

Neredeyse Chelsea'ye kadar yürüyüp geri döndükten sonra, oturup bir şeyler karalamaya çalışmanın en iyisi olacağına karar verdim. Think Coffee çalışmak ve yazmak için en sevdiğim yerlerden . Derslerden sonra bir sürü öğrenci gelir, dizüstü bilgisayarları ve ders kitaplarıyla buraya yerleşirdi. Hava soğuk olduğunda kafenin arka tarafında oturmayı severdim. Sıcak ışıklandırma ve rahat müzik, kendi kelimelerime dalmayı kolaylaştırıyordu.

İçeri girdim ve çalışacak bir şey bulana kadar çıkmayacağıma dair kendime söz verdim.

Düşmandan aşığa bir hikaye yazmak istediğimi biliyordum. Aşk romanlarının ayırt edici özelliklerinden biri de kullanılan farklı mecazlardır. Pek çok insan

abartılı ya da tahmin edilebilirdi, ancak okuyucular (ben de dahil) *sevdi*.

Düşmandan aşığı kinayesi Aiden'ı da kızdıracaktı, bu da ek bir avantajdı. Sadece klişe olduğunu düşünmekle kalmayacak, aynı zamanda yazmak istediği korkunç sona ulaşmadan önce romanın romantik kısmını uzatmak zorunda kalacaktık.

Sipariş vermek için en son sıradaydım, kapının hemen yanındaydım. Biri kapıyı her açtığında, sonbahar rüzgârı bana çarpıyordu. Memleketten soğuğa alışkındım ama Tennessee'de bu anlık bir şeydi. Arabanıza doğru koşarken soğuğa belki on saniye dayanırdınız ve koltuk ısıtıcıları sayesinde rahat bir nefes alırdınız. New York'ta ise hayatta kalmak için soğukla yüzleşmek zorundaydınız.

Bir an önce evime dönmek istiyordum. Hideout'ta bulabildiğim her vardiyaya giriyordum, böylece hem eve dönüş uçağını ayarlayabilecek hem de bir hafta boyunca ücretsiz izin alabilecektim. New York Üniversitesi'nin harçları ve kirası her yıl artarken bu hiç de kolay değildi. Yine de kararlıydım. Yeterince sıkı çalışırsam karşılığını alacağımı biliyordum.

Başka bir müşteri içeri girerken kapının üstündeki zil çaldı ama bu sefer kapı açılırken küçük bir "Oh" sesi duydum. Arkamı döndüğümde Aiden beyaz bir kazak giymiş, arkamda duruyordu. Bana daha çok yüzünü buruşturan bir gülümseme verdi. Sanki bana karşı yarı hoşgörülü olmak ona acı veriyordu.

Hızla arkamı dönmeden önce gözlerimi kısmıştım.

"Biraz iş yapmaya mı geldin?" diye sordu. Onu görmezden geldim, ne alacağımı çok iyi bildiğim halde birkaç metre önümüzde duran menüyü tarıyormuş gibi yaptım. Sorusunu tekrarladı ama ben çenemi yukarı kaldırarak ona sessiz davranmaya devam ettim. Ida'nın şartlarını kabul etmiş olmama rağmen, Aiden'ın arkadaşı olmaya hevesli değildim. "Ah, Rosalinda Maxwell'den en üst düzeyde olgunluktan başka ne bekleyebilirdim ki?" diye mırıldandı.

"Bil diye söylüyorum," dedim omzumun üzerinden. "Ben senden daha olgunum. *Olgun* bir şekilde sana cevap vermiyorum."

"Bil diye söylüyorum, az önce yaptın."

"Burada ne yapıyorsun ki? Burası *benim* kahve dükkanım. Starbucks alabilirsin." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm ve spor ayakkabılarımı giydiğim için onunla göz teması kurabilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Aiden uzun olduğu kadar genişti de. kapısının önündeki neredeyse tüm alanı kaplıyordu; kapı her açıldığında beni engelleyecek kadar büyüktü

Rüzgârdan. Yanakları hâlâ hafifçe kızarmış, kulaklarının uçları pembeleşmişti ve itiraf etmekten nefret etsem de biraz sevimli görünüyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Think Coffee'nin sahibi siz misiniz? Başarın için tebrikler Rosalinda," dedi, sesinden alaycılık damlıyordu.

"Senin, ne bileyim, köpek yavrularını öldürmen gerekmiyor mu? Ya da diğer yazarların rüyalarını?"

Yeşil gözleri parladı, kaşları şaşkınlıkla kalktı. Yakından bakınca ne kadar çekici olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. "Odanızda tek başınıza gömleksiz erkeklerin hayalini kurmanız gerekmiyor mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Kıskanıyorsun çünkü hiçbir zaman o gömleksiz adamlardan biri olmadın."

"Gerçekten mi?" diye sordu, inanamayarak. Benimle dalga geçtiğini biliyordum ama gözlerini bana dikmiş, sanki içime bakıyor gibiydi.

"Gerçekten mi?" Kızarmamın suçunu soğuğa atması için dua ettim. Bu kadar yakinken ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek zordu. Genelde aramızda atölye masasının bariyeri olurdu ama o eğilip gözlerimin içine bakarken, saçlarının ne kadar sinir bozucu derecede yumuşak olabileceği düşüncesini aklımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

". "

Başımı geriye attım, kalbim göğsüme çarpıyordu. "Ne?" "Sıra sende."

Aiden arkamdan başıyla kasiyerin olduğu yeri işaret etti. siparişimi bekliyordu. Tezgâha doğru koştum ve bolca özür diledim. Siparişimi aldıktan sonra cüzdanımı almak için çantama uzandım.

"Burada olduğunu biliyorum," diye mırıldandım. Dağınık çantamı tezgâhın üzerine koydum ve karıştırmaya başladım. "Siktir, siktir, siktir." Tatlı tatlı gülümseyerek ona baktım. Buraya taşındığımdan beri bir şey öğrenmiştim: New Yorklular taşra aksanını ya seviyorlar ya da sevmiyorlar. Gözleri üzerimdeydi ama indirim de alıyordum. Artık aksanımı abartıyordum - "a "larda tıngırdama, "o "larda çekiklik, beni Aiden'in önünde bir başka utanç verici andan kurtaracağını umuyordum. "Venmo kabul ediyor musunuz? Ya da burada bir bar gibi hesap açtırabilir miyim?"

Kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Um..."

"Ben hallederim." Aiden bir adım öne çıktı ve kartını makineye yerleştirdi.

"Hayır, sorun yok." Kartını çıkarmaya çalıştım ama beni durdurmak için bileğimden tuttu. Eli tenimi ısıttı ve geri çekildiğinde bile dokunuşunu hâlâ hissediyordum. "Ödeyebilirim," dedim dişlerimi sıkarak. İhtiyacım olan son şey ona bir iyilik borçlu olmaktı.

"Bırak da senin için güzel bir şey yapayım," diye tısladı.

"Muhtemelen kahveme müshil koymaları için onlara para verdin."

Aiden yapabilseydi kahkaha atacağı bir şeyi ağzından kaçırdı, gözleri şokla açıldı. Kasiyer bana fişimi uzattı ve ben barın sonuna doğru yürüdüm, Aiden da kendi siparişini verdikten sonra onu takip etti.

"Teşekkür ederim," dedim isteksizce ağzımın kenarından Aiden'a. "Kibar olabiliyorsun. Bazen."

Başını salladı. "Aslında çoğu zaman iyi biriyimdir." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Sadece *sana* iyi davranmıyorum."

Barista adımı söyledi ve ben de Aiden'a döndüm.

"Pazartesi görüşürüz. Kahve için tekrar teşekkürler." Veda etmek için içeceğimi kaldırdım ve masaların müşterilerle dolu olduğu dükkânın arka tarafına doğru yürüdüm. Sömestr yeni başlamıştı ve sanki bütün öğrenciler ders çalışmak için Think Coffee'ye doluşmuştu. Köşede boş bir masa buldum ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

Boş bir doküman açtım ve kelimelerin gelmesini diledim. İmleç, sanki elimde hiçbir şey olmadığını biliyormuş gibi alaycı bir tavırla bana göz kırptı. Geçen dönem romantik bir şeyler yazmak benim için neredeyse imkânsızdı. İlham bulmak için kendimi Taylor Swift dinlemeye ve en sevdiğim kitapları yeniden okumaya zorlamak zorunda kalmıştım çünkü gerçek hayatta yararlanabileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. İlk aşkım olduğunu düşündüğüm adamın beni sevmediği ve benim de onu sevmediğim gerçeğiyle yüzleştim. O zamandan beri, New York erkeklerinin ne kadar umursamaz olduğunu, çoğunun sabah unutmak için sıradan bir ilişki aradığını çabucak öğrenmiştim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor, birbirlerine sürtünüyorlardı.

Herhangi bir şey, dedim kendime. *Herhangi bir şey yaz.*

Bakışlarım bir an için ekranımdan uzaklaştı ve Aiden'ı oturma alanının ön tarafında ayakta dururken buldum. Boynu gerilmiş, kafede boş bir masa olup olmadığını kontrol ediyordu ama boş masa yoktu. Kendime oturacak bir yer bulduğum için şanslıydım. Gitmek için arkasını dönmeye başladığında suçluluk duygusu midemde birikmeye başladı.

Şehirde geçirdiğim bir yıldan sonra bile güneyli doğam beni terk etmekte zorlanıyordu. Daha iyi düşünmeden sandalyemden kalktım.

"Aiden," diye seslendim. Arkasını döndü ve sorgulayan bir bakışla bana baktı. Onu küçük masaya doğru çağırdım ve tereddütle masaya doğru ilerledi.

"En azından masamı paylaşmayı teklif edebilirim," dedim tekrar . "Bilirsiniz, kahve için bir teşekkür olarak."

"Emin misiniz?" Masanın tereddüt ederken kaşları aşağıya doğru çekildi.

"Olumlu." Çantamı karşı koltuktan aldım ve ona yer açtım.

"Teşekkür . Bu çok hoş," dedi takdirle ve boğazını temizledi.

"Bazen iyi olabiliyorum." Sözlerini tekrarlardım ve ona gülümsedim ama o sadece başını salladı.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece işimi halletmeye çalışıyorum." Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Neredeyse hemen yazmaya başladı. Düşünmeden, sadece yazıyordu. Onu kıskanıyordum. Kelimeler *ona* nasıl bu kadar kolay geliyordu? Yazar tikanıklığından kurtulmayı hak edecek ne yapmıştı?

İtiraf etmeliyim ki, onun melodik yazıları beni her ne kadar kızdırsa da, kafe müziğinden daha fazla rahatlatıyordu. Parmaklarından dökülen kelimelerin gelgitlerinde sakinleştirici bir ritim vardı. Çok yumuşak ve nazikti, sanki yazdığı her kelimeyi önemsiyor gibiydi. Yazma eyleminin kendisi çok savunmasızdı. Birinin bu mahremiyet anlarına tanık olmak tuhaftı.

Aiden'ın ölümcül düşmanım olduğuna karar verdiğimde biraz araştırma yapmıştım. Nefret ettiğim insanları tanımaktan hoşlanıyordum çünkü ya Aiden zamanını kimsesiz çocuklara bağışlıyorsa? Bundan *gerçekten* nefret edebilir miydim?

Jess ve ben geçen yıl programda onu sorduk ve ortaya çıktı ki Aiden tam zamanlı bir birinci sınıf öğrencisiymiş, şu anda ikinci sınıfta. Bu dönem lisans okulunda Yaratıcı Yazarlığa Giriş dersi veriyormuş. Aiden bir atölye katılımcısı olarak kötüydü, ama kolaylaştırıcı olarak? Öğrenciler o dersten *hıçkır hıçkır ağlayarak* çıkarsa hiç şaşırmam.

Kendi ekranımda yanıp sönen imlece odaklanmaya çalıştım; imleç bana bakıyor, tek bir kelime bile yazmam için bana meydan okuyordu. Dizüstü bilgisayarımın üzerinden Aiden'a baktım. Yazarken dudaklarını dişlerinin arasına çekmişti, gözleri

odağı daraldı. Beyaz kazağı bronz tenini o kadar iyi tamamlıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Kendime rağmen, Aiden'la birlikte *olmanın* nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Böyle mi olurdu? Kafelerde karşılıklı oturup yazı yazmak gibi mi? Her zaman kırıksız mı giyinirdi yoksa kanepede sarılmak için kapüşonlu ve sweatshirt giyen bir erkek arkadaş mı olurdu?

Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen bir ilişkide de sınıfta olduğu kadar soğuktu. Muhtemelen her yemeği ve her filmi o seçerdi. Belki yatakta da böyleydi. Tam olarak istediğini alırdı ve-

Gözlerimi kapattım. Aiden romantik bir kahraman değildi ve asla da olmayacaktı. Sadece yalnızdım. Evi özlüyordum, okul yüzünden sinirliydim ve Aiden *kazak* giyiyordu. Bu faktörler bir araya geldiğinde oldukça tehlikeliydi.

Birkaç dakika sonra Aiden hâlâ yazmaya devam ediyordu, sanki söyleyecek sözü hiç bitmemiş gibiydi. Klavyesinin tıkırtısına daha fazla dayanamadım.

"Ne yazıyorsun?" Ben sordum.

Başını kaldırıp kısa bir süre bana baktı, durmaksızın yazmaya ara verdi. "Diğer kurgu atölyem için kısa bir öykü üzerinde çalışıyorum."

"Oh." Ellerimi kahve fincanıma sarıp ısınmaya çalıştım. Kendi boş dokümanıma baktım, sönmüştü. Ona dönüp baktığımda bakışları köprücük kemiğimden gözlerime kaydı, yanakları kızarmıştı.

"Ne yazmıyorsun?" diye sordu, kaba olmayan bir şekilde, dizüstü bilgisayarına başını sallayarak.

"Bizim bölümümüz," diye itiraf ettim. "Manşetten gideceğimizi söylediğimizi biliyorum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Tanışmakla falan başlaması gerekmez mi?" Gözlerini kısarak elini salladı. "Bunun senin için kolay olacağını düşünmüştüm. Sen romantizm uzmanısın."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "O kadar kolay değil. Ben sadece-" Derin bir nefes alarak sözümü kestim. "Bazı günler kelimeleri bulamıyorum. İçimde bir yerlerde olduklarını biliyorum, ama sonra boş bir sayfaya bakıyorum ve hiçbir şey çıkmıyor. Bu dilimin ucundaki bir kelimedenden daha kötü, *acı verici*. Ağlamanız gerektiğini bildiğiniz halde gözyaşlarınızın akmaması gibi."

"Boktan ilk taslak diye bir şey duydun mu hiç?"

Başımı öne eğdim. "Atölye için teslim ettiğin şey bu, değil mi?"

"Komik," diye kestirip attı. "Boktan ilk taslak, her şeyi ortaya çıkardığınız zamandır. Ne yazdığınızı ya da her kelimenin mükemmel olup olmadığını umursamazsınız, sadece yazarsınız."

"Yani?"

"Yani." Omuz silkti. "Yazmak revizyonların içinde. Hiçbir şey kesin değildir, bilirsin. Geri tuşun da diğer tuşlar gibi çalışıyor."

"Har har." Gözlerimi devirdim. Ama söylediklerini dikkate aldım. Bunu ona asla itiraf etmezdim ama iyi bir tavsiyeydi. "Keşke nereye gittiğimi bilseydim. Neyi hedeflediğimizi bilseydim, kelimeler daha kolay gelirdi gibi hissediyorum. Yani, şu andan itibaren her şey bana bağlı. Ya isimlerden birini beğenmezsen? Ya kıza annenin adını verirsem ve sen gerçek hayatla arana yeterince mesafe koyamazsan ve sonunda annen hakkında bir aşk hikayesi yazarsan? Ya-"

"Artık 'ya olursa' yok. " Dizüstü bilgisayarını kapattı ve çantasından siyah not defterini çıkardı. "Pekâlâ. Hadi bunu planlayalım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? , ne bulduğunu söyle."

Dizüstü bilgisayarlarımız kapalıyken artık ne kadar çok boş masa olduğunu fark ettim. Kafenin yoğunluğu sona ermişti ve artık birbirimizle oturmamıza *gerek yoktu*. Ama ikimiz de kalkıp yer değiştirmedik.

"Düşmandan aşığa yazmaya karar verdim çünkü yazmak için en iyi mecaz bu." Ağzını açtı ama itiraz edemesin diye devam ettim. "Ama hâlâ çözmem gereken pek çok şey var. Neden nefret ediyorlar? Birbirlerinden nefret etmelerini engelleyen ne? Ayrıca, isimlerinin ne gerçekten takıldım. Geçmişleri nedir? Neye benziyorlar-" "Tanrım, Rosalinda, nasıl oluyor da herhangi bir işi bitirebiliyorsun? Sen *beni* strese ." Avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu.

Onu görmezden geldim. "Benim için en önemli şey isimleri olurdu."

Aiden'in burnu kırıştı. Üzerindeki çilleri daha önce fark etmemiştim.

"Ne? İsimlerin önemli olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır, var. Ama zamanı geldiğinde buna karakterler karar verecekmiş gibi hissediyorum. Onlarla ne yapacağımıza karar verdikten sonra."

"Peki. O zaman planımız ne?"

"Karakterleri bir duruma sokmaya başlamak için bile onların adını bilmemiz gerekiyor."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım ama Aiden'in ağzının kenarı seğirdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona baktım. "Az önce şaka mı yaptın? Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Donanımın yakında arızalanmaya başlayacak mı?"

Yüzündeki gülümseme ifadesi kayboldu ve yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Düşünüyordum da belki de birlikte çalışıyorlar?"

"Ooh, bir işyeri romantizmi." Merakla doğruldum. "Bana daha fazlasını anlat." "Belki de her zaman rekabet halindedirler. Satış işindeler ve aralarında büyük bir müşteri ya da başka bir şey, bu yüzden bir sunum için takım olmaları gerekiyor. Her zaman didişiyorlar ama bir şirket inzivasına çekiliyorlar ve oradan sonra işler romantikleşiyor."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedim gözlerimi kapatarak, "ama bu, şaşırtıcı bir şekilde, iyi bir romantizme benziyor. Bunu nasıl edebi bir kurgu haline getireceğiz?"

Gözleri parladı. "İşte burada işler iyi gidiyor."

Birkaç farklı senaryo üzerinden gitti, hepsi de ağlamak istememe neden oldu. Karakterlere işkence dolu geçmişler verdi, onları öldürdü. Ben daha fazla dayanamayıp onu kesene kadar devam etti.

"Asla olmaz." Başımı sertçe salladım. "İkisini de kötü yapamayız. O zaman okuyucu birlikte olmalarını umursamaz bile."

"Ben kötülük demedim." O söylememiş olabilir ama ben duydum.

Birinin neden mutlu bir son istemediğini anlayamadım.

Kendimi durduramadan, "Neden mutlu sonları sevmiyorsun?" diye sordum.

Omzunu kaldırdı. "Gerçekçi değil."

"Pek çok insan sonsuza mutlu olur." "Daha da fazlası elde edemiyor."

"Belki *sen değilsin* ama bunu hak eden insanlar genellikle bunu alır," dedim şakayla.

Sinirlerine dokunmuş olmalıyım çünkü gerildi, gözleri soğudu. "Benden mi bahsediyoruz yoksa karakterlerden mi? Bunu acısız bir hale getirelim ve birlikte mümkün olduğunca az zaman geçirelim." Ben cevap veremeden sandalyesinden kalktı ve neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Gitmem gerekiyor. Tek bir bölüm yazabilecek kapasitede olduğuna inanıyorum."

Bununla birlikte, çantasını omzuna attı ve kafeden hışımla çıktı.

Belki çok ileri gitmiştim ama Aiden'in böyle bir anda çark etmesi hiç adil değildi. Kendi çantamı hazırlarken kendi kendime söyleniyordum. Kendi kendine

haklı ve kibirli. Sırf insanları mutlu etmek yerine üzdüğü için benden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Daha önce bölüme nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama artık bildiğimden emindim.

Annem, söyleyecek güzel bir şeyim yoksa, en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğunu söylerdi.

Bu yüzden, Hunter'ın bir uçurumun kenarından düşmesini dilediğimi yüksek sesle söylemeyeceğim.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BEŞİNCİ BÖLÜM

Neredeyse bir saat önce Aiden'a bölümü bitirdiğime dair mesaj attım. Think Coffee'den ayrıldıktan sonra o kadar kızmıştım ki önümü göremiyordum. İkimiz de birbirimize iyi davranamadığımız için bu aptal projede sıkışıp kalmıştık ama en azından *denemek* zorundaydık. Bu sınıftaki ikinci şansımı berbat edemezdim.

Projemiz için ortak bir Google Doc'umuz vardı. Birbirimize bölümleri ve sahneleri gönderip durmak yerine, hepsinin tek bir yerde olması daha kolaydı. Ayrıca ne zaman giriş yaptığını ve yazımda ne gibi değişiklikler yaptığını görebiliyordum... ve eğer çok acımasızlaşırsa, ben de onun yazısını değiştirebiliyordum.

Ona mesaj attıktan sonra dokümanı açık tuttum ve adının ekranda görünmesini bekledim. Sinirli bir şekilde tırnağımı ısırdım, bölümü tekrar okudum ve Aiden'ın gözünden görmeye çalıştım.

Aslında iyi olmasını planlamamıştım. İki karakter arasında bir düşmanlık kurmuştum ve gurur duyduğum bazı harika şakalaşmalar yazmıştım. Belki bunların bir kısmını *gerçek* ilk bölümde kullanabilirdik ama şimdilik aklımda başka bir hedef vardı.

Belgede Aiden'ın adı görüldüğünde, muz cipsi paketini üzerimden ittim ve dizüstü bilgisayarımı yaklaştırarak imlecinin her satırda ilerlemesini izledim. Bitirdiğinde kalbim güm güm atıyordu, imleci son kelimedeyi yanıp sönüyordu.

Sonra telefonum çaldı.

Aiden: Yeniden yaz.

Dehşet içinde güldüm, elimi muz torbasına soktum ve ağzıma attım.

Rosie: hayır

Aiden: Yeniden yaz, bunu gönderemeyiz.

Rosie: Neden olmasın

Üç baloncuk bir dakika boyunca bir görünüp bir kayboldu. Telefonumun başında kambur bir şekilde oturmuş, onun sözlerini bekliyor ve yavaşça çiğniyordum.

Çünkü bu görevin amacı iyi geçinmemizdi. Savaşmak için başka bir yol bulmak değil.

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Kıkırdayarak yatağıma uzandım. Yeniden yazmak zorunda kalsam ne olacaktı *ki*? En azından onu kızdırma şansım olmuştu.

Esas oğlana benim adımımı vermişsin.

Onun adı Aiden değil.

Hayır, onun adı Hunter. Hunter ... Huntington. Ben aptal değilim, Rosalinda.

Ne zaman sinirlense kaşlarının arasında oluşan kırıksıklığı hayal edebiliyordum. Acaba onu boynunun kenarındaki damarı dışarı çıkaracak kadar kızdırmış mıydım? Bunu en son geçen dönem, ana karakterlerinden birinin mızımız olduğunu ve üstünlük kompleksi yaşadığını söylediğimde yapmıştım.

Rosie: Hunter gerçekten yaygın bir isim. biraz kendini aşmalısın, bunu bir arkadaş olarak söylüyorum.

Aiden: Yeniden yaz.

Gözlerimi devirdim ve dizüstü bilgisayarımı önüme çektim. Bölümün son teslim tarihi gece yarısıydı, yani herkesin yarına kadar okuması için zamanı vardı. Ona şakamı çoktan yapmıştım. Üzerinde gerçekten çalışabileceğimiz bir şeye başlasaydım ikimiz için de daha kolay olurdu. Gözlerim birkaç satıra takıldı ve elimde olmadan sayfaları tekrar okudum. Parmağım geri tuşunun üzerinde gezinirken tereddüt ettim. Oldukça iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir şey yazabilir miydim bilmiyordum. Sadece bir şaka bile olsa, bu bölüm üzerinde çok düşünmüştüm.

Rosie: Dürüst ol... karakterin adı Hunter olmasaydı bu konuda ne düşünürdün?

Üç baloncuk sonraki birkaç dakika boyunca bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı küçük danslarını tekrarladılar. Onun sert sözlerini bekleyerek ağzıma bir avuç muz cipsi tıktırmaya devam ettim.

Mükemmele yakın olduğunu söyleyebilirim.

Kelimeleri tekrar okuyarak doğruldum. Yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Onun onayına nadiren rastlanırdı ve onun fikirlerine bu kadar değer vermemden nefret ederdim.

Rosie: O zaman saklamalıyız!!!! kimse sen olduğunu bilmeyecek.
Herkes bilecek. Sadece adını değiştir.

Homurdandım. Eğer onu saklayacaksak, hepsini saklayacaktık. Alexa'nın ön kapıyı açtığını ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardığını duydum, her biri yere çarpıyordu.

Rosie: üzgünüm, yapamam. çok bağlandım. bir sonraki bölümümüzü bitirdiğinde bana haber ver!!!:-)

Telefonumu sessize aldım ve küçük yatağımdan kaydım. Alexa'yı küçük mutfağımızda, Hideout üniformasının kravatını çıkarırken buldum.

"Hey, iş nasıldı?"

Bana öldürücü bir bakış attı. "Trabaja los fines de semana."

"Beynim ağrıyor, İngilizce lütfen," diye yalvardım.

Cık cık etti. "Eğer İspanyolca pratik yapmazsan, asla öğrenemezsin."

İspanyolcamın akıcı olmadığını fark ettiğinde Alexa bana öğretmeyi kişisel misyonu haline getirmişti. Karma bir aileden geldiğim için büyürken çoğunlukla İngilizce konuşmuştum. New York'a taşınıp mirasımı başkalarıyla paylaşmaya çalışana kadar karma olduğum için kendimi daha az Perulu hissetmedim. Sanki diğer Perulular, içgüdüsel olarak preterit çekimi yapamadığım veya İspanyolca konuşmaları dinlerken gerçekten odaklanmam gerektiği için kültürümle o kadar uyumlu olmadığımı düşünüyorlardı. Ama Peru Bağımsızlık Günü'nde kırmızı giydim ve evi özlediğimde lomo saltado pişirdim (tamam, Alexa'dan istedim ama yine de).

"Biliyorum, biliyorum." Ona el salladım. "Son birkaç saattir yazıyorum, beynim pelte gibi oldu."

İçini çekti ve yumuşadı. "Hafta sonları çalışmanı istiyorum." "Asla olmaz." Başımı salladım.

"Benji barda çok kötü! Sipariş edilen her içkiyi berbat ediyorlar ve tüm zamanlarını partnerleriyle flört ederek geçiriyorlar!"

"Yapamam," dedim özür dileyerek.

"Ama neden?" diye sızlandı ayağını yere vurarak.

"Çünkü," diye uzattım. "Hafta sonları yazmak için tek zamanım. Ve hepiniz hafta sonu vardiyalarını cehennem gibi anlatıyorsunuz. Onlardan kaçınabilirsem, kaçınacağım."

"Ama hafta sonları çalışmaya başlarsan, Şükran Günü'nde eve dönmek ve daha fazla ders almak için daha fazla paran olur." Alexa dolaptan bir fincan aldı ve su ısıtıcısını musluğun altına itti. Her hareketi keskindi, sanki elindeki nesnelere de Benji'ye olduğu kadar kızgındı. Çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve kaynaması için ateşi yükseltti. "Hafta sonları bahşişler çok daha iyi oluyor."

"Bana yeterince ödeme yapamadınız." Çaydanlık ısıklığa başlamaya başladığında, bardağına su doldurdu ve bir çay poşetini içine daldırıp çıkardı.

Suratını asarak kupasını dudaklarına götürdü. "Günün nasıl geçti? O bölüme başlayabildin mi?"

Hafifçe güldüm. "Evet, eninde sonunda. Komik bir şey, aslında bugün kampüs yakınındaki bir Think'te Aiden'a rastladım." Alexa'nın gözleri büyüdü ama kaba bir yorum yapmadan onu durdurdum. "Hiçbir şey olmadı. İyiydi, sonra bir anda hıyarlık yapmaya başladı."

"Belki de ham cinsel gerilim onu etkiliyordu." Alexa kaşlarını oynattı. "En azından kendi bölümünü bitirebildin mi?"

Parmaklarımı tezgahın üzerinde usulca gezdirdim. "Ben yaptım."

Tezgâhın üzerine zıpladı, hâlâ çayını yudumluyordu. "Bu konuda ne düşünüyor?"

Gülümsememi geri çektim. "Biliyor musun, bence ana karakterle gerçekten rezonansa girdi."

Alexa yumuşak bir "ha" çekti. "Belki de bu çılgın plan işe yarayacaktır."



Pazartesi günü, ders başlamadan önce Aiden'a rastladım. Yazar Evi'nin dışında, girişi çevreleyen kapıya yaslanmış bekliyordu. Beni görünce kapıyı itti ve bana baktı. "Merhaba Rosie."

"Garip bir şekilde neşelisin." Bana Rosie demesinden otomatik olarak şüphelenerek kaşlarımı çattım.

Gözlerimi ona diktim, nasıl bir oyun oynadığını yüzünden okuyabilmeyi umuyordum. Kapıyı benim için açık tutmak üzere öne doğru adım attığında çenem neredeyse şoktan düşecekti.

Tereddüt ettim. Ele geçirilmiş miydi? Benim tanıdığım Aiden bunu asla yapmazdı. Aslında, kapıyı benim için açıyormuş gibi yapar, sonra da önce geçmek için beni itip geçerdi. Bir şeyler dönüyordu.

"Hasta mısın?" geçerken sordum. Kolonyasının kokusunu aldım, bir şekilde sıcak ve *keskin*. Sevmemiş gibi davrandım.

"Hayır."

"İyi davranıyorsun. Bu çok garip." "Sana sadece merhaba dedim." "Aynen öyle."

Koridorda sınıfımıza doğru yürürken, "Sanırım ikinci bölümü okumadın," dedi. Benimle konuşurken başını hafifçe eğdi, kulağını omzuna dayamıştı.

"*Kahretsin*," dedim ve olduğum yerde durdum. Başımı kaldırıp ona baktım ve elini tuttum. "Özür dilerim, tamamen unutmuşum! Ida'ya söyleme." Kaşlarını kaldırarak elimle kendi eli arasına baktı. Elini ateş gibi bıraktım ve kendi elimi paltoma sildim. "İyi geçinemediğimizi düşünmesini istemiyorum."

"Endişelenme," dedi soğukkanlılıkla. Açıkçası, ses tonundan içime bir endişe sızdı. Aiden ne zamandan beri *sakindi*? "Sen bir şey söylemezsen ben de söylemem. Önden buyurun." Başıyla beni sınıfa doğru işaret etti.

Her birimiz kendi bölümümüzü yüksek sesle okuyacaktık. Ida sınıfa gönderdiği haftalık e-postada "özel projemiz" olarak tanımladığı şeyi zaten açıklamıştı.

"Rosie, neden bugün sen ve Aiden ile başlamıyoruz? İkinizin nasıl bir araya geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bacağım hızla masaya çarptı. Derim karıncalandı, parmaklarım yumruk oldu. Aiden gözüme takıldı ve bana ters ters baktı.

"Kes ," diye mırıldandı, hafifçe sallanan masaya başını sallayarak.

"Isır beni," diye karşılık verdim.

Ida'ya bakıp, "Endişelenmeyi bırak. Her şey girecek." "Rosie, ne zaman hazır olursan başlayabilirsin."

Gözlerim masanın üzerinden Aiden'inkilere kaydı ve o da beni cesaretlendirmek için bir kez başını salladı. Göğsüm sadece bir saniyeliğine ısındı. Belki geçen gün kafede olanlar bir şanstı. Belki de gergindi ve *bu* yüzden gitmişti. Belki de nefret yerini şakacılığa bırakmıştı ve arkadaş olma yolundaydık. Ve belki de bu fikre o kadar da karşı değildim.

Bölümümü okumaya başladım. Yol boyunca titreyen sesim daha da güçlendi ve kelimelerimi tekrar okuduğumda iyi olduklarını anladım. Tepkisini ölçmek umuduyla Ida'ya baktım, ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Birkaç kıkırdama aldığım, gururum kabararak doğruldu. İşte böyle zamanlarda, yazdıklarım yok edilemez görüldüğünde, New York'a taşınmakla doğru seçimi yaptığımdan o kadar emindim ki. *Elbette* hayatımda yapmam gereken şey buydu.

Tam diyalog başlarken kaşlarımı çattım. Bir terslik vardı. Aiden karakterimin adını Max olarak değiştirmişti.

Ona Meg Ryan'dan esinlenerek Meg adını vermiştim. Romanın ilerleyen bölümlerinde de ona saygı göstermenin bir yolunu bulmayı planladım. Aiden'ın sormadan böyle önemsiz bir şey yapmasına sinirlenerek okumaya devam ettim.

Sözlerimi bitirdiğimde Ida konuştu. "Bence en iyisi doğrudan Aiden'ın bölümüne geçelim, sonra ikisini birlikte tartışalım."

Masanın karşısından Aiden'a ters ters baktım. Ben de aptal değildim - başroldeki erkeğe kendi adını verdiğim için benden intikam alıyordu. Belli ki Max'e benim soyadım olan Maxwell'in adı verilmişti. Bir sonraki bölümün benimkinin ona olduğu kadar bana da iftira olacağından hiç şüphem yoktu.

Boğazını temizledi ve oturduğu yerde kaydı. "*Max'in ihtişam hayalleri onu her zaman geri tutacaktır. Saflığı onu gerçekliğe tanık olmaktan alıkoyuyor.*"

Ürperdim.

"*Özgürce güveniyor, gülmemesi gerektiği açık olsa bile kolayca gülüyor.*"

Gözlerimin kafasında delikler açtığını hissetmiş olmalı ki paragraflar arasında başını kaldırıp baktı. Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ve devam etti.

"*Ama bu rolüyle kimseyi kandıramaz. Ben onun içini görebiliyorum.*"

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Sadece beni tahrik etmeye çalışıyordu. "*Soğukkanlı dış görünüşü, daha da soğuk olan kalbinin mükemmel bir tamamlayıcısıdır*" diye yazmamış mıydım?

Bölümümüzü okuma şeklimizde bir farklılık vardı. Ben titrek bir zemindeydim, her kelimedede geriliyor, kendime güvenimi artırıyordum. Ama Aiden'in kararlı sesi her kelimeyi taşıyordu.

Bitirdiğinde, Ida sınıfa, "Peki, kim başlamak ister?" diye sordu. Her el havaya kalktı.

"Bayıldım." Logan gülümseyerek koltuğunda öne doğru eğildi. "Bu hafta açık ara en beğendiğim gönderiydi, kimse alınmasın. Eğer Aiden ve Rosie birlikte yazmaya devam etmezlerse, sanırım *öleceğim*."

Jess sandalyesini tekmeledi ve "Sesini alçalt" diye mırıldandı.

Logan sessizce kıs kıs gülerken Tyler daha ciddi bir tonda "Dinamiği beğendim," dedi. "İkili bakış açısının ilginç bir yönü olduğunu düşünüyorum ve romantizmin bununla birlikte gelişmesini görmek eğlenceli olacak."

Akranlarımızın her biri yorumlarını sundu, ancak sıra Aiden'a geldiğinde Ida elini kaldırdı.

"Eminim Aiden ve Rosie bölümler hakkında uzun uzun konuşmuşlardır. Sınıf için tekrar ettirmeyeceğim." İkimize de gülümsedi, sanki bir hafta önce bizi yüzyılın azarlamasını yapmamış gibi. "Yorumlarıma gelince, şimdilik şunu söyleyeyim: İkinizden çok etkilendim. Sonraki bölümleri sabırsızlıkla bekliyorum."

The Incident™ olayından beri ilk kez rahatlamıştım. Rahatlamış olmama rağmen, Aiden'a gözlerimi kısarak "*Bu konuşma bitmedi*" demeye çalıştım.

Ders bittiğinde sessizce sınıftan çıktım. Aiden'ın düşünceli, takipçi varlığını arkamda hissedebiliyordum. Genelde dünyaya pembe gözlüklerle bakmayı severdim ama artık kırmızı görüyordum. Beşinci Cadde'de, New York'un sonbahar soğukunda, Ida'nın görüş alanının dışına çıkana kadar ona bakmadım bile.

Arkamı döndüm ve parmağımı Aiden'ın göğsüne sapladım. "Whoa."

Ellerini havaya kaldırdı, attığım her adımda bir adım geri çekiliyordu.

Sırtını trafiğe dayayana kadar ilerledi. New Yorklular bize aldırış etmiyordu, sokaktaki her karakteri görmezden gelmeye alışmışlardı. Aiden içimde gitmeyen bir dikendi.

Çenem gerilmişti. "Karakterimin adını nasıl olur da *Max?*"

Gözlerinde eğlence dans ediyordu. "İsme bağlandım, ne diyebilirim ki?"

"Benim hakkımda yazdıkların, benim senin hakkında yazdıklarımın çok daha kötüydü!" Patladım.

Bir adım öne çıkarak üzerime yürüdü. Kirpiklerimin arasından ona baktım, göğsüm öfkeyle hızla inip kalkıyordu.

"Senin hakkında yazdığımı kim söyledi?" Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesinin tenimde dolaştığını hissedebiliyordum. Gözlerimin kısa bir süreliğine dudaklarına kaymasına engel olamadım. "Maxine hakkında yazıyorum. Bir iyimser _"

"Romantik mi demek istiyorsun?" dedim kesin bir ifadeyle.

"İyimser biri," diye düzeltti. "Hak etmedikleri halde herkesin içindeki iyiliği gören biri. Hayal dünyasında yaşayan biri. Lanet derimin her santimini kaşıdırmanın bir yolunu bulan biri." Sesi sessiz ama keskindi. Zihnim bana ihanet etti, çünkü o yaklaştıkça dudaklarının benimkinde nasıl hissedeceğini daha çok merak ediyordum. Aklımın öfkeden şehvete bu kadar çabuk kaymasına neden olmasından nefret ediyordum. Yumuşak, alçak sesi omurgamda bir ürperti yaratırken fark etmemesi için dua ettim. "Kulağa senin gibi gelmiyor, değil mi?"

Hayır. Öyle olmadı. İyimser biriydim ve herkesin iyi yönlerini görürdüm çünkü bunu hak ediyorlardı. Hayal dünyasında yaşamadım, sadece kendi dünyamı daha iyi hale getirmeye çalıştım. Ve derisinin her santimini kaşıdırmadım, *yaktım*.

"Tıpkı senin hakkında yazmadığım gibi. Kendini biraz daha iyi hissedebilmek için herkesi üzmeye çalışan Hunter hakkında yazıyordum. Eve gittiğinde boş bir dairede uyuyabilmek için yıllar öncesinin fantezileriyle mastürbasyon yapan, çünkü gerçek bir şey yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu belli oluyordu. Dünyada biraz da olsa iyilik kaldığını kabul etmektense insanların en kötü yanlarını görmeyi tercih eden."

Bakışları çok yoğundu. Birbirimize geri adım atmamız için meydan okuduk ama ikimiz de geri adım atmadık. Çenesi titriyordu. "Mükemmel. Yani, birbirimiz hakkında yazmıyoruz."

"Sanırım değil."

"Satır aralarını okumak için bir neden yok o zaman, ha?" "Hiç yok," diye cevapladım tatlı tatlı.

"O zaman sanırım bir sonraki bölümde görüşürüz."

Yanımdan geçip gitti ve kalabalığın içinde kayboldu. Olduğum yerde kaldım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ondandır ne kadar nefret etsem de, beynimin her şeyi bir aşk romanı sahnesine dönüştüren kısmını kapatamıyordum. Keşke *biraz* daha öne eğilseydi diye düşünmekten nefret ediyordum.

dudaklarını çeneme yerleştirdi. Gözlerindeki yoğun bakış, herhangi bir kızın gözlerini kapatıp kendini toplaması için yeterliydi. Gelecek bölümde, onun hakkında ne düşündüğümü *gerçekten* öğrenecekti.

Sürekli çalan telefona daha fazla dayanamadım. Bugün ondan uzak duracağıma dair kendime söz verdim çünkü sunumumuzun bana düşen kısmına odaklanmam gerekiyordu. Ama gelen her aramayı görmezden geldiğinde bu imkansızdı.

"Lanet olası telefonunu açar mısın?" Sandalyemde dönerek tersledim. Hunter ve ben her gün aynı bölmede, sırtlarımız birbirine dönük, sadece gri bir yarım duvarın bizi çevrelediği masalarda oturmakla lanetlenmiştik.

Kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Hayır."

Yüzüne düşen sarı saçlarına aldırmadan siyah defterine yavaş ve dikkatli bir şekilde yazmaya devam etmesini izledim.

Telefon hala çalıyordu.

"Tamam." Tekerlekli sandalyemi geriye ittim ve telefonunu almak için ona doğru uzandım. "Hunter Adrian'ın ofisine ulaştınız. Telefonunuza cevap veremeyecek kadar meşgul çünkü sizi Max Daisy kadar önemli bulmuyor. Onu dahili 9412'den arayabilirsiniz."

Sandalyemi geri çekmeden önce telefonu ahizeye geri kapattım.

"Aferin," dedi Hunter. Mavi düğmeli gömleği ön kollarına kadar kıvrılmıştı. Gömleği ne zaman böyle olsa, gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutardım. Gözlerini dikkatle göğsünün üzerinden geçirdi. "Müşterilerimden birini çalmışsın gibi görünüyor."

"Eğer telefonlarına cevap vermeyeceksen." Çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak masama doğru döndüm.

"Yeni müşterinin kim olduğunu hiç mi merak etmiyorsun?" diye üsteledi. Dudaklarını büzüşünü, kaşlarını çatışını, bana kızdığında her zamanki yüz ifadesini gözümün önüne getirdim.

"Eminim yakında öğreneceğim," dedim omzumun üzerinden. Klavyemi önümde düzelttim ve yazar gibi yaptım, parmaklarım tuşlarda hafifçe zıplıyordu.

"Pekâlâ," dedi. Sandalyesinin yuvarlandığını ve kaleminin çizildiğini duydum. "Annem aradığında ona selamımı söyle."

Durakladım. "Annen mi?"

"Harika iş, Maxine. Durgis Ajans'ın en yeni müşterisini güvence altına aldın."

Sandalyem kontrolümden çıkmış bir şekilde dönmeye başladı. Kendimi durdurmak için ayağımı kullanmak zorunda .

"Neden annenin telefonlarına cevap

vermiyorsun?" "Neden kendi işine

odaklanmıyorsun?"

"Annen beni aradığında ona ne kadar korkunç biri olduğunu söyleyeceğim ve seni eve geri gönderecek. Sonsuza kadar onun bodrumunda yaşamaya mahkum olacaksın."

"Ona Salı günü yemeğe geç kalacağımı söyle." Arkasını bile dönmedi.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın Untitled kitabından alıntı

ALTINCI BÖLÜM

"Bil diye söylüyorum," dedi Aiden telefonu açar açmaz, "annemin telefonlarına ben bakardım."

"Tabii, tabii." Telefonumu omzumla kulağım arasında dengede tutarak dizimin üzerine eğildim ve fırçayı ayak tırnaklarımın üzerinde dikkatlice gezdirerek onları kıpkırmızı hale getirdim. Kitap üzerinde birlikte çalıştığımız son birkaç ay içinde mesajlaşmaktan telefon görüşmelerine geçmiştik. Her şey Maxine'i işinden kovdurmaya çalışıp depresyon dönemine girdiğinde başlamıştı ve ben de elimde olmadan onu telefonla arayıp bağırıyordum. "Tıpkı sana bir şey söylediğimde başını defterden kaldırmadığın gibi."

Geçen dönem boyunca ne zaman konuşsam benimle göz teması kurmayı reddetmesi beni rahatsız etti. Ben bir şey söylediğimde aptal defterine yazmaya başlıyordu; eleştiri yaptığımda da aynısını yapıyordu.

Aiden nefesinin altından küfretti. Arkasından alçak, sabit bir ses akışı geliyordu. "Neredesin sen?" Doğrulup sordum. Sonra müziği duydum ve telefondan bas sesini hissedebiliyordum. Aiden birkaç küfür daha ettikten sonra ses azalmaya başladı. "Bir partide misin? Benim bölümümü bir partide mi okuyordun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi sertçe. Sessizliğimden ona inanmadığımı anlamış olmalıydı. İç geçirdi, yumuşadı. "Kuzenimin ortaokul dansı var."

Bir kahkaha attım. "Lütfen bana her şeyi anlat."

İnlerken elini yüzünün yan tarafında gezdirdiğini görebiliyordum. Ondan nefret etmeme rağmen Aiden'ı bu kadar iyi tanımam garipti. Uzun zamandır onun karşısında oturuyordum ve şimdi onu çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. "Bir refakatçileri eksikmiş ve bir tane daha bulamazlarsa iptal etmek zorunda kalacaklarını söyledi."

"Ve sen gönüllü mü oldun? Bu çok-"

"Lütfen romantik deme."

"Romantik," diye iç geçirdim. Yatağıma geri döndüm, yaylar gıcırdıyordu. "Aiden Huntington'ın bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Öyle deme." Eminim kaşlarını çatmıştır. "Elim kolum bağlıydı."

"Sen de cesur bir aşk kahramanı gibi öne çıkıp kuzeninin onurunu korudun ve onun ortaokul dansını kurtardın."

"Ya da bir spor salonunda Taylor Swift dinleyen bir grup terli gençle birlikte durmak için hayatımın birkaç saatini feda ettim."

"Ergenleri ve spor salonunu çıkarırsanız, işte benim gecem böyle olur."

Aslında kahkaha olarak sayılmaması gereken ama onun yerine sert bir nefes veriş olan bir kahkaha beni şaşırttı. Aiden Huntington ne zamandan beri gülüyordu? Bu onu çok *insani* gösteriyordu ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Ayak parmaklarımdaki cılayı incelemek için doğruldum ve kuruyup kurumadıklarını test ettim. "Gerçekten annenin telefonlarına çıkıyor musun?" Kayıtsızca sordum.

"Yaptım," dedi usulca. Boğazını temizledi ve "Şükran Günü hafta sonunda neden sayfalarımız üzerinde çalışıyorsun?" dedi.

Gözlerimden beklenmedik yaşlar süzülürken boğazım düğümlendi. Şükran Günü geçtiğimiz Perşembe günüydü ve uçak bileti . Yine de Noel için hâlâ umutluydum.

"Kardeşin var mı?" Sorusunu duymazdan gelerek ağızımdan kaçırdım. Yaklaşık iki aydır taslağımız üzerinde birlikte çalışmamıza rağmen, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum.

"Rosalinda," diye uyardı. Ne düşündüğünü biliyordum. Bir sonraki bölümüm için bana cephane vermek istemiyordu.

"Bunu sana karşı kullanmaya çalışmıyorum. Sadece senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. Beyaz yorganımdaki başıboş bir ipi karıştırdım. "Bu garip değil mi? Senden nefret ediyorum ama hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Nefret, ha?"

"Beğenmedim," diye kabul ettim. "Ortaokul danslarını sakladığını bilmiyordum."

Nefretten hoşlanmamaya terfi ettiniz, tebrikler."

Bu sefer tam anlamıyla güldü ve göğsümde bir sıcaklık oluştu. Beklediğim son şey, Aiden'in gülüşünün bana uzun bir günün ardından eve dönüyormuşum gibi hissettirmesiydi. Bu kahkahaya eşlik eden gülümsemeyi görmek isteyen yanımdan nefret ediyordum. Başını arkaya mı eğdi? Başını salladı mı?

"Kardeşim yok," dedi usulca. "Sadece ben varım. Peki ya sen?"

"Benim bir kız kardeşim var," dedim. "Benden bir buçuk yaş küçük." Ona evimi ne kadar özlediğimi söylemek istiyordum. Onun dünyadaki en iyi arkadaşım olduğunu ve son iki yıldır onsuz kendimi çok kaybolmuş hissettiğimi.

"Ne yaptı-" Çocukların kahkaha sesleriyle kesildi. "Hey! O bir vape mi? Buraya gel." Otoriter sesi *beni* telefonda korkutmaya yetmişti. "Gitmem gerek Rosalinda. Bir sonraki bölümü yakında yazacağım."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve sırf gülüşünü duymak için onu tekrar aramak isteyen küçük parçamı görmezden geldim.



Olay ™ 'dan beri Ida'nın çalışma saatlerinden kaçınıyordum, onunla olan ilişkiyi sonsuza dek mahvettiğinden endişeleniyordum.

Ofisinin kapısının önünde durmuş, içeri girmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Genelde hiç konuşmadan içeri girer ve hemen işe koyulurdum ama şimdi o kadar gergindim ki daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: Kapısını çaldım.

Yumuşak bir sesle "" dedikten sonra kapıyı açtım ve ofisine girdim. Kağıtlarından başını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı.

"Rosie, seni gördüğüme şaşırdım. Uzun zamandır uğramamıştın."

Tereddütle masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve terimi silmek için ellerimi eteğimde gezdirdim.

"Biliyorum. Ben sadece... olanlar için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Aiden'la olanlar için. Yemin ederim artık birbirimize iyi davranıyoruz."

"Rosie," dedi yumuşak bir sesle. "Sana kızgın değilim. Sadece atölye içinde sınırlar koymam gerekiyor ki siz ikiniz neyin kabul edilebilir olduğuna dair bir emsal oluşturmayın. Ama sen ve ben iyiyiz, tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Çünkü size soracak çok sorum vardı."

Gülümsedi. "Daha azını beklemezdim. Bir sonraki ders için çalışacağınız bölüm elinizde mi? Ne üzerinde çalıştığınızı göreyim."

Katlanmış kağıtları uzattım ve o da hızlıca göz gezdirdi.

"Bunun en iyi çalışmam olmadığını biliyorum," dedim aceleyle. Ida ve Aiden'ın birincil izleyicilerim olarak üzerimde yarattığı baskı olmadan, yatak odamın zemininde oturan küçük bir kızken yazmak çok daha kolaydı ve ben

o duyguyu tekrar bulmak istiyordu. "Aiden'ı yeterince iyi tanımadığımı hissediyorum. Olmasını istediğim şey için bir sahne hazırlayacağım, ama sonra Aiden onu farklı bir yöne götürecekt."

Mırıldandı. "İkinizin kimyası uyuşmuyor." "Bu doğru değil," dedim hemen.

Kaşlarını kaldırdı. "İkinizin kimyası uyuşuyor mu?"

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Aiden'la aramızdaki dinamik konusunda neden garip bir şekilde korumacı hissettiğimi bilmiyorum. Tipik bir ilişki değildi ama proje üzerinde biraz zaman geçirdikten sonra, şaşırtıcı bir şekilde birlikte iyi çalıştığımızı hissettim. Zıt yönlerde olsa bile. Çoğu zaman bana hakaret ettiğinde, bunu yazmak istiyordum çünkü çok iyi bir hakaretti.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum."

"İkinizin ihtiyacı olan şey daha iyi iletişim kurmak. Christina Lauren'in ne kadar başarılı olduğunu düşünün. Sesleri birbirine çok iyi karışıyor çünkü birbirleriyle çok uyumlular."

"Aynı türde yazıyorlar."

Ida omuz silkti. "Kolay olacağını söylemedim."

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. Aiden ve ben mucizevi bir şekilde sorunsuz iletişim kurabilseydik, birbirimizin önünde yarı savunmasız olmamız gerekirdi. Ben buna hazır değildim.

"Bakalım atölye yarın ne düşünecek. İkinizden şu ana kadar gördüklerimden gerçekten etkilendim. Bence şimdiye kadarki en iyi yazınız bu oldu."

"*Bundan* emin değilim." Güldüm. "Bazen tekrar okuduğumda benim sesim gibi bile gelmiyor."

"Elbette." Başını eğerek kabul etti. "Ama bu sadece sesinin henüz keşfetmediğin yeni bir yönü olabilir. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten beğendim. Ama bu bölümde neler yapabileceğimize bir bakalım."

Son bölümümü gözden geçirmeye ve benim için aldığı son notların üzerinden geçmeye devam ettik. Bazı yazarlar öğretme yeteneğine sahip değildir, bunun yerine bulundukları yerden vaaz vermeyi tercih ederler. Ama Ida öyle değildi. Benimle oturup satır satır düzenlemeleri gözden geçirmek için zaman ayırdı ve olay örgümüze elinden geldiğince rehberlik etti. Ofisinden her zaman programa dair yenilenmiş bir amaç duygusuyla ayrılırdım.

Toparlanırken, "Sana bunu daha önce soracaktım. Frost Bursu'nu duydun mu? Başvurmayı düşünüyordum."

Hesap yaptım ve eğer kazanırsam, yüksek lisansımı daha erken bitirmek için tam zamanlı bir program yapabilecek ve kırk yılda bir defadan daha fazla eve gidebilecektim. Ayrıca, *The Frost*'ta yayınlanmak, yazar kredimi artırmama yardımcı olacak inanılmaz bir onur olurdu.

Ida'nın gözleri parladı. "*Kesinlikle* yapmalısın! Bu gerçekten harika bir fırsat."

"Açıkçası istiyorum, ama..." Tereddüt ettim.

"Ama bir aşk romanı gönderirsen olacaklardan korkuyorsun," diye bitirdi.

"Yazmayı bildiğim tek şey romantizm. Ama diğer insanların bu konuda ne düşündüğünü biliyorum. Bunun şansına zarar vermesini istemiyorum."

Masasında öne doğru oturdu ve bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Dürüst olacağım, romantik bir esere karşı nazik olup olmayacaklarını bilmiyorum. Bunun karar verici bir faktör olup olmayacağını bilmiyorum. Ama bu şansı kullanmadığınız için pişman olacaksınız. Senin harika bir yazar olduğunu düşündüğümü biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Bence romantizm yaz ve beğenmezlerse canları cehenneme."

Adamın canı cehenneme demek çok kolaydı! *Hüzünlü, ciddi bir edebiyat göndermeyeceğim. Esprili romantizm bölümümü göndereceğim!* Ama reddedilmek cesaret kırıcıydı. Kafamda yankılanan kelimelerle ve ellerimde klavyenin üzerindeki şüpheyle ölümsüzleşti.

"Göndermeden önce yazımı gözden geçirebilir misiniz?" Sonunda sordum.

Ida gülümsedi. "Daha fazlasını istemezdim."

"Bugünlük bu kadar. Herkes iyi çalışmaya devam etsin." Ivy elindeki kâğıtları konferans odasındaki masanın üzerine yığdı ve ayağa kalktı.

Maxine'in karşısındaki koltuğumda oturmaya devam ettim. Her gün masalarımızda yan yana oturmamıza rağmen, konferans salonunda her zaman birbirimizin karşısındaki koltukları seçerdik. Belki de birbirimize ters ters bakmanın ya da birbirimizi kızdırmanın başka bir yolu olduğu için.

O da gitmedi. Oda boşalırken açık mavi gözleriyle beni sabitledi. O bakışa bağımlı hale gelmiştim. Onu kızdırmak, sadece bana odaklanmasını sağlamak, o bakışı elde etmek için hangi kelimeleri söyleyebileceğimi bulmak benim en büyük yardımcımdı.

Bacağını hızla zıplatarak masanın sallanmasına neden oldu. "Şunu keser misin?" Tersledim.

Gözlerini kıstı, bacağı . "Moraracaksın."

"Yani, çürüyeceğim," dedi. Kadife sesi konferans salonunda etrafımı sarmıştı; neredeyse boğucuydu. Tanıştığı herkesin dikkatini çekerti, kendisi bilmeseyse bile. Genellikle hayattan daha büyüktü, korkusuzdu.

Sinir bozucuydu. Ve takdire şayandı.

"Sunumun sana düşen kısmı nasıl gidiyor?" Rahatça sordum.

Sözlerimin onun için hiçbir önemi yokmuş gibi davranarak bir omzunu kaldırdı. "Tam da beklediğin gibi. Seninkinin tamamen soğuk ve sert gerçekler olduğunu duydum." Sanki bu fikir ağzında kötü bir tat bırakmış gibi kaşlarını çatı.

"Gerçekten mi? Nereden duydun bunu?"

"Dinlenme odasının dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. Göğsümde bir umut titreşti.

beni sordu. "Eminim herkes benim payımı daha çok beğenecektir. Benimki biraz daha duygulara hitap ediyor. Daha mutlu."

"Gerçekçi değil," diye düzelttim.

"Senin için hiçbir fark yok."

Gülümseme isteğime direndim. Onun yanındayken bunu hep yapıyordum, tekrar birinin içeri girmesine izin verirsem ne olacağından korkuyordum. Parmaklarımı cam konferans masasına vurarak lekeler bıraktım ve onu uzaklaştırmanın daha iyi olacağına karar verdim.

"Uyanma vakti geldi Maxine. Artık gerçek dünyada gerçek risklerle karşı karşıyasın, bunlardan biri de kariyerin. Gerçekler seni yere serdiğinde ağlayarak bana gelme. Sana yardım etmeyeceğim."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir sonraki derste masanın altında bacağımı salladığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Daha önce Aiden'ı kızdırdığımı ya da bunu bu kadar sık yaptığımı bilmiyordum ama şimdi duracak değildim.

Masanın karşısından bana ters ters

baktı. "Kesin şunu," diye mırıldandı.

"Dikkatini ver," diye karşılık verdim.

Sınıf arkadaşlarımız hâlâ son bölümlerimizle ilgili yorumlarını dile getiriyorlardı. Sonunda biri konuşana kadar herkes gerçeğin etrafında dolaşıyormuş gibi hissediyordu.

"Yaptığınız şey hoşuma gitti ama bu düşman aşık ilişkisi değil. Şimdilik sadece düşmanlar," dedi Tyler. Ida göz ucuyla başını sallayarak onayladı. Kaşlarımı çattım. Bu kasıtlıydı. Demek istediğim, eğer düşmanlar çok geçmeden sevgili olursa, o zaman kimse umursamazdı.

"Max ve Hunter'ın birbirlerinden nefret ettikleri çok açık ve siz de bazı duyguları *ima* ederek iyi bir iş çıkarıyorsunuz ama ilerleme yok. Düşman kimyası var, ama bu herhangi bir romantik olay örgüsüne dönüşmüyor ve bu olmadan, tüm özlem biraz sapıkça hissettiriyor."

Odanın ön tarafından Ida bana "*Gördün mü?*" der gibi bir bakış attı. Aiden'a bir bakış attım ama o hiç etkilenmemişti. Gözlerimi devirdim. Muhtemelen dinlemiyordu bile. Eminim kafasında vergilerini hesaplıyordu.

"Katılıyorum," dedi Ida.

"Sanırım bu noktada sadece gerginlik yaratmaya çalıştığınızı söylerken ikimiz adına da konuşuyorum," diye söze girdim.

"Elbette." Ida düşünür gibi başını bir o yana bir bu yana salladı. "Ama bu gerilimin bir noktada meyvesini vermesi gerekiyor. Aralarında bir *şeyler* olduğu çok açık ama birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar. Unutma, bir aşk hikayesi yazıyorsun. Bir aşk hikayesi yazıyorsun.

İkisi arasındaki *kesin* romantik anlar, sadece kafalarındaki düşünceler değil." Durakladı. "İkinize bir teklifim var."

"Bir tane daha mı?" Aiden mırıldandı. Kalemmini siyah defterinin satırlarının üzerinde dikkatle tutuyor, kızın söyleyeceği şeye hazırlanıyordu.

"İkinizin birbirinizi daha iyi tanıması gerekiyor ki bu karakterler sonunda yaşayacakları romantizmi gerçekten deneyimleyebilsinler. Biraz rol yapmayı deneyin."

Şaşkınlıkla öksürmeye başladım ve Aiden sonunda defterinden başını kaldırdı.

"Bu hafta sonu Max ve Hunter olarak bir randevuya çıkın," dedi Ida. "Sonra eve gidin ve bunun hakkında yazın. Karakterler sizmişsiniz gibi davranın ve kitabınızda romantizmin gelişmesine izin verin."

Aiden kaşlarını çatı. "Bu bir öneri mi, yoksa bize mi söylüyorsunuz?"

"Başka biri sorarsa, öneriyorum. Ama siz sorduğunuz için ben söylüyorum."

Aiden ve ben hızlı ve panik dolu bir bakış attık.

Ida usulca güldü. "Siz ikiniz iyi olacaksınız," diye yatıştırdı. "Sadece birbirinizi öldürmemeye odaklanın ki bir sonraki derste her şeyi duyabilelim."

Arkadaşlarım ve ben Yazar Evi'nden ayrıldığımızda bir dakika boyunca sessiz kaldılar ve birbirleriyle bakiştılar.

"Devam et." Gözlerimi devirdim.

Bir anda hepsi kahkahalara boğuldu.

"*O kadar* da komik değil," diye azarladım. "Beni Aiden'la takılmaya zorlamanın insanlık dışı olduğunu düşünmene sevindim."

"Aman Tanrım," dedi Logan gözündeki bir damla yaşı silerken. "Bizi daha fazla güldürme."

"Bu gerçekten berbat bir şey," dedi Tyler sempatik bir şekilde. "Ama umarım çabuk geçer."

"Yavaş ve acılı bir ölüm olacak," diye mırıldandım.

Jess kahkahalar arasında düşünceli bir ifadeyle, "Aşk romanlarına çok benziyor," dedi. "Düşmanların aşıklara dönüşmesi, zorunlu yakınlık-"

"Bunu benim yanımda söyleme bile," dedim huysuzca. "Öyle bir şey değil. Biz aşıklara düşman değiliz. Neredeyse katil olacak kadar düşmanız. Yemin ederim ne zaman konuşsak birbirimizi boğazlamaya bu kadar yaklaşıyoruz." Yazar Evi'nin kapısı açıldı ve Aiden merdivenlerden inmeye başladığında, "Size sonra mesaj atarım," dedim. Dışarıda onunla aynı hizaya gelene kadar peşinden gittim.

Havalar soğumaya başladığından, ceketini *nihayet* dolaptan çıkmıştı. Geçen kıştan beri görmemiştim ve üzerinde bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. Derse üzerinde ceketle girdiğinde ona çok fazla bakmamaya çalışmışım.

"Yarını planlamamız gerekiyor."

Sözlerim üzerine sıçradı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Tanrım, ödümü kopardın."

"Randevumuzu planlamalıyız," diye kestirip attım.

Kaşlarını çatı, University Place ve Union Square'e doğru caddeyi geçti. "Buna randevu demesek olmaz mı?"

"Neden? Çok mu romantik?"

Alay ettim. "Evet," dedi kesin bir ifadeyle.

"Romantizme alışman gerekecek." Sokaklarda yürürken ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Tatil sezonu başlamıştı, bu da etrafta normalden daha fazla turist olduğu anlamına geliyordu. Sadece yan yana duran ve kaldırımları dolduran insan gruplarından kaçmak zorunda kalmıyordum, aynı zamanda onun uzun bacakları kolay ve uzun adımlar atıyordu. Ona yetişmeye çalışırken neredeyse koşuyordum. "Ya da en azından 'randevu' kelimesini. Bu sana bedava bir hayat tavsiyesi. Çoğu kadın, yaptıkları şeye 'takılmak' diyen bir erkekle çıkmaz. "

"Kelimeyi söyleyebilirim." Çabaladığımı fark etti ve yemin ederim hızlandı. "Sadece bunu *seninle* bir randevu olarak adlandırmak istemiyorum."

"Oh, çok şanslı olmalısın. Bilmeni isterim ki, ben mükemmel bir flörtçüyüm."

"Doğru ya, erkek arkadaşının adı ?"

"Kız arkadaşınıkiyle aynı," diye mırıldandım. İşlek bir kavşakta durdu ve yüzünü bana döndü. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşabilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım. "Gerçekçi ol, randevumuzda ne yapmak istiyorsun?"

Aiden başını sallamadan önce bir süre sessizce yüzümü inceledi. "Yapmayalım ve yaptık diyelim." Yürümeye devam etti, ellerini ceketinin ceplerine soktu ve rüzgâr hızlandıkça omuzlarını kulaklarına doğru çekti.

"Hayır!" İtiraz ettim. "Bence haklılar, bunu kitap için yapmalıyız. Birkaç hafta önce, bırakın ortaokula giden bir kuzeni, kardeşin olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya da bir annen!" Bunun üzerine gözlerini devirdi. "Eğer

Karakterlerimizin birbirine bağlanmasını istiyorsak, birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmeliyiz."

Gözlerini kıstı. "Birbirimiz hakkında yazmadığımızı ."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Benimle birkaç saat geçirme fikri bu kadar dayanılmaz mı? En azından sana *tahammül* edebilirim."

"İyi, iyi. Yarın seni evinden alırım, tamam mı?" Hızını bir kez daha artırdı ve neredeyse peşinden koşuyordum. "Öylece telefon edemezsin."

Tekrar sıçradı. "Tanrım, bir zil de getireceğimden emin olabilirsin."

"Romantik olması gerekiyor. Beni McDonald's'a götürüp her şeyin yerli yerine oturmasını bekleyemezsin."

Yaya geçidine ulaştığımızda kırmızı ışığa rağmen yürümeye çalıştım. Ama bir bisiklet hızla geçerken Aiden kolunu uzattı, yoluna çıkmamı engelledi ve bana sinirli bir bakış attı. "Romantik bir şeyler planlayamam." Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda iyi değilim."

"Umurumda değil." Bana düz bir bakış attı. "Umurumda değil! Tamam, eğer romantik değilse, her neyse. Bölümde biraz süsleriz. Doğru açıdan bakarsan her şey romantik olabilir. Sadece *denemelisin*, Aiden. Ben de deneyeceğim."

Elini, kirli sakallarının yeni yeni çıkmaya başladığı çenesinin yan tarafına sürttü. Çenesindeki kaslar bir ileri bir geri gidip geliyor, tutarlı düşünme yetimi kaybetmeme neden oluyordu. "Bana adresini mesaj at. Yarın saat yedide seni alırım."



Ertesi sabah Ida'nın kapısını açtım ve bir kez daha dizüstü bilgisayarından başını bile kaldırmadı.

"Normale döndüğümüze sevindim," diye mırıldandı. "Dönemin başında yaptığın gibi sessiz bir fare gibi kapıyı çalıp içeri girmenden korkuyordum."

Paltomu çıkarırken her zamanki koltuğuma çöktüm. "Bana *ihanet ettin*. Sen bir hainsin. Düşman hatlarını geçtin."

Gözlerini devirdi ve bilgisayarını kapattı. "Lütfen, bu kadar dramatik olma."

"Bu adam benim en kötü kabusum. Ve şimdi onun karşısında *tek başıma* oturup kibarca sohbet etmek zorundayım."

Ida gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "İyi olacaksın."

Gözlerimi ona diktim. "Neden kitabımıza bu kadar yatırım yapıyorsun? Başka hiç kimseyi bize yaptığın gibi zorlamıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Geçen hafta stand-up komedyeniyle ilgili bölümün hiçbir anlam ifade etmemesi üzerine Logan'ı bir komedi gösterisine götürdüm. Amelia'ya üç genç yetişkin romanı önerdim, onunki otlu ev partilerinde geçen sahneler içeriyordu ve bugünlerde gerçek çocukların nasıl konuştuğunu görmesi için on beş yaşındaki yeğenini aramasını istedim."

Öfkelendim. "Bu çok uygun."

Ida güldü. "Dinle, yazar olarak sana ve Aiden'a inanıyorum. Ama ikiniz de inatçısınız ve yazdığınız şeyde çok rahatsızsınız. Ben sadece bu rahatlığı bozmaya çalışıyorum."

"Romantizm dışında nadiren bir şeyler yazıyorsun," diye .

"Ama bu türde kendimi rahat hissedebilmem için önce başka şeyler yazmayı öğrenmem gerekti. Kadın karakterlerime, onları inandırıcı kılarak hayatları ve cinsellikleri üzerinde nasıl kontrol sağlayacağımı öğrenmem gerekiyordu. İlk aşk romanımı denemeden önce pek çok karakter çalışması ve karakter odaklı roman yazdım."

Öne doğru eğildi. "Romantizmin senin için büyük bir tutku olduğunu biliyorum. Ve benim de büyük bir tutkum. Ama aşk romanlarını bu kadar iyi yapan şey, insan duygularına karmaşık bir dalış olmalarıdır. Bir aşk romanında aşktan çok daha fazlası vardır. Bu da önemli, beni yanlış anlamayın ama karakterlerinizin bundan daha geniş bir yelpazeye ihtiyacı var. İstedığınız şey trajik bir son olmayabilir ama bence böyle bir sahne yazmak ve bu acıyı içgüdüsel hale getirmek uzun vadede size yardımcı olacaktır."

Onun haklı olduğunu biliyordum. Karakterlerim bana hep düz gelmişti, asla dinamik değillerdi. Onları incitmekten ya da acı çektirmekten çok korkuyordum. Aiden'la çalışmak beni *oraya gitmeye* zorlayacaktı.

"Peki." Çantama uzandım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Beni sırtımdan nasıl bıçakladığın hakkında şikayet etmenin yanı sıra, burs için göndermeyi düşündüğüm bazı parçalara bakabileceğimizi umuyordum?"

Gülümsedi. "Elbette. Teslim olmaya karar vermene gerçekten çok sevindim."

"Ben de öyle. Yani, anlamayabilirim ama denememin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Bir yazar olarak Rosie, övgüden çok reddedilmeyle karşılaşacaksın. Hepimiz karşılaşıyoruz. Ben şahsen iyi bir şansın olduğunu düşünüyorum, ama hayır cevabını aldığında kendini toparlaman çok önemli." Dizüstü bilgisayarına uzandı. "Elinde ne var bir bakayım."

"Geçen dönem üzerinde çalıştığım bir eseri göndermeyi düşünüyordum. Uzun mesafeyi deneyen bir çift hakkında mektup tarzında bir hikâye."

Bir süre hikayenin üzerinden geçtik, olay örgüsünü ve bazı satır düzenlemelerini tartıştık. Ama hikayemi okuduğunda gözlerinin parlaması, bu işte iyi bir şansım olduğuna gerçekten inanmamı sağladı.

Tabii ki Max'le yemek yemek istedim. Bu, ona d         kadar k    biri olmadı  mı kanıtlamak i  in tek gibi geliyordu. Onun yanındayken kendimi en iyi versiyonum gibi hissediyordum ve bu duygunun pe  inden gitmek istiyordum.

Bunun benim i  in   nemli oldu  unu ona kanıtlamak istiyordum. Bu fırsat ikinci kez kar  ıma   ıkmayacaktı ve bunu bo  a harcama riskini g  ze alamazdım. Bu kadar ge   bir saatte rezervasyon yaptırmak zor olunca, nefret etti  im bir   eyi yaptım: Babamı aradım.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O gece bir sürü farklı kıyafet çıkardım ve yatağımın üzerine serdim. Genellikle bir randevuda kot pantolon ya da mini etek ve güzel bir gömlek giyerdim. Ama aslında hoşlanmadığınız bir adamla çıkarken ne giyersiniz?

Alexa yatağımın üstüne uzanmış, kafası yan tarafa sarkmış, farklı gömlekleri göğsümün önünde tutuşumu izliyordu.

"Bana bunun nasıl bir randevu olmadığını tekrar anlat, çünkü o."

Kimse değildi. Grup sohbetim mesajlarla dolup taşıyordu, özellikle de Logan ve Jess. Logan bunun bir randevu olduğuna ikna olmuştu ama Jess, Aiden'ın gecenin sonunda beni öldüreceğine inanıyordu.

Logan: Bu ortak yazının olabilecek en komik sonucu, buna bedavaya tanık inanamıyorum

Jess: yine, bedavaya değil

Rosie, bize ihtiyacın olursa mesaj at.

Jess: ^^ kim bilir Aiden ne garip işler çeviriyordur **Logan:**

oh pls hepimiz bu gece sevişeceklerini biliyoruz **Jess:** bu kadar kaba olma

Logan: !!! ama ... rosie yatakta bir ucube olup olmadığını bize bahse girerim kırmızı bir odası vardır

Jess: Kesinlikle en azından bir seks salıncağı var.

Seks salıncağı nedir? Sana bazı

linkler göndereceğim **Tyler:** Lütfen yapma.

Jess: Rosie en azından konumunu gönder ki seni öldürme ihtimaline cesedin nerede olduğunu bilelim.

Logan: Evet, böylece onun evine gittiğinde hepimiz görebileceğiz.

Bu olmayacak Logan.

Logan: vay canına, hiçbirinizin kış gecelerinin gücüne inanmadığını kim bilebilirdi. dışarısı soğuk ve kelepçe sezonu ve bu insanları ÇILGIN HORNY yapıyor

Jess: lütfen kapa çeneni

Tyler^^

Telefonumun yatağımın üzerinde vızıldamasına izin verdim, mesajlara cevap vermedim.

Alexa'ya "Bu bir randevu değil, ev ödevi," diye ısrar ettim. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum. Eğer bunu kafamda defalarca tekrarlamasaydım, zihnim sürüklenirdi. Her şeyi romantikleştirmeye ve orada bile olmayan ayrıntıları okumaya başlardım ve sonra kafamda yarattığım Aiden versiyonuna aşık olurdum. On beş yaşındayken Simon'la başıma gelmişti ve neredeyse on yıl boyunca kendime gelememiştim.

Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Simon'la ayrıldıktan sonra bana içki teklif eden her erkeğe evet demiştim. Bu flört havuzuna girmeye ve Simon'ı unutmaya çok hevesliydim ama aşkın acımasız bir oyun olabileceğini çabucak öğrendim. Erkekler karbonhidratlı bir şey sipariş ettiğimde kaşlarını çatıyor ya da onları öpmeyi veya mekanlarına geri dönmeyi reddediyorlardı. Bir adam, nakit parası olmadığı için ona iki yüz dolar Venmo göndermeyeceğimi söylediğimde öfkeyle ayrıldı.

" misin?" Alexa doğrulup yatak başlığıma yaslandı. "Biraz," diye itiraf ettim.

"O Simon değil, biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, ne zaman bir randevuya çıksam bundan korkuyordum. İşaretleri okuyamamaktan ve Simon gibi birine tekrar aşık olmaktan.

Kırılabilirilmiş gibi nazikçe davrandığın türden bir aşk istedim. Yoğun ve gerçek olan türden. *Uğruna* savaştığın türden, karşı olmadığın türden. Belki de yanıliyordum ve böyle bir aşk yoktu. Ama o duyguya olabildiğince yaklaşmak istiyordum.

"Bunu biliyorum." Tatlı yakalı, uzun kollu bordo bir üst ve siyah kot pantolonumu giymeye karar verdim. Onları giydim ve Alexa'ya göstermek için arkamı döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

Gülümsedi. "Siz ikiniz gecenin sonunda kesinlikle sevişeceksiniz."

İnledim ve yakındaki bir yastığı ona fırlattım. "Öyle bir şey değil."

"Tabii," diye . "Göğüslerin resmen o tişörtten dışarı sarkıyor. Aiden seni gördüğü anda dili bir çizgi film köpeği gibi ağzından çıkacak."

Belki de *küçük* bir parçam Aiden'ın hoş göründüğümü düşünmesini umuyordu. Muhtemelen sadece içimdeki kuruntulu romantikti ama bu fikir karşısında gülümsememi gizledim.

Saat tam yedide, makyajımı bitirirken kapımız çalındı. Neredeyse rujumu bulaştırarak sıçradım ve hâlâ yatağımda oturan Alexa'ya döndüm.

"Ona vızıldadın mı?"

"Hayır. Ronny Jr. onu içeri almış olmalı."

İçimi çektim, kapıyı açtığımda Aiden Huntington her zamanki gibi sinirli görünüyordu. Ceketinin düğmeleri iliklenmiş, boynuna siyah bir fular bağlanmıştı. Saçları genellikle mükemmel bir şekilde dağınık olurdu ama bu gece düzgünce geriye taramıştı. Meşemsi kolonyasının kokusu kapıyı açtığım andan itibaren beni etkisi altına aldı. Kızgınken daha seksi görünmesi benim hakkımda ne söylüyordu?

"Binanızın kapısını açık tutan bir tuğla var," dedi öfkeyle. Sözleri sertti. Çenesi sıkılıydı, yanağındaki kaslar zıplıyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Aiden," dedim.

"Rosalinda," diye araya girdi. "Binanıza herkes girebilir."

"O tuğlanın adının Ronny Jr. olduğunu bilmeni . Anahtarlarını unuttuğunda Ronny Sr.'ın binaya girmesine yardım ediyor," dedim hafifçe, yoluna devam etmesini umarak.

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı, yüzünü acımasız bir ifade kapladı. "Bu tuğladan haberin var mı? Ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Önemli bir şey değil, kilidim var." Bunu ona kanıtlamak için kapı çerçevemdeki zinciri çektim. "Binamın güvenliğini eleştirmeye devam edecek misin yoksa yemeğe mi gidiyoruz?"

"Rosalinda, bu çok saçma. Senin için bile."

Aiden'ın Rolex'i vardı. Pahalı İtalyan kolonyaları sürüyordu ve muhtemelen yazıları için ilham aldığı için Uber yerine metroya biniyordu. Belli ki onun para konusunda endişelenmesine gerek yoktu ama benim vardı. Evim dediğim bu kötü inşa edilmiş binayı sevmeyi öğrenmişim ve Aiden'ın bu bina hakkında ileri geri konuşması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Harika, onayınızı aldığma göre yarın taşınacağım. Gidebilir miyiz?"

"Bu benim-"

"Gidiyorum," diye seslendim Alexa'ya. "Daha sonra döneceğim." "Umarım dönmezsin," diye şarkı söyledi yatak odasından.

Gözlerimi devirdim ve Aiden'ı kapıdan dışarı ittim. "Nereye?"

Beni birkaç blok ötedeki il Buco adlı bir İtalyan restoranına götürdü. Buranın önünden defalarca geçmiştim, sadece ramen noodle paketinden gelmeyen bir yemek kokusu almak için binanın önünde oyalanıyordum. Küçük bir restorandı ama kaldırımında ayakta masalarını bekleyen bir sürü insan vardı. girdiğimizde mekâna hemen aşık oldum. İçerinin neredeyse her santimi dekore edilmişti. Tavandan sarkan tencere ve tavalardan odanın mum ışığında parlıyordu. Duvarlardaki kitaplıklarda eski yemek kitapları, vazolar ve şarap şişeleri duruyordu. Restoran, Bowery'lüks bir lokantadan çok bir büyükanne evini andırıyordu. Yumuşak İtalyan müziği tüm müşterilerin sohbetine karışıyordu. Taze fesleğen ve biberiye kokusu havayı dolduruyordu ve karnım beklentiyle gurulduyordu.

Hostesin bizden önce sıraya giren herkese sempatik bir şekilde başını sallamasını izlerken kaşlarımı çattım. Bu bakışı tanıyacak kadar uzun süre Hideout'ta çalışmışım. Bu kadar yoğunken, Aiden ve benim zamanında bir masa bulmamızın imkânı yoktu.

"Burada yemek yiyebilecek miyiz?" Aiden'a sordum. "Meşgul görünüyor."

"Rezervasyon yaptırdım," dedi.

"Bunu son dakikada nasıl yaptın?"

"Birkaç torpil yaptım."

"Ama nasıl-"

İçini çekti, teslim olmuştu. "Soru sormaya devam edecek misin yoksa yemek yiyecek miyiz?" Neredeyse her masa doluydu, çiftler masaların üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı. Hostes standına doğru ilerlerken ona şüpheyile baktım. "Huntington için rezervasyonum var." Başını salladı ve iki menü aldı.

"Bu taraftan." Bizi restoranın içinden geçirerek tuğla duvarın önündeki küçük bir masaya götürdü. Aiden masanın kabin tarafına oturmamı işaret etti ve tahta koltuğa oturdu.

Aiden ve ben rahatsız bir şekilde karşılıklı oturduk. Ayak bileklerimi çaprazladım, onları mümkün olduğunca uzağa ittim çünkü dizlerim

zaten onunkini otluyordu. İhtiyacım olan son şey Aiden Huntington'la bir ayak oyununa yakalanmaktı.

"Cidden Aiden, bu kadar çabuk nasıl rezervasyon yaptırdın?"

Dudakları gergin bir çizgi halindeydi. "Babamı aradım."

"Babanı mı aradın?"

Menüsünü karıştırdı ve kayıtsızca mırıldandı. İstediyin her şeyi birkaç saat içinde alabilecek bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Şık bir restoranda güzel bir rezervasyon, bir araba, belki bir ya da iki saray. Babamı bir şey için aradığımda yüksek sesle güler ve "Bahçeden biraz taze fesleğen gönderebilirim ama hepsi bu kadar" derdi.

Kaşlarımı çatarak menüyü açtım ve her bir yemeğin fiyatını görünce irkildim. Tanrım, bir salata bile on beş dolardı, bunların hiçbirini karşılayabilmem mümkün değildi.

"İyi akşamlar." Bir garson masamızda durdu. "Bu gece bir şey kutluyor muyuz?"

Aiden tam başını sallamak üzereyken aklıma bir fikir geldi. Ayağımla masanın altından kaval kemiğine vurdum ve "Bugün yıldönümümüz!" dedim.

Aiden'in eli kaval kemiğini ovma için aşağı indi ve bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Oh, ne kadar özel! Ne kadar sürecektir?" Garson kız bize gülümsedi.

"Üç yıldır mutlu bir birliktelik! Öyle değil mi tatlım?"

Aiden gözlerini kısmıştı. Gözlerimi büyüttüm ve ona oyun oynamasını söyledim. "Üç yıllık saf mutluluk," diye zorladı.

"Bizimle il Buco'da kutlama yaptığınız için teşekkür ederiz. İçecek bir şey ister misiniz?"

Aiden önce benim gitmem için başını salladı. Bir kokteylin en az on sekiz dolar olduğunu anlamak için menüyü açmama gerek yoktu. "Benim için sadece su."

Aiden da aynısından sipariş etti ve garsonumuz bize gülümseyerek, "Birazdan siparişlerinizi almak için geri geleceğim!" dedi.

Uzaklaşırken ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Bu da neydi şimdi?" Aiden kaşları gözlerinin arasında bir V çizerek sordu.

"Mutlu bir çiftmişiz gibi davranmamız gerekiyordu. Belki bize şampanya falan ikram eder diye düşündüm. Tennessee'de böyle yaparlardı."

Aiden alay etti. "New York'a hoş geldiniz. Burada hiçbir şey bedava değildir."

"Sadece bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm," diye tersledim.
"Buradayken Max ve Hunter olmamız gerekiyordu."

"Max ve Hunter birbirlerinden hoşlanmıyorlar," diye karşı çıktı. "Üç yıldır birlikte değiller."

"Peki. O zaman sanırım burada sessizce oturup Ida'ya her şeyin gittiğini söyleyebiliriz."

"Tamam."

"Tamam." Menüümü elime aldım ve en ucuz ürünü bulmak için göz gezdirdim. Hafif bir Sezar salatası beni yarına kadar idare ederdi ve banka hesabıma da çok pahalıya mal olmazdı. Hepsini mideye indirdikten sonra bir an önce buradan gidecektim.

Etrafımızdaki masalara baktım. İlk randevudaymışız gibi görünüyor olmalıydık. İlk *tanışma* randevusu. Restoran hareketliydi, personel koşturuyordu. Bu gece Hideout'ta da muhtemelen böyle olacağını bildiğim için içim burkuldu. Masalara yemek getirmek ve su bardaklarını doldurmak için acele eden tüm çalışanlar için üzüldüm.

Garsonumuzun dönmesini beklerken dakikalar acı dolu saatler gibi geliyordu. Daha fazla dayanamadım ve sessizliği bozmak zorunda kaldım.

"Biliyor musun, burası gerçekten çok romantik. Yani şu çiftlere bir baksana." Kabinin aynı tarafında bir çiftin oturduğu başka bir masaya doğru başımı salladım. "İyi bir seçim olmuş."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. Aramızdaki mumun çatırdayan ateşini sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi izliyordu. Aiden'ın sohbete katkıda bulunmamasına sinirlenerek bir nefes verdim ama yine de ilerlemeye devam ettim.

"Konuşmazsak bu iş yürümez." Aiden'ın gözleri tekrar parladı, sonra peçetesini dikkatlice açıp kucağına koydu. "Ben sadece atölyedeki herkesin haklı olabileceğini kastetmiştim. Bölümlerimizde size hakaretler yağdırmayı ne kadar sevsem de, Hunter ve Max'i birbirlerine aşık etmemiz gerekiyor. Henüz o noktada olmadıklarını biliyorum ama onları o noktaya getirmek bizim elimizde."

"Hakaret etmemek *için* kendimi zor tutuyorum. Bu senin için normal."

"Peki o zaman. Belki de kötü şeyler söylemeliyiz." Doğrudum. "Ne?"

"Birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmemizin tek yolu bu. Bu yüzden normal davranalım ve kaba olalım derim." Aiden'ın ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama bir şey söylemedi. "Peki. İlk ben gideceğim. Evimde çok kabaydın."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değildim."

"Evet, öyleydin. Ronny Jr. hakkında mı?"

"Kapıyı açık tutmak için aptalca bir yol. Özellikle de sizin mahallenizde-"

"Falan filan, duyduğum tek şey çok yüksek kira ödediğim yerle ilgili hakaretler." Elimi salladım. "Ama yüzüne karşı ahmağın teki olduğunu söylediğim için artık bunu aştım."

"Benim bir ahmak olduğumu söylemedin." "*Her neyse*. Senin sıran."

"İyi. Topuklu ayakkabılarla yürümekte pek iyi değilsin," dedi, tereddüt ederek, sanki bunun sorun olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Bu doğru değil!"

Yolun neredeyse her adımında tökezlemiştim ama bunu fark etmemesini ummuştum. Kendimi savunmam gerekirse, *arnavut kaldırımı* olan Bond Caddesi'nde yürümüştük. Spor ayakkabılarla bile arnavut kaldırımlarında yürümek neredeyse imkânsızdı.

"Yani birkaç dakika önce neredeyse yüzüstü yere kapaklandığında hayal mi kurdum?" Sırıtarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Biliyor musun, sanırım sana daha önce ahmak dediğimde ciddiydim."

Aiden bu yorumu görmezden geldi. "Sadece fark etmemiş gibi davrandım çünkü

Ben bir beyefendiyim."

Alay ettim. "Evet, doğru. Eğer bir centilmen olsaydın, bundan hiç bahsetmezdin."

"Eğer bir hanımefendi olsaydın, topuklu ayakkabılarla yürüyebilirdin," dedi, sesi hafifti.

"Hey, öyle olduğumu hiç iddia etmedim."

Garson kız nihayet siparişlerimizi almak için geri geldi. Ben sadece salata alınca Aiden'in kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi. Bize küçük bir sepet ekmek ve tereyağı bıraktı. Salatanın beni doyurmayacağını biliyordum, bu yüzden hemen bir parça kaptım.

"Ortaokul dansı nasıl geçti?" Ağzıma bir parça ekmek tıktırarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Bu çocukların çoğu henüz deodorantı keşfedemedi. Ayrılmak zorunda eziyet cümlelerinin sayısını size anlatamam."

Burnumu kırıştırdım. "İğrenç. Bunlar başladığında hep atıştırmalıkların yanında kalırdım. Ortaokul danslarının açık ara en iyi kısmı annelerin

cupcake getiren."

"O danslara gittin mi?" Ekmek sepetine baktığımı fark etmiş olmalı ki sepeti bana doğru yaklaştırdı. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim ve iki parça daha aldım. Sonra da son bir tane daha.

"mı?"

Başını iki yana salladı. "Her zaman kızlara hava atmak ve ebeveynlerin ve öğretmenlerin önünde beceriksizce dans etmek için bir bahaneydi. Gitmek için bir neden göremedim."

"Trent Walsh yüzünden gittim," dedim hülyalı bir şekilde. "Ortaokuldaki en seksi çocuktu. Saçları kabarıktı, kot pantolonu sarkıktı ve zinciri vardı."

"Ne olmuş yani? Seninle dans edeceğini umarak mı gittin?" Ses tonu yargılayıcı değil, meraklıydı. Sanki bir ortaokul öğrencisi olarak aşık olmanın normallliğini deneyimlememiş gibiydi.

"Gittim çünkü benimle dans edeceğini *biliyordum*," diye düzelttim. "O Cuma herkese saçımı beğendiğini ve sınıftaki en zeki kız olduğumu düşündüğünü söyledi. Coldplay'de dans ettik. Spor salonunun ışıkları loştu, bir köşedeydik ve kıcımlı ellemeye bile çalışmadı. Çok romantikti. O benim ilk öpücüğümüdü."

Aiden boğazını temizledi ve gülümsemesini bastırdı. Neden gülümsemek konusunda hep bu kadar isteksizdi? Neden onları yüzünü örtmeye davet etmek yerine zorla uzaklaştırıyordu?

Yemeğimiz nihayet geldiğinde, Aiden'ın makarna tabağına gıpta ile baktım. Makarna tabağına yığılmış ve taze fesleğenle süslenmişti. Ben öfkeyle zavallı salatamın marullarını bıçaklarken o çatalının etrafındaki erişteleri ustalıkla çeviriyordu. Izgara tavuk eklentisine bile param yetmemişti.

Aiden'ın tabağına çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü yemeyi bıraktı. Bir kaşını kaldırdı ve çatalını bana doğru uzattı.

"Sen de ister misin?"

Başını sallayarak kendimi makarna hayallerimden kurtardım. "Hayır, sorun değil."

"Biliyorsun," dedi dikkatle. "Akşam yemeği bu gece benden."

Gözlerimi ona dikerek sustum. "Sana bunu söyleten nedir?" "Sadece menüden istediğinizi sipariş edin diyorum. Ben ödeyeceğim." "Kendi yemeğimi kendim ödeyebilirim."

"Bu bir randevu,
Rosalinda." "Ben bir
feministim-"

"Ben de öyle," diye sözümü kesti. Boğazını temizledi ve çatalını dikkatlice tabağının yanına koydu. "Seni dışarı çıkardım, yemeğinin parasını ben ödeyeceğim. Daha doyurucu bir şeyler al."

"Yeterince doydum." Yalan söylüyordum ama ona açlıktan öldüğümü söyleyemeyecek kadar da gururluydum. Belki de hepsi bir numaraydı. Yemeğimin parasını ödemeyi teklif edeceğini biliyordu çünkü personele-

"Fazla düşünmeyi bırak," diye düşüncelerimi böldü.

İçimi çektim. "Burası zaten pahalı bir yer. *İki* yemeğimin parasını ödemene izin veremem."

Sanki sinir bozucu olan *benmişim* gibi gözlerini devirdi. Garsonu işaret etti ve fazladan bir tabak istedi.

"Ne yapıyorsun?"

Bana sabırsız bir bakış attıktan sonra makarnasının yarısını dikkatlice ekstra tabağa taşıdı ve koydu. "İşte oldu. Artık fazladan para ödemek *ya da* küçük salatana asık suratla bakmanı izlemek zorunda değilim."

"Az önce suratsızca mı dedin?" Kaşlarımı kaldırdım, hafifçe gülümsedim.

"Yemeğini ye." Benden bıkmış gibi iç çekti. Ama başlamadı Çatalımı tereddütle elime alana kadar yemek yiyordum.

Ben ağzıma alabildiğim kadar makarna tıkıştırırken Aiden dikkatini tekrar kendi yemeğine verdi. İnlediğimde başını kaldırıp baktı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Aman Tanrım," dedim bir ağız dolusu yemeğin arasından. "Bu çok güzel. Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek olabilir." Ben yemeği ağzıma tıkıştırmaya devam ederken Aiden'in ağzının kenarları seğirdi. "Aiden, sana çok şey borçluyum. Bir karakteri öldürebiliriz. Ne yaparsak yapalım, bu yediğim en iyi makarna. Çok teşekkür ederim."

"Ağzının her yerinde marinara sosu var." "Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olabilir."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de yemeğe aç beynim yüzündendi. Belki de makarna yüzündendi. Ya da belki de Aiden'in her zaman yanımda takındığı hafif otoriter tavidir. Ama o güzel bir kazak giymiş, karşımda oturan ve makarnasının yarısını bana ikram eden bir adamdı. Bir kız bunu nasıl romantik bulmazdı?

"Max ve Hunter gibi davranmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu suyunu yudumlarken.

Omuz silktim. "Bilmiyorum, bunu zaten yapmıyor muyuz?" "Yeterince adil, ama denemeye değer olabilir." ve kucağımdaki peçeteyi düzelttim. "Ee, Hunter, nasılsın?"

"Ben iyiyim, Maxine. Peki ya sen?" dedi düz bir sesle, ama yine de rol yapıyordu.

"Maxine de neyin nesi? Diğer herkesin bana Max dediğini biliyorsun." Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Evet, öyle." Su bardağımı yukarı kaldırıp yuttum. "Bunu bir nedenden dolayı yapıyorsun. Bana hep Rosalinda dedin."

"Maxine," diye düzeltti.

Küçümseyici bir el salladım. "Aynı şey ve sen bunu biliyorsun." "Sıradaki soru," dedi.

"Hayatta bu şekilde ilerleyemezsin, biliyorsun. Rahatsız olduğunuz için konuşmalarda sorulardan kaçınamazsınız-"

"Rahatsız değilim."

"Oh puh-lütfen, resmen sandalyenizde kıvranıyorsunuz."

"Kandırılıyorsun."

", " dedim gülerek. Garson kız tatlı menüsüyle sözümüzü kesti.

"Siz aşk kuşları tatlıyı mı düşünüyorsunuz?"

"Oh, hayır." Onu kendimden uzağa ittim. "Sanırım sadece çeki alacağız. Eğer ayrılabilirseniz-"

"Rosalinda, tatlı sipariş et," dedi Aiden, sesi tamamen bitkin geliyordu.

"Hayır," dedim, menüyü garsona doğru iterek.

"Tatlıya düşkün olduğumu biliyorum. Tatlı istediğini biliyorum. Sadece sipariş ver." Kendi menüsünü bana doğru itiyordu. Garson kız aramıza baktı ve tereddütle geri çekildi.

"Neden karar vermeniz için size birkaç dakika vermiyorum?" "Buna gerek yok," dedim.

Aiden aynı anda, "Teşekkür ederim," dedi.

Masanın öbür ucundan ona ters ters baktım. Menüyü tekrar uzattı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çenemi meydan okurcasına kaldırdım.

"Sadece biraz tatlı sipariş et, Rosie. Ben ödeyeceğim."

" olmaz. Bana bir salatayı ısmarlamana, yemeğinin yarısını bana vermene ve tatlının parasını ödemene izin vermeyeceğim. Bu çok fazla."

"Çok fazla değil," dedi. Kaşları çatılmıştı, sesindeki o sert ton içimin erimesine neden oluyordu. "Neredeyse her gün sınıfa farklı bir çikolata çeşidiyle geliyorsun. Sadece sipariş ver."

Şokumu belli etmemeye çalıştım çünkü bu doğrudu. Tatlı bir şeyler yemeden birkaç saat geçiremezdim. Genelde çantamda M&M bulundururdum ama bazen iyi bir bahşiş alırsam birkaç blok ötedeki fırından kurabiye ya da çikolatalı kruvasan alırdım. Bazen de Alexa'dan Morochas, Peru kurabiyeleri çalardım.

Belki de bunu yaptığım çok açıktı. Belki de Aiden'in sınıfta yaptıklarına dikkat etmesi ve bunları hatırlaması hiçbir şey ifade etmiyordu. Rosalinda'yla ilgili rastgele gerçekleri beynindeki bir dosyada sakladı. Muhtemelen daha sonrası için cephaneydi.

Ama canım gerçekten tatlı istedi.

"Tamam." Menüü ondan aldım. "Ama sen de biraz yemelisin." ",
çikolatalı pasta yemeye mi zorlanıyorum? Ne yapsam acaba?"
o deadpanned.

Kaşlarımı kaldırdım. "Çikolatalı pasta alacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü tiramisu alman mümkün değil," dedi sanki
belliydi. Öne doğru oturdu ve menüyü yavaşça elimden aldı. Yeşil gözleri mum ışığında parlıyordu ve ben sadece bir saniyeliğine bunun gerçek olmasını diledim. Gerçek bir randevuda olduğumuzu. Bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım çünkü hiçbir evrende Aiden Huntington ve ben asla birlikte olamazdık.

"Haklı mıyım?" diye sordu beni düşüncelerimden çekip
çıkararak. "Evet," diye mırıldandım.

Çenesini kaldırdı. "Biliyordum."

Garson kız geçmeden tatlıyı getirdi. Aiden bir parça kek almak için dalınca kaşığım onunkine çarparak çaldı. Bunun üzerine durakladı, ama bunu ikinci kez yaptığımda bakışları benimkilere kaydı.

Kaşığı ağzıma attım ve ona arsızca gülümsedim. Gözlerinde bir şey parladı ve sonra bir sonraki lokmayı benden çaldı. Savaşmaya devam ettik ve Aiden bir sonraki lokmayı kaparken dikkatimi dağıtmak için peçetemi kucağımdan ittiğinde nefesim kesildi.

"Hileci."

Kaşığı ağızına soktu ve Aiden'in yapabildiği kadar şakacı bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

Garson hesabı getirdiğinde, ödemek için cesurca bir mücadele verdim. "İzin verin," dedim, kara kaplı deftere uzanarak.

Aiden eğlenmemiştii, başını hesaptan kaldırmadı bile. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Fikrimi değiştirdim."

"Hayır."

"Lütfen, istiyorum-"

"Peki." Aiden siyah kitabı kapatıp bana doğru uzattı. "Devam et."

Fişi yavaşça çevirdim, gözlerim fişin altındaki numaraya takıldı. "Biliyor musun, bunu düşünüyordum ve belki de en iyisi-"

Bir kez daha gözlerini devirdi ve onu benden geri aldı.

Daha sonra, eve doğru yürürken, gecenin büyük bölümünde bizi rahatsız eden sessizlik yeniden ortaya çıktı. Etrafımızda, gökdelenlerin ve şehir ışıklarının arasında, bizi tamamen rahatsız etmek için dolaştı.

"Bu gece ..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak durakladım. Felaket demenin en kibar yolunu bulmaya çalışarak gece gökyüzüne baktım.

Apartmanımın önünde durduğumuzda "Bölümde daha iyi hale getireceğiz," dedi. "Yazmak revizyonlarda, değil mi?"

Bakışlarını tam olarak görebilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım. Atmosferin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama Tanrım, şaşırtıcı derecede sert bir şekilde yakışıklıydı. Kaşları çatıktı ve saçlarının koyuluğunu tamamlarken gözlerinin açıklığıyla tezat oluşturunuyordu. Burnu hafifçe çarpıktı ama bu onu daha da *mükemmel gösteriyordu*. Bazen ona baktığımda Clark Kent'in ilham kaynağının onun gibi biri olduğundan emin oluyordum.

Orada durduk, soğukta nefeslerimiz görünüyordu, beyaz puflar içine gömüldüğümüz sessizlik kadar belirgindi. Eğer doğru açıdan bakarsanız her şeyin romantik olabileceğine inanırdım. Ama *bu* romantik değildi. Birbirimizin bize kaçış fırsatı verecek bir şey söylemesini bekledik. O ağırlığını değiştirerek binama doğru baktı, ben de paltomu üzerime çekerek yere baktım. Sonunda daha fazla dayanamadım ve ellerimi montumun ceplerine soktum.

"Peki, haftaya görüşürüz." Beceriksizce arkamı döndüm ve aceleyle binaya girdim.

"¿Por qué estás aquí?" Daireye girdiğimde Alexa sordu. "Onun evinde olmalıydın. Çıplak olarak."

"Bunu zaten yaptık," dedim alaycı bir tavırla, mutfağa doğru yürürken. Dolaptan bir bardak çıkardım ve musluğun altına tuttum.

"Ha ha, çok komik. ?"

"Tam da beklediğim gibi." Suyu yudum yudum içtim. "Korkunç, garip, acı verici." Elbette, ölmek istememe neden olmayan *birkaç* an vardı. Ama Aiden'ın okuyacağını bile bile o anları nasıl yazabilirdim ki? "Bölümümüz için herhangi bir şeye ilham vermeye yardımcı olduğunu hayal edemiyorum."

Gülümsedi. "Eminim bir şeyler çıkacaktır."

Makyajımı çıkarıp üzerime bir şeyler giydikten sonra telefonumu kontrol ettim ve grup sohbetinden gelen milyonlarca mesaj arasında gezindim.

Logan: Size söylüyorum çocuklar, kız onun evinde.

Jess: ya da ölü

Logan: Öyle deme!!!!

Bu gerçek bir olasılık. Aiden'ı gerçekten tanımıyoruz.

Tyler: Dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz onunla konuşmaya çalışmadık.

Logan: Lütfen, çünkü bizi korkutuyor.

Rosie'yi kurtarmalıyız.

Muhtemelen hala randevudadırlar. Henüz panik yapmayalım.

Battaniyemi omuzlarıma çekerek yan döndüm.

Rosie: Randevu bitti. Çok kötü. Ölmek istiyorum.

Logan: Bize her şeyi anlat.

Rosie: Güzel bir restorana gittik, pek konuşmadık ve sonra garip bir şekilde beni eve bıraktı.

Seni eve bıraktı mı? Çok nazikti.

Jess: ya da ÇIPLAK ASGARİ. lütfen erkekleri asgari olanı yaptıkları için övmeyi bırakabilir miyiz?

Logan: Çok doğru kanka

Jess: Kapa çeneni Logan

Tyler: Atölyede okumak için sabırsızlanıyorum.

Logan: Bu romantizmden çok bir korku filmi.

Rosie: Hepiniz gülünçsünüz

Konuşmayı sessize aldım ve sonraki bir saati Twitter'da gezinerek geçirdim. Tam uykuya dalmak üzereyken bir mesaj daha aldım.

Bölüm tamamlandı.

Hevesle komodinin üzerindeki dizüstü bilgisayarına uzandım ve ortak dokümanımızı açtım. Resminin olduğu simge hala dokümanın üzerindeydi, imleci son kelimelerindeydi, bu da hala çevrimiçi olduğu ve dokümanı görüntülediği anlamına geliyordu. Onun bölümünün başına geldim ve okumaya başladım.

Maxine'in beni yemeğe davet etmesi beklenmedik bir şeydi. Sinirlerime hakim olamadığımda daha da beklenmedikti.

Kendime bunun gerçek bir randevu olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Daha ziyade iki iş arkadaşı arasında bir akşam yemeği. Birbirlerinden nefret eden. Birbirlerini iş dışında hiç görmemiş olan. Her gün umutsuzca sohbet etmeye çalıştığım, ancak bir an sonra her şeyi mahvettiğim kişiler.

Endişemi yok ettim ama havada asılı duran bir şey daha vardı. Maxine'le hep böyle olmuştu. İleri geri hakaretler savururduk ama bunların ne kadarını gerçekten kastetmiştik?

Bu bir randevu değil. Meslektaşlar arasında bir yemek. Bu kadar. Bunu kafamın içinde bir mantra gibi tekrarladım. Son ilişkimden beri gerçek bir randevuya çıkmamıştım ve o zaman bile annemle olanlardan dolayı randevuma odaklanacak durumda değildim. Dünyam başıma yıkılmış gibi hissederken kendimi ortaya atacak durumda değildim. Gerçek şu ki, Maxine derimin o kadar derinlerine işlemişti ki, sanki damarlarım haline gelmiş, dokunulmadık tek bir parçamı bile bırakmamıştı. Biriyle çıkmak hiçbir zaman önceliğim olmamıştı ama ona hayır diyemezdim.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aklımda milyonlarca soru belirdi. Yazdığı bölüm o kadar acımasızca dürüsttü ki, Aiden olarak mı yoksa Hunter olarak mı yazdığını gerçekten anlayamadım. Okumaya devam ettim.

Dairesine vardığımda, apartmanın kapısında kısa bir süre durdum. Onun için duyduğum öfke ve korku içimde kabardı. Daire 9C'nin ziline adının baş harfi ve soyadı açıkça yazıyordu ama zile basmama gerek yoktu. Kapısını açık tutan bir tuğla vardı. Komşularından biri ya da davetsiz bir misafir gözünü bile kırpmadan yanımdan geçip binaya girdi. Ben de onu takip ettim, yumruklarımı açmaya çalışıyordum, tırnaklarım avucumun içine hilaller çiziyordu. Asansör her hareketinde inliyordu ve yemin ederim kablolar kopacak sandım.

Bunu ona asla itiraf etmezdim ama Maxine tanıdığım en zeki kadındı. İlk personel toplantısında hiç korkmamıştı. Ekipte yeni olmasına ve yabancılarla dolu bir odada bulunmasına rağmen fikirlerini açıkça ifade etmekte hiçbir sakınca görmemişti. Hatta bir ya da iki kez tüm odayı güldürmüştü.

Aşağı kaydırmaya devam ederken tereddüt ettim. Geçen dönemki ilk dersimizden bahsettiğine inanmak . İlk atölye çalışmamız sırasında o kadar gergindim ki sürekli gevezelik edip elimi kaldırmıştım ve... birkaç kişiyi güldürmüştüm. Elbette bu bir tesadüftü. Sadece çalışıyordum; gerçekten benden bahsediyor olmasına imkan yoktu.

Ama burada yaşıyorsa zekâsından ciddi şekilde şüphe etmeye başlamıştım. Tamam, belki de öyleydi.

Güvenliğini böylesine bariz bir şekilde tehlikeye atmak pervasızcaydı. Kapıyı üç kez hızlıca çaldım. Kapıdan onun sessiz mırıltılarını duyabiliyordum ve sesi genellikle beni yatıştırırsa da öfkemi yenemiyordum.

En az üç farklı kilidi açtı ve berrak bir gecede gökyüzündeki takımyıldızı andıran bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Ben istemedim

Uzaklara bakmak, onu incelemek istiyordum. Görünüşte hapsoldüğümüz tek binanın dışında kim olduğunu bilmek istiyordum. Bu beklediğim fırsattı ve gülümsemesi bana nedenini hatırlattı. Keşke ona kızgın olmadığımı, onun için kızdığımı söyleyebilseydim.

Onun yerine, "Binanızın kapısını açık tutan bir tuğla kapı var" dedim.

Gözlerini kırptırdı, kirpikleri uzadı, yanağında dalgalandı ve "Ah, o mu? Komşum Andy anahtarlarını unutuyor, o da öylece bırakıyor."

Öfke, boğana kadar göğsümde yayıldı. "Bu tuğlayı biliyor musun?"

"Kilidim var. Önemli şey değil."

Zihnim onun sorunlarını çözmek için milyonlarca çözüm üzerinde çalışırken gözlerimi ona diktim. Ona bir daire alamazdım, binayı rapor edemezdim ama onu taşınmaya ikna edebilirdim.

Her zamanki gibi anlamlı bir şekilde, "Maxine, bu çok saçma. Senin için bile."

Hemen yüzü öfkeyle kızardı. Onun hak ettiği türden bir erkek gibi nazik ya da şefkatli görünmek istemiştim. Ama her zamanki gibi, kendi yoluma çıktım.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Şimdiye kadar Max ve Hunter olarak yazmak hep yüz yüze söylemek istediğimiz hakaretleri savurmak anlamına geliyordu. Hiçbir zaman sınırı aşıp daha fazlasına dönüşmemişti. Ama... Aiden gülümsememi gerçekten bu kadar seviyor muydu?

Tuğlayla ilgili yorumlarının hakkı olduğu için yaptığını düşünmüştüm. Fakir olduğum için beni küçümsüyordu. Güvenliğim için gerçekten endişelendiği için değil. Muhtemelen sadece bölümün havasını değiştiriyordu. Belki de romantizm konusunda tahmin ettiğimden daha iyiydi.

"Hadi gidelim." Beni geçip küçük koridora girdi ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu. Bana adresini gönderdikten sonra, onun bölgesindeki güzel restoranlar hakkında biraz araştırma yaptım. Gerçekten seveceği bir yere gitmek istiyordum. Ya da kendisine asla ısmarlamayacağı bir yere.

Son derece garip bir yürüyüşten sonra restorana yaklaştığımızda, "Bize burada rezervasyon yaptırmayı nasıl başardın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Birkaç torpil yaptım."

Yani, babamı aramış ve bize burada rezervasyon yaptırabilirse yakında onunla akşam yemeği yiyeceğime söz vermiştim. Benimle yılda sadece bir kez görüşmeyi severdi ve o bir buçuk saati de beni azarlayarak geçirmeyi severdi.

Hayat tercihlerim. Hayal kırıklığına uğradığımı ve hayatımı boşa harcadığımı bilmemi sağladı. Ama onunla geçireceğim birkaç saat için onunla geçireceğim en dayanılmaz akşam yemeklerini bile değiştirdim. Tabii ayağımı kendi lanet ağzımdan uzak tutabilirsem.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu akşamı neredeyse kelimesi kelimesine kopyalamıştı ama içimdeki romantik, gerçek ve kurgu arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

Bölümün sonuna geldiğimde hala dokümandaydı ve yazmaya başladığımda da hala dokümandaydı:

Hunter beni keyifli bir İtalyan restoranına getirdi. Buranın önünden daha önce milyonlarca kez geçmiştim. Bahar aylarında, hava insanların dışarıda oturabileceği kadar bile sıcak değilken, taze fesleğen ve makarna kokuları sokağı doldururken kaldırımlarda oyalanırdım. İçeri girdiğimizde, müzik de en az ağız sulandıran aromalar kadar beni hemen etkisi altına aldı. Evimde söyledikleri yüzünden Hunter'a kızgındım ama ona asla itiraf etmeyecek olsam da bu geceyi iple çekiyordum.

Bir sonraki sözlerimi düşünerek durakladım.

Ayrıca, sözlerini yanlış yorumladığıma eminim. Muhtemelen o iyi davranıyordu ve ben de bir hevesle sinirlenerek götlük yapıyordum.

Bu son satırı yazdıktan hemen sonra yan tarafta bir bildirimle birlikte sohbet kutusu belirdi.

Aiden: Rosalinda.

Ne? Gerçek bu!

Yazarken gözümü Aiden'ın köşedeki simgesinden alamıyordum. Gözlerimi kapattım ve atölye çalışmasının her oturumunda bana attığı aynı yoğun bakışı görebiliyordum. Şüphe çiçek açtı.

Rosie: Beni sinirlendiriyorsun.

Nasıl yani?

Rosie: Sadece yazmamı izliyorsun. Utandım.

Burada değilmişim gibi davran.

Aklıma bir fikir geldi ve kendimi durduramadan hızlıca ona yazdım.

Rosie: ya da benimle birlikte yazabilirsin

Nefesimi içime çektim ve sohbet baloncuklarının bir görünüp bir kaybolmasını izlerken alt dudagımı kemirdim.

Tamam.

Rosie: Ne zaman olursa olsun atla!!!

Tamam.

Muzaffer bir edayla gülümsedim ve yazmaya devam ettim.

"Seni yemeğe çağırmamın nedeni ateşkes ilan etmek istememdi," dedim çenemi yukarı kaldırarak ve kendime güveniyormuş gibi yaparak. Masanın altından avuçlarımı eteğime sildim.

Kaşları çatıldı, alnında çizgiler belirdi. "Ateşkes mi?"

"Bu sunumun mümkün olduğunca acısız olmasını istiyorum. Birlikte çalışmaktan kaçış yok." Başını sallayarak kabul etti. "Ve açıkçası, senden nefret etmekten ve aynı anda bu kadar çok çalışmaktan yoruldum. Bu yüzden etkenlerden birini ortadan kaldırabileceğimi düşündüm."

Aiden'in atlamasını bekledim ama atlamadı.

"Ateşkes," dedi sanki kelimeyi dilinde tadıyormuş gibi.

Aiden sonunda atladı.

"Bu ateşkes neyi gerektiriyor?"

Doğrudum ve ona gülümsedim. "Artık senden nefret etmediğime karar verdim.

Ancak işimiz bittiğinde benden nefret etmekten çekinmeyin."

Duraksadım, artık sadece Maxine olarak mı , o da Hunter olarak mı yazıyordu emin değildim. Yazmaya başladı.

"Benden nefret etmeyi bırakman için tek gereken seni dışarı çıkarmak mıydı? Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Onu görmezden geldim. "Ateşkes mi?" Elimi masanın üzerinden uzattım.

Bir kez salladı. "Bu ateşkes artık arkadaş olmamız gerektiği anlamına mı geliyor, yoksa daha çok bir ateşkes mi?"

Bunu bir an için düşündüm, burnumu kırıştırdım. "Eğer arkadaş olsaydık, kendin hakkında değerli bilgiler vermen gerekirdi."

Suyunu yudumlarken gözlerini devirdi. "Gerçekten mi, ne gibi?"

"Bilmiyorum. Her gün senden bir metre uzakta oturuyorum ama senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Nereli olduğunu bile bilmiyorum."

Kaşlarını çatı. "Ben buralıyım. Bunu bildiğini sanıyordum."

Ona el salladım. "New Yorklu olduğunu biliyorum ama nerelisin? Bahse girerim Yukarı Doğu Yakası'nda bir hazırlık okuluna gitmişsindir."

"Yukarı Batı Yakası," diye düzeltti. "Anaokulundan liseye kadar."

Dirseklerimi hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde masaya koydum ve çenemi ellerimin arasına aldım. "New York'ta büyümek nasıl bir şeydi?"

"Tennessee'de büyümek nasıl bir ?" diye sordu.

Kendini korumak için gözlerindeki kalkanın kalkışını izledim. Onu çok fazla zorlamak istemiyordum ama merakımı gidermek için onunla ilgili en ufak bir bilgiye bile o kadar muhtaçtım ki.

"İyiymi," dedim düşünceli bir şekilde. "Güneydeki bir okulda Hispanik bir çocuk olmak her zaman kolay değildi."

"Perulu'sun, değil mi?"

Çenem şaşkınlıkla geri çekildi. "Evet, öyleyim. Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir gün üzerinde kırmızı bayraklı bir iğne olan bir çantayla gelmiştin," dedi utangaç bir ifadeyle. "Dersten sonra baktım."

Aiden'ın imleci hızla geri , sınıfı sildi ve yerine İş. Kalbim göğsümde biraz sıçradı.

Bu doğruydı. İğnelerle süslü bir bez çantam vardı ve Tennessee bayrağının hemen yanına küçük bir Peru bayrağı ilıştırılmıştı. Aiden'ın bunu fark ettiğini bile bilmiyordum.

"Yarı Perulu," dedim. "Babam eski Rocky Top'tan, annem ise Peru'dan. Bu da bazı tuhaf aile buluşmalarına yol açıyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Eminim."

"Peki ya sen?" Aramızdaki ekmek sepetinden bir ekmek kaptım. "Aile toplantıları senin için de dayanılmaz mıydı?"

Hunter durakladı, gözlerime bakmadı. Boğazını temizledi ve "Bunlardan pek fazla yoktu" dedi.

"Peki ya tatiller için? Şükran Günü her zaman kafa karıştırıcıydı - masanın bir ucunda tatlı patates turtası, diğer ucunda ceviche olurdu."

Tekrar durakladı. "Benim de pek tatilim olmadı." Tam ayrıntıları öğrenmek için bastıracakken, "Eminim ailenizin bazı Noel gelenekleri vardır" dedi.

Aiden'ın kendi ailesiyle ilgili konulardan uzak durduğu çok açıktı. Herkes böyle sevgi dolu bir destek sistemine sahip olduğu için benim kadar şanslı değildi. Ama bu, yemekte yapmayı umduğum türden bir konuşmaydı ve beni, ayrıntılar için baskı yapmak istediğimi bilecek kadar iyi *tanıyordu*.

Onun yalnız Şükran Günleri hakkında daha fazla şey öğrenmek ve bugün rezervasyon için babasını aramanın neden bu kadar zor olduğunu bilmek istiyordum. Ve neden onunla bir akşam yemeği yemekten kaçındığını. Ama tüm bunların doğru olduğundan nasıl emin olabilirdim? Aiden kelimelerini o kadar dikkatle hazırlamıştı ki tüm bunların gerçek olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu ama yine de gerçek olduğunu biliyordum.

"Bizim birkaç Noel Arifesi geleneğimiz var," dedim. "Annem genellikle büyük bir ziyafet verir ve anne tarafımdan herkes gelir. Gece yarısı olduğunda hediyeleri açarız ve herkes yorulup eve gidene kadar dans ederiz. Daha sonra babam bize Şahane Hayat'ı izletir. Yeni yılda ise büyük bir parti veriyoruz." O soğuk Aralık gecelerini hatırladıkça içimden yayılan neşeye engel olamıyordum. "Memleketimde küçük bir Perulu topluluğu var ve yeni yıl için her zaman bizim eve gelirler, biz de elimizden gelen tüm gelenekleri yerine getiririz."

"Ne gibi?"

"Giydiğiniz renk, Yeni Yıl için ne istediğinizi temsil eder. Şans için sarı, para için yeşil, aşk için kırmızı..."

"Ah." Arkasına yaslandı, başını anlayışla salladı. "Ve sen hep kırmızı mı giyersin?"

"Son partimizde değil," diye itiraf ettim. "Sarı giymiştim. Sadece... gerçekten biraz şansa ihtiyacım vardı. Onunla başlayıp hazır olduğumu hissettiğimde kırmızıya geçerim diye düşündüm."

Yemek boyunca aramızdaki sohbet o kadar kolay ilerledi ki, daha birkaç saat önce ondan nefret ettiğimi unuttum.

Bu birkaç sayfada, Aiden hakkında son bir yıllık atölye çalışmasında öğrendiğimden daha fazlasını öğreniyordum. Komik ve hatta bazen flörtözdü. Başımı dik tutmam ve onun beni büyülemek yerine bir aşk kahramanı yarattığını hatırlamam gerekiyordu.

"New York'ta büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlat bana," diye yalvardım. "Sadece bir şey."

Hunter sanki gerçekten cevap vermek istemiyormuş gibi içini çekti.

"Vay canına, tamam, mesaj alındı," diye mırıldandım. Kelimelerin doktorda önümde belirmesini endişeyle bekledim. Aiden'a anılarımdan, gerçek vazgeçmiştim. Tek istediğim onun da bir anısı olmasıydı.

Gözlerimdeki umudu görünce yumuşadı.

"İşte," dedim muzaffer bir edayla ve bekledim.

Sonunda, sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından Aiden, **"Yukarı Batı Yakası'nda bir hazırlık okuluna gittim, ama babamla ayrıldıktan sonra annemle birlikte Alphabet City'de yaşadım. Bu yüzden dokuz yaşındayken her gün tek başıma kırk dakikalık bir metro yolculuğu yaparak okula gidip geliyordum."**

Çenem hafifçe düştü. "Yirmi altı yaşında on dakikalık tren yolculuğumda biraz gergin olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum."

Omuz silkti ve çatalını tekrar eline alarak yemeğini hareket ettirdi. "Buna alışyorsun. Hangi vagonların güvenli, hangilerinin güvende olmayacağını biliyorsun. Her zaman bir anne ve çocuklarıyla birlikte bindim, böylece bana göz kulak olacağını biliyordum."

Kalbim Aiden için biraz kırıldı. Her zaman New York'ta büyümeyi hayal etmiştim ama Aiden'in küçük hazırlık üniforması ve sırt çantasıyla tek başına otururkenki görüntüsü neredeyse gözlerimi yaşartıyordu.

Gözlerimi kaçırarak suyunu yudumladı. "Önemli bir şey değil. Lise başladığında annemle birlikte West Village'a taşınmıştık ve ben de o civarda bir okula transfer oldum."

"Yani babanı hiç görmedin mi?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Annen en iyisi olmalı."

Birden kelimelerimiz dokümandan silinmeye başladı. Aiden'in son birkaç satırımızı sildiğini fark etmeden önce bir aksaklık olduğunu düşünerek panikle doğruldum.

Hemen yan taraftaki sohbet kutusuna geçtim:

Rosie: Ne yapıyorsun??? Bu çok iyi, silme!!

Değil. Zaten bu senin bölümün. Kendin yaz, Rosalinda.

Tam ona kalması için yalvaracakken, simgesi doktoru terk etti.

"Siktir," diye inledim, avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Bir yanım Aiden'ı fazla zorladığımı biliyordu. Etrafına o kadar sıkı duvarlar örmüştü ki, bunları aşmak neredeyse imkânsızdı. Çok hızlı ve çok sert davranmıştım ve şimdi kaydettiğimiz küçük ilerlemeyi de mahvetmiştim.

"Her neyse," diye mırıldandım ve ortak dokümanımızı öfkeyle kapattım. Aiden arkadaşça davranmayı *denemek* bile istemiyorsa, onu zorlamayacaktım. Yapmam gereken kendi işlerim vardı.

Ida ve ben burs için yazdığım yazı hakkında ileri geri e-posta yazıyorduk. Başvuru kılavuzundaki kelime sayısını dört kelime aşmıştım.

Yüz kelime. Bunun büyük bir sorun olmayacağını düşünmüştüm ama Ida bu konuda ne kadar katı olduklarını vurguladı. Görünüşe göre, beş bin kelime sınırından bir kelime bile fazla gönderirsem beni diskalifiye edeceklerdi.

New York'a kendim için gelmişim. Aiden'ın sırf biraz sinirlendi diye hayallerimi raydan çıkarmasına izin vermeyecektim.

Bu yüzden aklımın Aiden ve konuşmamızda dolaşmasına izin vermek yerine, geceyi burs başvurumdaki kelimeleri keserek ve cümleleri yeniden ifade ederek geçirdim.

Tatlıyı paylaşırken "Neden bana hep Maxine diyorsun?" diye sordu. Kaşıklarımız son brownie parçasını kapmak için savaşıırken birbirine çarpıyordu.

Son lokmayı da ağzıma atarak kazandım. "Herkesin sana Max dediğini biliyorum ama Ivy ilk gün seni tanıştırdığında, sen onu düzeltmeden önce sana Maxine dedi."

Kaşığını bana sapladı, kara gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Bu bana neden Maxine dediğini açıklamıyor."

Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim ama ne hissettiğimi anlamasını umarak bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Senin için herkes gibi olmak istemiyorum."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ONUNCU BÖLÜM

"Belli ki randevu işe yaramış." Ida bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ama Rosie ve Aiden'in bu haftaki sunumuyla ilgili düşüncelerime devam etmeden önce, diğer herkesin düşüncelerini duymak istiyorum."

Logan hemen elini kaldırdı. Ona uyarıcı bir bakış attım ama o bana doğru bakmıyordu. "İkiniz romantik bir atmosfer yaratma konusunda harika bir iş çıkardınız. Buluşmadan önce Hunter'ın kırılganlığını gösterdiği bölüm gerçekten de birine aşık olma hissini uyandırdı."

Ida odanın önünden mırıldandı.

Tyler sessizce, "Sen daha farkına bile düşüyor," dedi.

"Aynen öyle," dedi Jess. "Ve *randevu*." Bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Bence sahte randevunuzda olanlar gerçekten işe yaradı. Max ve Hunter sonunda birbirlerine açıldılar. Artık onları destekliyorum."

Bunun gibi pek çok başka yorum da aldık ve hepsini karalamak için elimden geleni yaptım. Pislik herif emrettiği için bölümü onsuz bitirmiştim. Ve şimdi bakışlarımla buluşmuyordu, bu da beni birazcık kızdırıyordu.

Not alıyordu ama kalemi yavaşça ileri geri hareket ediyordu. Öne doğru eğildim ve kâğıdına bir göz atmaya çalıştım. Bir yanım not bile almadığını düşünüyordu ve onu iş üstünde yakalamak istiyordum.

Gittikçe daha da sinirlenerek bacağımı zıplatmaya başladım. İlk başta, bunu kurnazca yaptım, sadece her seferinde masaya vurdum. Bunu yaparken onu izledim ama yüzündeki temkinli ifade gevşemedi.

Ben de hızlandım.

Çenesi gerildi ve *sonunda* bana baktı. *Gözleri parladı*. bana bakıyordu. Kalemi kâğıt üzerinde daha keskin hareketler yapıyordu ama

Hala bana bakıyor.

Ona tatlı tatlı gülümsedim ve daha hızlı gittim.

"Tıpkı Max ve Hunter gibi," diye mırıldandı Logan nefesinin altında.

Aiden'in boynu ona doğru kırıldı. Ona öyle bir ölüm bakışı attı ki Logan geri çekildi ve Jess'e panik içinde bir bakış attı. Logan okuduğum en korkunç korku romanlarından bazılarını yazmış olsa da, yine de Aiden'dan korkuyordu.

Aiden'in bakışları tekrar bana döndü ama ben geri atmadım. "Kes şunu," diye mırıldandı.

"Asla," diye karşılık verdim.

Ida, dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırarak, "Başlangıçta bir romantizmden ihtiyacımız olan şey bu," dedi. "Ama benim *daha fazlasına* ihtiyacım var. Daha çalıntı dokunuşlar ve fiziksellik, bir romantizmin *iyi* yanları. *Yakınsınız* ama o kadar değil."

Aklıma bir fikir gelince Aiden'a bir bakış attım. Sahte bir randevuya daha çıksak nasıl olurdu? Birbirimize karşı çok kapalıydık ve o gece açılmaya en çok yaklaştığımız geceydi.

Ne düşündüğümü biliyor olmalıydı çünkü hemen başını salladı.

Aiden beni durduramadan, "Haklısın," diye hızla konuştum. "Başka bir sahte randevuya gideriz."

"Ama bu sefer daha romantik," dedi Ida tereddütle. "İkinizin de bunu sorun etmeyeceğinden emin misiniz?"

Aiden ona cevap vermeden önce, "Merak etme," dedim. "Bu sefer ben planlayacağım, böylece kesinlikle daha romantik olacak."

"Mum ışığında bir restoran seçtim," diye itiraz etti Aiden.

"Ve bu iyi bir başlangıçtı ama biraz daha fazlasına ihtiyacımız var." "*Mum ışığında bir İtalyan yemeğinden* daha romantik ne olabilir?"

"Bak, eğer *Lady and the Tramp*'te oynuyorsan," diye karşı çıktım, "oldukça romantik-"

Aiden gözlerini devirdi. "*Lady and the Tramp*? Aynı parça spagettiği paylaştığımız kısmı kaçırdım mı?"

"Oh, *keşke* biz-"

Ida boğazını temizleyerek kesti. "Orada her şey yolunda mı?" "Elbette," dedim çabucak.

Küçümsedi. "Siz ikiniz boş zamanlarınızda ne yaparsanız yapın, romantizmin önümüzdeki bölümlerde ilerlemesini bekliyorum."

Binanın dışına çıktığımızda, Aiden geçen gün benim ona yaptığım gibi beni köşeye sıkıştırdı. Ama o boyunu kendi avantajına kullanmıştı. Sırtımı binanın duvarına dayamıştım, elini kulağımın yanına bastırmıştı. "Ooh çok korkutucu," diye takıldım. Kalbim göğsüme çarpıyor, her nefeste ağır ağır inip kalkıyordu. Üzerimde geziniyor, gözleri benimkileri delip geçiyordu. Kalçalarımı birbirine bastırdım, çünkü onun bu haldeki görüntüsü zihnimde benden çok daha uzaklarda dolaşıyordu.

istedim. Eğer beni bu kadar kızdırmasaydı, bu çok ateşli olabilirdi. "Senin derdin ne?" diye tersledi.

"Benim sorunum ne? Seninki ne?" Ben talep ettim.

"Neden sahte randevular öneriyorsun? İlki yeterince acı verici değil miydi?"

"Evet! İşte bu yüzden bir taneye daha ihtiyacımız var." Onu kendimden uzaklaştırdım ve ona ters ters baktım. "Bölümü yazarken çenesini kapatan sendin. Sen olmasaydın belki Ida yeterince romantik olduğunu düşünebilirdi."

",," dedi ters bir şekilde. "Gitmem gerekiyordu, hepsi bu."

"Lütfen, yarısını silmişsin."

"Lanet masayı sallamayı bırakmayan sendin. Randevumuzun yeterince romantik olmadığını söyleyen sendin."

"Ama değildi!" Yanından geçip Union Meydanı'na doğru ilerlemeye başladım. İş çıkış saatiydi ve kalabalığın içinde kaybolacağımı umuyordum. Hızlıca yürüdüm, kalabalığa karışırken boyum nihayet bir avantajdı.

Birden bir el bileğimi sardı. Aiden beni insan kalabalığının arasından çekti.

"gitme," diye hırladı.

"Bunu aştım," dedim. "Seni aştım. Eğer dostça bir konuşma yapamayacaksak-"

"Dostça bir sohbet mi? Daha çok bir sorgulama gibiydi-"

"Bunu kafana nasıl sokabilirim? O *Max ve Hunter'dı*, Aiden ve Rosie değil."

"Harika!" Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman benimle romantizm yap, Rosalinda! Romantizm uzmanı sensin. bir iş yaptığım için

Maxine ve Hunter için mükemmel bir ikinci randevu."

Sinsice uzaklaştı. Yumruklarımı iki yana kıvırdım ve arkasından bağırdım, "Bu Max!"



Hafta sonu geldiğinde, randevumuz için yaptığım plan mükemmel bir şekilde yerine oturuyordu. New York'ta kış neredeyse tüm şiddetiyle hüküm sürüyordu, sert rüzgârlar ve nadiren görülen güneş ışığı dışarıda yürümeyi dayanılmaz hale getiriyordu. Ve bugünkü gibi bulutlu bir günde hava neredeyse buz gibiydi.

Aiden'la güzel, uzun bir yürüyüş kulağa *mükemmel* geliyordu.

Daha büyük bir iyilik için acı çekmeye hazırdım. Kot pantolonumun altına kalın bir tayt, montumun altına fazladan bir kazak giymiş, eldivenlerimi ve şapkamı da çantama yerleştirmiştım. O palto tek başına Aiden'ı sıcak tutamazdı.

Benimle en sevdiğim parklardan biri olan Jefferson Market Garden'da buluşması için ona mesaj attım. New York'a ilk geldiğimde Village'daki bu parka tesadüfen rastlamıştım. Küçüktü ama öğle yemeği saatinde her zaman iki yiyecek kamyonu orada dolaşırdı. Ağaçları çevreleyen çitlerle yürüyüş yolları ve bir çeşme vardı. Yazın her yerde rengarenk çiçekler olurdu ama kışın ortasında ağaçların ve çitlerin arasına peri ışıkları asmışlardı.

Saat iki gibi buluşmamız gerekiyordu. Park benim için sadece on beş dakikalık bir tren yolculuğuydu, bu yüzden ona soğukta biraz daha fazla acı çektmek için ikiye beş geçe ayrıldım.

Yirmi dakika sonra, MTA'nın güvenilmezliğine güvenebileceğimi bildiğim için, Aiden'ı parkın girişinde, omuzlarını kulaklarına doğru çekmiş ve çenesini göğsüne yaslamış halde buldum. Ceketini görünce zaferle gülümsedim. Çıplak ellerine hava üflüyor, soğukta ısınmaya çalışıyordu.

Ona yaklaştığımda "Erken geldim, haberin olsun" dedi. Nefesi önünde bir bulut gibi kabarıyordu. "Randevulara geç kalmamalısın."

Ona dudak büküm. "Modaya uygun bir şekilde geç."

"Restorana gidebilir miyiz? Burası buz gibi."

"Elbette." Omuz silktim. Parkın dışında duran iki kamyonun arasında durmak için hareket ettim. "Seç bakalım." Ellerimi ceplerime soktum ve

ona gülümsedim. Saçlarını yine geriye taramıştı ve onu bu kadar yakışıklı göstermesinden nefret ediyordum.

İki kamyonun arasına bakarken bana kuşkulu bir bakış attı. "Ciddi olamazsın."

"Bir sorun mu var?" Masumca sordum.

"Hava gibi Rosalinda," diye kestirip attı. "Dışarıda yemek yemeyeceğim."

"Şey, ben açım. Gitmekte özgürsün ama bunu Ida'ya açıklamak zorunda kalacaksın." Kamyonlardan birine doğru adım attım ve derme çatma tezgâhın üstünü görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

"Hey, Rosie." Mateo kamyonetten bana gülümsedi. "Bana bir iyilik yap ve bugün onun evine git?" İkinci kamyona doğru başını salladı. "İşler azdı."

"Hadi ama, ben taco istiyorum, burrito değil," diye

sızlandım. "Bir dahaki sefere bizden olsun. Lütfen."

"Tamam." Juanita'nın kamyonetine doğru yürüdüm.

"Rosie!" dedi sevinçle, kamyonetindeki küçük sandalyeden kalkarak.

"Burrito yemek ister misin?"

"Her zaman." Gülümsedim. "Mateo ile bir gelişme var mı?"

"Hiç." Yiyecekleri tortillaya doldururken suratını astı. Aiden yanımda öne çıktı ve menüyü inceledi.

"Sana söyledim," dedim Juanita'ya, "Senden hoşlanıyor. Git konuş onunla!"

"Hayatta olmaz." Başını iki yana salladı. "Benden o kadar hoşlanıyorsa, buraya gelebilir."

"Onun utangaç olduğu hiç aklına geldi mi?" Kaşımı kaldırdım ama o sadece homurdandı.

"Ben de utangacım." Aiden'a baktı. "Peki ya senin için?" Omuz silkti. "O ne yiyorsa."

Juanita'nın elleri malzemeleri toplamak için hızla hareket etmeye başladı.

"Neredeyse bir yıldır burada birlikte çalışıyoruz. Eğer bir hamle yapmak isteseydi, yapardı. Ayrıca, bu sabah hazırlıklarımızı yaparken bana kamyonunu Washington Square'e taşımayı düşündüğünü söyledi."

"Ama sadece NYU'daki finaller için!"

"Hepimiz biliyoruz ki kamyonunu hareket ettirdiğinde ve o üniversiteli çocuklarla para kazandığında bir daha asla geri dönmeyecek," dedi üzüntüyle. Folyoya sarılı burritoyu Aiden'a uzattı.

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ama Aiden elini uzatarak beni durdurdu.

Be

n. "Anladım."

Başımı salladım. "Senden istedim, ödeyeceğim."

"Rosie, sorun değil."

"Juanita, onun parasını alma."

"Sen nasıl , kızım." Ben yana kayarken bana sevgiyle gülümsedi.

bir yirmilik verdi ve üstünü bahşiş kavanozuna attı.

"Onunla bu gece konuş," diye seslendim uzaklaşırken.

"Şşş." Gözlerini Mateo'nun kamyonetine doğru çevirdi. Aiden'a döndüm. "Hazır mısınız?"

Onu yarı تنها patıkaya götürdüm ve bankların önünde durdum. "Bu çok romantik randevuda bir seçim yapma hakkın var. Oturacak mıyız yoksa yürüyecek miyiz?"

Aiden küçük yürüme halkasını ve bankları inceledi. Sonra bana baktı, dikkatle beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum. Bakışlarının altında kıpırdanarak sordum. Bakışları istediği zaman gerçekten korkutucu olabiliyordu.

"Hangisini daha az yapmak istediğini anlamaya çalışıyorum." "Tamam, bu kadar yeter, yürüyoruz. Hadi gidelim."

Burritolarımızı açtık, ölü, dökülmüş yaprakların ayaklarımızın altında çıtırdamasına izin verdik.

"Bu da şimdi?" Aiden lokmalar arasında sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"İki yemek kamyonu mu? Ve ona söylediklerin."

Dudağımı dişlerimin arasına alarak hafifçe kızardım. "Buradaki ilk birkaç haftamda çok fazla yürüyüş yaptım. Bu parka rastladım ve ikisi de hep buradaydı. Anlaşılan ikisi de birbirlerinden çok hoşlanıyorlar ama bir şey söylemiyorlar. Mateo genellikle Juanita'dan daha fazla satıyor ve sattığında da bir dahaki sefere bedava taco karşılığında onun kamyonuna gitmemi istiyor."

"Neden hiçbir şey söylemediler?" diye sordu usulca. Yürürken bakışlarının sıcaklığını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum.

İçimi çektim. "Durum biraz karışık. İkisi de çok utangaç ve reddedilmekten çok korkuyor, bu yüzden ikisi de diğerine çıkma teklif etmek istemiyor. Ama Juanita bana Mateo'nun gecenin sonunda toparlanmasına her zaman yardım ettiğini söyledi, eğer önce bitirirse ve güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olursa."

"Hmm," dedi Aiden, kaşları çatılmış bir halde.

"Kabul ediyorum, burritoları o kadar da harika değil ama ilişkilerine başka bir yere gidemeyecek kadar bağılıyım. İleride düğünlerinde nedime falan olmamın isteneceğini umuyorum."

"Romantizmi gerçekten seviyorsun, ha?" Bana baktı ve benimle dalga geçmeye çalışmadığını, gerçekten merak ettiğini söyleyebilirim.

Başımı salladım, bir ısırık daha aldım. "Filmlerde, kitaplarda, yemek kamyonlarında, ne gelirse."

Mırıldandı ve aramıza sessizlik girdi. Döngüyü birkaç kez yürüdük, yemek yedik. Parkın etrafına serpiştirilmiş birkaç bank ve masa vardı ama birkaç gün öncesinden kalma don ve karla kaplıydılar. Genellikle açan çiçekler toprağın altına gizlenmişti. Karla kaplı olsa bile yeşil çimlerin uzanışı beni rahatlatıyordu. Etrafımda doğadan başka hiçbir şeyin olmadığı küçük bir alana sahip olmak, bir an için bile olsa, kendimi yeniden evimdeymişim gibi hissettirdi.

Bölümümüzde yaptığımız gibi onunla sohbete dalmak istedim. Kağıt üzerinde çok kolaydı; neden yüz yüze bu kadar zordu?

Döngüyü dördüncü kez yürüdüğümüzde, daha fazla dayanamadım.

"Buna dayanamıyorum."

Aiden kaşlarını kaldırarak yavaşladı. "Burrito çok mu baharatlı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Ne dedin? Hayır. *Buna* daha fazla katlanamam." İkimizin arasını işaret ettim. "Bu çemberin etrafında bir daha hiçbir şey söylemeden dolaşmaktansa kalkülüs yapmayı tercih ederim." Yürümeyi bırakması için önünde durmak üzere hareket ettim. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yokmuş gibi davranıp sonra da bunu doktorumuza kusamam."

Aiden sertçe arkasını döndü. Kulaklarının ucu pembeleşmişti ama bunun soğuktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi ve kısa bir an için yürüyüp gideceğini düşündüm.

Elindeki folyo ambalajı yakındaki çöp kutusuna attı. "Bana Tennessee'den biraz daha bahset."

Gülümsedim ve "Konuşmaktan vazgeçmiyorsun ama olsun" dedim.

Ona çocukken geçirdiğim yaz günlerini anlattım. Babamın ön bahçeye fiskiye yerleştirdiği ve annemin bir tepsi ev yapımı limonata getirdiği zamanları. Babamın annem için İspanyolca öğrenmek için ne kadar çok uğraştığını ve Peru Bağımsızlık Günü'nü onun için özel kıldığını. Babam

Arka bahçemize ışıklar dizmek ve parti için mükemmel çalma listesini hazırlamak için saatler harcadık.

"New York'a taşınmaya karar vermene ne sebep oldu?" Aiden ellerini ceketinin ceplerine sokmuş yürüyordu ve beni duyabilmek için başını hafifçe eğmişti.

Simon'ı ve hayatım boyunca kurduğum New York hayallerimi onun üzerine yıkmak istemediğim için başımı ileri geri salladım. Simon kalmamı istedi, ben de Simon'ı sevdiğimi düşündüm ve kaldım.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedim. "Bana burada büyümenin nasıl bir şey olduğundan biraz daha bahset."

"Sıkıcı," dedi küçümseyerek. "Bunu bana milyonlarca kez sordun ve ben de sana hep aynı şeyi söyledim. Bana şu çalıştığın lokantadan biraz daha bahset."

"Hayır, yapamazsın. Kendin hakkında konuşmaktan kurtulamayacaksın." Kolunu çekti.

Gözleri bir süre yüzümde gezindikten sonra küçük bir gülümsemeyle kabul etti. Geçici olarak bana hikâyeler anlattı ve aklıma Aiden'in *utangaç* olabileceği geldi. Evet, hâlâ öfkeli bir pislikti ama kendisi hakkında konuşurken de pek rahat hissetmiyor gibiydi. Sadece başımı salladığımda ya da söylediklerine cevap verdiğimde devam ediyordu.

New York'un en ünlü turistik yerlerinin çoğunu ziyaret etmediğini ağzından kaçırınca durakladım ve onunla yüzleştim. "*Doğduğundan* beri New Yorklu olan Aiden Huntington olarak Empire State Binası'nın tepesine hiç çıkmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Pek çok New Yorklu bunu yapmadı."

"Bu *çok saçma*. Burası sadece tarihi bir New York simgesi değil, aynı zamanda tarihi bir romantizm simgesi."

Bana yan gözle baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tom Hanks. Meg Ryan. *Sleepless in Seattle*. Cary Grant. *An Affair to Remember*. Empire State binasının tepesinde. *Son derece* romantik."

"Ben de görmedim."

"Aiden, kusabilirim. Bu çok korkunç." Gülümsemiyordu ama bu Aiden'in muhtemelen sahip olabileceği en yakın şeydi. Bir anda, yüzündeki o utangaç gülümsemeyi korumak için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Yanaklarında soğuktan dolayı hafif bir kızarıklık vardı ama tahmin ettiğim gibi havadan şikâyet etmiyordu.

Tereddüt ettim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana bir bakış attı. "Sanki seni durdurabilirmişim gibi."

Hızlı bir nefes , beyaz önümde görünüyordu. "Romantizmden neden nefret ediyorsun?"

Sertleşti. "Rosalinda," diye uyardı.

"Atölyede ne zaman biri romantik bir olay örgüsü sunsa...

hırçınlaşıyorsunuz. Bu kadar mutlu bir şey sizi nasıl bu kadar kızdırabilir?"

Birdenbire, o olmazdı. tanışmak benim bakışlar. "Bu ırklar gerçekçi olmayan beklentiler."

"Bana romantizm hakkında konuşurken 'cins' demediğini söyle." Beni görmezden geldi. "Bu gerçekçi değil."

"Yani? Kurgunun bir kaçış olması gerekmiyor ?"

"Bazen sadece ilişki kuracak bir şeye ihtiyaç duyarsınız." Durakladı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Uzun, derin bir nefes aldı ve yavaşça yutkundu. "Babam annemi aldatmış. Annem beni doğururken o metresiyle dışarıdaymış." Ben cevap veremeden devam etti. "Annemin zor bir hayatı olmuş. Fakir büyümüş ve babamla birlikte New York'a kaçmış. İlişkisini öğrendikten sonra bile onunla kalmış. Kaderlerinde mutlu bir son olduğunu düşünmüş." Göz ucuyla bana baktı.

Yavaşça tekrar yürümeye başladı ve ben de arkasından gittim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bana verdiği küçük açıklığa girmeye çalışıyordum ama o tüm bunları bir hikâyeymiş gibi anlatıyordu. Sanki kendisi yerine yarattığı bir karakter hakkında konuşuyormuş gibi.

"Onunla çok uzun süre kaldı. İlk başta onunla piyango kazandığını düşündü ama"-omuz silkti-"babamın boktan biri olduğu ortaya çıktı. Sadece ikimizin olduğu o ilk yıllar zordu. Yol boyunca, sanırım herkesin mutlu sona ulaşamayacağını kabul ettiğinde her şey değişti. Onun yerine kendine aşık oldu."

"Aiden, ben-"

"Bana romantizmi neden sevdiğini söyle," diye araya girdi. Bu konuşmadan kurtulmak için çaresiz olduğunu biliyordum. Sonunda bana baktı ve kaşları ortadan ikiye ayrıldı.

Dudağımı kemirdim. "Bilmiyorum. Sadece biliyorum."

"Yapma lütfen, sanki önceden ayrıntılı bir cevabın yokmuş gibi." Dirseğini benimkine vurdu.

Ona karşı savunmasız olma sırası bendeydi, ama gerçekten umursamadığımı fark ettim. Hayatımı onunla paylaşmak *istiyordum*.

"Bana okumayı öğreten kişi annemdi. Bana karşı her zaman çok sabırlıydı. Bana yardımcı olmak için reklam panolarındaki ya da mısır gevreği kutularındaki kelimeleri işaret ederdi. Sonra beni her gün kütüphaneye götürmeye başladı ve çocuk köşesinde oturup sonsuza kadar okurduk."

Kasabamızın küçük kütüphanesinde kitap okurken annemin kulağıma gelen yumuşak sesini hatırlayınca kalbim ısındı.

"Çok fazla aşk romanı okuyor. Üniversite için buraya, ABD'ye taşındı, bu yüzden havaalanlarında çok zaman geçirdi, tatiller için gidip geldi. Harlequin'leri çok severdi ve memleketinde onlardan bir koleksiyonu vardı. Sonunda, ben onları okumak için çok gençken, beni onun yığınınını okurken yakaladı."

Aiden mırıldandı, elmacık kemikleri eğlenerek hafifçe yükseldi.

"Bir Sharpie aldı ve o sahneleri ... karaladı, ama çok geçmeden kitapçıdan kendiminkini satın alıyordum."

Bir ev özlemi dalgası üzerime çöktü. Burada olmayı ve sadece birkaç blok ötede tüm dünyanın önümdeymiş gibi hissettirmesini seviyordum ama bazı günler evimin verandasında ailemle birlikte olmak için her şeyimi verebilirdim.

"Muhtemelen çok küçük olmama rağmen, yine de onları okumama izin verdi çünkü en sevdiği şeylerden birini kaçırmamı istemedi."

"Yani romantizmi seviyorsunuz çünkü..." Sesi bal gibiydi, soğuğa rağmen beni sarıyordu. Sınıftaki keskinliğine kıyasla alçak ve yumuşaktı.

"Sanırım bunun nedeni hiçbir aşk hikayesinin birbirine benzememesi. Yani, elbette mutlu sona ulaşıyor. Ama kimse aynı şekilde tanışmıyor ve aynı şekilde aşık olmuyor. Bazen bir insanla sadece bir saat geçirdikten sonra anlırsınız. Ya da on yıllara yayılabilir. Her aşk hikayesinin ortak noktası, buna değdiğiidir. Aşk *her zaman uğruna* savaşmaya değerdir. Bu yüzden hakkında şarkılar, şiirler ve filmler vardır. Eğer herkes onun peşindeyse muhteşem bir şey olmalı."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" Sesinde kötü niyet yoktu, sadece saf bir merak vardı.

Başımı salladım. "Sonsuza dek mutlu olmanın 'eğer' diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Sanırım 'ne zaman'."

"Düşündüğün kadar kötü , çöp konteynerlerinin arkasında köpek yavrularını öldürüyor olurdum." Durakladım. "Sen de düşündüğüm kadar kötü değilsin."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ofisine girdiğimde Ida gülümsedi. "Bu randevularla ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Dışarıda kar yağıyordu, kar taneleri saçlarımı kaplıyor ve ceketimi ıslatıyordu. Eldivenlerimi teker teker çıkardım ve omuz silktim.

"Anlatacak pek bir şey yok."

Bana inanmayan bir bakış attı ama zorlamadı. "En azından bölüm için çalışacak çok şeyiniz var mı?"

"Gerçekten başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" İnledim. "Bugünlerde tek yaptığım Aiden hakkında konuşmakmış gibi hissediyorum. Böyle devam edersem, bir dahaki sefere sınıfa ceketim, sade kahvem ve kolumun altına sıkıştırdığım bir Murakami romanıyla geleceğim."

Güldü. "İkinizin daha iyi anlaştığını sanıyordum?"

"Öyleyiz. Ama... bilmiyorum." Kafam karışmaya başlamıştı. Şu anda Aiden'a, okumadan sonraki kısa süreli aşkımdan daha fazla ilgi duyuyordum çünkü artık onu *taniyordum*. Kendimi onunla vakit geçirmek isterken buldum; tüm dönem boyunca yaptıklarından dolayı ona hâlâ kızgındım ama eskisi gibi onu yok etmek isteyecek kadar kızgın değildim. "Karmaşık bir durum."

"Tamam," dedi yavaşça. "Ay sonundaki vizeler için son tarih konusunda ne durumdasınız? Yolunda gidiyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Romantizm arttığına göre önümüzde biraz daha yol var. Max ve Hunter'ın en azından yolun yarısından önce *öpüşmelerini* istiyorum."

Ida başını salladı. "Bence bu iyi bir fikir. Bölümlerinize biraz özlem ve gerilim katacaktır. istediğin bir bölüm var mı?"

"Max ve Hunter ile son randevumuzu yazdım. Ayrıca bursiyerlik başvurumu da azaltmayı başardım ama şimdi çok fazla kesinti yaptığımdan endişeleniyorum."

Bana el salladı. "Bu düzeltilebilir. Bir bölümle başlayalım, diğeriyle bitiririz."

Dokümanlarımı onunla paylaştım ve sonraki bir saat boyunca üzerinden geçtik. Ida'nın bu şekilde tamamen bana ait olması, her konuda aklına girebilmek hoşuma gidiyordu. Romantizm hakkında konuşmaya o da benim kadar hevesliydi. Romantizmi gizlice severek ve konuşacak kimsem olmadan okuyabildiğim kadar çok kitap okuyarak çok zaman geçirmiştım ama şimdi onu benim kadar seven biri vardı. Onu benden *daha* iyi anlayan ve işimi geliştirmeme yardımcı olan biri. Böyle anlarda, her şey Rosie'ye geliyormuş gibi hissediyordum.



Cumartesi günü, Alexa Hideout'ta hafta sonu vardiyasında çalıştığı için daire tamamen bana kalmıştı. Vardiyası saat ona kadar bitmiyordu, ama kapanış görevleriyle birlikte gece yarısından önce eve dönmesini beklemiyordum.

New York'taki Cumartesi gecem için *çok* heyecan verici planlarım vardı. En sevdiğim yumuşak, beyaz battaniyem ve yeni bir aşk romanım vardı. Telefonumda Taylor Swift çalarken yatağıma yerleşmişim.

Telefonum çalmaya başladı ama görmezden geldim ve sayfayı çevirdim. Önümdeki kelimelere odaklanmaya çalıştım ama yine öttü. Ve tekrar.

Komodinin üzerindeki telefona uzandım; Alexa'nın yüzü ekranda yanıp sönüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?" Diğer taraftan gelen sohbet ve müzik sesi beni bile bastırdı. "Alexa?"

"Bu gece aşağı gelmenin bir yolu var mı?" Alexa'nın sesi titriyordu. "Marianne hasta olduğunu söyledi ama yoğun bir vardiyası var, yani sadece dört saat ama personel eksiklerimiz var-"

"Marianne barda çalışmıyor ama, bana neden ihtiyacınız var?" "Gelebilir misin... garsonluk yapar ?" diye yalvardı. "Luke yalvarmamı istedi Sen. Fazla rezervasyonumuz var ve herkes ve anneleri tatil için New York'u ziyaret etmeye karar verdi."

Kitabıma özlemle baktım, onu bırakmakta tereddüt ediyordum.

"Bu gece her zamanki bahşışinizin en az iki katını kazanacağınız garanti. İnsanlar yılın bu zamanında daha iyi bahşış veriyor."

"Peki," diye mırıldandım. Eve dönüş biletimi alabilmek için birikim hedefime ulaşmaya çok yaklaşmışım ama henüz tam olarak ulaşamamışım. Ve paraya ihtiyacım vardı.

Çünkü bilet fiyatları her dakika artıyordu. "Yarım saat içinde orada olacağım."

"Seni çok seviyorum," dedi. "Sen bir cankurtaransın."

"Evet, evet, birazdan görüşürüz." Telefonu yatağımın üzerine attım ve dolabımı açtım. Soğuğa çıkmadan önce hızlıca üniformamı giydim.

Kapının dışında ev sahibemizle *konusmak* için bekleyen bir kuyruk vardı. Kaldırım boyunca da ellerinde zillerle bir sürü insan dizilmişti. Girişin her iki yanında Noel ağaçları ve tepeden sarkan çelenkler vardı.

Hostes standımıza ulaşmak için kalabalığı itmek zorunda kaldım. Hostes Janie beni fark ettiğinde rahatlayarak iç çekti. "Tanrı'ya şükür buradasın, ne yapacağımı bilemiyorum." Alnında kırılganlıklar vardı, sesi titriyordu.

Ona sempatik bir gülümseme verdim. "İnsanları oturtmaya devam et ama onlara kadar beklediklerini söyle. Her seferinde bir misafir al, tamam mı?" Nazikçe söyledim. Başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Alexa'yı gördün mü?"

"Son gördüğümde mutfakın yanında biletlere giriyordu."

Henüz hafta sonları restorana gitmemiştim. Tam bir tımarhane gibiydi. Her masa doluydu ve bardaki her koltuk doluydu. Hafta içi genelde restoranda sıkıcı bir sohbet uğultusu olurdu ama şimdi müzik sesi gibiydi. Birbirine çarpan bakışlar odanın öbür ucundan gelen kahkahalarla uyum içindeydi ve *boğucuydu*.

Giriş yapmak için arka tarafa geçtiğimde Alexa'yı tepsisine tabakları yerleştirirken buldum. Siyah saçları dağınıktı ve kravatı yamuktu. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Seni seviyorum," dedi hemen.

"Bu hangi masa için?" diye sordum. "Getirebilirim, git bir dakika bekle." "Vay canına, seni gerçekten seviyorum. Masa altı."

Tepsiyi uzattı ve kuru depo odasına doğru koştu. Burada ilk işe alındığımda, Luke beni garsonluk yapmam için ikna etmeye çalışsa da sadece barmen olmak konusunda kararlıydım. Eve döndüğümde yerel lokantamızda çalışmışım ve orada kaostun arasında nasıl huzur bulacağımı çabucak öğrenmişim. En sinirli müşterilerle nasıl başa çıkacağımı ve şeflerle nasıl uyum sağlayacağımı biliyordum.

Bir *keresinde* Hideout'ta bir garsonun yerini doldurmuştum ve ondan sonra Luke garsonluğa geçmem için bana yalvardı. Neredeyse hayranlık içinde, "Rosie, bence sen restoran sektöründe çalışmak için doğmuşsun" dedi. İşin içindeyken çok seviyordum ama hiçbir bahşış beni her hafta sonu pislik müşterilerle uğraşmaya ikna edemezdi.

Restorana geleli daha beş dakika olmuştu ama şimdiden sarımsak ve peynir kokmaya başlamıştım. Barıma özlemle baktım, arkasında olmayı diledim. Ama o geri gelip durumu bana açıklayana kadar Alexa'nın masalarında beklemeye devam ettim.

"Marianne restoranın o köşesi için planlandı. Şu ana kadar siparişlerinin çoğunu aldım, ancak henüz yiyecekleri yok."

"Peki ya içecekler?"

"Siktir." Yüzü soldu. "Bir şey unuttuğumu biliyordum." "Merak etme, ben hallederim. Her şey yoluna girecek."

Sonraki üç buçuk saati restoranda koşturarak, yemek dağıtarak ve üzerime bolca içki dökerek geçirdim. Bardan her içki istediğimde, garsonlardan birine benimle değiştirmesi için yalvarmayı düşündüm ama yemek servisi denen cehennemi kimseye yaşatmazdım.

Tatil sezonu resmen başlamış olsa da müşteriler öyle davranmıyordu. Yiyecekleri geri gönderiyor, standartlarına uygun olmadığından şikayet ediyor ve birden fazla sunucu masaların boktan bahşışler verdiğiinden yakınıyordu.

Sonunda, *nihayet*, kapanış garsonu vardiyalarımızı değiştirmek için geldi. Kravatımı çıkarmaya başladım ama gözüme bir şey takıldı. Bir ceket.

Aiden buradaydı. O ve yaşlı bir adam benim bölümümde oturuyorlardı. Bu babası olmalıydı. İkisi de aynı kare çeneye ve köşeli buruna sahipti ve yaklaşık aynı boydaydılar. Ama Aiden'in muhteşem, dolgun siyah saçları varken, adamınkiler kırışmıştı. Daha açık renk saç telleri ensesinin etrafına ve sakalının içine serpiştirilmişti. İkisi de ince ütülenmiş takım elbiseler Aiden'in ceketini sandalyesinin arkasından sarkıyordu.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?" Lisa sordu. Kravatını düzeltiyor ve önlüğünün cebindeki not defterine uzanıyordu.

Başımı salladım ama Aiden'i izlemeye devam ettim. Sırtı bana dönüktü ama babasını gün gibi net görebiliyordum. Aiden gibi o da gülümseliyordu. Ağzının kenarında kalıcı kaş çatma kırışıklıkları var gibiydi, hızla tükürüyordu.

Öfkeli sözler söyledi. Aiden hâlâ mükemmel duruşunu koruyordu ama vücudundaki tüm kaslar savunmak için gerilmiş gibi görünüyordu.

"Aslında bu son masayı ben alabilirim," dedim Lisa'ya, gözlerim Aiden'dan ayrılmadan. Müdahale etmemem gerektiğini biliyordum ama Aiden'ın bardağını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz olunca değildi. "Neden vardiyandan önce mutfaktan biraz yiyecek almıyorsun?"

O cevap veremedi Aiden'a doğru yürüdüm.

"Ne demek istediğinizi kanıtladınız ve eğlendiniz," diye azarladı Bay Huntington. "Artık bırakma zamanın geldi ve-"

"Merhaba," diye araya girdim. Atkuyruğum arkamda hafifçe sallanırken onlara gülümsedim.

Aiden'ın başı menüden kalkıp bakışlarımla buluştu. "Rosie?"

Sanki beni gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Bir kez olsun uzun olanın *ben* olduğumu söyleyip böbürlenmenin sırası olmadığını biliyordum ama bunu gerçekten yapmak istiyordum.

"Hey," dedim usulca. Aiden'ın babasına döndüm. "Merhaba Bay Huntington, ben Rosie. Aiden'la dersim var ama bu gece size ben hizmet edeceğim." Sadece mırıldandı ve menüsünü aldı. Aiden'a baktım, anlayamadığım bir bakışla beni izliyordu. "Sizin için ne başlatabilirim çocuklar?"

Aiden hızlıca konuştu, kelimeleri her zamanki gibi kesik kesik cümleler halindeydi. Ama her hecedeki sıkıntıyı ve gerginliği duyabiliyordum ve aklım metro vagonunda tek başına kalan küçük çocuğa gitti.

Bay Huntington gözlerini göğsümden ayırmadan, "Bifteği ben alayım, tatlım," dedi. "Orta pişmiş."

"Yanların için mi?" Karalayarak sordum.

"Ne yani, hatırlamak için hepsini yazmak zorunda mısınız? O büyük, süslü okula bunun için mi gidiyorsunuz?" Bay Huntington gülmek için Aiden'a baktı ama Aiden'ın çenesi sıkılmıştı. Gözlerinde bir özürle babasından bana döndü.

"Yanların," diye kesin bir dille sordum.

Aiden'ın kötü olduğunu düşünüyordum ama babasının yerine her zaman onu seçerdim. Eve döndüğümde erkekler bana sık sık "tatlım" ya da "tatlı yanaklım" derlerdi, bu korkunçtu ama Bay Huntington'ın beni bir hizmetçiden başka bir şeye indirgemesine tercih edilirdi.

"Birazdan yemekle birlikte döneceğim." Siyah not defterimi kapattım ve önlüğümün içine yerleştirdim. "Bu arada, bana haber ver

Bir şeye ihtiyacınız olursa." Aiden'a hayatımda ilk kez nazik bir gülümseme verdim ve biletlerini girmeye gittim.

Mutfağın yemeği bitirmesini beklerken gözlerimi Aiden ve babasından ayırmadım. Aiden, tıpkı ilk buluşmamızda olduğu gibi, aramızda sessizlik çöktüğünde suyundan hızlı yudumlar aldı. Şimdi gergin görünüyordu - o zaman da gergin miydi?

Sonunda yemekleri hazırdı. Ben tabakları önlerine koyarken, kaplarını ve içeceklerini ona göre ayarlarken ikisi de konuşmadı. Tam çıkmak üzereyken Aiden'ın babası beni durdurdu.

"Cupcake, Aiden ile hangi dersi alıyorsun?"

Bakışlarım Aiden'a kaydı. Dümdüz önüne bakıyordu, çenesi sıkılmıştı.

yumuşatmayı umarak gülümsedim. "Bu hileli bir soru mu?"

Babasının bakışları tüylerimi diken diken etti. "Hayır."

Gülümsemem hızla azaldı, kalp atışlarım kulaklarımda çarpmaya başladı.

"Bizi tezimize hazırlayan bir kurgu atölyesindeyiz."

Şaşırtıcı bir şekilde, "Eğlenceli mi?" diye sordu.

Ona göz kırptım. Yardım için Aiden'a baktım ama yüzü metanetini koruyordu. "Yani, tabii ki. Bu hâlâ bir ders ama bence sevdiğin bir şeyi yaptığında eğlenceli oluyor."

"Ah." Babası sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yani, bu bir kariyer oluşturmakla ilgili değil?" Bunu yaparken ürkütücü bir şekilde Aiden'a benziyordu. Aiden'ın sergilediği o soğukluk belli ki bu adamdan miras kalmıştı. Her kelimesi bir noktaya parmak basmak için hesaplanmış gibiydi.

"Yazarlık bir kariyerdir," dedim ters bir şekilde.

"Lütfen." Babasının kahkahası esprisizdi. Her şeyden çok öksürüğe benziyordu. "Yayınlansa bile -ki bu büyük bir ihtimal- her gün yazacak kadar para kazanacağını ve başarılı olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Bu düşünce hep aklımın bir köşesinde duruyordu. Elbette tam zamanlı olarak yazabilmeyi *istiyordum*, ancak bu günlerde bu daha nadirdi. Ama bunu *ona* itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu. "Evet. İstiyorum."

"Roman yazıyorum demiştiniz. Ne tür?"

"Baba-"

"Romantizm yazıyorum." Çenemi kaldırdım. Belki birkaç ay önce mırıldanırdım ya da sadece kurgu derdim. Ama bu gece yeterince içmiştim. Ben

her muhtaç müşteriden ve Huntington adamlarının yargısından bıktım.

"Ah." Babası sandalyesine geri oturdu ve elini bana doğru salladı. "Peki, o zaman, boş ver. Bu farklı bir şey."

"Baba," diye uyardı Aiden.

"Aiden'in yazar olmasını istemiyorum ama en azından yazdıklarında biraz zorluk var. Yayınlatmakta hiç zorlanmayacaksın. Bir dahaki sefere CVS'ye gittiğimde kitabını alacağım." Burnunu çekti.

"Onunla böyle konuşma," diye tersledi Aiden. Gözlerini tehlikeli bir şekilde babasına dikti ama Bay Huntington onu görmezden geldi. Geçen yıl boyunca Aiden'ı pek çok kez kızgın görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

Dudaklarım şokla aralandı, içimde bir ateş tutuştu. "Dinle, sırf-" "Hadi ama," dedi Bay Huntington. "Yaz şu korse yırtıklarını, yap ve paranın üstünü çocuğum kutudan çıkarken onun bardağına at."

Aiden'in kaba davrandığı oldu ama beni hiç bu şekilde reddetmemişti. Eğer Bay Huntington bir yabancıya kaba davranıyorsa, kendi oğluna ne diyordu?

"Aiden son derece yetenekli," diye başladım ellerimi kalçalarımaya koyarak. Aiden yalvarırcasına, "Rosie, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

ve başını sallıyordu.

"Hayır, Aiden. O bilmiyor-"

"Gerçekten mi?" Aiden sonunda bana baktı ve o gözlerde ne sakladığını gördüm. Kızgınlık. Öfke. Yorgunluk. "Sorun değil."

İpucunu alarak başımı salladım ve ayağımın üzerinde dönerek onlardan uzaklaştım. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Aiden'in babasının ne yaptığını biliyordum ve tam da onun eline oynamıştım. Şimdi muhtemelen Aiden için işleri daha da kötüleştirmiştim.

"Vay canına, seni kim kızdırdı?" Alexa arkamdan geldi. Bakışlarımı Aiden ve babasına doğru takip etti. "Kim o?"

"Aiden."

"Senin Aiden mı? *Peacoat* Aiden mı?" diye sordu, onu daha iyi görebilmek için başını eğerek.

"Evet."

"A su madre, Rosie. *Çok ateşli*. Neden ona vurmadığını tekrar söyler misin?" "Kapa çeneni." Başımı salladım. "Babası hıyarlık yapıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Sana mı yoksa Aiden'a mı?"

"Ben. O. İkisi de." Parmaklarımı uzatıp Aiden ve babasını izledim. Babası keskin hareketlerle kesiyor, çatalıyla öfkeyle deliyordu. Ama Aiden sadece el değmemiş tavuk ve makarnasının önünde oturuyordu. Aiden'ın en büyük düşmanım olması önemli değildi; kimse onunla böyle konuşamazdı.

Ben hariç tabii ki.

Şimdi tartışıyorlardı. Aiden hızlı, sessiz kelimelerle konuşuyordu ama babası keskin açılarla konuşuyor, her kelimede tükürükler havada uçuşuyordu. Hayattan daha büyük gördüğünüz birinin, bir başkasının parmağı altında kendi içine çekilmesini izlemek çok üzücüydü. "Önemli değil."

"Elbette," diye şarkı söyledi Alexa. "Biliyorsun, gitmekte özgürsün."

Göz ucuyla ona endişeyle baktım. "Evet, elbette. Sanırım şu son masayı bitireceğim-"

"Aiden'ın masası mı?"

"Sadece endişeliyim," dedim savunmacı bir tavırla. "Babasıyla olan ilişkisinden birkaç kez bahsetti ve pek de iyi görünmüyor." Onların masasına doğru başımı salladım. "*Belli* ki öyle."

Alexa düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu gerçekten çok hoş Rosie, ama ne ki? Luke bütün gece seni övüp durdu ama biliyorsun ki Aiden'ın babasına kötü davrandığın için kötü bir eleştiri alırsak tepesi atar."

Dudağımı ısırdım. "Ben sadece onlara göz kulak olacağım."

Sonraki yarım saati onların masasında oyalanarak, ekmek sepetlerini ve suları doldurarak geçirdim. Lisa sonunda diğer masaları devraldı çünkü saatlere ihtiyacı vardı ama ben Aiden'ın masasını bitirmekte ısrar ettim.

Alexa bana bu akşam garsonluk yaptığı seksi bir kızla ilgili bir hikâye anlatırken bilet sistemimizin yanında duruyordum. Aiden'ın omuzları gerildiğinde başparmağımdaki tırnağı ısıırıyordum. Omuzları geriye doğru gitti ve elleri masaya doğru katlanmış bir şekilde uzandı.

"Aiden'ın bileti sende mi?" kestim. "Bitirdiler mi?"

"Bunu yazdırabilir misin?" Onlara dönüp baktım, babası masanın karşısında eğilmiş, yüzü yavaş yavaş kızarıyordu. Aiden'ın annesinin babasından kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu söylemesini düşünmeden edemedim. Belki Aiden'ın da kurtarılmaya ihtiyacı vardı. "Çabuk ol."

Bileti yazıcıdan kaptığım gibi neredeyse ikiye bölecektim. Masalarına doğru koştum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Aiden'in babası neredeyse anında konuşmayı kesti.

"Merhaba, çekinizi getireyim dedim." Bay
Huntington kaşlarını çatı. "Bunu biz istemedik."

"Ah," dedim elimdeki siyah defteri sıkıca kavrayarak. "Otuz dakika sonra
bu masa için rezervasyonumuz var ve masayı hazırlamamız gerekiyor."

Bay Huntington gecenin karanlığı çökerken etrafındaki boş masalara
baktı. "Orada kalsın, yakında hallederiz."

Özür dileyen bir gülümseme takındım. "Aslında ödemenizi şimdi almayı
umuyordum, böylece rezervasyonumuzu ayarlama sürecine başlayabiliriz. Bu
nedenle her masa için bir zaman sınırimız var."

Yüzü sertleşti, sanki geri adım atmamı ister gibiydi. Bakışlarını tuttum,
vazgeçmedim. Bir an için hayır diyeceğini ya da daha kötüsü Luke'u
isteyeceğini düşündüm. Onun yerine başını salladı ve kartını deftere
yerleştirdi. Aiden'a bir bakış attı. "Yemek için rica ederim."

Kitabı kaptım ve aceleyle ödeme işlemini gerçekleştirdim. Ben masadan
uzaklaşırken, Bay Huntington kaldığı yerden devam ediyormuş gibi
görünüyordu.

", " diye makinemizi teşvik ettim.

"Biliyor musun" -Alexa omzumun üzerinden baktı- "nefret ettiğini iddia
ettiğin biri için çok şey yapıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey değil."

"Uh huh." Gülümsedi ve tepsisini kollarının üzerinde dengeleyerek
uzaklaştı.

Makbuzu kaptım ve aceleyle çıktım. Kara kaplı defterle döndüğümde,
onu Bay Huntington'a uzattım.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkürler çocuklar."

Bay Huntington muhtemelen ihbar hattını görmezden gelerek makbuzu
aceleyle imzalarken, "Pekala evlat, bu konuşmaya bir fincan kahve içerken
devam edebiliriz" dedi.

Bakışlarım Aiden'ınkilere kaydı. Tepki vermedi, sadece başını salladı.
Elimde değildi, onu kurtarmak istiyordum. Umutsuzca saklamaya çalıştığı
ama kaşlarının arasındaki kırıksıklıktan ve ellerinin yumruk haline gelişinden
belli olan incinmiş ifadesinden nefret ediyordum. Bu adamın çarşamba
günlerimin dehşetini bu kadar küçük hissettirdiğini bilmek kalbimi küçük
parçalara ayırdı.

"Aslında." Hafifçe güldüm, kalçamı kaldırdım ve hissetmediğim kadar rahat görünmeye çalıştım. "Bu küçük baba-oğul randevusunu bölmekten kesinlikle *nefret* ediyorum ama acaba Aiden'ı bir iki saatliğine ödünç alabilir miyim? Sınıf için bir konuda yardıma ihtiyacım var - ara sınavlar yaklaşıyor falan."

Babası gözlerini bana dikti. "Bu sadece yazı yazmak değil mi? Aiden'a ne için ihtiyacın olabilir ki?"

"Ben onun eleştirmen ortağuyım." Aiden boğazını temizledi. "Vize sınavını teslim etmeden önce çalışmasını gözden geçirmem gerekiyor."

"Peki." Ayağa kalktı ve ceketini çekiştirmeye başladı. "Bu konuşma daha bitmedi evlat."

"Sığınak'a geldiğin için teşekkürler," diye seslendim . Başını masanın üzerinde ellerinin arasına almış olan Aiden'a döndüm. Gözleri kapalıydı, gerginlik bir hastalık gibi üzerine çökmüştü. Elimi dikkatlice omzuna koydum, takım elbisesinin altındaki vücudunun sert hatlarını hissederek en azından rahatlatıcı olduğumu umdum. "İyi misin?"

Sesimi duyunca sanki orada durduğumu yeni hatırlamış gibi doğruldu. Başını iki yana salladı, yüzüme bakarken sıkıntısının izlerini sildi ve "Teşekkür ederim. Tüm bunlar için. Bunu yapmak zorunda değildin."

Omuz silktilim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Aiden kısa ve hızlı bir şekilde nefes verdi. "Vardiyayı bitirmene izin vereceğim."

Önlüğümün kenarlarını parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Aslında vardiyamı bir süre önce bitirdim. Ben sadece ..." Sözlerimi yarıda kestim, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu.

Aiden gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Benim için mi kaldın?"

"Önemli bir değil." Kelimeler ağzımdan birbirlerine takılarak döküldü. "Allah rahmet eylesin ama baban teki. Alınma ama." Aiden Huntington bunun üzerine gülümseme cüretini gösterdi. *Gerçek* gülümseme, aylardır gizlice arzuladığım gülümseme şimdi tüm gücüyle karşımdaydı. Çarpık burun, çarpık gülümseme. Aiden Huntington her romantik okuyucunun favori hayaliydi.

"Alınmadı." Masadan kalktı ve ben de kalkana kadar bakışlarını takip ettim. Üzerime doğru geliyordu ve gözlerinin yoğunluğu midemde basınç oluşturdu. Ağzım kurudu ama kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım. "Sana yemek ısmarlamama izin ver" demeden önce biraz tereddüt etti.

Gözlerim büyüdü. Başımı sallamaya başladım ama o elini kaldırdı. "Bunu sana borçluyum. Söz veriyorum, mum ışığında İtalyan mekânı yok."

Yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı ve başımı salladım. "Sana bunu . Sorun değil. Ayrıca, daha yeni yemek yedin ve sen hiçbir şey yemezken tüm zaman boyunca orada oturmak bana garip gelir."

Gözlerini kısarak bana baktı ve neredeyse.. *şakacıydı*. "Dondurmayı reddedemeyecek türden bir kıza benziyorsun."

İnledim. "Beni okumak bu kadar kolay mı?" "Benim ikramım," diye ısrar etti. "Sana borçluyum."

Tereddüt ettim ama omzunun üzerinden Alexa'yla göz göze geldim. Agresif bir şekilde başını sallıyor ve beni dükkândan kovuyordu. "Tamam," dedim sonunda. "Ön tarafta buluşalım mı?"

Kışın New York'un dayanılmaz olduğu bilinen bir gerçektir. Gökdelenlerin arasına sıkışmış delici rüzgâr, bir o kadar soğuk ve hesaplı insanların umurunda değildi. Kalın bir deri geliştirmiş ve kendimi şehre karşı korumuştum, iş başa düştüğünde gerçekten tek başıma olduğumu biliyordum.

Ama Maxine'le dolaşırken şehir bana farklı geliyordu. Kaldırımlar ve beton binalar her adımda daha da ısınıyordu, sanki biri kalbimdeki şömineyi yakmıştı ve o da ona bakıyordu. Alevi körüklemek için arada bir dikkatlice kütükler ekliyordu. Onunla yan yana yürürken, kükreyen her arabayı ve sokak lambasını görmezden gelirken, çok uzaklara gittiğimi biliyordum.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON İKİNCİ BÖLÜM

Popüler bir dondurmacı olan Van Leeuwen, Hideout'un hemen köşesindeydi. Dondurmanın parasını ödedikten sonra Aiden'a benimle eve kadar yürümek zorunda olmadığını söyledim çünkü Flatiron'dan East Village'a yürüyüş her zaman uzundu ama kışın daha da uzuyordu.

Ama Aiden sadece, "Muhtemelen kendine zarar vermenin bir yolunu bulursun ve ben de hayatımın geri kalanını suçlu hissederek geçiririm," dedi.

Romantik bir kahramanın sözleri olması gerekmiyordu ama beni gülümsetti.

Aralık ayı yeni başlıyordu ve New Yorklular kışın kış uykusuna yatma eğiliminde olsalar da, şehir tatillerde canlanıyordu. Atatürk çiçeği ve kırmızı kurdeleli bir çeşit tatil vitrini görmeden bir blok bile yürüyemezdik.

Elimizde dondurmalarımızla sokak lambalarının altında yürüyene kadar ne kadar büyük bir hata yaptığımızı fark etmemiştik. Aiden bir fincan alacak kadar mantıklı davranmıştı, ama ben bir waffle külahı aldım ve dondurma parmaklarımdan aşağı kayarak onları daha da uyuşturdu, özellikle de restorana çılgınca koşarken eldivenlerimi unuttuğum için.

"Bence bir insan hakkında seçtiği dondurma çeşidine göre çok şey söyleyebilirsiniz," dedim yalamalar arasında.

"Gerçekten mi? Benimki benim hakkımda ne diyor?" Kaşığını ağzına soktu.

Elindeki vanilyalı fincana burnumu kıvırdım. "Tahmin edilebilir. Güvenli oynuyor."

Sokak boş olmasına rağmen kaldırımda bana yakın durdu. Her adımında omuzlarım neredeyse onun koluna değiyordu. "Sen de herkes gibisin. Vanilya üzerinde bir üstünlük kompleksin var."

"Bu doğru deęil!" Durdum, dūřındım. "Biraz doğru olabilir ama söylediklerim hala geçerli."

"Babama sorun, güvenli oynamak dışında her şeyi yaparım," diye mırıldandı. Çenesini külahıma doğru uzattı. "Seninki senin hakkında ne diyor?"

"Sen söyle."

"Hmm." Kaşığını tekrar ağzına götürdü ve karşı çıktı. "Doğum günü pastası aroması oldukça cesur bir seçim."

"Evet, eğer her zamanki vanilya ise." .

Aiden bir an beni inceledi. "Bence bu, muhtemelen eğlenceli doğum günleri olan bir çocukluk geçirdiğın anlamına geliyor."

"Külahta ne var? Doğum günü pastası dondurması dediğimiz şey bu kadar tatlı olabilir mi?"

"Shakespeare değil," diye inledi.

"Shakespeare'le ne alıp veremediğın var?" Nefes nefese kaldım. "Nihai üzgün çocuk gibiydi; senin Tanrın gibi olması gerekmez miydi?"

Bana düz bir bakış attı. "Belki seninki, seni romantik. Ben başka yazarları tercih ederim."

"Tamam, kim gibi?"

"Hemingway'i severim-"

"Ugh."

"Ben de Austen'ı severim." Omzumu dürttü.

"Bir romantizmi sindirebildiniz mi? Bunu yapacak cesareti nereden buldun?"

"Kapa çeneni, *Gurur ve Önyargı* bir klasiktir." Yine de bana sıcak bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesine bağımlı olmaya başlamıştım ve bir tane daha kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. "Peki Bay Darcy'ye kim karşı koyabilir?"

Keyifle güldüm. Apartmana doğru yürümeye başladığımızda sokaklar boşaldı ve neredeyse yalnız kaldık. Siren sesleri etrafımızdaki binalarda yankılanıyordu. Bir ya da iki kez gürültülü bir grup tökezleyerek geçti, ama çoğunlukla sadece biz vardık ve ikimiz de bunu değiştirmek istemiyor gibiydik. Bazen araba olmasa bile yaya geçitlerinde durup yürüyüşümüzü gereksiz yere uzatıyorduk. Ama ne zaman karşıdan karşıya geçsek, Aiden sessizce karşıdan gelen trafiğın yanında dururdu, böylece ben zarar görmezdim. Caddede yürüdüğümüzde de manevra yapıyordu, böylece ben daha yakın duruyordum.

binalar. Gerçekten de ilk kez yazılı kelimelerimizde hiçbir şey saklamadan sadece Rosie ve Aiden olarak birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk.

"Hey," dedi omzuma vurarak. "Bu gece için teşekkürler. Gerçekten."

Ben de onun omzuna vurdum. "Ortak yazarlar ne için?"

"Şehirde yaşamasına rağmen babamı nadiren görüyorum. Ama gördüğümde de genellikle bundan çok daha kötü oluyor." Çenesini ovuşturdu ve bana sırtını döndü.

"Neden sana bu kadar sert ? Sormamın sakıncası yoksa."

Aiden tereddüt etti, kelimelerini dikkatle seçti. "Finans dünyasında oldukça popüler olan bir teknoloji girişiminin kurucusuydu. Ben daha gençken onun izinden gitmeye karar verdi ve bunu reddettiğim için üzgün."

Ben külahımın alt ucunu ağzıma götürürken o elindeki bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Ona yazar olmak istediğini söylediğinde nasıl tepki verdi?" "Kötü."

Sanki bu çok açıkmiş gibi bana donuk bir bakış attı. "Nasıl? Ailen tepki verdi mi?"

"Bence başından beri biliyorlardı." Külahımın ucundan bir ısırık daha aldım. "Okumayı hep sevmişimdir. Lisedeyken çantamda kitap olmadan partilere bile gitmezdim. Üniversitede de İngilizce okudum. Sanırım bu kaçınılmazdı."

"Onları özleyiyor musun?" Ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, başını bir kez daha bana doğru eğmişti. Göz ucuyla profiline hayranlıkla baktım. Ona bu kadar uzun süre nasıl karşı koyabilmişim? Bunca zamandır nasıl karşımda oturuyordu ve benim tek fark ettiğim şey ceketi olmuştu?

Bu kadar sinir bozucu birinin *bu* kadar çekici olması hiç adil değildi. Tüm gücümle ondan tahrik olmamaya çalışıyordum ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem bunun o kadar zorlaşacağını biliyordum. Yine de kendimi durmaya zorlayamıyordum.

"Her gün," dedim. "Ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi ama bunu yapmak zorundaydım. Ayrıldığımdan beri onları görmedim." Omuz silktim, başka bir ev özlemi dalgası hissettim. "Bazen *tek* yaptığım onları özlemek oluyor."

"Ama kış tatili için eve gidiyorsun, değil mi?"

Yanaklarımın hafifçe renklendiğini hissettim. "Para biraz sıkışık... Bu gece vardiya almamın tek nedeni bu. Kira ödemek ve market alışverişi yapmak için para biriktirmem gerekiyor, kirayı ödedikten sonra da okul masraflarını karşılamak için para biriktirmem gerekiyor. O zamana kadar uçak bileti için hiçbir şey kalmıyor. Masrafı karşılayabilecek olsam bile, bir haftalık maaşımı kaçırmayı göze alamam."

Aiden anlayışla başını salladı.

"Noel'de evde olabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum... ama sanırım aklımın bir köşesinde bunun ümitsiz bir vaka olduğunu biliyorum." Boğazımda aniden bir yumru oluştu. Bunu henüz yüksek sesle itiraf etmemiştim ve bunu yapmak daha da gerçek hissettirdi. Evde olmayı seviyordum ama Noel'de evde olmayı daha da çok seviyordum. Annem evimizi süslemek için saatler harcıyor, ev yapımı süslerimizi özenle ağaca yerleştiriyordu. Geçen yıl tek başıma geçirdiğim Noel'e kıyasla kendimi çok acınası hissetmiştim. Tennessee ve New York neredeyse tamamen zıttı, ama bir şekilde her ikisini de özliyordum. Bir damla gözyaşı düştü ve onu hızla uzaklaştırdım.

"Hey," dedi Aiden usulca. Dirseğimi tuttu ve çoğu yenmiş dondurma külahını elimden aldı. "Sorun yok. Yakında eve gideceksin."

"Tanrım, çok üzgünüm." Burnumu çektim, serseri bir gözyaşını sildim. "Senin önünde ağlamamalıyım."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bu da ne demek şimdi?"

Burnumu çektim ve hızla akan gözyaşlarımı sildim. "Bilmiyorum. Yaklaşıyoruz ama yanacak kadar yaklaşmıyoruz, değil mi?"

Uzaklara baktı, dirseğimi sıkıca kavramıştı, belli ki düşüncelerinde kaybolmuştu. Varlığından haberdar olmadığım bir parçam, kısa bir an için bile olsa orada onunla birlikte olmak için can atıyordu. Sonunda bana döndü. "Bence Max ve Hunter ateşkes ilan edebiliyorsa, biz de edebiliriz," dedi yumuşak bir sesle. "Atölye masasını bacağınla zıplatmayı bırakacağına söz verdiğin sürece."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Bilmiyorum, bu oldukça büyük bir istek. Seninle uğraşmayı çok seviyorum." Cevap vermedi ama onun da aynı şekilde hissettiğine dair bir önsezim vardı. Günümün en güzel kısmı onunla kavga etmektir. "Bence biz de ateşkes ilan edebiliriz."

"Eve gidemediğim için üzgünüm Rosie. Bunun zor olduğunu biliyorum." Eli benimkine doğru kayd, başparmağı yavaşça bileğime sürtündü.

"İyi olacağım," dedim. "Özür dilerim, bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunun için ağlamayacağım diye kendimle gurur duyuyordum..."

"Hey," diye durdurdu beni, aynı yumuşaklıkla. Başımı kaldırdım; bu adam her gün sınıfta karşımda oturan adam değildi. Boş bir sokakta, sokak lambasının altında beni teselli eden, geniş omuzlarıyla beni dünyadan koruyabilecekmiş gibi siper alan adamdı. Sanki bunu istiyormuş gibi. "Üzgün olmaya hakkın var. Tüm hayatını birlikte geçirdiğin insanları özlemeye hakkın var. Sana iyi davranan insanları özlemeye hakkın var Rosie."

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarını tutarak. İkimiz de konuşmadık. Dayanamayıp başka tarafa bakana kadar o yeşil gözlerin altında kaldım. Külahımdaki peçeteyi açtı ve burnumu silmem için bana uzattı.

"Hadi." Sokağa doğru başıyla işaret etti. "Seni eve götürelim."

Çenesi elinin içinde dururken parmaklarının her biri yanağına vuruyordu. Gözlerimin yüzünde çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalıştım. Gözünün altındaki güzellik izinde ya da gözlerini kırptırdığında kirpiklerinin yanağından . Onu incelediğimi fark edince isteksizce gözlerimi kaçırdım.

"Biliyorsun," dedi. "Bu arkadaşlık işini uzun zaman önce yapmalıydık. Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Bana iltifat ederken bile, beni aşağılıyorsun." "Lütfen, böylesi daha çok hoşuna gidiyor."

Gerçek şu ki, ne yaparsa yapsın, ne söylese söylesin ondan hoşlanıyordum.

Sırıttım. "Gerçekten istiyorum."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bekle, yani siz ikiniz şimdi *arkadaş mısınız?*" Logan'ın kaşları çatılmıştı. "İkinizin şafak vakti düello yapma olasılığınızın daha yüksek olduğunu sanıyordum."

"Geçen dönem çok yaklaştık," diye itiraf ettim, sonra Tyler'a baktım. "Em dash tartışmasını hatırlıyor musun?"

Peculiar Pub'da köşedeki masada oturuyorduk. Onlara hafta sonu olanları anlattığımda, Jess Pazartesi günü dersten sonra acil bir toplantı ilan etti.

"Bu korkunçtu," diye inledi Tyler. "Yemin ederim bazen siz ikiniz sadece kendi konuşmalarınızı duymak için kavga ediyorsunuz."

"Hey!" dedim savunmaya geçerek. "Aiden'ın virgülleri tercih etmesi benim suçum değil."

"Bunu bir daha dinleyemem," diye mırıldandı Tyler. "Bir tur daha isteyen var mı?"

Tyler başıyla selam verdiğimizde kabinden çıktı ve bara doğru ilerledi.

"Siz ikinizle nasıl gidiyor?" Jess'e döndüm. Son zamanlarda Jess'le pek arkadaş olamadığım için kendimi kötü hissediyordum. Aiden'la yaşadığım drama kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Tyler'la bir araya gelmesine yardımcı olmak gibi en iyi arkadaşlık görevlerimi ihmal ediyordum. Yine de, son bahsettiğimde hiçbir şey yapmayı reddetti. En azından grup başlığımız dışında ona *mesaj atması* için onu teşvik ettim, ancak tam orada otururken onunla neredeyse hiç konuşmuyor bile.

"Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey olmuyor." Umutsuzluk içinde alnını masaya koydu. "Onu okumak çok zor."

"Senden hoşlanıyor," diye ısrar etti Logan. "Atölyede hep sana bakıyor."

"Çünkü tam karşısında oturuyorum." Omuz silkti. "Dilenciler seçici olamaz."

Jess boğuk bir ses çıkararak başını masaya vurdu. "Rosie ne yapacağım? Sen romantizm uzmanısın."

Yüzümü buruşturdum. "Keşke yardım edebilseydim ama Tyler'ı anlamak gerçekten zor. Çoğu zaman bizimle takılmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını bile merak ediyorum."

Logan elini masaya vurarak, "Onunla yüzleşmeliyiz," dedi.

"Sadece çakırkeyifsin." Jess doğrulup oturdu. "Aslında... belki de çok sarhoş olup ona duygularımı itiraf etmeliyim."

Başımı salladım. "Tyler bundan bir şey kadar iyi bir adam. Eğer böyle bir şey olsaydı, muhtemelen *senden* özür diler ve bir daha asla bu konuyu açmazdı. Dersten sonra ona kahve içmeyi teklif et derim. Belki bir dahaki sefere atölyede sana bir yorum yaptığında 'daha ayrıntılı anlatmasını' iste" dedim yavaşça, gözlerimi büyüterek.

Jess parladı ve siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "İşte bu yüzden sen bizim yerleşik romantiğimizsin."

Tyler o sırada geri geldi ve biraları masanın ortasına bıraktı. "Aiden'la arkadaşlığınıza geri dönebilir miyiz?" diye sordu biralardan birini yudumlarken. "Bunu çok çabuk geride bırakmışız gibi hissediyorum."

Tereddüt ettim. Aiden'la arkadaş olmak hiç de beklediğim gibi değildi. Belki birbirimize karşı daha nazik olmaya başlarız diye düşünmüştüm ama son zamanlarda kendimi sürekli ona mesaj atmak için telefonuma uzanırken buluyordum. Bu, bölümlerimizden biri hakkında tavsiye istediğimde başladı ama kısa süre sonra her konuda onun fikrini öğrenmek istedim. Kendime bu duyguların gerçek olmadığını, sadece onunla bu kadar çok zaman geçirmenin bir sonucu olduğunu hatırlatıp duruyordum. Ama sınıfa girerken bana her başını salladığında ya da bölümümü gönderdikten sonra beğendiğini söylediğinde kalbimin daha hızlı atmasına engel olamıyordum. Daha fazlasını arzuluyordum ve onun ilgisine duyduğum bu yeni keşfedilmiş arzunun ne zaman doyuma ulaşacağından emin değildim.

"Önemli bir değil," dedim sonunda. "O kadar da kötü biri değil."

Logan, "Bunun harika bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi. "Bölümler giderek daha iyi hale geliyor."

Karakterlerimiz artık düşman değillerdi ve yavaş ama emin adımlarla aşık olma yolunda ilerliyorlardı. Ateşkesimiz karakterlere daha fazla kendimizi koymamızı sağladı ve yazmayı bırakamadık. Son birkaç hafta içinde geçen yıl yazdığımdan daha fazla kelime yazmıştım. Birdenbire her şey farklı görünmeye başladı.

"Ve siz ikiniz sınıfta birbirinize çok daha iyi davranıyorsunuz." Logan kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru salladı. Gözlerimi devirdim ve kızardığımı görmemelerini umarak biramı yudumladım.

Bugün sınıfta, Aiden konuştuğunda bölümlerimiz hakkında tartışmanın ortasındaydık.

"Aslında Rosie'ye bu bölümle ilgili geri bildirim veremedim."

Nefesimi tutmuştum, yeni arkadaşlığımızın onun için hiçbir şey ifade etmediği ve hakaretlere geri döndüğümüz için biraz gergindim.

Ida isteksizce başını salladı ve "Devam et," dedi.

"Bence bu bölümün ve bir bütün olarak çalışmanın en güçlü yanlarından biri diyalogları gerçekçi kılma yeteneğiniz. Asla yapmacık ya da garip değil." Bölümle ilgili notlarını okuyor, sayfaları çeviriyordu. "Ve açıkçası, benim o kadar iyi olmadığım bir şey de romantizm, ama sen boşlukları şaşırtıcı derecede hassas anlarla doldurabiliyorsun."

"Romantizm konusunda o kadar iyi olmayabilirsin," diye cevap verdim, "ama bence bizi ayakları yere basan bir şekilde tutma konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun. Ben her şeyi romantikleştirmek istiyorum ama sen gerçekmiş gibi hissettiriyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, karakterlerin bu kadar dinamik hale gelmesinin nedeni onları-"

"Elbette." Ona el salladım. "Ama beni dizginlediğinizde gerilim artıyor-"

"Bir kez olsun bu dostane alışverişten hoşlansam da," diye araya girdi Ida, "sanırım diğer parçalara geçme zamanı geldi."

"Doğru." Koltuğuma geri oturmuştum, yanaklarımda bir kızarıklık oluşmuştu. "Önemli bir şey değildi," diye ısrar ettim gruba. "Herkes bana iyi davranıyor.

atölyede birbirlerine."

Logan, "Sana garanti ederim, Aiden *hayatında* hiç kimseye bu kadar iyi davranmamıştır," dedi. "Belki de küçük bir aşkı vardır." Yanağımı çimdiklemek için masanın küçük kabinine uzandı ama onu ittim.

"Kapa çeneni."

Tyler yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Şaşırmazdım," dedi. "Senin için yumuşak bir noktası var."

Kalp atışlarım tekrar hızlandı. Belki de Aiden'a dünyanın en küçük, en minicik, en önemsiz aşkını besliyordum. Ama bu boş bir hayaldi; onun da bana karşı aynı şeyleri hissedeceğini asla hayal edemezdim.

"Şimdi düşündüm de," dedi Jess, "son zamanlarda atölyede başka biri sana sert bir eleştiri getirdiğinde ona ters ters bakıyor."

Biraz sönükleştım. "Eminim bana hakaret eden tek kişi olmak istiyordur."

"*Seksi* bir şekilde," diye söze girdi Logan. "Bu bir sapkınlık olabilir. Her zaman sessiz olanlardır."

"Kapa çeneni." Jess Logan'ı tekmeleyerek masayı salladı. Rahatsız olduğumu anlamış olmalı ki, "Başka bir şey konuşalım," dedi.

"Katılıyorum, Aiden ve benim hakkımda bu kadar konuştuğumuz yeter." Biramı yudumladım ve acı tadının boğazımdan aşağı akmasına izin verdim. "Size Frost Bursu'na başvuracağımı söylemiş miydim?"

"Şaka yapıyorsun!" Jess şaşkınlıkla, yüzünü bir gülümsemenin kapladığını söyledi. "Bu harika! Tyler, sen geçen yıl başvurmamış mıydın?"

Başını salladı. "Kesinlikle yapmalısın Rosie. Şu anda *The Paris Review*'da kısa öykümle finale kaldım ve bursumun çok yardımcı olduğunu düşünüyorum."

"İda ile geçen dönemden kalan kısa bir öyküyü gözden geçirmeye çalışıyoruz. Bir romantizme sıcak bakacaklarını umuyorum."

Logan, "Aiden'a bir göz attırmalısın," dedi. Alay ettim. "Asla olmaz."

"Yani, sesini *tanıyor*. Zararı olmaz."

Biramın üzerindeki etiketle oynadım, soydum. Son teslim tarihi Ocak ayının sonuna kadar değildi ama ben hemen bitirmek istiyordum. Her şey için çok heyecanlıyım, her şeyi gönderip bitirmek için sabırsızlanıyordum.

"Belki," diye kabul ettim.

"Ve Aiden sana fena halde aşık olduğu için, eminim yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

"Bu ," diye açıkladı Jess. "Sıradaki tur Logan'da."



Bir sonraki derste kendimi Aiden'a her zamankinden daha fazla bakarken buldum. Bir keresinde beni yakaladı ve o kadar kızardığımı hissettim ki, gitmek için midem bulanıyor numarası yapmayı düşündüm.

Dersten sonra, Aiden bir sonraki bölümlerimiz için izleyeceğimiz yolu tartışmak üzere beni yakaladı. Beşinci Cadde'den Washington Square Park'taki kemere doğru yürüdük, hızlı adımlarla yürürken çenelerimizi soğuğa karşı sıkıştırdık ve

sert bir şekilde birlikte. Doğal bir New Yorklu gibi, Aiden endişe verici bir hızla yürüyordu. Ama yavaşlamak için çaba sarf ediyor gibiydi, böylece ben de onun yanında koşuyor olmayacaktım.

"Ayrılmaları gerekiyor," dedi.

"Hayır," diye sızlandım. "Daha birlikte bile değiller! En azından öpüşmelerine izin vermeliyiz."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Kafamda sadece aşık *olacaklarını* düşünmüştüm, aşık olmayacaklarını değil."

"Pek bir fark yok, dostum."

Parkın etrafında, bana evimi hatırlatan ağaçların ve çimlerin arasında yürüdük. Dışarısı buz gibi olmasına rağmen, sokak sanatçıları ve köpeklerini gezdiren bir sürü insan vardı. New York'ta sevdiğim şey buydu.

Çeşmeye yaklaştığımızda Aiden durdu ve bana doğru döndü. "Bence hiç öpüşmemeliler," dedi.

"Evet, böyle bir şey olmayacak," diye alay ettim. "Öpüşmeleri lazım. Seks de yapmalılar."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seks sahnesi yazmıyorum, Rosalinda."

"Uh oh, Rosalinda'ya geri döndük, ciddi olmalısın."

"Her aşk romanında seks sahnesi olmadığını söylediğini sanıyordum."

Ona kaşlarını çattım. "Erotizm yazmak zorunda değiliz, ama biliyorsun..." Birden utanarak gözlerimi ondan kaçırdım. "Bir şeyler yapmalılar."

"Aşk romanlarında böyle mi diyorlar? Bir şeyler yapmak mı?" Güldü ve parkın gürültüsüne rağmen, tüm gürültüyü kesip zihnime o kadar güzel bir şekilde indi ki, sonsuza dek tutabileceğim fiziksel bir öge olmasını diledim.

"Kapa çeneni, ne demek istediğimi biliyorsun. Karakterlerimiz için yoğun bir aşk gösterisi olacak. Aralarındaki tüm gerilim sonunda karşılığını bulacak." Aiden'in kara kaşları çatıldı, yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Merak etme, sanırım onların seks sahnesini yazmamıza biraz daha var. Ama yavaş yavaş yazıyor olsak da, elimizdekini teslim etmeden önce öpüşmeleri gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Yavaş yanma mı?"

Gülümsedim. "Yavaş yanma, çiftin bir araya gelmesinin gerçekten uzun zaman almasıdır. Aralarında o kadar çok gerilim ve özlem yaratırsınız ki okuyucu sonunda öpüşmeleri için yanıp tutuşur."

Bunu bir an düşündü, sonra bir kez başını salladı. "Peki o zaman, buradan nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim." Dudağımı ısırdım. "Kahve içmek ister misin? Her şeyi zamanında bitirmek konusunda biraz endişeliyim. Belki bir sonraki bölümün taslağını birlikte çizebiliriz?"

Sertleşti. "Tamam."

"Meşgulsen yapmamıza gerek yok." Kaşlarımı çattım.

"Hayır! Kesinlikle meşgul değilim. Hem de hiç meşgul değilim." Ayaklarının üzerinde ileri geri kayarken yanakları kızardı. Gözlerini kapadı ve düşüncelerini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Evet, seninle kahve içmeye gitmek istiyorum."

Ona baktım. "Tamam, ucube. Kahve ister misin?" "Yolu göster."

Kahve siparişimizi verdikten sonra arka köşedeki küçük masaya oturduk. Ben dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi açarken, Aiden kollarını sıvayarak ön kollarını ortaya çıkardı. Siyah bir gömlek giymişti, bu da yeşil gözlerini daha parlak ve saçlarını daha koyu gösteriyordu. Aşk romanlarında her zaman, gerçek hayatta bana nadiren çekici gelen vücut bölgelerine odaklanılırdı. Çene hatları, köprücük kemikleri ya da ön kollar hiç umurumda olmamıştı. Ama Aiden'in yanındayken, gömleğinin pazularını nasıl sıkıldığını ve ön kollarını nasıl *güçlü* gösterdiğini fark etmekten kendimi alamazdım. Onu birçok nedenden dolayı kızdırmayı seviyordum ama yeni favorim, özellikle sinirlendiğinde çenesinin nasıl gerildiği idi.

Aiden'in elini saçlarında gezdirdiğini görünce kalbim duracak gibi olmadan önce, "Dışarı çıkalım," dedim.

Sonraki birkaç saat boyunca birkaç farklı hikâye fikri üzerinde durduk. Benimki romantik, onunki hastalıklı.

"Ama içlerinden birini şimdi öldürürsek, ihtiyacımız olan gerçekçi sonu elde etmiş oluruz," diye akıl yürüttü. Konuşmak için ellerini masaya koyduğunda omuzları dikleşmişti.

"Biri ölmeden önce öpüşmezlerse buna romantizm diyemeyiz! Şu anda sadece arkadaşlar, sevgili bile değiller."

"Okuyucuyu şaşırtacak." "Kitabı çöpe atacaklar!"

Saçlarımı omuzlarımdan ayırarak düşük bir at kuyruğu yaptım. Kış boyunca kat kat giyinmeyi öğrenmiştim. Bugün puffer'ımı giyiyordum,

bir kazak ve kot pantolonumla beyaz bir V yaka.

Ben saçlarımı düzeltirken Aiden tavana doğru bakıyordu, çenesi gergindi.

"Bence yeterince gerginlik var," dedi. "Keselim gitsin."

"Ve öpüşsünler! Mükemmel!" Ellerimi sevinçle göğsümün önünde kavuşturdum. Bir gülümsemeyi bastırdı, elmacık kemikleri kalktı ama dudaklarının çizgileri birbirine yapıştı.

Onun istenmeyen gülümsemesini görmek göğsümü ısıttı çünkü onu oraya benim koyduğumu biliyordum. Sonunda gerçek Aiden'ı tanımaya başlamıştım. Demir maskesinin ardına sakladığı halini değil, hüznü anlardan zevk alan ve istemese bile insanları gülümsemeyle ödüllendiren halini. "Zıt kutuplar birbirini çeker" sadece kafamdaki romantik bir fikir değil, bilimsel bir gerçektir, değil mi?

Aiden boğazını temizledi ve gömleğinin yakasını hafifçe çekti. "Hey, hiç kapmak ister misin?"

Annemle mutfakta her zaman dans ettiğimiz Los Panchos'un "Piel Canela" şarkısı telefonumdan bangır bangır çalmaya başladı, ekranda annemin yüzü yanıp sönüyordu. Masadan telefonu kaptığım gibi yanaklarıma kan hücum etti.

"Üzgünüm, bunu almalıyım." Aiden'dan uzaklaştım ve alçak sesle fısıldadım, "Anne? Her şey yolunda mı?"

Haftalık görüşmelerimizi genellikle Pazar geceleri yapardık. Hafta içinde aradığında genellikle acil bir durum olurdu. Gerçi bunlar hep "Böğürtlen reçelini nereden almıştın?" ya da "Baban ot biçme makinesini nerede saklıyor biliyor musun?" gibi aptalca acil durumlardı.

"Mi vida, estoy pleaneando la cena de Navidad y necesito saber si vienes or no."

"Şu anda bilmiyorum, Mami," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Dikkatle not defterine bakan Aiden'a baktım, belli ki dinliyordu ama dinlememeye çalışıyordu.

"Hijita, tía'n ve ben marketler çıldırmadan önce yemek yapmaya başlamak istiyoruz. Kaç patates, kaç yumurta alacağımıza karar vermeliyiz-"

"Hesabını *bu* kadar şaşırtmamalıyım." "*Çok fazla*

Papa a La Huancaína yiyorsun."

İspanyolcaya geçtim. "Te llamaré más tarde. Estoy con un amigo."

"Amigo mu?" Nefesi kesildi. "¿Es guapo? Es su-"

"Te llamaré más tarde, Mami. Te quiero mucho." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım ve özür dileyen bir gülümsemeyle Aiden'a döndüm. "Üzgünüm, annem sadece..."

"Endişelenme." Bana el salladı. "Aile karmaşıktır. Babamla tanışmıştın." Boğazını temizledi ve deri saatine baktı. "Aslında, beni kurtardığın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Akşam yemeği yemek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

"Um..." Bu ihtimal karşısında heyecanlanarak kekeledim. Öne doğru oturdum, masanın üzerine doğru eğildim ve bu sırada buzlu kahvemın kalanını yere düşürdüm. "*Kahretsin.*"

"Dur, peçete getireyim." Ben çaresizce masada otururken Aiden peçete almak için masadan kalktı. İşte bu yüzden bir erkek arkadaşım yoktu ve işte bu yüzden randevulara çıkmayı sevmiyordum. Çıkma teklifi aldığım anda çıldırır ve her şeyi mahvederdim. Romantizm benim kafamda ve kitaplarda hep daha iyiydi.

Aiden'ın buzları ve dökülen kahveyi temizlemesine yardım ettim, sessizce *EVET* demenin bir yolunu bulmaya çalıştım. *SENİNLE YEMEĞE ÇIKMAK İSTİYORUM.*

"Eğer bu gece meşgulsen," dedi Aiden, elini ensesine sürterek, "o zaman bizim-"

"*Hayır,*" dedim biraz fazla zorlayarak. Gözlerimi sıkarak kapattım ve derin nefesler aldım. "Üzgünüm, sadece telaşlıyım."

Kaşları kalktı ve yüzüm o kadar ısındı ki erimediğine şaşırdım.

"Seninle yemeğe çıkmayı çok isterim. Bu Tanrı'nın unuttuğu kafeden bir an önce çıkalım." Ceketimi çabucak giydim, o da siyah not defterini çantasına tıktırdı.

"Birkaç blok oldukça iyi bir burgerci biliyorum, kulağa hoş geliyorsa?"

"Elbette," dedim kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak. "Her şeye açım."

Dükkândan çıkarken beni yakından takip etti ve elini dikkatlice sırtımın alt kısmına koydu.

Hamburgerciye doğru yürürken, elini tekrar sırtıma bastırması yollar düşünmeye çalıştım.

Yalnız kalacağı için üzgün olduğu o kadar belliydi ki; gözlerindeki parlaklık gitmişti ve gözlerinin yaşlarla dolmasından o kadar korkuyordum ki kaşlarının arasındaki kırıksıklığı yatıştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Onunla zaman geçirme teklifi ağzımdan döküldü, umudun rengi pişmanlıkla karışmıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Ama bunu söylerken bile sesi titriyordu. "Sadaka istemiyorum. Ben iyi olacağım."

"Senin etrafında olmayı gerçekten istiyorsam bu hayırseverlik değildir, Max."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Soğan yok, hardal yok, çok fazla mayonez yok ve çok fazla ketçap yok," dedim garsonumuza. "Ama ketçap ve mayonezi karıştırabilir misiniz? Barbekü sosunuz var mı?" Ben siparişimi vermeye başladığımda gözlerinde hırçınlaşan ölü bir bakış vardı. "Bir de patates kızartması, tabii kızarmış patates değilse, o zaman onlarsız da olur. Ama waffle kızartması varsa, iki porsiyon alacağım." Siparişimi öfkeyle tabletine yazdı ve bana ters ters baktı.

Aiden boğazını temizledi ve öne doğru eğildi. "Ben sadece üç numarayı alacağım."

Yemeğimiz geldiğinde "Biliyor musun?" dedi. "Juanita'nın yemek kamyonundaki burritonun içinde neden bu kadar eşsiz bir malzeme seçkisi olduğunu merak ediyordum. Şimdi anlıyorum."

"Dinle," dedim lokmalar arasında. "Seçici olmak kötü bir şey değil." Tabağıma başıyla işaret etti. "Turşuyu yiyecek misin?"

"İck, hayır hepsi senin." Hamburgerimin kürdanını batırdım ve tabağına yerleştirdim.

"Turşu sevmez misin?" Kaşlarını çatı.

"Meyve suyu yüzünden." Ürperdim. "Ortaokuldaki çocuklar bunu içerdi ve beni iğrendirirdi."

Güldü ve turşunun yarısını ısırdı.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Nefret ettiğin bir yemek var mı?"

Başını öne eğdi, gözlerini düşünceli bir şekilde tavana çevirdi. "Fasulyeyi sevmiyorum. Her türlüünü."

"Ben de!" Ona gülümsedim ve muşamba kaplı siyah beyaz masaya uzanıp beşlik çakmak için elimi kaldırdım. Aiden gözlerimi devirip elimi geri itti, ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Doku yüzünden."

"Bu filmi çocukken izlemiştim," diye başladı. "*Dennis the Menace*? Kaçırılmıştı ve onu kaçıran adamlarla yemek yemişti ama tek yedikleri fasulyeydi. Yüzlerini onunla doldurmuşlardı ve o sahne beni hep hasta etmiştir."

Anlayışla başımı salladım. "Babam fasulye sevmediğimi bilirdi, bu yüzden bana kızdığında akşam yemeğinde fasulye yapardı." Restoran neredeyse boştu, seslerimiz küçük binada yankılanıyordu. "Onları pilavımın altına sakladım ve o da her zaman bunu yapmama izin verirdi."

Aiden turşusunun kalanını bitirdi ve sırttı. Aiden'in sırtması çok *nadir görülen bir şeydi*. Elbette bazen gülümser ve gülerdi ama benim sebep olduğum bir sırtış yüzünden yüzünün tamamen değiştiğini görmek içimi parlattı. "Rosie'nin karanlık tarafı sonunda ortaya çıkıyor."

"Bunun için bir kızartma çalışıyorum."

Böylece birbirimizin tabaklarından yemeye başladık. Bazen masanın öbür ucuna uzandığımızda ellerimiz birbirine değiyordu ve ben bunun bende yarattığı şoku görmezden geliyordum. Bir süre sonra kendi patates kızartmalarına dokunmamıştım ama Aiden'inkilerin çoğunu ben yemiştım, o da benimkileri yemişti.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordum.

Aiden kolunu masanın yarısına kadar uzatarak durakladı. "Neden sordunuz?"

Omuz silktim. "Çünkü romantizmden nefret ediyorsun."

Kızartmamı ağzına attı. "Romantizmden nefret etmiyorum. Ben romantizmden nefret ederim. *romanlar*."

Gözlerimi devirdim. "Bir kitap okumamışken bunu söyleyemezmişsin gibi geliyor."

"Sana *Gurur ve Önyargı*'yı okuduğumu," dedi savunmacı bir tavırla. "İkimizin de kastettiği bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Daha önce de aşık oldum," dedi dikkatle. ". "Bilmiyorum." "Bilmiyor musun?"

"Eminim öyledir," dedi soruyu duymazdan gelerek. "Bana ilk aşkımdan bahset. Bahse girerim kaderle, kıvılcımlarla ve hakkında okuduğun her şeyle ilgili kapsamlı bir romantizm yaşamışsındır."

"Dürüstçe mi? Hiç aşık olduğumu sanmıyorum." Bakışlarından kaçınarak suyumdaki pipeti evirip çevirdim. "Aşık olduğumu sanıyordum ama geriye dönüp baktığımda değilmişim. Çünkü aşk romanları okuyorum ve o hikayelerdeki aşk benim yaşadıklarımından çok farklı. Eski erkek arkadaşımınla ...

rutin ve alışılmış, kıramadığımız bir döngü. Aşık *olduğumda*, bunun aşk olup olmadığını merak etmek istemiyorum, anlıyor musunuz? Hissetmeyi tercih edeceğim başka bir şey olmadığını kesin olarak bilmek istiyorum."

Ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Aşk romanlarının gerçekçi olmadığını biliyorum ama sonsuza dek mutlu olanlar da *var*. Ve bilmiyorum... tabii ki aşk dağınık olabilir ve acı verebilir ama bence iyileştirmesi de gerekir."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi sessizce. "Ne zaman aşık olsam ya da en azından aşık olduğumu düşünsem, bir parçamdan vazgeçmem gerektiğini düşündüm. Tamamen kendim olamadım."

Kızartmalarından birini kaptım ve benimkilerden birini alması için işaret ettim. Onu kaldırdım. "Kolaya, gerçek aşka."

"Kolay, gerçek aşka," diye kabul etti ve tokuşturduk.

Aiden ve benim düşündüğümüzden çok daha fazla ortak noktamız vardı. İkimiz de *Big Brother* izliyor ve patates kızartmalarımızı milkshake'lerimize batırıyorduk. Görünüşe göre Aiden da çalma listeleri yapmaya çok meraklıydı.

"Eskiden bir şarkıdan diğerine geçişi tartışmak için saatlerimi harcardım, yatak odamda CD'leri yakardım" diye itiraf etti.

"Hiç bir kız için yaptın mı?" Arsızca sordum.

Gözlerini devirdi. "Hayır. Onları yeni okuduğum bir kitaba dayanarak yapardım. Olay örgüsünü ya da hislerini taklit etmeye çalışırdım. Ben-"

Telefonum çalmaya başladı. Küfredip susturdum. Ama tekrar çalmaya başladı. "Tanrım," diye mırıldandım. Tekrar kapattım ve bacağımın altına soktum.

"Buna ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye başımı salladım. "Ailem sadece-" Telefonum tekrar çaldı, sandalye sesi yükseltiyordu.

"Al," diye ısrar etti. "Benim için fark etmez, gerçekten."

Aceleyle yeşili kaydırdım. "Ne?" Sertçe sordum.

"Küçük kız kardeşini böyle mi selamlıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Merhaba Maria. Nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi parlak bir sesle. Durakladım, devam etmesini bekledim. "Hepsi bu mu? Acil bir konu için aramıyorsun değil mi?"

"Ablama merhaba demek için arayamaz mıyım?"

"Arayabilirsin ve cevap vermediğimde mesaj gönderebilirsin."

"Şu haline bak. Bir yıllığına New York'a gidiyor ve biz ilgilenemeyecek kadar meşgul oluyor," dedi. "Peki, bir yıllığına

Noel mi değil mi?"

"Anneme bilmediğimi söyledim zaten," diye fısıldadım, duymaması için vücudumu Aiden'dan uzaklaştırarak. Maria da ben de kırık dökük İspanyolca konuşuyorduk ve birbirimizle konuşamıyorduk. Konuşurken bize rehberlik edecek annem ya da tías gibi birine ihtiyacımız vardı, yoksa tamamen kaybolurduk. Burada oturmuş Aiden'ın önünde bu konuşmayı yapmaya çalışırken akıcı konuşabilmeyi diliyordum. "Sadece uçak biletini ve işle ilgili şeyleri halletmeye çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Olmayacağını biliyordum. Cadılar Bayramı'ndan beri uçuş alarmı kurmuştum ve hiçbirisi benim fiyat aralığımda değildi. Hideout'ta daha fazla vardiya alsam bile, gelecek ay gidiş-dönüş uçak bileti ve kira için yeterli param olmayacaktı. Onlara yakında söylemem gerektiğini biliyordum ama henüz cesaretimi toplayamamıştım.

"Sana burada gerçekten ihtiyacım var Rosie." Sesindeki paniği duyabiliyordum ve kaşlarımı çattım. Maria sakın olandı. Sabahları yoga yapan ve "meditatif" olduğunu iddia ettiği özenli bir cilt bakım rutini olan.

"Her şey mi?" Yumuşak bir sesle sordum. "Sadece seni özledim. Hem de çok."

"Ben de seni özledim. Henüz bilmediğim için üzgünüm. Birkaç vardiya çalışacağım-"

"Peter ve ben biletini ödemene yardım edebiliriz." Peter, Maria'nın kocasıydı. Lisede sevgiliydiler ve ben New York'a gitmeden hemen önce evlenmişlerdi.

"Asla olmaz. Lott Sokağı'ndaki evi almak için para biriktirdiğinizi biliyorum.

Benim için endişelenmeyin. Yakında hepinize haber veririm, tamam mı?" "Tamam. Tamam. Seni seviyorum," dedi telefonu kapatırken. "Çok üzgünüm," dedim Aiden'a.

"Bu konuda endişelenme. Her şey yolunda mı?" Tereddüt ettim, son kalan patates kızartmalarından birine daha uzandım. "Bana söylemek zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Ama kişisel bilgileri birbirimize karşı kullanmıyoruz, tamam mı?"

Atkuyruğumdan yüzümün yan tarafına düşen saç tellerini kulağımın arkasına ittim.

"Aileme tatil için eve gelemeyeceğimi hâlâ söylemedim," dedim sesim kısık bir şekilde. "Son birkaç haftadır çok çabalıyorum. Okul ve sosyal hayatımı dengelemek ve kendimi öldürmek çalışıyordum ve gerçekten başarabileceğimi düşünmüştüm. Ama uçak biletleri çok pahalı olduğu için

Noel'e iki hafta var ve vardiyalarımı karşılayacak kimse olmayacak." Sesim titriyordu. Omuz silktim ve "Berbat bir durum" dedim.

"Özür dilerim Rosie," dedi şefkatle. Elimi tutmak için uzandı, parmakları elimin arkasına dolandı.

"Bu dünyanın sonu değil." Aiden'in tutmadığı elimle bir damla gözyaşını sildim. "Bunu atlatacağım. Geçen Noel'i tek başıma geçirmiştin ve bu yılın farklı olmasını umuyordum. Bu dönemde New York çok eğlenceli ama sadece birlikte geçireceğin biri varsa, anlıyor musun?"

"Evet," dedi sempatik bir şekilde, başparmağı elimin arkasında geziniyordu. O kadar küçük bir dokunuştı ki tüylerim diken diken oldu.

"Yine de sorun değil. Sam Frost Bursu'na başvuruyorum, hiç duydun mu?"

Durakladı. "Evet," dedi dikkatle. "."

"Eğer bursu alırsam, harçlar o kadar büyük bir sorun olmayacağı için para sorunumun bir kısmının çözüleceğini umuyorum. O zaman eve daha sık gidebileceğim. Bu tür bir para hayatımı değiştirir."

Başını sallayarak mırıldandı. "Ne demek istediğini anlıyorum." "Yine de sorun değil.

Sadece dramatik davranıyorum."

Başını öne eğdi. "Noel'i seninle geçirebilirim."

Keskin bir nefes aldım. Aiden'in gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Oh, Aiden," dedim dikkatlice. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Yapmak istiyorum," diye ısrar etti.

"Hayır, gerçekten, sorun değil."

"Yapmamı istemiyor musun?" diye sordu kararsızca ve kalbim milyonlarca küçük parçaya . Aiden hakkında pek bir şey bilmiyordum. Babasının ona karşı hislerini kolayca bir araya getirmiştin ve hayatını babası tarafından ihmal edilerek ve istenmeyerek geçirdiği çok açıktı. Ama bana karşı böyle hissetmeyecekti.

"Hayır!" Acele ettim. "Eğer yaparsan çok , ama gerçekten, seni ."

"İstiyorum" dedi zorla. "Ciddiyim. Bir akşam yemeği yeterli değil. Yaptığın şey için sana geri ödeyeceğim. Babam-" Başını iki yana salladı. "Beni kurtardın." Bir nefes verdi. "Noel'i zaten tek başıma geçiriyorum. *Bana* gerçekten bir iyilik yapmış olursun."

"Turistik şeyler yapmayı severim," diye uyardım. Bir yanımda onu caydırmaya, uzaklaştırmaya çalışıyordu, böylece gerçekten yaklaşmak isteyip istemediğini görebilecektim.

Başını salladı, gülümsemesi gözlerine ulaşıyordu.

"Anlamıştım." "Central Park'a ve muhtemelen Macy's'e gitmek istiyorum-"

"Rosie." Elimi sıktı, parmaklarını elime doladı. "Beni bundan vazgeçiremeyeceksin. Ben istiyorum."

Gülümseyerek dudağımı ısırđım. "Tamam. Teşekkür olarak sana sıcak çikolata alacağım. Tabii ki."

"Gerçekten, bunun için endişelenme. Heyecanlıyım."

Gülümsemem daha da genişledi. "Benim de. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. En azından aileme yalnız kalmayacağımı söylediğimde bu kadar endişelenmeyecekler. Ve Simon için surat astığımı düşünmeyecekler-"

"Simon?" diye sordu. "Erkek arkadaşın mı?"

Aiden'ın bana bakışındaki bir şey, yüzünün bu kadar açık olması, dökmek istememe neden oldu. Bakışlarım ondan uzaklaştı. "Eski erkek arkadaşım. Memlekette *yıllarca* çıktık. Geçen sonbahar ayrıldık." Kaşını kaldırarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. "Çocukken biraz şaşkındım."

"Sen mi? İmkânı yok." Sesinden alaycılık akıyordu.

Peçetemi ona fırlattım. "Kapa çeneni. Lise ikinci sınıfta çıkmaya başlamadan önce ona karşı *büyük bir aşk* besliyordum. Ama sanırım kafamda yarattığım bir kişiden hoşlanıyordum, Simon'ın kendisinden değil. Ve sonra çıkmaya başladığımızda, kendimi onun o kişi *olduğuna* ikna ettim ve bunu göremiyordum."

"Peki ne oldu?"

Başımı salladım. "Onun ne kadar pislik biri olduğunu anlamam çok uzun sürdü. Ben sadece... sevmeyi o kadar çok istedim ki incinmenin anlaşmanın bir parçası olduğunu düşündüm. Beni üniversite için şehirde kalmaya ikna etti, aşk romanlarının standartlarını çok yükselttiğini söyledi... Buraya taşınana kadar bu on yıllık uykudan uyanmadım." Tereddüt ettim. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmamıştım. Gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım çünkü Simon'ı unutmuş olsam da bana yaptıklarını ve bana hissettirdiklerini unutamamıştım. "Bana kaderimin kitaplarla çevrili yaşlı ve yalnız bir kadın olmak olduğunu söyledi."

"Ne?" Aiden omuzlarını geriye çekerek sertçe konuştu. Sesi ölümcül bir seviyeye düştü.

Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silktim. Sanki hayatımın neredeyse on Simon'ın olmasını istediğim kişi olmasını umarak harcamamışım gibi.

"Biz ayrıldıktan sonra her şey yerli yerine oturdu. Neden romantik bir şey yazamadığımı, neden bu kadar mutsuz olduğumu, neden hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğimi."

"Yüce İsa." Gözleri kısılmış ve çenesi sıkılmıştı. Yavaşça nefes alıyor ve çenesini zorlukla hareket ettiriyordu.

"Belki de haklıydı," dedim sessizce. "Muhtemelen beklentilerimi düşürmem gerekiyor."

Aiden hemen başını salladı. "Hayır, Rosie. Beklentilerini düşürmek zorunda değilsin. Sen en yüksek beklentinden daha fazlasını hak ediyorsun. Birlikte olduğun her erkek seni mutlu etmek için elinden geleni yapmalı."

Sözlerinden bir anlam çıkarmamaya çalıştım ama zihnimin değiştiğini hissedebiliyordum. Bir zamanlar Aiden'ın romantizmin zıttı bir kahraman olduğunu düşünmüştüm. Ama belki ben onun zıttı bir kadın kahramandım. Tartışmacı ve inatçıydım ama Aiden artık buna aldırıyor gibiydi.

"Bunun gibi zayıf adamlar güçlü kadınlardan korkar," diye devam etti Aiden, her kelimesi havayı keskin bir şekilde kesiyordu. "En azı için birine yalvarmak zorunda kalmamalısın. Senin gibi harika biriyle birlikte olduğu için çok rahattı ve seni hafife aldı." Başını öne eğdi. "Rosie, özür dilerim. Aşk romanlarıyla ilgili o şeyleri asla söylemezdim-" "Bilmiyordun," dedim sessizce. "Yani, bunu söylemiş olman berbat bir şey. Ama arkadaş olmaya başladığımızdan beri hiç yapmadın. Ayrıca ben her zaman edebi kurgularla dalga geçerim."

Yüzü allak bullak oldu. "Bu farklı bir şey."

"Farklı değil."

"*Başkalarının* romantizm yüzünden seninle dalga geçtiğini bilmiyordum. Tanrım, bunca zaman benim tam olarak o pislik gibi olduğumu düşünmüş olmalısın."

Kaşlarımı çattım. "karşı kabaydık. Ama artık bunu aştık. Seninle takılmayı çok seviyorum."

Aiden gülümsedi ve nefesim göğsümde sıkıştı. "Ben de seninle seviyorum."



Birine aşık olduğumda kendimin en *kötü* versiyonuydum. Sözlerimi ya da hareketlerimi kontrol edemezdim.

çok güçlü ve çok acındırıcıydı. Sanki zihnim tek bir amacı olan kendi kişiliğine bürünmüş gibiydi.

Yani gerçekten de onun hakkında konuşmadan duramadığım için suçlanamazdım. Ofisinde otururken Ida'ya, "Aiden bu cümleyi gerçekten sevdi," dedim.

Yeni bir bölümü yeniden yazmıştım ve Ida'nın fikrini almak istiyordum.

"Tamam, ikinizin de hoşuna gittiyse kalsın o zaman," diye mırıldandı. ekranında okudu. "Belki Hunter'ın en iyi arkadaşı da Maxine'den hoşlanıyor olabilir. Orada biraz gerilim yaratır."

Kaşlarımı çattım. "Aiden'ın bir aşk üçgenini kabul etmesine imkân yok. Zaten ana romantizm konusunda tereddütleri var."

Ida dizüstü bilgisayarının ekranını aşağı itti ve bana ters ters baktı. "Aiden hakkında konuşmayı kes. Bu senin de kitabın."

"Biliyorum," dedim savunmaya geçerek ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İçeri girdiğinden beri her cümlede onun adını kullandın. burada."

"Doğru değil." Ida bana ters ters , ta ki ben yumuşayıp "Bu *senin* Hata! İkimizin arkadaş olmasını istedin!"

"Çünkü bunun günlük hayatıma huzur getireceğini düşünmüştüm ama meğer sen de arkadaşlar kadar kötüymüşsün." Durdu, beni inceledi. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım. Boğazımı temizledim ve yeniden toparlandım. "Hayır. Hiçbir şey. Biz sadece... arkadaşız. Birbirimizi tanımaya ve birlikte biraz daha fazla zaman geçirmeye başladık."

"Uh-huh." Ida gülümsemesini bastırarak ekranını yukarı kaldırdı. "Bu doğru," diye ısrar ettim.

"Eminim."

Gözlerimi devirerek koltuğuma geri yerleştim. "Beni kışkırtmayı bitirdin mi yoksa bölümün üzerinden geçebilir miyiz?"

"Bence iyi görünüyor. Siz ikiniz ara sınav için sayfalarınızı teslim etmeye hazır mısınız?"

"Neredeyse. Aiden'ın yazdığı son bölüm planımı biraz bozdu, o yüzden onu düzeltmem gerekiyor ama ilk yarıyı bitirmek üzereyiz."

"Mükemmel. Peki ya burs parçası? Ocak başında teslim edilmesi gerekiyor" diye hatırlattı.

"İyi gidiyor," dedim heyecanla. "Tekrar okuyup duruyorum ve sanırım göndermeye neredeyse hazırım, ama bir şeyler hala biraz garip geliyor.

Ben."

"Harika olduđunu dűşűndűđűmű zaten biliyorsun. Ama belki de farklı bir çift göz size daha iyi hizmet edebilir?"

Bu ikinci göz olacak tek bir kişi vardı. Aiden sesimi herkesten daha iyi tanıyordu ve geri bildirimlerinin parçayı bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı olacağından emindim. Sadece sormak için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

"Seni özledim," dedi Maxine, odanın içine doğru yürürken. Kalbim güm güm atıyordu, kulaklarımda gürültülü bir telaş vardı ama onun her sözüne sanki aya asılmış gibi tutunuyordum.

"Beni özledin mi?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Artık arkadaşız. Dürüst olmak gerekirse, sen benim en iyi arkadaşım olabilirsin."

Ruhuma inkar edilemez bir şekilde Maxine şeklinde bir boşluk kazınmıştı. Onun yanındayken, yüzüme yayılan gülümsemeleri asla durduramazdım ve dudaklarım her kıvrıldığında gözlerinin nasıl parladığını düşünürsek, durdurmak da istemezdim.

Maxine'i daha önce en iyi arkadaşım olarak düşünmemiştim ama uzun zamandır ilk kez başka birinin yanında kendim olabileceğimi hissettim. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olabilirdi.

"Sen de benim olabilirsin, Max." Ona bir bakış attım. "Aklına girmesine izin verme."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aiden telefonu açar açmaz, "Onları öpüştürmediğine *inanamıyorum*," diye sızlandım.

"Doğru zaman değil," dedi. "Hazır değiller."

"Evet, öyleler. Öpüşmelerine izin vermem için bana bağıryorlar." "O zaman senin bölümünde öpüşmelerini sağla," diye fısıldadı sertçe.

Caddenin ortasında durdum, resmen ezilmek istiyordum. Tatil Köyü açıldığından beri Union Meydanı'nı çevreleyen sokaklar daha da kalabalıktı. Yüzümü bir gülümseme kapladı. "Öpüşme sahnesi yazmaktan korkuyorsun."

Alay etti. "Lütfen."

"Öylesin!" Baş döndürücü bir kahkaha attım. "Aman Tanrım, Aiden Huntington küçük bir öpücükten korkuyor."

"Kapa çeneni," diye tısladı.

"Neden fısıldayıp duruyorsun? Ben de fısıldamalı mıyım?" Fısıldadım.

"Kamusal alanlarda kibar olmak için genellikle bunu yaparsınız" dedi.

"Kamusal alanlarda kibar olmak için genellikle böyle yaparsınız," diye alçak sesle alaycı bir şekilde tekrarladım.

"Çok olgun."

"Sadece öpüşme sahnesini yaz ki ben de bir sonraki bölümü yazabileyim," dedim. "Bu şekilde zaman kaybedemeyiz."

"Ya da öpüşme sahnesini *kendi* bölümüne yazabilirsin," dedi tekrar.

Başımı salladım. "Şimdiye kadar öpüşmemişlerse bölümümle ilgili planım suya düşer."

"Hiç vakit kaybetmeyeceğimizi sanıyordum."

"Ah, üzgünüm, bağlantı kopuyor... gitmeliyim... duyamıyorum..." Telefonu yüzüne kapattım ve telefonumu cebime attım.

Gerçek şu ki, öpüşme sahnesini ben de yazmak istemiyordum. Daha önce de öpüşme sahneleri yazmıştım, hem de çok iyi olanlarını. Ama Aiden'a diğer insanların nasıl öpüştüğünü hayal ettiğimi ve istemeden de olsa nasıl öpülmekten hoşlandığımı göstermek utanç vericiydi. Doğal olarak, yapılacak tek şey Aiden'a zorbalık yapmaktı.

Uçak biletim için harcayacağım fazladan para tasarruf hesabımda duracağına göre, kendime birkaç kitap almanın sorumlu bir davranış olacağını düşündüm. Strand'in ağır kapısını kaldırarak açtım ve içeri adımımı atar atmaz rahatlardım. Kitapçıyı kaç kez ziyaret ettiysem, her seferinde kitapların çokluğu karşısında hayretler içinde duraklamak zorunda kaldım. Hafta sonları yapacak bir işim olmadığında, raflarda dolaşarak ve sayfaları çevirerek zaman geçirirdim. Nadir Kitaplar Odası'na çıkar, rahat koltuklara oturur ve onlar gitmem için bağırana kadar kitap okurdum. İkinci evim gibiydi.

Strand bugün insanlarla doluydu, neredeyse duvardan duvara. Müşteriler masaların etrafında durmuş, kitapların arkalarını okuyarak oyalanıyorlardı. Dükkânı Noel için dekore etmişlerdi: ışıkların arasına çelenkler asılmıştı ve her masanın adını gösteren kartların üzerinde Noel Baba şapkaları vardı. Noel müziği arka planda hafifçe çalıyor, dükkânın gürültüsünden zar zor duyuluyordu. İnsan kalabalığının arasından en sevdiğim bölüme doğru yürüdüm.

Mağazanın romantizm bölümü küçüktü, mağazanın arka tarafına yakındı. Şansım yaver giderse, orada kitaplara göz atan tek kişi ben olurum ama ben oraya vardığımda birileri çoktan raflara girmişti bile. Nefesim kesildi. O ceketini nerede görsem tanırdım.

"Aiden?"

Ceketinin altında kapüşonlu bir tişört ve beresi olan Aiden arkasını döndü. Bakışlarımız karşılaştığında ağzı şaşkınlıkla aralandı. Orada dururken çok *çocuksu* görünüyordu. Aiden'ın kapüşonu *olduğunu* bile düşünmemiştim. Ama o kadar sıcak ve rahat görünüyordu ki ona bir adım daha yaklaşmaktan kendimi alamadım.

"Hey," dedi tek elini kaldırarak. Diğer elini tutuyordu ve ben şüpheyile ona baktım.

"Ne var orada?" Ona arsızca sıırttım. Ben ileri adım attığımda, o geri adım attı. Etrafına bakmaya çalıştığımda vücudunu benden uzaklaştırdı. Korku bölümü romantizmin hemen yanındaydı. O da

Muhtemelen gizli bir korku hayranıydı, bu da son birkaç aydır bana işkence etmekten neden bu kadar zevk aldığını açıklıyordu.

"Hiçbir şey."

"Öyleyse
kanıtla."

Kaşlarını çattı. "Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

O zaman ona doğru koştum ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kaçmaya çalıştı ama sonunda bir kitaplığa çarptı. Sırtını kitaplığa dayayınca kolunu önüne çektim.

Aiden Huntington'ın elinde bir aşk romanı vardı.

"Aman Tanrım."

"Kapa çeneni."

"*Aman
Tanrım.*"

"Kapa çeneni dedim." Elini tuttuğum yerden çekti ve kitabı göğsüne bastırdı. "Bu kuzenim için."

"Ortaokuldaki kuzenin mi?" "Evet,"
dedi savunmacı bir tavırla.

Kollarını göğsünden açtım. "Vay canına, küçük kuzenin *New York Times*'ın 'Son derece seksi' dediği bir şeyi okuduğuna göre çok olgun olmalı. "

"Ben gidiyorum." Beni geçip koridordan çıktı.

"Hayır!" Peşinden koştum ve yolunu kesmek için hareket ettim. "Sadece takılıyordum. Bence erkekler daha fazla aşk romanı okumalı ve bunun için onlarla dalga geçilmemeli çünkü bu gerçekten de insanların görüldüğü gibi cinsiyete dayalı bir tür değil ve-"

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?" diye sözümü kesti.

Gözlerimi kırptım. "Göz kırpmadım. Ama artık burada olduğuma göre, gerçekten seveceğin bir kitap seçmene yardımcı olabilirim."

"Bunun var?"

"Hiçbir şey. Bunu gerçekten çok seviyorum ama sen bundan nefret edersin." Gözlerini bana dikti. "Senin yazıyor olman gerekmiyor mu?"

Romantizm bölümünü tararken omzumun üzerinden ona baktım. Mağazanın bu bölümü gerçekten *çok küçüktü*, duvarın ancak dörtte birini kaplıyordu. Bir kitapçıya burayı genişletmek istediğimi söylemiştim çünkü anlaşılan romantik türün ne kadar kârlı bir pazar olduğunu görememişlerdi ama sadece başlarını sallayıp gitmişlerdi. "Bak, hikayeye devam edebilmem için önce kendi bölümündeki öpüşme sahnesini yazman gerekecek."

"Yarınki ders için teslim etmemiz gerekiyor Rosalinda."

"Ayrıntılar, ayrıntılar," diye söylendim. "Seçimleri yetersiz ama bununla çalışabiliriz." Yakındaki merdivenlerden birini kaptım ve tepeye tırmandım. Raflardan kitaplar çekip Aiden'a uzattım ve bunu yaparken her birinin konusunu açıkladım.

"Biliyor musun?"-Aiden merdivenin bana bakan tarafından bana baktı-
"Belki bir kitap almayı planlıyordum."

Burnumu kırıştırdım. "Bu tamamen saçmalık. Bunlara ve tabii ki bir Christina Lauren'e ihtiyacın olacak."

"Christina Lauren de neyin nesi?"

Merdivenden aşağı indim ve ona kitaplarından birinin kopyasını uzattım. "Bize çok benziyorlar, biliyorsun. Onlar en iyi arkadaş yazar ikilisi. Biri Christina, diğeri Lauren."

Gözleri yumuşadı ve bana gülümsedi. "Tamam. Onlardan birini okuyacağım. Ama bunların hepsine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Kollarına yerleştirdiğim, belinden göğsüne kadar uzanan yığını işaret etti. Pazularına odaklanmadan edemedim. Bakışlarım kollarında gezindi ve nedense gözlerim her şeyden çok *boynuna* takıldı. Elbette omuzları ve sırtı da çekiciydi ama Tanrı aşkına, boynunun eğimine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Boğazımı temizledim. "Haklısın. Bu yığını sadece en iyisi olacak şekilde rafine edelim."

Neredeyse bir saat boyunca romantik kitaplar reyonunda kaldık. Kitapları elime alıp, mecazlarını ve temel olay örgüsünü anlatıp durdum. Her birine göz gezdirdi, sonra ya başını salladı ve rafa geri itti ya da yığına ekledi.

Sonunda kendi kitaplarımı seçmeye ve merdivenden ona uzatmaya başladım. "Yığınları ayrı tut!" Ne zaman benimkilerden birini yanlış yığına koysa endişeyle "Ayrı tut!" diyordum.

"Neden?" Arkasındaki kitaplığa yaslandı. Aiden gibi yakışıklı erkeklerin yaslanması *yasaklanmalı*. Bunun arkasındaki bilimi anlamıyordum ama bu onu milyonlarca kez daha ateşli yapıyordu. "Hangilerini okuduğunu biliyorsun. Bu sadece benim için daha fazla iş yaratıyor."

"Sadece yap."

Gözlerini devirdi ve kitaplarımızı iki yığına ayırdı.

Aşk romanları reyonunda işimiz bittiğinde Aiden bir sepet kaptı ve kitaplarımızı içine yerleştirdi. "Benim sıram," dedi.

Elimden tuttu ve beni köşedeki E-F-G koridorundaki kurgu bölümüne sürükledi. Diğer tüm düz ve dar koridorlardan farklıydı. Bu koridorda Aiden ve benim zar zor sığabildiğimiz küçük bir oyuk vardı. Eli benimkine o kadar kolay kaymıştı ki, parmaklarımız artık iç içe geçmişti. Bunu anlamamak için elimden geleni yaptım ve kendimi bunun sadece arkadaşça bir davranış olduğuna ikna ettim. *Platonik*.

Ama Aiden, bir kıza karşı bir şey hissetmiyorsa kitapçada onun elini tutacak bir erkeğe benzemiyordu.

Yine de, Aiden'dan alacağım tek şey bu olsaydı, sorun olmazdı. Sadece birbirine bastırılmış terli avuç içleri ve bir kitapçının dar koridorlarında çok fazla yer kaplamak. Gerçek ile kurgu arasındaki çizgi neredeyse aşk ile nefret arasındaki kadar büyüktü ama kendimi bunun daha ince olduğuna ikna etmek için çırpınıyordum. Bunların hepsi kafamın içinde değildi.

Rafları karıştırırken hâlâ elimi tutuyordu. Koridor o kadar küçüktü ki yüzlerimizi raflara doğru çevirerek göğüs göğüse durmak zorunda kalmıştık. F'leri tararken onu inceledim, kaşları çatılmıştı.

"Faulkner'a ne kadar aşık olursan ol, onu okumayacağım," dedim parmağı kitap sırtlarında gezinirken. Beni görmezden geldi, derin bir konsantrasyon içindeydi.

"Aha." Raftan kalın bir kitap çıkardı ve bana döndü. Maggie Frantel'den *Elimden Gelenin En İyisi*. "Bu kitap hüznü ama biraz da romantik." Kitabı bana doğru uzattı ve kitabı almak için elini bırakmak zorunda kaldığıma pişman oldum.

"Şaka mı yapıyorsun? Maggie Frantel'i seviyorum," dedim kitabı karıştırırken. Herkes ve anneleri onun adını duymuştu. Romantizmle renklendirilmiş edebi kurgular yazmaya başlamıştı ama zamanla Nora Roberts türünde bir yazara dönüşmüştü. Takma bir isim altında, birkaç yıl önceki ölümüne kadar her yıl bir gizem romanı yayınlamıştı. Dedektif Pierre St. Clair kitaplarının televizyon uyarlaması şu anda ABC'de en uzun süre devam eden diziydi.

"*Down Your Block* en sevdiğim filmlerden biridir." Başımı kaldırıp ona baktım. "İçinde bu kadar romantizm olan bir şeyi seveceğini düşünmemiştim."

Omuz silkti, "Bunlar benim istisnalarım. Her zaman."

"Biliyor musun, bunu hiç okumadım. Bu onun ilk kitabıydı, değil mi? Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmamış mıydı?"

Başını salladı. "Yaklaşık on beş yıl önce. En sevdiklerimden biridir. Gerçekten ana karakterin kafasının içine dalıyorsunuz." Devam etti, düzyazının hiç uğraşmadan nasıl güzel olduğundan ve kitabın sonunda düşünebildiğim tek şeyin kitap olacağından bahsetti. Aiden'ın bu yazara ne kadar hayran olduğu belliydi. Sınıfta en sevdiği kitaplardan bahsederken bile gözleri hiç böyle parlamazdı.

"Okuduğunda ağladın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi utanmadan.

"Eğer bunu ve ağlamadan duramazsam..."

"Beni arayabilirsin. Ne zaman istersen. Her ayrıntıyı konuşuruz" diye söz verdi.

"Kitaplarınız da aynı şekilde." Başımın sepeti işaret ettim. "Sonsuza Dek Mutlu Sonlar'da mutluluk gözyaşları dökceksin."

Bunun üzerine gülümsedi. "Oh, kesinlikle."

Koridorda durduk, göğüs göğüse, ikimizin de hareket edebileceği bir alan yoktu. En sevdiğim kitapçıda, yavaş yavaş en sevdiğim insan olmaya başlayan biriyle birlikte olduğum için çok mutluydum. Gözlerimin kısa bir süreliğine onun dudaklarına kaymasına engel olamadım. Bunu yaptığımda onun gözleri de benimkilere kaydı. Başı hareket etti, benimkine sadece bir santimetre yaklaştı. Sırtımı raflara dayamışken ve oyuk beni mağazanın geri kalanından gizlerken öpüşürsek kimse bizi göremezdi.

Ama bana doğru ilerlediği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı ve "Hadi, etrafa bakmaya devam edelim" dedi.

"Elbette," dedim hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Aiden'ı öpmenin nasıl bir şey olacağını *düşünürken* bile kalbim hızla çarpıyordu. Bu küçük koridorda kalmak ve Aiden'ın istediğini almasının nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenmek istiyordum.

Neredeyse bütün günü Strand'de birlikte geçirdik. Her katı gezdik ve sevdiğimiz ya da okumak istediğimiz kitapları işaret ettik. Aiden'ın dokunuşu her zaman beni bulurken zar zor odaklanabiliyordum. Biri yanımdan geçip gitmek istediğinde eli sırtımın alt kısmında durur ya da bana bir şeyi işaret etmek istediğinde omzuma düşerdi.

Çıkış yapmaya hazır olduğumuzda güneş batmaya başlamıştı.

Sıraya yaklaştığımızda, "Oraya temiz bir kafayla gitmeliyiz," dedim. "Kahretsin, muhtemelen paramı şimdi taşımalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yemin ederim Strand hattı Manhattan'daki en korkutucu hat. Gecikerseniz o kitapçılar size bağırır. *Herkesin bildiği gibi* huysuzlar. Sıradayken odaklanmalıyız."

"Hayır," dedi. "Para taşımakla ilgili kısmı kastetmiştim."

"Oh, sadece kitaplarımın vergisini hesaplamam gerekiyor, böylece çekimde yeterince para olduğundan emin olabilirim." Telefonumu çıkardım ve hesap makinemde rakamları hesaplamaya başladım. Birikimlerimde *tonla* para yok gibiydi. Hiçbir zaman yeterli param yokmuş gibi görünüyordu ama kitaplar için ihtiyacım olan bozuk parayı her zaman buluyordum.

"Bunun için endişelenme." Telefonumu . "Ben ."

Sıraya girdi ve ben de hızla gittim. "Asla olmaz. Kahvemini parasını sen ödedin-"

"Bu sadece seni kızdırmak içindi."

"Benim dondurmam, benim yemeğim. Bütün bu kitapların parasını da ödemene izin veremem." Sıra hızla ilerliyordu ve kitapçı sıradaki kişiyi çağırır çağırılmaz Aiden tezgâha doğru ilerledi.

"Tamam. Durdur beni."

"Şerefsiz," diye mırıldandım. Kasiyer defterlerimizi tararken telefonumda öfkeyle yazmaya başladım. Kendi kartını çoktan makineye sokmuştu ve ben kartı çıkarmak için hamle yapar yapmaz elimden kendi kartımı çekip aldı. "Hey!"

Kartı başının üzerinde tutuyordu ve parmak uçlarımda bile ona ulaşamıyordum.

"Bu çok saçma. Biz *yetişkiniz*, ortaokulda değiliz. Kartımı geri ver."

"Elbette," dedi sakince. "Birkaç dakika içinde."

Ona ters ters baktım, her ne kadar içten içe duygulanmış olsam da çünkü kitap satın almak benim sevgi dillerimden biriydi. Aiden bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalıydı, özellikle de para sorunlarımın ortasında.

Aiden ödemeyi bitirdikten sonra bana kartımı geri verdi. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Komik. Bu pek 'teşekkür ederim' gibi gelmedi" dedi alaycı bir şekilde. Kasiyerdan poşetleri aldı ve benimle birlikte mağazanın dışına taşıdı.

arkadan takip ediyor.

Broadway'de yan yana yürümeye başladık. "Strand, New York'taki ilk günümde, evime yerleştikten sonra geldiğim ilk yerdi," dedim. Her adımda önümdeki çakıl taşını tekmeliyordum, ellerimi soğuktan korumak için ceplerime sokmuştum. "Elimde olsa orada günlerimi geçirirdim."

"Çocukken oraya giderdim. Annem neredeyse her gün okuldan sonra beni oraya götürürdü." Boğazını temizledi ve başını salladı. "Her kattaki raflarda bir aşağı bir yukarı dolaşmama ve üç kitap seçmeme izin verirdi. Her zaman üç tane."

"Çocukken en sevdiğin kitap hangisiydi? Rahatlatıcı bir kitabın olduğunu biliyorum." Omzunu dürttüm.

"Beverly Cleary'den *Sevgili Bay Henshaw*."

Ona gülümsedim. "Benimki Jerry Spinelli'nin *Stargirl*'üydü."

"Tabii ki." Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Farklı olan ve aşkı bulan küçük kasaba kızı mı?"

"Okumaya aşık olan ve bunu takıntı haline getirmekten kendini alamayan çocuk." "En sevdiği yazara mektup yazan babasız çocuk," diye ekledi sessizce. "Bu yüzden çok sevdim. O çocukla her zaman ilişki kurabiliyordum." "Yakında başka bir çocuk için Bay Henshaw olacaksın," dedim.

Bunun üzerine gülümsedi. "Umarım."

"Lafı açılmışken," dedim telefonumdan saati kontrol ederek. "*Birinin* atladığı öpüşme sahnesini yazmak için eve gitsem iyi olacak. Bu bölümleri zamanında bitiremeyeceğiz diye ödüm kopuyor."

"Biliyorsun," dedi Aiden utangaç bir ifadeyle. Onu ilk kez kendinden emin olmaktan başka bir şey yaparken görüyordum. "Yakınlarda oturuyorum, birlikte yazabiliriz." Gözlerim açıldı, heyecanlandım ve şaşkına döndüm. Hemen cevap vermeyince, "Tabii ki rahatsızsan ya da istemiyorsan yapmak zorunda değilsin-" dedi.

"Hayır, var!" Çabucak söyledim. "Yolu göster."

West Village'da, Perry Caddesi ve Bleecker'da yaşıyordu, Strand'den küçük bir yürüyüş mesafesinde. Sokağına yaklaştığımızda, neredeyse ondan etrafta dolaşmaya devam etmesini isteyecektim. Tennessee günbatımları özeldi ama New York günbatımları bir başkaydı. Işık bir gökdeleninden yansır ve binaların arasına güzel bir şekilde inerdi. Ama bugün yeni bir şey vardı.

Aiden'in saçlarında dans eden akşam ışığını gördüğüm için onlara minnettarlık duyuyordum. Gözlerinde. Gülümsemesini.

Beni süslü bir apartmana götürmesini bekliyordum ama bir apartmanın önünde durup ön merdivenleri koşarak çıktığında çenem düştü. Kapı ziline baktım - çoğu apartmanda olduğu gibi bir dizi zil yerine sadece bir tane vardı.

"Bu da ne? Bu *senin* mi?"

Kıpırdıyamayacak kadar sersemlemiştim. Aiden'in parası olduğundan şüphelenmiştim. Yani, o kadar çok yemeğimin parasını ödemişti ki, en azından rahat olduğunu düşünmüştüm. Ama *bu*? Bu bir anomaliydi. Burası New York'taki *dairelerin-evlerin* kutsal kâsesiydi.

Birkaç basamak indi ve elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hadi, içeri girelim."

Elim yerine çantaları bırakıp anahtarlarını almak için cebine uzandı, sonra da kapıyı benim için iterek açtı.

"Lanet olsun, Aiden."

Güneyde büyümüştüm ve orada misafirperverliğin belli kurallarını öğrenmiştik. Bu, ev sahibinizin sizi oturma odasına götürmesini beklemek ve kibarca ayakkabılarınızı çıkarıp çıkarmayacağınızı sormak anlamına geliyordu. Ama Aiden'in dairesine girdiğimde bunların hepsi kapıdan uçup gitmişti.

Fuayeyi geçtikten sonra, oda tam karşımda bir mutfağa ve solumda bir oturma odasına ayrılıyordu. İçeri girdim ve mümkünse çenem daha da düştü. Sokaklara bakan tavandan tabana pencereler vardı ve sadece ince beyaz perdelerle örtülüydü. Aiden küçük bir masa ve yanına uzanmış bir sandalye yerleştirmişti; masanın üzerinde bir yığın kitap duruyordu. Odanın ortasında, televizyonun monte edildiği duvara bakan geniş bir kanepe vardı.

"Dizüstü bilgisayarımı alacağım ve çalışmaya başlayabiliriz. Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi Aiden koridorda yürürken.

Kendimi hatırlayarak spor ayakkabılarımı çıkardım ve kapının yanına koydum. Mutfaka göz attığımda aynı genişlikte olduğunu gördüm. Ocakla yemek masasının arasında bir ada vardı ve beyaz granit kaplıydı. Ama hiçbir şeye dokunmaya korktuğunuz yerlerden biri değildi. Arka fonlarda, bitkilerde ve bulaşık havlularında ev gibi hissettiren renk sıçramaları vardı.

Aiden'ı beklerken oturma odasına geri döndüm, ayaklarımın altındaki halı inanılmaz derecede yumuşaktı. Odanın kenarında, okuma köşesinin yanında

Uzun kitap rafları, her biri dik duran ve rafın kenarına çekilmiş kitaplarla doluydu. Parmağımı kitapların sırtlarında gezdirdim, farklı başlıkları okudum ve sonra masasına baktım -Gurur ve Önyargı kitap yığınının en üstünde duruyordu, ortasına da kitap ayracı olarak bir kalem sıkıştırılmıştı.

Pencerelerden giren güneş hızla kayboluyordu. Odanın üzerine altın rengi bir parıltı yayıyor, neredeyse her köşede gölgeler belirliyordu.

Aiden elinde dizüstü bilgisayarıyla geri geldi ve bir lambayı yaktı. "Kanepede çalışabileceğimizi sanıyordum. Ama eğer masada çalışmak istersen-"

Başımı salladım. "Kanepe mükemmel."

Ben minderlere gömüldüm, o da dikkatle yanıma oturdu ve dizüstü bilgisayarını kalçalarının üzerinde dengeledi. Dizlerimiz birbirine değmeye *bu kadar* yakındı. Hayatımda eller, dizler ya da köprücük kemikleri hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim.

"Peki, bunun hakkında konuşacak mıyız?" Beklentiyle sordum. "Ne hakkında?"

"Açıkça gizli bir milyarder olduğun gerçeği hakkında."

Dizüstü bilgisayarını açarak gülümsedi. Gülümsediğinde yüzünün kenarlarında oluşan çizgilere alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Gizli milyarder *harika* bir kinaye," diye mırıldandım kendi kendime. "Ne?" Bana yan gözle baktı.

"Yok bir şey," diyerek onu . "Yani bu konuyu ele almayacak mıyız?"

"Değinceyeceğiz."

"Hadi." Omzumu onun kine vurdum. "Şımart beni."

Tereddüt etti. "Tamam. Ama daha sonra bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Onu selamladım. "İzci onuru."

Antrede duran Strand çantasını işaret etti. "Sana verdiğim Maggie Frantel'in kitabı var ya? O benim annem."

Çenem geri çekildi, ağzım açıldı. "Ama senin soyadın Huntington."

"Kızlık soyadıyla yazıyordu. Babamın adının çalışmalarıyla ilişkilendirilmesini istemedi."

"Bekle, bekle." Bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu belirtmek için ellerimi salladım. "Maggie Frantel senin *annen* mi? Maggie Frantel gibi."

"Evet."

"Strand'de kendine ait bir rafı olan Maggie Frantel gibi mi?"

Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar hayranın olduğunu bilmiyordum."

Ona bir bakış attım. "Herkes hayatında onun kitaplarından en az *birini* okumuştur... Yani bu kadar parayı nereden buldun?"

Elini yüzünde gezdirerek derin bir iç çekti. "Durum biraz karışık. Vefat ettiğinde kız kardeşleri yerine *her şeyini* bana bıraktı çünkü babamdan kalan vakıf fonunu miras alabilmemin tek yolu, şirketinin 'varisi' olarak onun izinden gitmemdi. Yıllardır onun parasıyla geçiniyorum."

Bir an sessiz kaldım. "Annenin öldüğünü bilmiyordum."

"Neredeyse yedi yıl önce. Üniversite birinci sınıftaydım." "Çok üzıldüm."

"Bununla yaşamayı öğrendim. Bu yüzden MFA programına kaydoldum. Babamdan ayrıldıktan sonra çok uzun bir süre depresyonda kaldı ama yazmak onu kurtardı. Çocukluğumu edebiyatla ve evin içinde uçan kelimelerle doldurdu. Tek istediğim onun izinden gitmekti, bu yüzden üniversitede bazı dersler aldım, ancak sonra babam şirketinde bir finans pozisyonu almak için enseme solumaya başladı. Bu program, 'Hoşunuza gitse de gitmese de ben bunu yapıyorum' diyebilmemin tek yolu gibi geldi. "

"Sen harika bir yazarsın. Eminim seninle çok gurur duyardı, Aiden," diye fısıldadım.

Hafifçe gülümsedi ve "Teşekkür ederim Rosie" dedi. Bir saniye boyunca birbirimize baktık. Zihnine girip sakladığı şeyi ortaya çıkarmak istedim. Ona aramızın iyi olduğuna dair güvence vermek istedim - bana bunları yargılamadan anlatabilirdi ve ben de Ağustos'ta olduğum gibi bir düşman değil, bir dost olurum.

"Muhtemelen ..." diye fısıldarken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Doğru! Evet. Evet. Bölüm." Dizüstü bilgisayarını ondan kaptım ve son bölümün sonunu gözden geçirdi. "Onları iyi bir yerde bırakmışsın. Şirketin inzivaya çekildiği yerdeler, değil mi?"

"Ayrı otel odalarında," diye hatırlattı bana.

"Benimle arkadaş olmaktan öğrenebileceğin bir şey varsa," dedim ona ciddi bir şekilde dönerek, "o da her anın romantik bir an olabileceğidir."

"Saçmalık."

Çenemi kaldırdım. "Dene beni."

Ellerini birbirine sürttü. "Pekala, köpeğini gezdir."

Alay ettim. "Hadi ama, bana en azından zor bir tane ver. Şunu hayal edin, köpeğinizi parkta gezdiriyorsunuz, kaçıyor ve ne oluyor? Onu başka bir köpeğin poposunu koklarken buluyorsunuz ama o köpeğin sahibi hayatınızın aşkı."

"Annenle akşam yemeği." Bakışlarımı tuttu, kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Sana sunucuyu ayarlıyor," dedim omuz silkerek. "Jüri görevi."

"Bir katil olabilir ama gerçekten güzel bir gülümsemesi var."

Bunun üzerine Aiden kahkahayı patlattı ve başı geriye düştü. "Düzeltiyorum."

"Onları bir araya getireyim, sonra dizüstü bilgisayarını geri veririm. Sihrimi konuşturacağım." Parmaklarımı kırmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

"Göz korkutucu," diye mırıldandı Aiden. "İçecek bir şey ister misin?"

"Ooh, sıcak çikolatanız var mı?"

Ayağa kalkarken başını salladı. "Çay nasıl olur?" "O kadar iyi değil ama yapılabilir."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Aiden mutfakta takırdarken ve ben yazarken, her şey ... normal hissettirdi. Bu fikir karşısında doğruldum. Bu bizim için hiç normal olabilir miydi? Onun çay yaptığı ve benim oturma odasında oturup yazı yazdığım bir hayat?

Kendine gel.

Aklımı kaybetmeden önce odaklanıp bu öpüşme sahnesini yazmam gerekiyordu. Bunu yapmaya devam edemezdim - kendimi hayal kırıklığına uğratmaya ve sağlığımın beni yenmesine izin vermeye devam edemezdim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, önümdeki sehpa beyaz bir kupa koydu - tabii ki altında bir bardak altlığıyla birlikte. Benim fincanımdan buhar çıkıyordu ama Aiden'in bardağında buz gibi su vardı.

"Max'in Hunter'ın odasına gitmesi için oldukça iyi bir bahane uydurdum," diye onu bilgilendirdim.

"O da ne?"

Omuz silktim. "Onu özledi."

"Neyi?"

"Birlikte çok zaman geçiriyorlardı, bu çok doğal. Akşam yemeğini tek başına yiyecekti, sonra onu özlediğini fark etti ve odasına gitti."

"Yani yemekte öpüşecekler mi?"

"Hayır," diye . "Yemeğe gelemeyecekler.
Konuşmaya başlayacaklar ve sonunda
öpüşecekler." "Ama-"

"Şşş, göreceksin." Dizüstü bilgisayarın ekranını ona doğru eğdim,
böylece ben yazmaya devam ederken o da okuyabildi.

"Beni özledin mi?" Hunter inanamayarak sordu.

"Sen de beni özlememişsin gibi davranma." Otel odasına baktım. "Akşam yemeğini yalnız yiyecektin, değil mi?"

İç çekti. "Evet."

"Peki, akşam yemeği yemek istiyor musun, musun?"

*"Sipariş versek nasıl olur?" Tereddüt ettim ama Hunter tekrar söze girdi.
"Biliyorsun burada bizimle birlikte olan herkes içimizden birinin patlamasını bekliyor olacak."*

*Omuz silktim ve onu iterek odaya girdim, yatağına uzandım ve yerleştim.
"Senin yatağın benimkinden çok daha rahat."*

*Yatağına uzandığımda gözleri karardı ama hemen başka tarafa baktı.
"UberEats'ten bir şeyler alacağım."*

Aiden sonunda işin içine girdi ve dizüstü bilgisayarını ileri geri kullanmaya başladık. Sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi çok doğal bir ritme girdik. Bazen omzumun üzerinden bakıp bir şey öneriyordu ya da o yazarken ben bir fikir söylüyordum. Sözcükleri ne zaman bitirdiğini tam olarak biliyordum ve o da benim karakterleri ne zaman çok hızlı ilerlettiğini biliyordu.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım. Ona döndüm ve alt dudağımı büzdüm. "Ah, öpücük sahnesi bekaretin." Yanağını çimdiklemek için uzandım ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sadece yaz." Dizüstü bilgisayarını bana doğru yaklaştırdı.

Yatakta yüz yüze geldik, birbirimizin kutularından patates kızartması seçiyorduk.

Diz dize, yüz yüze.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ağzıma bir kızartma atarak sordum.

Bana doğru uzandı, eli benimkine değdi. "Sor."

"Neden benden nefret ediyorsun?"

"Artık senden nefret etmiyorum." Kaşlarını çatı. "Peki, benden neden nefret ediyordun?"

Aiden dizüstü bilgisayarını aldı.

Tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. "Buradaki ilk gününü hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz. Bir tur ve bir sürü evrak işi vardı."

"Ivy seni ekiple tanıştırdı. Sen odadan çıktıktan sonra 'Bu kadın çok iyimser' dedi. Ben öyle biri değilim. Küstah ve kabayım. Ve ... güzel olduğunu düşünsem de, ihtiyacın olan şeyin ben olmadığımı biliyordum. Ya da hak ettiğin, gerçekten. Mesafemi koruyabileceğimi düşündüm ama bu imkansız hale geldi. Senin yanımdayken kendimi kaybediyorum."

Ondan aldığım da elleri hala klavyenin üzerindeydi.

"Seninle ilk tanıştığım da senden neden nefret ettiğimi sor bana," dedim. "Benimle ilk tanıştığında neden benden nefret ettin?"

"Çünkü senin tanıdığım en yakışıklı adam olduğunu düşünüyordum ve sen benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydin. Ve ben seninle her şeyi yapmak istedim."

Yüzlerimiz nasıl yakınlaşmıştı? Dizlerimiz nasıl neredeyse üst üste gelmişti?

"Kulağa çok fazla zaman kaybı gibi geliyor," diye fısıldadı. Nefesi yüzümü havalandırdı.

Omzumun üzerinden Aiden'a baktım, ekrana bile bakmıyordu, beni izliyordu.

Dizüstü bilgisayarını almak için onun üzerinden sürünmem sonucunda bacaklarımız birbirine yapışmıştı. Yüzlerimiz ne zaman nefeslerimiz birbirine karışacak kadar birbirine yaklaşmıştı? Ne zamandan beri Max ve Hunter gibi görünmeye başlamıştık, evet, ama aynı zamanda Rosie ve Aiden gibi?

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı onun ağzından çektim. "Ne tür bir öpüşme sahnesi istediğimize karar vermeliyiz."

"Seçeneklerimiz neler?" diye fısıldadı, sesi boğuktu. Tüylerimin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştım ama Aiden'ın sesi o kadar alçak, gözleri o kadar yoğun ki. Bu anın sarhoşuydum, sonsuza dek yudumlamak için yanıp tutuşuyordum.

"Şey," diye yavaşça başladım. "Tutkulu öpüşmeler vardır, bilirsiniz, kontrol edemedikleriniz. Karakterlerin birbirlerine doyamadıkları."

"Mhm." Sesinin derin sükûnetinde boğulabilirdim. Gözlerim kontrolsüzce dalgalandı ve içgüdüsel olarak ona doğru eğildim.

"Ya da yavaş olanlar. Onlar hala tutkulu ... kontrolsüz. Sınırsız. Ama çekingen."

"Anlıyorum."

"İyi yazılmış da olmalı. Öpücükler kitaplarda her zaman daha iyidir, bu yüzden ne tür bir-"

"Ne dedin sen?" diye sözümü kesti.

Başlarımız birbirine eğikti, yakındı ama yeterince yakın değildi. Kaşlarını çatarak derinleşen ağzının kıvrımlarını görebiliyordum.

"Doğru kişiyi seçmeliyiz-"

"Hayır, öpücüklerin kurguda daha iyi olmasıyla ilgili."

"Oh." Gözlerimi kırptım. "Yani, öpücükler kitaplarda daha güzel oluyor."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aşk romanlarındaki öpücükler *dünyayı değiştirir*. Karakterler öpücükten sonra her şeyi farklı görür ve aralarında bir *kıvılcım* oluşur. Gerçek hayatta öpücükler sadece... ıslaktır."

Yutkunmadan önce dudakları büküldü ve yavaşça, "Hayır, değiller," dedi.

"Evet. ."

"Eğer böyle düşünüyorsan Rosie, o zaman olman gerektiği gibi öpülmemişsin demektir. Seni gerçekten *isteyen* biri tarafından öpülmedin."

Gözlerim bir an için onun gözlerinden dudaklarına kaydı, göğsüm inip kalktı. Burnu usulca benimkine değdiğinde, tek bir nefes almak için mücadele ettim.

"O zaman göster bana," diye fısıldadım.

Bir anda ağzı benimkini kapladı. Nasıl bir öpüşme yaşayacağımıza o karar verdi ama bu benim listelediğim seçeneklerden hiçbirisi değildi. Sorgulayıcı ve keşfedici, aç ve yavaştı. Eli çenemin altından kayarak ağzımı onun kine doğru eğdi. Kendimi ona daha da yaklaştırarak doğruldum. Eli çenemden kayarak saçlarımda sabitlendi, bir yumruğu buklelerimin etrafında kıvrıldı.

Ağzımı dürttü ve dilinin ilk kayışında açgözlülüğe kapıldım. Ellerim tişörtünün içine kıvrıldı, ondan daha fazlasını istiyordum. İtaatkâr bir şekilde diğer eli belime dolandı ve kalçamı sıkıca kavradı.

Aiden haklıydı. *Hem de çok* haklıydı. Aiden'ı öpmek daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Dili dilimin üzerinde her gezindiğinde kalbimin atışını hissedebiliyordum ve dişleri alt dudağımı çekiştirdiğinde gelen iniltiyi taklit etmek zorunda değildim.

Beni isteyen biriyle olmak böyle bir şeydi. Bu okuduğum tüm öpücüklerden daha iyiydi.

Burada bir nefes, burada bir yalama. Orada bir gülümseme, orada bir inilti. Bu şekilde ölebilseydim, bedenim kanepede rahatsız bir şekilde dönerken, Aiden'ın elleri ve dudakları üzerimdeyken, buna hiç aldırılmazdım.

Sanki hafif rahatsızlığımı hissetmiş gibi, elleri vücudumun kıvrımlarından aşağı doğru hareket ederek belime indi. Beni kucağına kaldırdı, dizlerim üzerine çöktü.

Saçlarım dalgalanarak bizi örttü ve sonunda ellerimi ona uzattım. Altımda, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinin kanıtını hissettim. Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, beni yavaşça kucağında hareket ettiriyordu. Aiden'ın omuzlarının genişliği ve pazularının tişörtünün üzerindeki gerginliği dikkatimi çok fazla dağıtmıştı; ellerimin kaslarının sert hatlarında gezinmesine engel olamıyordum.

Her zamanki gibi, bu aramızda bir yarıştı. Beni neyin inleteceğini, iç çektiireceğini ya da soluk aldıracağını anlamaya çalışarak deneyler yapıyordu. Ben de aynısını yapıyordum - ara sıra keskin bir nefes alıyordum ya da ağzıma bir iç çekiş geliyordu. Ve şimdi onun kucağında olduğum için üstünlük bendeydi. Parmaklarımı boynundan saçlarına doğru gezdirdim, parmaklarım koyu renkli tellerin arasından geçti. Çok hafifçe çekiştirdiğimde, kısık iniltisiyle kazandım.

Kontrolü ele aldım ve kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım. Parmakları belimde sıkılaştı ve inleyerek başını geriye eğdi. Hâlâ hareket ediyor olmasından faydalandım ve çenesinin yan tarafına öpücükler kondurdum.

"Tanrım, Rosie, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı saçlarıma. "Çok iyi."

Gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştu. Gülümsedi ve içimde bir şey dondu kaldı.

Ben ne yapıyordum? Neyi riske atıyordum? Yarın uyandığımızda ne olacaktı? Karakterlerin bir araya gelmediği bir aşk romanı yazmaya devam edecektik, sonra da aynısını mı yapacaktık? Tabii ki yapardık. Aiden romantizmden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti.

Tekrar kalp kırıklığı yaşayamazdım. Bu kanepede kendimizi kaptırmamıza izin verirsem ne olacağını biliyordum; bu filmi daha önce görmüştüm. Bir sürü hiçlikle sonuçlanacak, Aiden'a karşı çözülmemiş duygularımın beni tüketene kadar kafamda iltihaplanmasına izin verecektim ve Aiden yollarımız ayrıldıktan sonra beni bir daha asla düşünmeyecekti. Aiden erkek arkadaş tipi değildi; romantizme benim verdiğim değeri vermiyordu. Eğer bu gece bir şey olursa, bu onun için sorun olmazdı ama benim için açık bir yara bırakırdı.

"Özür dilerim," diye kekeledim. kalktım ve bu sırada kırımın üzerine düştüm. Ayağa fırladım ve Aiden da beni takip etti.

"Rosie-"

"Eve gitmem gerek, üzgünüm." Ayakkabılarımı ayağıma geçirerek antrede sendeledim. Kapıyı hızla açtım ve Aiden da beni merdiven sahanlığına kadar takip etti.

Sokağa çıktığımda arkamı döndüm. Aiden şişmiş dudakları ve karmakarışık saçlarıyla kapısının önünde duruyordu, kafası karışmıştı. Aklımdan geçen tüm düşünceleri açıklayabilmeyi diledim ama "Özür dilerim"den başka bir şey çıkmadı.

Sadece birkaç dakika sürmüş olabilir, ama bana verdiği her iç çekişi ve nefesi yıllarca hatırlayacağım.

O birkaç dakika içinde, onun bacakları ayrılmışken ve ben onların arasındayken, her şeyi hayal ettim. Uyandığımı ve yatağımda ona gülümsediğimi hayal ettim. Sonunda ona onu sevdiğimi söyleyebileceğim anı hayal ettim ve bunu hak edecek kadar iyi olmasam da, oraya ulaşmak için elimden geleni yapacaktım. Her gün uyanır ve ona değer verdiğimi bilmesini nasıl sağlayacağımı düşünürdüm.

Ama belki de çok geç kalmıştım.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON ALTINCI BÖLÜM

Uyandım ve saatlerce gibi gelen ama muhtemelen yirmi dakika süren bir süre boyunca tavana baktım. Battaniyeleri çeneme kadar çektim ve gözlerimi sıkarak kapattım, dün geceyi kafamda milyonlarca kez tekrar ettim. Ona beni öpmesini söyledim, o da bana hayatımın en güzel öpücüğünü verdi ve sonra kaçtım. Ama her şeyi durdurmakta haklıydım. Devam etseydik ne olurdu kim bilir? Belki bir tişört çıkar ve onun yatağına yol alırdık ve o da-

Düşüncelerimi durdurarak doğruldum. Aiden ve ben arkadaştık. *Nihayet.* Aramızdaki belirsizlikte kaybedecek çok şey vardı.

Jess'e hızlı bir mesaj gönderdim.

Rosie: sos.

Neredeyse anında cevap verdi.

Jess: Ne ?

Rosie: Kimseye söyleyemezsin.

Jess: Yapmayacağım, her şey yolunda mı?

Aiden ve ben dün gece öpüştük.

Şaka yapıyorsun. GERÇEKTEN ŞAKA YAPIYORSUN.

Ben değilim.

Seviştik sayılır.

Jess: Beni şimdi ara

Aradığımda ona her detayı anlattım. Öpüşene kadar öpüşme sahnesini nasıl yazdığımızı. Dudaklarını dudaklarıma değdirişini, parmaklarının kalçalarıma batışını. Kaçışımı.

"Bekle, bu *iyi* bir öpücük müydü?"

İnleyerek başucuma yaslandım. "En kötü kısmı da bu. Hayatımın en güzel öpücüğüydü."

"artık. O zaman neden ? Anlamıyorum." "Çünkü o

Aiden."

"Doğru."

"*Aiden* gibi."

Jess usulca güldü. "Bütün yıl hakkında konuşmaktan kendini alamadığın Aiden. Sana nasıl davrandığı konusunda bir özür bile dilemeden arkadaşın olmasına izin verdiğin Aiden."

"Ben de ona kötü davrandım," dedim savunmaya geçerek. "Hiç düşünmeden koruduğun Aiden." "Bu çok karmaşık. Değil mi?"

Jess derin bir iç çekti. "Bilmiyorum, gerçekten. Eğer sadece atölyede olsaydı, Tyler'a söylediğin gibi devam et derdim, biliyorsun."

"Ama?" Ben sordum.

"Ama siz ikiniz birlikte bir kitap yazıyorsunuz. Bu iş yürümezse işler karışabilir ve Ida'yla aranız bozulabilir. Zaten ince bir çizgide yürüyorsunuz. Birlikte olur, ayrılır ve tekrar kavga etmeye başlarsanız ne olur? Eğer çizgiyi tekrar aşarsanız ikinizi de sınıftan atar."

Tekrar inledim ve başımı hafifçe yatak başlığına vurdum. "Haklısın. O çok ateşli. Elimde değildi."

"Her şey yoluna girecek. Sadece ileride onunla mümkün olduğunca az zaman geçirin."

"Bunu yapamam," diye inledim. "Şu anda romanımızın romantik bölümlerini yazıyoruz. Bu duygusal romantik sahneleri birlikte yazmak zorundayız-" Hattın diğer ucunun sessizleştiğini fark ettiğimde kestim. "Jess?"

"Gülmemeye çalışıyorum." Sesi titrekti. "Boku yedin Rosie, iyi şanslar."



O öğleden sonra Yazar Evi'ne yaklaştığımda Aiden elinde iki kahve ile kapıya yaslanmıştı. Biri buzlu, diğeri sıcaktı. Başını eğmiş, çenesini göğsüne bastırmış ve ebedi kaşlarını çatmıştı.

"Hey," dedim yanına yaklaştığımda. Başını kaldırdı ve yüzü derin bir düşünceden derin bir endişeye dönüştü.

"Hey." Doğruldu ve bana baktı. Bir şey söylemekten korkuyor gibi görünüyordu. Onun yerine buzlu kahveyi bana doğru itti. "Badem sütlü vanilyalı latte."

Kahve siparişimi doğru söylediği için neredeyse eriyordum ama ona karşı dürüst olmalıydım. Fincanı ondan aldım ve ona minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Tekrar sessizleştik, birbirimizden başka her yere bakıyorduk.

Arkadaş olmadan önce, aramızda beliren nefret, söylediğimiz her kelimeyi zehirli hale getiren kara bir buluttu. Ama şimdi başka bir şey vardı. Karanlık değildi ama berrak da değildi. Havada asılı duruyor, birimizin konuşup onu uçurmasına cesaret ediyordu.

"Rosie, bak, dün gece için gerçekten üzgünüm. Geç olduğunu ve yorgun olduğunu biliyorum ve bundan faydalanmak istememiştım-"

"Benden faydalanmadın." Yüzüm kızardı, yarı utandım. "O zaman çok hızlı ilerlemek istememiştım, eğer sen-"

"Unutalım gitsin." Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıktı.

Kaşları birbirine yaklaştı, yüzündeki en belirgin duygu şaşkınlıktı. "Unutmak mı?"

"Kitap içindi, değil mi? Yani sadece o ana kapıldık."

Aiden'ın yeşil gözleri yüzümü taradı ve ben kayıtsız kalmaya çalıştım. Birbirimizi istememiz için kısa sürede güvenli bir sığınak haline gelen dairesine dönmeyi ne kadar çok istediğimi belli etmemeye çalıştım.

"Ciddi misin?" diye sordu sessizce.

"Unutalım gitsin," diye tekrarladım. Hâlâ bir geri dönüş noktasındaydık, ama daha ileri gitseydik? Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı itiraf edecektim ve o da bana "ciddi bir şey aramadığını" söyleyecekti. O noktaya gelmeden önce arkadaşlığımızı kurtarabildiğim kadar kurtarmak daha iyiydi.

Yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi, sonra ifadesini hızla nötr bir hale getirdi. Doğruldu ve bana sert bir baş selamı verdi. "Tamam. Unuttum." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve bensiz binaya doğru yürüdü.

"Bunun eğlenceli olacağına eminim," diye mırıldandım, onu takip ederek içeri girdim.

Sınıf yerleşirken onunla göz göze gelmeye çalıştım ama bakışlarımla buluşmadı. Defterini dikkatlice masanın üzerine koydu. Ellerini defterin üzerinde kavuşturmuştu ve duvara bakarak dalmış gibi görünüyordu.

Jess gözüme takıldı ve başını eğdi. Gözlerini Aiden'a dikti ve "N'aber?" diye mırıldandı.

Aiden'ın bana bakmadığından emin olduktan sonra, "*Ben bir aptalım*," bağırdım.

Hâlâ ateşkes istiyordum. Onunla arkadaş olmak istiyordum. Ama aynı zamanda... *onu* da istiyordum. Dün gece nihayet uyuyana kadar kalbimin bir türlü sakinleşmemesi beni dehşete düşürmüştü. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve eğer kendime sahip çıkma izni vermezsem, onu benden koparıp almasına izin vermek zorunda kalmayacağımı düşündüm.

Ve Jess haklıydı. Başarılı ortak yazarlığımıza bağlı çok şey vardı. Her şeyi bir kenara atmaktan çok korkuyordum.

Bu, vizelerimizin yapılacağı hafta sonundan önceki son atölye çalışmamızdı. Ondan sonra bir ay ara verdik. Umarım Ocak ayında döndüğümüzde, Aiden'ın karşısında otururken kafamda "*Çok iyi hissediyorsun Rosie*" cümlesini tekrar tekrar duymadan oturabilirim.

"sevdiğim yazı ikilisiyle başlayalım," dedi Ida sınıfın önünden. "Aiden ve Rosie, bugün kim birinci?"

"Öyleyim," konuştu Aiden. Kendi bölümünü yüksek sesle okudu. Öpüşmeye giden yolda Max ve Hunter arasındaki gerilim aşılmazdı. Birbirlerine özlem duyuyorlardı ama nasıl ilerleyeceklerini bilmiyorlardı.

O bitirdiğinde, Ida bana döndü. Öpüşme sahnemizi yüksek sesle okudum. Aiden'dan eve döndüğümde bitirmiştım. Şimdiye kadar yazdığım en kolay öpüşme sahnesiydi çünkü Aiden *gerçekten* iyi öpüşüyordu. Ellerin nasıl yerleştirileceğini düşünmeme ya da öpüşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmak için kelimeler bulmaya çalışmama gerek kalmadı. Okuduğum tüm kurgulardan daha tatlıydı.

Ortam ısınmaya başladığında yanaklarıma doğru yükselen kızarmaya engel olamadım. Tüm atölye günlüğümü okumuş gibi hissetse de gerçeği sadece Jess'in bildiğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

Keşke Max'in Hunter'ın küçük parçalarına tutunmak için yanıp tutuştuğunu ama bunların keskin olmasından ve onarılamaz bir yara açmasından korktuğunu da bölümüme ekleyeydim.

Bitirdiğimde Ida gülümsüyordu. "İşe yarayan şeylerle başlayalım."

Önce Logan'ın eli havaya kalktı. Jess'e gergin bir bakış attım çünkü Logan bana Aiden hakkında takılmaya bayılırdı ve bu fırsatı değerlendireceğinden hiç şüphem yoktu. "O öpüşme sahnesi çok seksiydi," diye başladı. Jess dirseğiyle onu dürtükledi. "*Öyleydi*. Rosie, bence o anda her ikisinin de hissettiği aciliyeti gerçekten harika bir iş çıkardın ve bence bu Aiden'ın seni buna nasıl hazırladığından kaynaklanıyor. Çok gerçekçi hissettirdi, sanki gerçekten olmuş gibi ve-
Jess, kes şunu."

"Tüh benim hatam," diye mırıldandı.

Atölye masasının etrafında dolaştık; fikir birliği, bunların şimdiye kadarki en iyi bölümlerimiz olduğu yönündeydi.

"Sonsuza dek mutlu olamayacaklarını bilmek beni çok üzüyor," dedi Ida. "Ama bununla ne yapacağınızı görmek için heyecanlıyım. İşe yaramayan şeylere geçelim."

Duyusal detaylar ve ortamın güçlendirilmesi hakkında birkaç yorum aldık ama çoğunlukla sınıf arkadaşlarımızın söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Aiden'ın yüz ifadesi hiç değişmedi; iyi yorumlara bir kez bile gülümsemedi, kötü olanları da umursamadığı belliydi, sanki tüm bunlar onun için önemsizdi. Öfke göğsümde yükseldi ve tıpkı yılın geri kalanında olduğu gibi vücuduma yayıldı.

"Pekâlâ, ikiniz de harika iş çıkardınız. Sanırım Tyler'ın parçasına geçmeye hazırız?"

Aiden elini kaldırdı. "Aslında eleştirilerimi Rosie ile paylaşma fırsatım olmadı."

"Oh." Ida memnun olmuştu, belli ki daha önce yaptığı gibi güzel şeyler söyleyeceğini düşünüyordu. Ama ben onun gözlerindeki o bakışa ve bunun benim için ne anlama geldiğine çok aşinaydım. "Tabii, elbette."

Benim okuduğum bölümü eline aldı ve karıştırmaya başladı. "Bu öpüşme sahnesi bence iyiydi. Max ve Hunter'ın tüm bu zaman boyunca oluşturduğumuz kimyadan yoksun olduklarını düşündüm-"

"Öyle mi?" Mırıldandım.

"Pardon, o da neydi?" Kafamı kaldırdım ve ilk kez gözlerimin içine bakıyordu.

"Devam et," diye tersledim.

"Yıllarca birbirlerinden nefret ettikten sonra bu ikilinin tüm bunları kabullenmesi açıkçası gerçekçi değil. Her şeyi bir kenara mı bırakacaklar?"

Ida mırıldandı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

"İçlerinden birinin tüm bunlardan uzak durması daha olası görünüyor. Ya da kaçmak."

"Katılıyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bence Max, Hunter'la olan ilişkisini mahvetmek istemez. Bilirsin, yeni kurulan arkadaşlığı."

Başını öne eğdi. "Hatta 'unutmak' bile isteyebilir, değil mi? Onun duygularıyla oynuyorsa hiç şaşırmam."

Alay ettim. "Sanki bunu yapabilirmiş gibi. Bunun olabilmesi için Hunter'ın duyguları olması gerekir."

"Gerçekten mi?"

"Ve biliyor musun, bahse girerim egosu bundan sonra biraz zedelenebilir, bu yüzden belki de kaçan *o olur*. Onu biraz aşağılanmaktan kurtarıyoruz."

"Mükemmel." Aiden kâğıtları yere fırlattı. "Yani anlaştık, önümüzdeki birkaç bölümde Hunter ve Maxine artık arkadaş olmayacaklar."

"Ya da aşıklara benzeyen herhangi bir şey. Hüzünlü sonunu yaşayabilirsin." "Bunu isteyen tek kişinin ben olduğumdan emin değilim."

Sınıf bizi bir ileri bir geri giderken izliyordu. Pek çok kişi kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir şekilde aralarında fısıldaşıyordu. Ama Aiden ve ben masanın öbür ucundan birbirimize ters ters baktık.

Bunu hep yapmak zorundaydı. Kazanmak zorundaydı ve bunu beni utandırarak yapmak zorundaydı.

"Pekala," dedi Ida dikkatle. "Neden yolumuza devam etmiyoruz? Aiden ve Rosie, bunu sınıf dışında tartışabilirsiniz."

Aiden'a ters ters baktım ama gözlerini benden kaçırdı. Onu ne kadar istesem de, ona *katlanamıyordum*. Kimseyi içeri almamaya o kadar kararlıydı ki, bazı insanların onun duvarlarını aşmak *istediğini* anlamıyordu. Hayatında ilk kez istediğini elde edememişti ve şimdi öfke nöbeti geçiriyordu.

Dikkatimi sınıfın geri kalanına vermeye ve sınıf arkadaşlarıma eleştiriler yapmaya çalıştım, ama arada bir gözlerim ona kayıyordu. Bir keresinde bakışlarını yakaladım ama o hızla kaçırdı. Mahvettiğim her şeyi düşününce göğsüm daraldı.

Kış tatili için dağıldığımızda Aiden hızla sınıftan çıktı ama ben de onu caddeye kadar takip ettim. Her zamanki gibi atkıma ve eldivenlerime sarınmakta acele etmediğim için sert soğuk beni daha da sert vurdu.

Sokağa çıktığımızda arkasından "Aiden," diye seslendim ama yürümeye devam etti. Adını daha yüksek sesle tekrarladım ama pislik beni duymamış gibi davrandı. "Sen tam bir *ahmaksın*!" diye bağırdım. İnsanlar bana bakmaya başladı, özellikle de binanın dışında bekleyen sınıf arkadaşlarımız. Sırtı hâlâ bana dönükken durakladı. Sonra dikkatlice ve yavaşça arkasını döndü.

"Benimle konuşmadığını biliyorum." Sözleri sabırsızdı, sanki benimle bir nefes bile harcamak istemiyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordum. "Bunu beni utandırmak için yaptın."

"Hayır, yapmadım." Yüzü sert, gözleri fırtınalıydı. Çenesini sıkı, ileri geri hareket ettirdi.

"Evet, yaptın!"

"Rosalinda, bunu seninle yapmayacağım. Dur artık."

"Yoksa ne olur? Bunu bir sonraki bölümde mi yazacaksın? Sonra da sınıfta cevabımı mı eleştireceksin?" Alay ettim.

Gözleri bir parça kısıldı. "Bu Max ve Hunter'la ilgili. Onların yaptıklarının bizimle hiçbir ilgisi yok-"

"*Saçmalık*. Sadece dün gece için kızgınsın."

Başını yana eğdi. "Dün gece ne oldu?"

Göğsüm inip kalkıyor, içimde kaynayan öfke taşmakla tehdit ediyordu. Her zamanki gibi bir tepki istiyordu. Ona çocuk demek ve kulakları kanayana kadar bağırarak istedim. Ama o orada öylece durdu, kıpırdamadan, umursamadan. Gözlerindeki soğuk bakış şehrin tüm rüzgârlarından daha kötüydü. Bu kişi dün geceki Aiden'ımdan çok farklıydı. Onu bana geri getirmek için ne yapacağımı bilmiyordum.

"Aiden, senin arkadaşın olmayı bundan çok daha fazla seviyorum," dedim öfkeyle. İncinmekten kaçınmak istiyordum ama sanki Aiden'a karşı tek seçeneğim buymuş gibi görünüyordu. "Seninle tekrar kavga etmek istemiyorum. Kastettiğim bu değildi."

Başını benden çevirip trafiğe doğru çevirdi. Trafiğin en yoğun olduğu saatti ve biz de kaldırımın ortasında dikilen pislikler gibi davranıyorduk. New Yorklular bizim dramımızı umursamadan yanımızdan geçip gidiyorlardı.

Alçak bir sesle konuştu, gözleri ölümcüldü. "Kafasının içindeki dünyada yaşamayı tercih eden birinden dostluk beklemiyorum. Simon'a yapmaya çalıştığım gibi beni de kahramanlarından biri yapamazsın. Büyü artık ve hayatın bir aşk romanı olduğunu düşünmeyi bırak. *Öyle değil*."

Trafiğin sesinin mi yoksa kulaklarımda atan kalp atışlarının mı baş ağrısına yol açtığından emin değildim ve gözlerimin arkasından yaşlar fişkırıyordu. Ama Aiden'a onların düştüğünü görme zevkini asla tattırmayacaktım.

"Bu çok alçakçaydı," dedim, sesim titreyerek. "Sanırım en başta senin hakkında haklıydım."

Gözyaşları birikmeye başladığında, Aiden'ın yüzünü bir şey yıkadı. Bana doğru bir adım attı ama ben çoktan tren istasyonuna doğru dönmüştüm, onu bir ay boyunca görmek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

KIŞ

"Özür dilerim," dedim, her kelimesinde ciddiymdim. Birazcık cesaretim olsaydı, Maxine'in gözlerinin içine bakar ve ona ne kadar harika biri olduğunu düşündüğümü söylerdim. Onun aklını nasıl çelmek istediğimi ve kendimi onun düşüncelerine nasıl dahil ettiğimi anlatırdım.

Ama cesur değildim. Korkağın tekiydim, benim için fark ettiğimden çok daha fazla şey ifade eden birinden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum. Keşke ona gözyaşı dökmesinin sebebinin ben olduğumu bilmenin beni nasıl yıprattığını anlatabilseydim. Pişmanlıktan sıırsıklam olmuşum, hayatımın geri kalanında dudaklarının bana verdiği hissi tekrarlamak zorunda kalmıştım. Her kadının hissini onun belinde hissettiğim küçük deri parçasıyla kıyaslayacağımı biliyordum.

Kelimeler Max ve benim sahip olduğumuz en ölümcül silahlardı. Onları nasıl keskinleştireceğimizi ve son derece etkili bir şekilde nasıl kullanacağımızı öğrendik. Ve vurma zamanı geldiğinde, bunu öldürmek için yaptık. Ama bıçak çoktan saplanana kadar ikimizin de yaraların ne kadar derin olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Affet beni." Özür diledim çünkü bıçağı çok derine saplayan ben olmuşum. Özür diledim çünkü ona acı çektirme fikrine dayanamıyordum. Özür diledim çünkü onu her şeyden çok özlemiştim.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aiden ve ben neredeyse iki haftadır hiç konuşmamıştık. Tamam, *teknik olarak* konuşmuştuk, Max ve Hunter aracılığıyla. Özür diledi ve ben de hikayenin iyiliği için kabul ettim:

"Artık senden nefret edemem," dedim sessizce. "Bunun için çok uzaktayız. Eskiden olduğumuz yere geri dönmek istemiyorum."

Hunter hemen, "Yapmayacağız," diye cevap verdi. "Söz veriyorum, seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ama sözlerinin kafamda yankılanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Tüm güvensizliklerimi ortaya çıkarıp aramıza sererken onun hakkında düşünme şeklimi değiştirmediyse. Yine de onu uzun süre kızgın kalamayacak kadar çok özleyeceğimi biliyordum.

Gerçek hayatlarımız üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Son dersimizden beri onu görmemiştim. Bu şekilde daha kolay olacağını düşünmüştüm ama aramızdaki telsiz sessizliği, birbirimize açıkça kızgın olmamızdan çok daha kötüydü. Onun pisliğini özlemiştim.

Dairem sessizdi; tek ses telefonumda usulca çalan Noel müziği idi. Noel arifesine birkaç gün vardı ve Alexa tatil için eve gitmişti, bu yüzden ev bana kalmıştı.

Tatili kitabımız üzerinde çalışarak geçirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Aiden da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü arada bir bana mesaj atıyordu: *Bölüm bitti.*

Özellikle Max ve Hunter arasındaki romantizm yeniden canlanmaya başladığından beri tam bir ızdıraptı. İda bize ara sınav notlarını içeren bir e-posta göndermiş, beğendiği her şeyi, daha fazla revizyonla neleri geliştirebileceğimizi ve taslağın geri kalanı için bazı yönlendirmeleri detaylandırmıştı:

Hikayede burada yazdıklarınızdan daha fazlası olduğunu hissediyorum, bu da dersi etkilemediği sürece sorun değil

çevre. Ancak, siz ikiniz bir aşk hikayesi yazıyorsunuz ve bir aşk hikayesinde genellikle çatışma olsa da, Max ve Hunter'ın okuyucudan uzaklaştırmadan önce en azından kısa bir süre birlikte olmaları gerekir. Bu, HEA eksikliğini daha da acı verici hale getirecektir.

Bu yüzden, isteksizce de olsa, onları tekrar bir araya getirdik.

Aiden'ı Maxine aracılığıyla teknik olarak affetmiş olsam da, söylediklerinden dolayı hâlâ üzgündüm. Kalbim bir kırılmaya daha dayanabilir miydi bilmiyorum ama bir yanım Aiden'la bu riski almak istiyordu.

Ve aramızdaki son anlaşmazlığı göz önünde bulundurarak, Aiden'dan litmag yazımı okumasını hâlâ istememiştim. Okuduğunda -eğer okursa- ve bana notlar verdiğinde, yazıyı gönderecektim. Zaten Ocak ayının sonuna kadar teslim etmem gerekiyordu. Ama Aiden'ın bana doğruyu söyleyeceğini biliyordum. Berbat olup olmadığını söyleyecek ve gönderme zahmetine bile girmemem gerektiğini söyleyecekti. Ya da kabul edilme şansımın artması için neleri düzeltmem gerektiğini söyleyecekti.

Kısa öykümü milyonuncu kez tekrar okurken, telefonum Aiden'dan bir sonraki bölümün bittiğini bildiren bir mesajla çaldı. Dizüstü bilgisayarındaki sekmeleri değiştirdim ve doğrulmadan önce bölümde gezinmeye başladım.

Dudaklarım onunkilere değdiğinde, bana karşı ürperdiğini hissettim. Belini kavradım, onu kendime doğru çektim, yakın olmak asla yeterince yakın olmayacak olsa da. Onun tatlı ve mükemmel tadının tadını çıkardım. Daha fazlasını istedim.

Bir elim çenesine doğru kaydı ve ağzını bana açana kadar yan tarafına bastırdı. Dili benimkine doğru kaydı ve düşük iniltimi tutamadım.

Bölüm, Aiden'ın öpüşme sahnesi bekaretini almıştı. Ve çok ateşliydi. Strand'den aldığı romanları okuyor olmalıydı. Max'i Hunter'ın üstüne yatırmış, parmaklarını Hunter'ın saçlarında gezdiriyordu. Hunter, Max'in kulağına müstehcen şeyler fısıldamaya başladığında oradan uzaklaşmak zorunda kaldım çünkü tek duyabildiğim Aiden'ın tekrar tekrar "Tanrım, Rosie, çok iyi hissediyorsun" demesiydi.

Öpüşmenin ateşli bir sahneye dönüşmesini bekliyordum ama Aiden bölümü kesmiş ve bana bırakmıştı.

"İmkânı yok," diye mırıldandım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Bunu yapamaz." Beni öyle bir duruma soktu ki, eğer bir seks sahnesi eklemek isteseydik, o zaman kişi *ben* olmalıyım. Kapalı bir mektupta yanlış bir şey yok.

ama ben kapının menteşelerinin sökülmesini tercih ederdim. O da bunu biliyordu. O sadece basit bir öpücükle kurtulurken benim tam bir seks sahnesi yazmaya zorlanmamın imkânı yoktu.

Komodinden telefonumu kaptım ve yatak başlığıma yaslandım. Daha iyi düşünemedim Aiden'ı aradım.

"Rosie?" diye cevap verdi.

"Bölümü bu şekilde bitiremezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir seks sahnesi olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum-" *"Anlaşmıştınız."*

"-ve ben bunu yazmayacağım."

Artık gözlerinin içine zar zor bakabiliyordum. Onunla her konuştuğumda, yazdığım "kaygan" ve "sertlik" gibi kelimeleri okuyacağını bildiğim için yüzüm yanacaktı. Aşk romanlarında seks sahnelerinin bu kadar iyi olmasının nedeni karakterlerin savunmasız ama aşklarına karşı güvende olmalarıydı. Burada tek başıma savunmasız olmamın imkânı yoktu.

Alay etti. "Neden ben yazayım ki? Onları dini olarak okuyan sensin."

"Beni aşağılamaya çalıştığını biliyorum ama bundan utanmıyorum," diye tersledim.

"Sadece yaz, Rosalinda," diye karşılık verdi.

"Hayatta olmaz." Aiden'ın okuması için bir seks sahnesi yazma fikri karşısında tüm vücudumu kaplayan kızarmaya engel olamadım. "Onları bunun için hazırlıyordun. Sen yaz."

"Okuyucu bunu Max'in bakış açısından duymayı tercih etmez miydi?" "Ah, hayır. Hunter'ın bakış açısı da aynı derecede ateşli olabilir."

Dramatik bir şekilde iç çekti. Şimdi görebiliyordum. Aiden muhtemelen pahalı dairesindeki büyük ofisinde döner masa sandalyesinde oturuyordu. Muhtemelen şakaklarını ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk dönem boyunca bunu çok yapmıştı.

"Bunu bana tek yazdıramazsın," dedim. Telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu.

"Ee, ne o zaman?" dedi, sesi meraka dönüşerek yumuşamıştı. "Birlikte mi yazmak istiyorsun?"

"Lütfen. Sanki bunu kabul edecekmişsin gibi," diye . Bir süre geçti. "Sıra sende."

Telefonuma baktım, şok olmuştum. Daha önce birlikte internette yazmıştık, ama bir *seks* sahnesi? Sadece onu kışkırtıyordum, *kabul* edeceğini düşünmemiştim. Çoğunlukla kendi başına yazmasını umuyordum ama şimdi geri adım atamazdım.

"Peki." Telefonumu hoparlöre aldım ve dizüstü bilgisayarımı yeniden açarak belgemizi açtım. Aiden'in simgesi artık köşedeydi. "Önce sen."

"Asla olmaz. Son bölümü ben yazdım. Sen başla Rosalinda."

Parmaklarımı ellerimin içinde kıvırdım, klavyenin üzerinde tereddüt ettim. Aiden'in sahip olmadığı tüm cesareti topladım, gözlerimi kapattım ve yazmaya başladım.

Bunu gerçekten bildiğimden daha uzun süredir istiyordum. Belki de onunla tanıştığım andan beri. Ve işte buradaydı, elleri kalçalarımnda, ağzı benimkinde. Sonunda ona sahip olduğuma inanamıyordum.

"Başla," dedim. Yazmaya başlaması bir dakika sürdü. Beklerken bir sandalyenin gıcirtısını ve klavyesinin yumuşak tıkırtısını duydum.

"Seni yatakta istiyorum," dedi nefesi kesilerek. Elleri elbisemin yan tarafındaki fermuara gitti ve onu aşağı çekti, ses odayı doldurdu. "Şimdi."

Elleri hafifçe titriyordu, sanki kendini kontrol edemiyor ama etmeye çalışıyordu. Elbisemi başımın üzerinden kaydırdı ve beni nazıkçe sırtüstü yatırdı, bakışları vücudumda gezinirken kararıyordu. Ben izlerken, kalçalarımın arasına yerleşmeden önce gömleğini ve elbise pantolonunu çıkardı.

Boğazını temizledi. "Senin sıran."

Elbette Hunter'ın düğmeli gömleklerinin altında nasıl görüldüğünü düşünmüştüm. Ama hayal ettiğim hiçbir şey gerçekte kıyaslanamazdı. Ellerim sırtına doğru uçtu, kaslarının avuçlarımın altında çalıştığını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Kulağımın arkasına ulaşana kadar boynumun yan tarafına öpücükler yerleştirdi. Ben dayanamayana kadar aynı noktayı tekrar tekrar öptü. Bir nefesle külotunu çıkarmaya çalıştım ama kıkırdayarak ellerimi kenara itti. "Hevesli misin?"

"Kapa çenenı," dedim nefes nefese, ağzını bularak.

Hiçbir şey Hunter'ı öpmek kadar tatlı olamazdı. Daha önce hiç kimse beni böylesine aciliyet ve şefkatle, sanki kendini kontrol etme sınırındaymış gibi öpmemişti. Dili benimkine doğru kaydı, elleri vücudumun yan taraflarına doğru kaydı. Arkama uzanarak sütyenimi çözdü ve fırlatıp attı.

Sürpriz bir şekilde, Aiden araya girdi. "Benim sıram." Ayak sürüyeceğini ve birkaç kelime yazması için onu zorlamak zorunda kalacağımı tahmin etmiştim. Atlamak için bu kadar hevesli olmasını değil. Bacaklarımı dizüstü bilgisayarımın altına kaydardım, beklentiyle biraz nefessiz kalmış hissettim.

"Gerçek hayatta da bu kadar mükemmel olacağını biliyordum," dedi. Gözleri tekrar benimkilere kaydı, sanki bu anla ilgili her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni inceliyordu. Eli başparmağını meme ucumda gezdirmek için aşağı inerken ağzı tekrar benimkini kapladı. Bu his karşısında sırtımı hafifçe kamburlaştırarak nefesimi verdim.

"Gerçek hayat mı?" Ben sordum.

"Her fantezimin yıldızı olmamışsın gibi davranma," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Gerçekten mi?" Biraz umutlu bir şekilde sordum.

"Gerçekten. Seni uzun zamandır tam olarak böyle istiyordum. Bildiğinden çok daha uzun zamandır," diye mırıldandı ağzıma karşı, sesi gürlüyordu.

"Ben giderim," dedim hızlıca, o yazmaya başlamadan önce. Hayal meyal, göğsüm inip kalkarken nefes alış verişlerimin hızlandığını duyup duymadığını merak ediyordum. Gözlerim ekrana yapışmış, Aiden'ın her kelimesine kilitlenmişti ve sadece şu anda hissettiklerimin bir kısmını hissettiğini umabilirdim.

Gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu. "Beni hiç düşünüyor musun?" diye sordu.

"Her zaman," diye fısıldadım. "Duştayken. Yatağında tek başıma uzanırken."

"Siktir," diye ısırdı ve ağzını tekrar benimkine bastırdı. Çenemi eliyle kavradı ve beni kendine doğru çekti. Bir saniyeliğine geri çekildi, bana geri dönmeden önce başparmağını ve işaret parmağını yaladı.

Islak parmakları meme ucumu buldu, kısırdı, çekti, içime kadar ısı gönderdi.

"Lanet olsun Hunter, bunu yapmaya devam edersen-"

"Benim sıram," diye homurdandı. baskıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım. Sözlerinden mi yoksa benim gibi yavaş yavaş kontrolünü kaybederek oturup yazı yazdığı görüntüsünden mi daha çok tahrik olduğumdan emin değildim.

"Ne? Tam istediğim gibi benim için boşalacak mısın?" Bakışları göğüslerime kaymış, parmakları karşısında kıvranışımı izliyordu. Sonra

Ağız göğsümde aşağı doğru hareket etti ve meme ucumu dişlerinin arasına aldı.

"Benim sıram." Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bir yanımda belki de utanmam gerektiğini söylüyordu ama zihnim Aiden'in görüntüleriyle bulanıklaşmıştı. Kalçalarım dizüstü bilgisayarın altında birbirine bastırıyor, telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarımı kapatarak yalnız kalmayı ve bu ağrıdan kurtulmayı diliyordum.

Başımı salladım, zaten sınıra o kadar yaklaşmıştım ki tadını alabiliyordum. Gözlerimi kapattım, zevkin beni yıkamasına izin verdim-

-Ellerini ve ağızını çektiğinde. Çarşafın içinde kıvrılmış olan elimi tuttu ve karnımdan aşağı, külotumun üstüne doğru yönlendirdi. "Beni düşündüğünde ne yaptığını göster bana."

Parmaklarımın ucunu külotumun içine soktum, kendimle alay ederek kirpiklerimin arasından Hunter'a baktım. "Sen de benim ne düşündüğümü duymak ister misin?"

Şimdi topuklarının üzerinde arkasına yaslanmış, külotunun içinden boyunu okşuyordu. Çenesi tıkrıdadı, sonra başını salladı.

Elimi külotumun içine sokup bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissederek, "Benim fantezim," diye fısıldadım. "Ofisimizde. Ben kaba bir şey söylüyorum, sen de en az onun kadar kaba bir şey söylüyorsun. Sonunda benden bıkıyorsun ve kolumu tutuyorsun."

Parmaklarım hassas tomurcuğuma ulaştığında nefesim kesildi. Etrafındaki bölgeyle oynadım, henüz kendime bu zevki vermeye hazır değildim.

"Bunların çıkarılmasını istiyorum," dedi dişlerini sıkarak ve kalçalarındaki kumaşı çekiştirdi. Kalçalarımı zamanında kaldırdım ve hızlı bir hareketle önünde çırılçıplak kaldım. Gözlerini elime dikti ve dişlerini sıkarak, "Bacaklarını aç," dedi.

Kendimle dalga geçerken kalçalarımı birbirinden ayırdım. "Beni sandalyemden çekeceksin, çenen gergin ve gözlerin şu an olduğu gibi parlıyor." Teslim oldum ve klitorisimin etrafında bir kez döndüm. "Siktir," diye iç geçirdim.

Eli külotunun içine kaydı ve ilk darbeye ürperdi. "Şu ağzından bıktım" diyorsun. Ben suratımı asıyorum ve sen bakışlarını ağızımdan ayırmak için. Sonra dudaklarımı yalıyorum ve keskin bir nefes alıyorsun. Yakından eğilip, "Bu ağız konuşmaktan başka şeyler de yapabilir," diyorum. Gözlerin açılmıyor, şaşırımıyorsun bile. Sadece kararıyor, tamamen dudaklarıma odaklanıyorlar. Sonra da, 'Peki, işe koyulun' dersiniz. "

Bir soktum ve ağlayarak gözlerimi kapattım. Biri sizi izlerken, sizi isterken çok farklı hissediyordum. Elime karşı yavaşça sallandım, alaycı bir tempo tuttum, avucumun topuğu klitorisime sıkıca bastırdı. Hunter'a karşı bastırdığım tüm saldırganlık ve şehvet onu daha çok istememe neden oluyordu. Hâlâ orada olduğunu doğrulamak için gözlerimi açmakla, zevkten gözlerimi kapalı tutmak arasında gidip geliyordum.

"Çok ateşlisin, Maxine. Bazı günler dayanamıyorum."

"Her zaman Maxine ile, şimdi bile." Bu sefer gözlerim parlayarak açıldı ve elinin boyuna masaj yapmasını izledim. Parmağımı kıvrıdım ve inleyerek gözlerimi kapattım.

"Küçük fantezinizin bitmediğini biliyorum," diye ısrar etti.

"Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kemerini yavaşça çözerken ve fermuarını indirirken gözlerin benimkilerden ayrılmıyor. Seni dışarı çekiyorum ve ağzımı üzerinde gezdiriyorum.

-"Nefesim kesildi, son kelimeleri ısırarak söyleyemedim. Hızlanarak bir parmağımı daha soktum. "Yaklaştım."

Ellerimi benden çekti. "Boşaldığında parmaklarına değil, sikime boşalacaksın."

Hunter az önce içime soktuğum parmaklarımı aldı ve loş lamba ışığında görebilmek için kaldırdı. Bileğimi döndürerek parıldamalarını izledi. Yavaşça ağzına götürdü ve dilini parmaklarımın etrafında döndürerek beni tattı. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Tam da hayal ettiğim gibi, bebeğim."

"Becer beni," diye nefes aldım. İki kez yaklaştım olduğum için artık boşalmak için çaresizdim. Öne doğru uzandım ve külotunu aşağı çektim. Sert siki karnına yaslanmıştı ve elimde değildi.

Öne doğru eğildim, dilimi ucunun etrafında döndürdüm. Tısladı. Daha fazlasını ağzıma aldığımda parmakları saçlarımda kıvrıldı.

"Çok iyi hissediyorsun, Max. Çok iyi."

Parmaklarım tahtanın üzerinde dondu kaldı. Aiden'ın evinden ayrıldığımdan beri bu sözler zihnimde dönüp duruyordu.

Bu bilerek yapılmış olmalı, değil mi? Aiden'ı Hunter olarak hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama o beni Max olarak mı hayal ediyordu? Telefonun onun tarafı da benimki kadar sessizdi. Sadece ara sıra yazdıklarını duyuyordum, o da tereddütlerimi duymuş olmalıydı. Çabucak tekrar başladım.

Kirpiklerimin arasından baktım, dibine kadar ulaştım.

"Evet, aynen böyle," dedi. Dikkatlice başımı aşağı yukarı hareket ettirdi. Başımı salladığımda ve hiçbir direnç hissetmediğinde, daha hızlı, daha sert, daha sert hareket etti.

Sanki yakıyormuşum gibi inledi ve tısladı ama gözlerindeki ifadeden tam bir mutluluk içinde olduğunu anladım. Aiden'in gözleri yanıyordu-

Oh lanet olsun. SIKTIR. Hemen onun adını sildim ve Hunter'ınkiyle değiştirdim. Siktir, siktir, siktir. Haber vermeden ülke dışına çıkmanın milyonlarca yolunu düşünürken yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Özür dilerim," diye acele ettim. Avucumu başıma vurdum, utanç içindeydim, gözlerim kapalıydı. "Ben-"

"yok," dedi, sesi kalındı. "Devam et."

Derin bir nefes aldım, keşke yeryüzünden kaybolabilseydim. Ama bu sahneyle işim bitmemişti ve onun sözlerine daha fazla hasret kalmıştım.

Beni izlerken gözleri yanıyordu. Dilimi başının etrafında gezdirirken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Hafifçe inlediğinde kalçalarını öne doğru itti. Ama birden omuzlarımdan tutup beni yukarı çekti.

"Ağına boşalmak istemiyorum," dedi. "O güzel küçük amcığına boşalmak istiyorum."

Beni yatağa geri itti, ağız benimkini arıyordu, aceleciydi. Bacaklarımın arasına yerleşti, elleriyle kalçalarımı kavradı ve kendini bana sürttü.

Sonunda dizlerinin üzerinde geriye yaslandı ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığa hayran kaldı. Uyluklarım uyarılmaktan kayganlaşmıştı.

"RİA'm var. Birkaç ay önce test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım ..." Fısıldadım.

"Ben de. Ne istersen Max, prezervatif alabilirim-"

"Hayır," dedim hemen. "Seni hissetmek istiyorum."

Bir, iki, üç kez sikini klitorisime vurdu. "Bunun senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sordu.

Onu tekrar kendime doğru çektim ve bir öpücükle karşılık verdim. Dudakları yavaşça benimkilere doğru hareket etti ve tempoyu tamamen değiştirdi. "Seni çok uzun zamandır istiyordum."

"Başından beri seni istiyordum," dedi dudaklarıma karşı.

Doğrudan gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım. "Gerçekten mi?"

"Tatlı güneyli gülümsemele içeri girdiğin anda. O gülümseme bana yöneldiğinde ben gidiciydim."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Şimdi Rosie olarak soruyordum. Eminim o sahneye kendini kaptırmıştı ve ben sadece anlamaya çalışıyordum. Ama Maxine güneyli değildi. İkisi de Kaliforniya'da doğmuş ve büyümüşü; bu bizim için stratejik bir olay örgüsü noktasıydı.

"Her zaman," diye söz verdi, bir öpücük için eğildi.

Nihayet içime girdiğinde nefesim kesildi. Etrafında yavaşça gerildim, büyüklüğünden dolayı biraz acı hissettim. O hareket ettikçe çaresiz iniltiler benden kaçıyordu.

"Hunter," diye nefes nefese kaldım, başım yastığının üzerine düştü.

Bir an durdu, alışmama izin verdi. "Daha fazla alabilir misin?"

Başımı salladım, hareket etmeye devam etmesi için çaresizdim. Yavaşça içime doğru ilerledi ve kalçaları benimkilere yerleştğinde dudağımı ısırarak rahatlamış bir şekilde haykırdım. Omuzlarına uzandım, ellerim boynuna yerleşene kadar vücudunun yüzeyinde gezindi.

Bana gülümsedi. Eli yanağımı okşadı, başımı nazikçe tuttu.

Yüzümü avucunun içine çevirip öptüm.

"Merhaba."

"Merhaba." Gülümsedim. Yavaşça kalçalarını oynatmaya başladı. Nefesim kesildi, omuzlarına tutundum. Yavaşça başladı ama sonunda çok daha büyük bir şeye ulaştık. "Daha fazla," diye yalvardım.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," dedi, bir eliyle hâlâ yanağımı tutarken, diğer eli klitorisimi daireler çizerek ovma için aşağı iniyordu.

"Lütfen."

Hem Aiden hem de ben ağır ağır nefes alıyorduk. Parmaklarımız klavyelerimizin üzerinde hızla hareket ediyordu. Isı yanaklarıma doğru yükseliyordu. Bunu Aiden'la birlikte yazmak seksi ve saf bir utanç karışımıydı.

"Sana ne istersen veririm," dedi inleyerek. "Ne istersen. Gülümsememi mi istiyorsun? Asla durmayacağım. Daha sert, daha hızlı gitmemi mi istiyorsun? Kendimi tüketeceğim. Sadece senin için." Kalçaları daha hızlı hareket etti ve ben de onu sıkıca kavrayarak altında kıvrandım. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor, ondan daha fazlasını istiyordum.

Onu kendime çektim. Her şeyine, her parçasının bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Yüzü boynuma düştü, kulağının arkasını öptü.

Nefesini tenimde sıcak hissettim. "Yakın mısın?"

"Uh-huh." Başımı salladım, gözlerim sıkıca kapandı.

"Şu haline bak, sikimin üzerinde kıvranıyorsun. Siktir," diye ısırdı, daha hızlı hareket ederek. "Çok sıkısın amına koyayım."

Başım yastığın üzerine düştü, kalçalarım büküldü. "Tanrım, Hunter. Buna dayanamıyorum."

"Şu anda onu alıyorsun. Sikimin her santimini bebeğim," diye tekrarladı. Onu sıktım ve o da kalçalarını ileri doğru sürerek inledi. "Çok seksisin Max. Boşalmamak için aklımı kaçırıyorum."

"Siktir," diye inledim. "Hunter, ben-"

"Benim için gel." Ayağa kalktı ve birlikte hareket ederken beni izledi. "Hadi bebeğim, gel. Benim için gel."

Zevk bedenimi sarstı, bacaklarım titredi. Hunter'ın hareketleri hızlandı, gücü beni neredeyse yatağın daha da yukarısına itiyordu. Kalçalarını sarsarak içime boşalırken inledi.

Terli saçlarımı alnımdan uzaklaştırarak üzerime yığıldı. Dilinin ucunda olduğunu söyleyebilirdim. Birbirimiz için ifade ettiğimiz her şey ondan fişkırmaya hazırды.

Gerçi o bunu söylemeye hazır değildi, ben de duymaya hazır değildim. Ama onunla bunu ve çok daha fazlasını istediğimi biliyordum.

Pazar brunchları istedim.

Tembel Cumartesiler.

Bir oturma odasında birlikte yazmak.

Kitapçılarda alışveriş yapmak ve yağınların arasında öpüşmek.

Ama nasıl bilemedim. Bu yüzden uzanıp ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum, keşke ne demek istediğimi anlayabilseydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hâlâ orada mısın?" Sessizce sordum.

"Ben buradayım." Nefes nefese kalmış gibiydi, sesi sertti.

"Bu..." Doğru kelimeyi bulmak için durakladım. "Güzeldi. Bu iyiydi. İyi bir iş çıkardık."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Yaptık."

Üzerimizi bir sessizlik kapladı. Görüşmenin garipliğini bozmak için çırpınıyordum ama çok korkuyordum. Bir saatten kısa bir süre içinde milyonlarca çizgiyi aşmıştık. Hâlâ çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama yazdığımız sahne zihnimde teknik renklerle oynuyordu. Aiden'ın burada, yanımda olmasını dileyerek titredim.

Telefonumu yatağımdan dikkatlice aldım, arkama yaslandım ve göğsüme yerleştirdim.

"Aiden?"

"Öyle mi?"

"Artık seninle kavga etmek istemiyorum." Gözlerim kapalıydı, planladığım gibi gitmezse diye dünyayı görmemeye hazırdım. "İstemiyorsan arkadaş olmak zorunda değiliz ama seninle kavga etmekten yoruldum."

"Ben de," diye itiraf etti. "Seninle kavga etmek eskisi kadar eğlenceli değil." Tereddüt etti. "Seni özlüyorum."

"Beni özlüyor musun?" Kalbim yerinden fırladı, umut çiçekleri açtı. "Kafana girmesine izin verme."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamadım. "Ateşkes mi?" Sonunda gözlerimi açtım, hemen cevap vermesini istiyordum. Ama o kadar uzun sürdü ki hayır diyeceğini sandım. O kadar uzun sürdü ki telefondan uzaklaşıp uzaklaşmadığını merak ettim.

"Ateşkes," dedi usulca. "Ama eski halimize dönebilir miyim bilmiyorum Rosie."

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. "Neden olmasın?"

"Bu biraz karışık. Bence birbirimize uzaktan daha iyi geliyoruz." "Oh.

Tamam." Sesimdeki hayal kırıklığını duymasına izin vermemeye çalıştım.

Daha fazlasını istiyordum, yazdığımız her şeyi istiyordum ve bunların biz olmasını istiyordum. "Bir sonraki bölüm üzerinde çalışıp sana göndereceğim."

Telefonu yatağıma fırlattım ve yastığımın üzerine uzandım. Körü körüne diğer yastığıma uzandım ve onu da kafama geçirip çığlık attım. Ellerimi kendime saklasaydım tüm bunlar yaşanmazdı. Romantik fantezilerimin fantezi olarak kalmasına izin verseydim.

Gerçi Aiden haklıydı, kafamın içindeki bir dünyada yaşıyordum. Ama bu çok daha hoşuma gittiği için böyleydi. Benim uydurma dünyamda, ruh eşimin istediği her şeydim ve ruh eşim gerçektir. O vardı ve beni bekliyordu ve beni seviyordu -kusurlarım ve her şeyimle.

Doğrudum ve dizüstü bilgisayarına uzandım, kısa öykümü başka bir zaman okuyarak kendime işkence ettim.

"Ya yarın aynı şekilde hissetmezsek?" Fısıldadım. Hunter ve ben yüz yüze yatıyorduk, çarşaflar belimize dolanmıştı.

"Yapacağım." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. Parmağı önce çenemde, sonra çenemde, sonra da dudaklarımda gezinmeye devam etti. Başparmağı alttaki dudağımın üzerinden geçerek üsttekinden ayırdı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü." Bana gülümseyerek dirseğinin üzerine kayd. "Hep böyle hissettim, Max. Ne düşündüğünü ve bunun benimle ilgili olup olmadığını merak etmediğim bir saniye bile . Yarın da, sonraki gün de ve ondan sonraki tüm günlerde de böyle hissedeceğim."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Noel arifesi idi ve yalnızdım. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Dişlerimi fırçalarken ve kahvaltı hazırlarken bir Noel filmi açtım, neşelenmeye çalıştım ama bu beni daha da acınası hissettirdi.

Eve döndüğümüzde annem bizi erkenden Ricky Martin'in "Ay, Ay, Ay, It's Christmas" şarkısıyla uyandırır ve bize patates soydurup haşlanmış yumurta kabuğu soydururdu. Kız kardeşim ve ben öğlene kadar yemeğe bulanmış olurduk ve eğer şikayet edersek, annem sadece altında sevgiyle sarılmış tüm hediyelerimizin olduğu Noel ağacını gösterirdi. Sonra tíos ve tías'larım aileleriyle birlikte akşam yemeğine gelirlerdi - ki bu yemek saatlerce sürerdi, herkes evimizi sohbet ve kahkahalarla doldururdu. Tío Alejandro çok sarhoş olur, babam gözlerini devirmemeye çalışır ve kaçınılmaz olarak devirdiğinde annem ona dirsek atardı. Sonra gece yarısı olduğunda tüm hediyelerimizi açar, sabahın üçüne kadar dans eder ve konuşurduk.

Yine de şimdi çok sessizdi. Sanki en ufak bir ses çıkarsam dairemin köşelerinde gizlenen hamam böceklerini rahatsız edecekmişim gibi yavaşça hareket ettim.

Neredeyse öğlen olmuştu. Sabahı bölümler yazarak ve burs başvurumu bir kez daha gözden geçirerek geçirmiştim. *Noel'deydik. New York'ta.* Bütün gün içeride kalmak Noel'e aykırı geliyordu.

Jess'in eve gideceğini biliyordum ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Belki Tyler ve Logan hâlâ buradaydı? Telefonumu çıkardım ve grup sohbetimize (adı *ho ho hoes* olarak değiştirilmişti) mesaj attım

Rosie: Hala şehirde olan var mı? Ağacı görmek için Rockefeller'gitmeyi düşünüyordum?

Belki Central Park'ta sıcak kakao içerim.

Jess: Uçağım bugün kalkıyor, JFK'ye gidiyorum:(
Geçen haftadan beri evdeyim. Özür dilerim.

Logan: Westchester'a giden bir trendeyim ama döndüğümde sıcak kakao getireceğim!!!

İnledim, telefonumu yanımdaki kanepeye fırlattım ve dizüstü bilgisayarımı tekrar elime aldım. Bu noktada Aiden'in önünde bölümler yazıyordum. Bölümleri dönüşümlü olarak yazmamız gerekiyordu ama ben devam ettim ve arka arkaya üç bölüm yazdım. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu ve kelimeler serbestçe akarken en iyisinin çalkalamak olduğunu düşündüm. Sonunda iyi bir durma noktasına ulaştığımda, her zaman yaptığım gibi dalgın bir şekilde Aiden'a bitirdiğime dair mesaj attım.

Telefonum çaldığında *Frosty the Snowman*'i sıraya koyuyordum. Ekranda *Aiden*'ın adı yanıp sönüyordu. Ne yapacağımı bilemeden telefonumu elimden fırlattım. Ama çalmaya ve çalmaya devam etti. Sonunda çalma sesi kesildi ama hemen geri aradığında yeniden başladı. Hızla elime aldım, yeşil düğmeye basmadan önce bir süre düşündüm. "Aiden?"

"Noel arifesinde neden ev ödevi yapıyorsun?" diye sordu, sesini endişeli bir ton kaplamıştı.

"Merhaba, merhaba. ?" İşaret ederek söyledim. "Mutlu Noeller."

"Soruma cevap ver."

"Sana zaten söyledim. Noel için hiçbir şey yapmayacağım. *Bunlar* benim Noel planlarım."

Diğer hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, telefonu kapatıp kapatmadığını kontrol etmek için telefonumu kulağımdan çektim. Kapatmamıştı. Bir peni için, bir onluk için. Telefonda zaten Aiden vardı, bu yüzden biraz cesaret topladım ve "Aiden, biliyorsun sana bir şey sormak istiyordum." dedim. Nefesimi içime çektim. "Sana Frost Bursu'na başvuracağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Bir an sessiz kaldı. "Evet, hatırlıyorum."

"Teslimiyetime bakar mısın?" "Ne?"

"Başvuruma bir göz atar mısın?" Bilgisayarımdaki dokümanı açtım. "Birkaç hafta içinde teslim edilmesi gerekiyor ve bu yıl seçilmeyi gerçekten çok istiyorum. Yazım üzerinde deli gibi çalışıyorum. Yazdıklarımın boktan olup olmadığını bana söyleyeceğini biliyorum ve artık yarı arkadaş olduğumuz için senin kararlarına güveniyorum."

"Rosie, bugün Noel Arifesi," diye araya girdi.

"Bu gece okumak zorunda değilsin."

Sertçe nefes verdi ve "Hayır, kastettiğim bu değildi. Elbette bakacağım... ama Noel arifesinde çalışmamalısın." Bir an durakladı ve "Benimle Union Square'de buluş." dedi.

Başım geriye gitti. "Ne oldu? Şimdi mi?" "Evet."

Kalbim o kadar büyük bir umutla çarpıyordu ki buna inanmak için kendime izin vermedim. "Aiden, seni zorlamayacağım-"

"Beni zorlamıyorsun. Ben sana soruyorum."

"Ama biraz mesafe koymamızı istediğinizi söylemiştiniz..." Onu zorluyordum, bunu biliyordum. Aiden verir ve Aiden alır. Ama kafam karışmıştı. Noel arifesini benimle birlikte olmak istemeyen biriyle geçirmektense tek başıma geçirmeyi tercih ederdim.

"Biliyorum, biliyorum. Hatalıydım Rosie, bunu söylememeliydim." İçini çekti ve sanki ona ağırlık yapan bir şeyi bırakıyormuş gibi bir hali vardı. "Rosie. Benimle Union Square'e gelir misin?"

Gülümsedim, sanki bu beni bir şekilde Aiden'a yaklaştıracakmış gibi kulağımı telefonuma yaklaştırdım. "Bir saat içinde orada olabilirim."

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatır kapatmaz dairemde koşuşturmaya başladım. Duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra Noel kazağını giydim ve makyajımı yaptım. Damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki göz kalemimi üç kez tekrarlamak zorunda kaldım.



Union Square'deki Tatil Köyü her zaman çılgın bir yerdi. Noel arifesinde ise dayanılmazdı. Tüm zanaatkarların stantlarının bulunduğu güneydoğu girişinde durdum ve hemen bunaldım. Aiden bana Wafels and Dinges standında buluşmak için mesaj atmıştı (büyük olasılıkla onu oraya sürükleyeceğimi bildiği için), ancak standın etrafını saran aşılmaz bir insan kalabalığı vardı.

Boyum o kadar kısaydı ki kalabalığın arasından kafamı uzatmam imkânsızdı ama ayak parmaklarımin üzerinde durmaya çalıştım.

"Rosie!" diye bağırdı bir ses.

Arkamı döndüğümde Aiden Huntington siyah örme Noel kazağıyla insanların yanından geçiyordu. önü açıktı, başında bir bere vardı.

Soğuğa rağmen ona bakarak ısındım ve ona ulaşmak için elimden geleni yaparak gülümsedim.

Sonunda başardığımda insanlar etrafıma üşüştü ve beni göğsüne doğru itti ama o beni yakaladı, kollarıyla belimi sıkıca kavradı. Aşağı bakıp bakışlarımla buluşmadan önce beni iten kişiye ölümcül bir bakış fırlattı. Öpüştüğümüzden, o sahneyi birlikte yazdığımızdan beri kolonyasının kokusu ve ellerinin üzerimdeki hissi rüyalarımın yıldızı olmuştu. Aramızdaki her şeyi düzeltebilmeyi diledikten sonra nihayet burada onunla birlikte olmaktan heyecan duyuyordum. Aiden Huntington gerçekte her türlü kurgudan daha iyiydi.

"Merhaba," dedim usulca, dokunuşundan isteksizce uzaklaşarak.

"Merhaba." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Mutlu Noeller. Kıyafetini beğendim."

Geri çekildim ve ceketimi daha da açtım. "Ne? Bu eski şey mi?" Birkaç Noel önce babam tüm aileye lama Noel kazakları almıştı. Peru kültürümüzle bağ kurmamız için o kadar hevesliydi ki ne zaman lamalı bir şey görse hemen satın alırdı. Bu özel kazağın boynunda atkı ve başında Noel Baba şapkası olan bir lama vardı. Kazaktan gerçek çanlar sarkıyordu ve ben de onu çan küpelerimle eşleştirmiştım. "Şu haline bak, bir Noel kazağın olmasına çok şaşırdım."

Kazağına baktı ve daha iyi görebilmem için ceketini açtı. Noel havasından çok kış havası vardı ama muhtemelen Aiden'in olabileceği kadar şenlikliydi. Kalın siyah bir kazaktı ve göğsünde kırmızı bir desen vardı. İnce siyah bir atkı boynundan gevşekçe sarkıyordu.

"Bu benim tek kolyem. Lisedeyken annem almıştı; hâlâ uyuyor olmasına şaşıyorum."

"Hoşuma gitti." Ona gülümsedim. Yeşil gözleri benimkilerle kısa bir süre buluştuktan sonra uzaklara, kabinlerden birine doğru baktı. Parmaklarımı birbirine sürttüm, aniden gerildim. Aiden'i göreceğim ve Noel'de yapacak bir şeyim olacağı için o kadar heyecanlıydım ki, Aiden'i son gördüğümde ağlamaya ve bağırmaya yakın olduğumu unutmuştum. "Aiden," dedim çekingen bir tavırla. "Biz-"

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırıldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ne kadar üzgün bilmelisin. Biliyorum... söylediğim şey doğru ya da adil değildi ve ben bunu

Kafamın içinde. demek istemedim. Özür dilerim."

Bir nefes aldım. "Sanırım Max Hunter'ı affdebiliyorsa, ben de seni affdebilirim," dedim usulca. "Ben de özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Yumuşakça gülümsedi. "Tatilin geri kalanında sen Rosie, ben de Aiden olsam nasıl olur?" Bakışları benimkilerle buluştu, tereddütsüz ve kararlıydı. "Gizli mesajlar yok, söylenmemiş sözler yok. Sadece biz olacağız."

Gülümseyerek bir kez başımı salladım. "Bu hoşuma giderdi."

"Güzel. Çünkü Aiden olarak sana söylemek isterim ki Rosie, bu sırada bir Belçika waffle'ı için beklediğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun. *Bu* kadar uzun olacağını hiç düşünmemiştim."

Sırayı gözlemleyerek dudak büktüm. Küçük standın etrafını sarmış, bir başkasının alanını ihlal ediyordu. Waffle makineleri yıldırım hızıyla hareket ediyor, Nutella ve pudra şekeri ekliyorlardı.

"Bu sadece *herhangi bir* Belçika waffle'ı değil. Bu Wafels and Dinges. New York'un vazgeçilmezi."

Aiden gözlerini devirdi ve "Bir New Yorklu olarak, bunun bir *zimba* olmadığını onaylayabilirim. Hadi, yürümeye devam edelim. İçeri girdiğimde seveceğin bir stant gördüm."

Aiden beni parkın diğer tarafına doğru götürdü. Onu takip etmek için elimden geleni yaptım ama insanlar aramızda yürümeye devam etti, bana çarptılar ve bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdılar. Aiden omzunun üzerinden beni aradı, orada olmadığımı görünce kaşlarını çatı. Elimi kaldırdım ve beni fark ettiğinde trafiğin ortasında durdu. Pek çok insan ona ters ters baktı ama o onları görmezden geldi ve elini bana doğru uzattı. Cevap vermekte tereddüt ettiğim sessiz bir soruydu bu. Kendime öpücüğün hâlâ unutulduğunu ve bunu sadece kaybolmayalım diye yaptığını söyledim.

Eldivenli elim avucunun içine kaydığında teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yürümeye devam etmeden önce elimi bir kez sıktı ve ben de ona sarıldım.

Yaklaştığımızda bir kabini işaret etti ve hemen nefesim kesildi. "Aman Tanrım."

Sırıttı. "Bunu seveceğini düşünmüştüm."

"Aiden, bir tane almalıyım. Maliyeti umurumda değil. Bunlar için iflas ederim."

Kabine girdim ve küçük baskılara göz gezdirmeye başladım. İkonik film sahnelerinin yerinde köpekler vardı. *Titanik*'teki Jack ve Rose pozunu vardı ama bir corgi ve bir pug vardı. Bir kaniş Marilyn Monroe gibi eteğini aşağıda tutuyordu. Bir beagle "Greased Lightning" ile dans ediyordu.

Ve sonra onu buldum - odama asmak için mükemmel bir baskı. "Aiden!" Ona el sallayarak söyledim. "Bu. Mükemmel olan bu."

Başını öne eğerek bir adım öne çıktı. "Bu da nereden çıktı?"

Başımı ona doğru çevirdim. "*Harry Sally ile Tanışınca*. Gelmiş geçmiş en iyi film."

Bir Alman çoban köpeği ve bir golden retriever, Central Park'ta film afişindeki gibi karşı karşıya duruyor, sonbahar yaprakları arka planı süslüyordu. Golden Retriever Meg, ellerini önünde kavuşturmuş, vakur bir şekilde duruyordu. Sanatçı Meg Ryan'ın dağınık saçlarını bile yakalamıştı.

"Bunun fiyatı ne kadar?" Kabindeki adama sordum.

"Yirmi."

Aiden'a döndüm. "Böyle bir başyapıt için bozuk para. Yirmi dolar mı? Ben olsam *elli dolar verirdim*."

Aiden, "Belki de bunu bu kadar yüksek sesle söyleme, Rosie," diye mırıldandı.

Baskımı dikkatlice paketleyip bir torbaya koyan adama memnuniyetle ödeme yaptım. Bana uzattı ama Aiden benden önce kaptı.

"Ben tutarım. Hadi, etrafa bakmaya devam edelim."

Tatil Köyü'nü iki kez dolaştık. Tatil yiyecekleri ve benzersiz stantlar dikkatimi dağıtmaya devam etti. Asla ihtiyaç duymayacağım ama umutsuzca istediğim neredeyse her şey vardı.

Antika mücevherler satan bir stantta durduk ve gözlerim narin bir gümüş madalyona takıldığında nefesimi tutamadım. Kolyeyi dikkatlice tuttum ve elimde evirip çevirdim.

Aiden omzumun üzerinden bakarak, "Bu çok güzel," dedi.

"Küçükken annem bana bunun gibi bir tane vermişti. Her zaman takardım. Ama bir gün zinciri kırıldı ve ben çok geç olana kadar fark etmedim."

Yedi yaşındayken Peru'yu ilk ziyaret ettiğimde lita, yani abuelita, bunu takmıştı. Bir akşam yemeğinde onun kucağında oturuyordum ve onunla oynamadan duramadım. Annem bana tercüme ederken ne kadar güzel olduğunu anlatıyordum. Başının üzerinden geçirdi ve benimkinin üzerine koydu. Soğuk metal başıma bastırdı.

Deri. Bütün gece kaybetmekten korkarak madalyona tutundum. Ondan sonra her yere taktım.

Lisedeyken arkadaşlarımla kazandığımız her futbol maçından sonra Waffle House'a gitmek gibi bir geleneğimiz vardı. Bir gece, her zamanki yerimizde otururken madalyonun yerinde olmadığını ve zincirin kırılmış olması gerektiğini fark ettim. Simon beni stadyuma geri götürdü ve saatlerce sahayı ve tribünleri aradım ama elim boş döndüm.

"Ne kadar?" Aiden satıcıya sordu.

"Üç yüz," diye yanıtladı adam. "Bu bir antika, saf gümüş."

"Ah," dedim usulca, kolyeyi yerine bırakırken. Bir kolyeye o kadar para harcamayı haklı çıkaramazdım. "Sorun değil, yine de teşekkürler."

Parktaki yürüyüşümüzü bitirdik ve tuvaleti kullanmak için yakındaki Whole Foods'a uğradıktan sonra kalabalıktan uzakta, meydanın kenarında durduk.

"Şimdi nereye?" Başımı kaldırıp Aiden'a baktım.

"Nereyi istersen. Daha önce Macy's'den bahsetmiştin."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Benim için Midtown'da acı mı çekeceksin?"

Aiden gülümsedi ve başını salladı. "Evet, Rosie. Yapardım."

O anda Aiden'dan ne kadar *hoşlandığımı* yüzümden anlaşılmamasını umuyordum. Arkadaş olmadan önce bana hiç böyle gülümsememişti. Birbirimizden gerçekten nefret ettiğimiz zamanlarda, bütün gün kaşlarımı çatardım ve bu onun yüzüne kazınırdı. Kaş çatma çizgilerinden muhtemelen kırıksıklıklar oluşacağı gerçeğinden memnuniyet duyardım. Ama şimdi kırıksıklıklar yüzünden gözlerine doğru süzülüyor, güneş ışığında kırışıyordu. Bu gülümseme özellikle *benim* için tasarlanmış ve üretilmişti.

"Trenle mi, yürüyerek mi?" diye sordu.

"Yürüyelim," dedim hemen. "Yolumuzun üzerindeki vitrinlere bakmak istiyorum."

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi tuttu ve "Yolu göster" dedi.



"Yapamam."

"Yalvarıyorum."

"Yapmayacağım."

"Aiden, o kadar da kötü olmayacak. Söz veriyorum."

Bana pis bir bakış fırlattı. "O kadar kötü olacağını *biliyorsun*. Bu yüzden yalvarıyorsun."

"Rockefeller Center kimsenin *umurunda* bile değil. Tüm turistler Times Meydanı ve Broadway'i önemsiyor. Aptal bir ağaç kimin umurunda?"

"Aynen öyle. Aptal bir ağaç, bu yüzden gitmemize gerek yok."

Nefes nefese kaldım ve kolunu tokatladım. "Bu *aptalca* değil. Bu New York'un Noel ağacı. Şehrinizle biraz gurur duyun."

Macy's'de çok fazla zaman geçirmiştik ama duvardan duvara insanlarla dolu mağazada yürümek neredeyse imkânsızdı. Dışarıdaki vitrinlere bakmakla yetindim. Vitrinde her yıl Ren Geyiği Tiptoe ve ilham verici küçük bir hikâye yer alıyordu. Bakmaya doyamazdım. Aiden benimle birlikte *iki kez* vitrinin içinden geçti.

Ama şimdi ağacı görmek için Rockefeller Center'a gitmeyi gerçekten istiyordum. Oraya gittiğimizde Aiden'ı buz patenine gitmeye ikna edebileceğimi düşündüm, ancak "çok kalabalık" olacağını iddia ederek şehrin o kısmına gitmeyi kesinlikle reddediyordu.

Bakışlarını benimle aynı hizaya getirdi ve şöyle dedi: "New York'la gurur duyuyorum. Sadece New York'ta Noel'in özünün *Rockefeller Center* olduğunu düşünmüyorum. Buradaki insanların en az on katı olacak."

Surat astım. "Turistik şeyler yapmak istediğim konusunda seni uyarmıştım."

Herald Meydanı'nın ortasında duruyorduk. Güneş batmaya başlarken yoğun, son dakika alışverişçileri etrafımızda koşuşturuyordu. Hafifçe titredim ve Aiden atkısını boynundan çıkarıp benimkine sararken hiçbir şey söylemedi.

"O kadar çok titriyorsun ki küpelerin çınlıyor." Gülümsedi

Be

n. "Eşarbına ihtiyacım yok."

"Ben de öyle." Burnu ve yanakları soğuktan sevimli bir şekilde kızarmıştı.

"Biz

ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Tamam. Rockefeller Center. Times Meydanı. Central Park-"

Gülerek eliyle ağzımı kapattı. "Bunların hiçbirini yapmayacağım. Eğlenceli bile olmayacak. Şansın varsa, muhtemelen soyulacaksın. I

bir fikrim var. Yakında hava kararacak. Eğer istersen Yukarı Doğu Yakası'nda bir yere gideriz."

Kaşlarımı çatmıştım. "Şehir dışında ne var?" "Bu bir sürpriz."

Rockefeller Center'a gitmek istiyordum ama Aiden haklıydı. Burada ezici bir kalabalık vardı, plazanın etrafında nasıl bir cehennem olacağını hayal bile edemiyordum. Ve eğer Aiden'in benim için bir sürprizi varsa, hayır dememin imkânı yoktu.

"Peki, peki gidelim," diye kabul ettim.

Trene bindik ve Aiden'in sürprizine doğru yola çıktık.

"Bence burayı gerçekten seveceksin ama sevmezsen de sorun değil. İstemiyorsan gidebiliriz," diye ısrar etti Aiden biz aşağıya doğru yürürken.

"Beğeneceğime eminim," diye onu temin ettim.

Daha önce hiç gitmediğim bir restoranda durduk, Serendipity Three. Dışarıda bir bankta oturmuş, soğukta bekleyen insanlar vardı.

"Hadi, rezervasyonumuz var," dedi Aiden.

Kapıyı açamadan önce elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Aiden, babanı aramak zorunda kalırsan olmaz. Bunu onunla yiyeceğin bir akşam yemeğiyle takas edersen olmaz, buna değmez."

"Buna değerdi, Rosie, açıklığa kavuşturalım," dedi kararlı bir şekilde, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Ama hayır, onu ben aramadım. Bugünü birlikte geçirmek istersin diye hamburger yediğimiz gece bu rezervasyonu yaptırdım."

Bu adama aşık *olmamam* nasıl beklenirdi? Bütün gün düşünceli olmaktan başka bir şey ve burayı sevmeye ihtimalime karşı bu kadar önceden rezervasyon yaptırdığını bilmek? O nereye giderse benim de oraya gideceğimden daha emin hissediyordum.

İçeri adımımı attığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Restoranın içi beklediğimden çok daha büyüktü. Her yer saf kamp pembesiydi ve duvarları eşsiz sanat eserleri kaplıyordu. Yukarıdan vitray bir avize sarkıyordu. Mağazanın her santimini dev çanlar ve çelenkler vardı. Yavaş bir daire çizerek döndüm, her ayrıntıyı yakalamaya ve daha sonrası için saklamaya çalıştım. *Göz kamaştırıcıydı.*

Garson bizi üst kattaki küçük bir masaya oturttu ve iki dev menü koydu. Her şeyi aynı anda algılamak imkânsızdı. Gözlerim

her saniye farklı bir dekorasyona takılıyordu. Masa küçüktü ve dizlerim sürekli Aiden'inkilere sürtünüyordu ama aldırmadım.

"Burayı nasıl buldun?" Ben sordum.

Aiden menüyü açtı ve "Annem burada kutlama yapmayı severdi. Hayatımızda ne zaman büyük bir şey olsa -bir kitap satsa ya da ben iyi bir not alsam- bizi buraya kadar çeker ve paylaşmamız için büyük bir dondurma sipariş ederdi."

Kalbim göğsümde patladı. Bakışlarımla buluşması için menüsünü aşağı ittim. "Aiden, bu Noel'imi güzelleştirdi."

Yanakları renklendi ve "Beğendiğinize sevindim. Eğer bana güveniyorsan, bizim için sipariş vereyim mi?" Ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sana Noel hediyem de benden olsun. Para konusunda endişelenme, tamam mı?"

İçimi çektim. "Normalde itiraz ederdim ama senin gizli bir milyarder olduğunu öğrendikten sonra-"

"Ben *milyoner* bile değilim," dedi gülerek. "-

Sanırım buna izin verebilirim."

Siparişini verdikten kısa bir süre sonra garson dev bir tabak patates kızartması ve iki kase çökmekte olan sıcak çikolata ile geri geldi.

"Bu," dedi Aiden, kaselerden birini bana yaklaştırarak, "ikonik Frrozen Sıcak Çikolata."

Gözlerim parladı. "Pipeti açıklıyor."

"Şekerden başka bir şey yemeden yaşadığın için bunu sevebileceğini düşündüm."

Bir yudum aldım ve inledim. Dokusu biraz alışılmadıktı ama çikolata o kadar tatlıydı ki hevesle daha fazla yudumladım. "Bundan nasıl haberim olmaz?"

Aiden kendi içkisinden bir yudum aldı ve "Bir kıza ilk kez çıkma teklif ettiğimde onu buraya getirdim. *Nefret etti*. Aynı anda hem donmuş hem de sıcak bir şeyler yemenin ahlaki açıdan iğrenç bir şey olduğunu düşünüyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Siz ikiniz ikinci bir randevuya

çıktınız mı?" "Hayır. Donmuş sıcak çikolatadan

hoşlanmamak anlaşılmayı bozar."

Gülümsedim. "Bütün sevgililerini buraya denemek için mi getirdin?"

"Birkaç tane," diye itiraf etti. "En kötüsü laktoz intoleransı olan ama bana söylemeye utanan bir kızdı. Dondurulmuş sıcak çikolata içti ve randevunun geri kalanını alt kattaki banyoda geçirdi."

Yüzümü buruşturdum. "Zavallı kız."

Omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Çıktığım en kötü randevu ortaokuldaykenydi." Öne doğru eğildim.

İçkisini yudumlarken gözleri heyecanla parlıyordu.

"O zamanlar bir adamdan *gerçekten* hoşlanıyordum. Justin Bieber saçları vardı ve her şeyden sonra 'swag' diyordu. Bir şekilde numaramı aldı ve mesajlaşmaya başladık. Gerçi okulda hiç konuşmuyorduk, bu yüzden bunun daha çok bir aşk mektubu türü romantizm olduğunu düşündüm, bu da benim için daha da iyi oldu."

"Elbette," dedi Aiden.

"Sonunda bana çıkma teklif etti ve ben de tabii *ki* evet dedim çünkü bu benim ilk randevumdu. Annesinin beni alması için ona adresimi falan verdim. Birlikte *Açlık Oyunları*'nı izlemeye gidecektik çünkü kitapları okumuş ve çok sevmiştim, bunun da çok romantik olduğunu düşünmüştüm.

"Ön kapıyı açtığımda gülümsemesi kayboldu ve etrafına bakmaya başladı. 'Selam Rosie' dedi. Lizzie burada mı?' dedi. Meğer en yakın arkadaşım Lizzie'yle mesajlaştığını ve randevuya *onunla* gideceğini sanıyormuş."

"." Aiden'ın gözleri büyüdü.

"Adımı hiç söylememişti ve bana sadece 'bebeğim' demesinin çok romantik olduğunu düşünmüştüm. Annesi arabadan her şeyi gördü ve yine de onu benimle çıkmaya zorladı."

Aiden dirseğini masaya dayamış, eliyle ağzını kapatmıştı. "Özür dilerim, hiç komik değil."

Sıcak çikolatamı yudumlarken gözlerimi devirdim. "Bu biraz komik."

Başını salladı ama gözlerinde hâlâ o parıltı vardı. "Rosie, bu biraz travmatik bir durum."

"Teşekkür !" Ellerimi havaya kaldırarak söyledim. "Ben de öyle dedim! Ailem 'Bunu atlatacaksın. Bu karakterini geliştirir' diyorlardı. "Durumu açıkladığında ne oldu?"

"Hayatımın en kötü iki saatiydi diyelim."

Aiden bir kahkaha patlattı, gözleri sıkıca kapanmıştı. Bu, boğazınızın dibinde fokurdayan bulaşıcı türden bir kahkahaydı. Çok geçmeden ben de ona katıldım.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Aiden gözlerini silerek. İçkilerimizi yudumlarken, çocukluğumuzdan utanç verici hikâyeler anlatmaya devam ettik. Üçüncü sınıftayken burnundan süt gelecek kadar çok güldüğü ve bu sütün aşık olduğu kızın üzerine döküldüğü anı tamamen gizli tutacağıma yemin etmişim.

Daha sonra, Dondurulmuş Sıcak Çikolata'nın son parçasını höpürdeterek yerken, Aiden tereddütle, "Kardeşlik konusunda bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Bu kadar önemli olmasına rağmen böyle bir varlığından haberim olmadığı için biraz utaniyorum. Ama Ida'ya bundan bahsettiğimde beni gerçekten cesaretlendirdi." Omuz silktim ve bardağı kendimden uzaklaştırdım. Diyetim ağırlıklı olarak şekerden oluşsa da, Aiden gibi bir oturuşta tüm sıcak çikolatayı içmekte zorlanıyordum. "Açıkçası benim için çok önemli fırsatlar sunacak ve gelecekte yazarlık kariyerime yardımcı olacak... ama o harç parasını almak hayatımı değiştirecek. Zaten öğrenci kredileri içinde ; eğer bunu alırsam yüksek lisansımı yıllarca uzatmak zorunda kalmam. Belki eve de daha çok gidebilirim."

Aiden kaskatı kesildi, bakışları benimkilerle tam olarak buluşmuyordu. Para konuşmanın insanları, özellikle de Aiden gibi çok parası olan insanları şaşırtabileceğini biliyordum.

"Sanırım bunu *yapabileceğimi* de kanıtlamak istiyorum," dedim. "Yazdığım romantizm türünün insanların önyargılarını unutturacak kadar iyi olduğunu, anlıyor musun?"

Aiden başını salladı. "Anlıyorum. Okumak için sabırsızlanıyorum ama sırf arkadaşız diye iyi davranacağıma söz veremem."

"Ben de yüzden senin bakmanı istiyorum." Dürüstçe söyledim, utangaçça gülümsedim. "Beni yanlış anlama, atölyede berbatsın. . *Gerçekten kötüsün.*"

Aiden kesin bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedi.

"Ama sen *dürüstsün*. Birine iltifat etmen nadiren olur ve iltifat ettiğinde de iyi hissettirir." Kızardım. "Senin geribildirimlerinle, teslim konusunda boyumu aşan bir şey yapıp yapmadığımı anlayacağım."

"Eminim harikadır," dedi Aiden kendinden emin bir şekilde. "Sen harika bir yazarsın Rosie."

Kalbim göğsümde parlıyordu. Bu günün bitmesini hiç istemiyordum ama restoran yakında kapanacaktı. Aiden nezaketle hesabı ödedi ve biz de sokağa çıktık.

"Zar zor yürüyebiliyorum, o kadar doluyum ki," diye inledim.

"Blackout Sundae'lerini yiyene kadar bekleyin. Dev bir dondurmanın üzerine tam bir parça pasta koyuyorlar."

Restoranı incelemek için arkamı döndüm. "Sence gitmemiz için bize verebilecekleri bir tane var mıdır?"

Aiden güldü ve elimi tutarak beni metroya doğru çekti. "Hadi gel. Seni eve götürelim."

Birlikte istasyona doğru yol aldık, ama turnikelerden geçeceğimiz andan korkuyordum. O zaman hayatımın en mükemmel Noel'i sona erecek ve ben yalnız evime dönecektim.

Merdivenlerden istasyona inerken omuz omuzaydık. Her zamanki kadar kalabalık değildi. Herkes büyük olasılıkla aileleriyle birlikte evlerine dönmüş, hindilerini ve hediyelerini hazırlıyordu.

İstasyonun bölünme şekline göre, Aiden'ın bineceğini varsaydığım N, R ve W trenleri turnikelerden hemen sonraki platformdaydı, ancak 6'ya ulaşmak için başka bir merdiven setinden inmem gerekiyordu.

Durdum ve ona döndüm. "Bugün için teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben de Rosie."

Bir N treni vızıldayarak istasyona girdi ve içim sıkıştı. "Şey, trenini kaçırmayı istemiyorum, o yüzden..."

Kafasını şaşkınlıkla yana yatırdı. "6 numaralı trene bineriz diye düşünmüştüm. Astor Place durağı size çok uzak değil, değil mi?"

"Doğru," dedim yavaşça. "Ama şehrin diğer ucundayken seni East Village'a kadar götürmek istemiyorum."

Gözlerini devirdi ve nazıkçe dirseğimden tutarak beni platforma götürdü. "Saçmalıyorsun. Tabii ki seni eve götüreceğim. Hadi, sanırım bir trenin yaklaştığını duyuyorum."

Günü birlikte geçirdiğim bu Aiden'a alışkın değildim. Kendi rahatından önce benim duygularımı ve güvenliğimi düşünen kişi. Sırf birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak için benimle trene binmesini ummuştum ama

Yine kendi dünyamda yaşadığımı sanıyordum. Aiden'ı olmadığı biri haline getirdiğimi.

Tren geldiğinde, yarı kalabalık bir vagona bindik. Aiden ve ben karşılıklı durup vagonun ortasındaki parmaklıklardan birine tutunduk. Bu bizi hafifçe itti, o da dengesini kaybetmemek için öne doğru adım attı. Göğsü neredeyse benimkine yapışmıştı. Bakışlarımı onun yeşil gözlerinden . Tüm gücümle bunun gerçek olmasını diledim. Aiden'ın elinin belime dolanmasını, elinin barın üzerinde birkaç santim ilerleyerek benimkini kavramasını.

Her durakta, ikimizden biri geri çekilebilirdi, ama sanki sessiz bir anlaşmayla, sanki birbirimizle bu yakınlığı arzuluyormuşuz gibi, yapmadık.

Çok geçmeden itiş kakış durdu, daha çok sallanıyormuşum gibi geldi. Eğer gerçekten hayalperest olmak isteseydim, Aiden ve ben bu metroda birlikte dans ediyormuşuz gibi davranabilirdim.

Aiden duraklardan birinde, sesi kalınlaşarak, "Rosie," diye fısıldadı.

"I-" "Helloooo, New York!"

Aiden'ın konuşması trenimize gelen bir grup sanatçı tarafından kesildi. İçlerinden biri omzunda bir hoparlör tutuyordu. "Noel arifenizi bölmekten nefret ediyoruz ama sizin için küçük bir gösterimiz var!"

"Burası cehennem," diye fısıldadım Aiden'a. "Bu benim kâbus senaryom."

Ağzının bir tarafı sırtarak yukarı kalktı. "Belli ki treninize henüz bir mariachi grubu ."

Sanatçılar arabanın bir tarafında rap yapıp dans ederken, başka bir adam da zar zor bahşiş alan bir şapkayı elden ele dolaştırıyordu.

"Sadece onlara bakma," diye mırıldandı Aiden. "New York'un bir numaralı kuralı göz teması kurmamaktır." Başımı salladım, talimatlarına uymak istiyordum, ama çevremden onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. "Rosie," diye uyardı.

"Özür dilerim!" Fısıldadım. "Biraz iyiler."

Tren durdu ve ben sanatçılara iltifat etme fırsatı bulamadan Aiden beni çekiştirerek dışarı çıkardı.

Merdivenlerden çıkarken "Noel'deyiz," diye ısrar ettim. "Onlara bir şeyler vermeliydik."

"Sen safsın," dedi Aiden nazikçe. "Onlara bir dolar verseydin, daha fazlasını vermek için Venmo'nun olup olmadığını sorarlardı. Bu işler böyle yürür."

"Her neyse," diye .

Astor Place istasyonu evimden sadece birkaç blok ötedeydi ve yürüyüş çok hızlı geçti. Aiden ile bloğun etrafında bir tur daha atmak için bir bahane bulmak istedim.

önünde durduk, birbirimize bakıyorduk. Aiden gözlerini devirerek kapıma baktı.

"Ne?" Ben sordum.

"Noel'deyiz, o yüzden tuğladan *bahsetmeyeceğim* bile." "Ronny Jr." diye düzelttim, ona sırtarak.

Başını salladı. "İyi olduğumuza gerçekten sevindim. Endişeliydim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Belki de sen ve ben birbirimizle kavga etmek için yaratılmışızdır. Bunun tekrarlanmaması için ikimizin de daha kalın bir deri geliştirmesi gerekiyor."

"Haklısın," dedi. Sonra hemen ekledi, "Bunun seni etkilemesine izin verme. *Nadiren* haklı çıkarsın."

"Doğru değil, ama bunu görmezden geleceğim. Ne de olsa Noel'deyiz." Şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

İçimden bir kararlılık dalgası geçmeden önce bir an sessiz kaldık. Yolcu koltuğunda oturarak, diğer insanların kapsamlı jestler yapmasını bekleyerek çok zaman geçirmiştim. Artık benim yapmamın zamanı gelmişti. Aiden'dan hoşlanıyordum. Uzun zamandır bu konuda kendime yalan söylüyordum ama artık yapamazdım. Dersler tekrar başlayana kadar onu bir daha göremeyebileceğimi düşündükçe gülümsemem hızla soluyordu.

Ayaklarını kaydırıldı. "Şey, ben-"

"Yukarı gelmek ister misin?" Yanaklarım alev alev yanarken kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. Aiden'ın yüzünün ifadesiz kalması yanaklarımın daha da ısınmasına neden oldu. "Ailem Noel'de hep geç saatlere kadar ayakta kalır. Genellikle akşam yemeği yeriz, sonra hediyeler alırız, sonra dans ederiz ve her şey sona erdiğinde babam bizi *It's a Wonderful Life*'i izlemeye ikna eder ve hepimiz yarı uykulu oluruz ama biliyor musun, George Bailey'i izlerken hâlâ ağlıyorum-"

Aiden'ın eli ağır bir şekilde omuzlarıma ve "Nefesin tükenmeden önce sus. Hadi, yukarı çıkalım."

Ciğerlerim umutla öylesine dolmuştu ki, zihnimde ve kalbimde Hunter'dan başka hiçbir şeye yer yoktu. Geçmişte yaşadığım her kalp kırıklığının çatlakları, odanın öbür ucundan bana verdiği her gülümsemeyle onarılıyordu.

Ona doğru yürümek ve elini tutmak istedim. Tenini tenimde hissetmek ve umarım bir gün kalp atışlarını kalbimde hissetmek. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve ona onun olduğumu söylemek istiyordum... keşke o da benim olabilseydi.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

YİRMİNCİ BÖLÜM

Aiden daha önce hiç ev yapımı kurabiye yapmamıştı. Şimdiye kadar sadece Nestle rulolarından yaptığını söyledi ve ben de hemen bu durumu düzeltmek zorunda kaldım. Bunun film izlemeden önce yapabileceğimiz sevimli bir şey olacağını düşünmüştüm ama ne kadar rekabetçi olduğumuzu unutmuşum.

"Rosie, hamuru birkaç saat buzdolabında bekletmen gerektiği yazıyor," dedi ısrarla. Telefonundan tarifi okuyor, başını sallıyordu.

Ona el salladım. "Bu sadece bir öneri. Eğer yapmazsak kurabiyeler daha iyi ya da daha kötü olmaz."

"Bu doğru olamaz. Hemen pişirirsek tadı bok gibi olur."

"Hayır olmayacak," diye tersledim.

"Evet, olacak," diye karşılık verdi.

"O zaman normal diyetinden farklı olmayacak. O kadar çok konuşuyorsun ki tadına alışmış olmalısın. Şimdi bana vanilya özütünden sonra ne eklemem gerektiğini söyle."

Tüm malzemelere sahip olmam bir *mucizeydi*, çoğunlukla Alexa sayesinde. Ama elektrikli mikserlerimden biri yoktu, bu yüzden hepsini elle yapmak zorundaydım. Bileklerim her an pes etmek üzereydi. Hamurun şimdiye kadar kalın ve açık kahverengi olması gerekirdi ama kenarlarında hala un topakları vardı.

"Aiden, sanırım kolum kırılacak."

Telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile. "Bir şeyin . "Gerçekten düşeceğini düşünüyorum," diye ısrar ettim.

Gözlerini devirdi ve kalçasıyla beni kaseden uzaklaştırdı. "Sana bunu mikser olmadan yapamayacağımızı söylemiştim. Beni karıştırmaya ikna edeceğini biliyordum."

"Eğer bu kurabiyelerin fiyatıysa, zaman ödemek zorundayız."

"Şeker bağımlılığınızı Serendipity'de doyurabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum."

Aiden o kadar hızlı karıştırmaya başladı ki yüzüne doğru bir un kabarması oldu. Kıkırdadım ama kassenin içindekileri üzerime dökmekle tehdit edince hemen durdum.

Sonunda hamuru kurabiye hamuruna benzetmeyi başardık. Karıştırmaktan vazgeçtik, yeterince iyi olduğunu düşündük, fırın tepsilerimden birine kaşık kaşık koyduk ve küçük fırınıma koyduk.

"Yanağında un var," dedim gülerek. Bir adım öne çıktım, başparmağımla elmacık kemiğine vurarak lekeyi sildim. Gözleri benimkilerden ayrılmadı ve nefesim kesildi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Tabii." Birden kendimi gergin hissederek geri adım attım. Aiden'a daha önce *de binmişim* ama şimdi bir şekilde farklı hissediyordum. Daha yoğun. "Kurabiyeler pişerken ben de dizüstü bilgisayarımdan filmi açayım."

Ben arkamı dönmeden önce bir kez başını salladı.

Dizüstü bilgisayarımı almak için yatak odama giderken gözlerim pencereme takıldı ve nefesim kesildi. Gökyüzünden düşen kar taneleri New York'u örtmeye başlamıştı. New York'ta kar yağışı filmlerde hep çok büyülmeye görünürdü - tuhaf ve sihirli. Gerçekte ise New York'taki kar fırtınaları bir dakikalığına güzeldi ve sonra iğrenç bir hal alırdı; her köşe başında gri ve kahverengi çamur yığınları olurdu.

Ama dairemin içinden, boş sokaklar boyunca, New York karının büyüü yenilenmişti.

Küçük yaşam alanıma döndüğümde Aiden kanepemde oturuyordu. Dairemi inceliyordu, gözleri her saniye yeni bir şeye takılıyordu, Alexa ve benim ikinci el mağazasında ucuza bulduktan sonra astığımız hüzünlü Noel süslerine takılmıştı. Kapıda bir çelenk, dairenin etrafında peri ışıkları ve mutfağımız ile oturma odamız arasındaki kemerli tavandan sarkan ökseotu vardı. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde kırmızı meyvelerden oluşan bir çelenk vardı.

Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koyup filmi başlatırken Aiden'a usulca "Kar yağıyor," dedim.

Aiden bana baktı. "Öyle mi? Mevsimin ilk karı, değil mi?"

"Noel'de iyi şans getirir, bilirsin."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı. "Evini sevdim. Buraya son geldiğimde etrafa bakma fırsatım olmamıştı."

"Brownstone değil," diye .

Başıyla onayladı. "Elbette, ama burası ev gibi. Hiçbir şeyi kırma endişesi olmadan dolaşabileceğin türden bir yer. Evimdeki eşyaların çoğu hâlâ anneme ait. Hâlâ küçük bir çocuk gibi hissediyorum, onun vazolarına ve dekoruna dokunmaktan çekiniyorum."

"Bunu kendin yapabilirsin." Yanındaki kanepeye oturdum ve bacaklarımı altına katladım. "Bugün aldığımız köpek sanatını da ekleyebilirsin."

Homurdandı. "Evet, bu Aiden diye bağıyor."

"Hiç Noel süsü asmamışsın." Dirseğimi kanepenin arkasına dayadım, yüzümü ona dönerken başımı elime yasladım. Duraksadım ve tereddütle "Çocukken Noel senin için nasıldı?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve dirseğini benimkinin aynısı olacak şekilde hareket ettirdi. "Annemle babam hâlâ , babam annemi Noel arifesinde bir şirketin tatil partisine sürüklerdi, ben de tek başıma kalırdım. Erkenden yatardım ve belki bir kitap okurdum."

Kalbim yarıldı. "Peki ya boşandıktan sonra? Annen özel bir şey yaptı mı?"

"Tatilleri değiş tokuş ederlerdi. Ben babamla birlikteyken de aynı şey olurdu. Annemle birlikteyken," diye gülümsedi, "gerçekten sessiz bir Noel geçirirdik. Ev yapımı sıcak çikolata yapardı ve günün erken saatlerinde Levain Bakery'den kurabiye alırdı. Hiç oturup gece yarısına kadar beklemezdik ama klasikleri izlerdik. *Rudolph*, *Frosty*... Ben lisedeyken bile. O hastaydı ve ben... Ona hayır diyemezdik."

"Harika bir anneye benziyor."

"Tanrım, en iyisi. Seni çok severdi." "Öyle mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Hem de çok. Sana karşı daha nazik olmamı söylerdi."

"En azından bana karşı pek de nazik olmadığını biliyorsun."

"Öyle olmalıydım," dedi usulca. Elini uzatıp buklelerimden dokundu ve iki parmağının arasında ovuşturdu. O saçlarıma odaklandı ama ben kalbim küt küt atarak loş ışıktaki onu inceledim. Adrenalin hücum etti

Beni kendi evindeymişiz gibi kendine doğru çektiğini hayal ederken içim içime sığmıyordu.

Kurabiyelerin zamanlayıcısı bizi sessizliğimizden çıkardı ve isteksizce ayağa kalktım. "Gidip onları kontrol etsem iyi olacak," diye kekeledim. Aiden'a bu kadar yakın olmak üzerimde o kadar büyük bir etki yaratmıştı ki, benlik duygumu kaybetmiştim.

Kurabiyeler *tam bir felakete* dönüştü. Parşömen kağıdı koymayı unuttuğumuz için altları yandı ve daha hızlı pişeceklerini düşünerek fırını *biraz* fazla yüksek ayarlamış olabilirim. Ama bunun yerine soğudukları anda taş gibi sertleştiler.

Yine de onları bir tabağa koydum ve Aiden ile benim için iki bardak süt doldurdum. Onları dizüstü bilgisayarımın yanındaki masaya koydum ve "Voilà" dedim.

Aiden bir tane almak için öne doğru oturdu. Sehpama vurmadan önce göz ucuyla baktı. "Acaba buzdolabında bir saat bekletseydik ne olurdu?"

"Oh, siktir git. O kadar da kötü olamazlar." Tabaktan bir tane kaptım ve süte batırdım. Isırmadan önce tereddüt ettim. "Lezzetli," diye başardım.

Aiden mutfağımı işaret edip "Tükür şunu" demeden önce birkaç ısırık daha aldım.

Mutfağa koştum ve "Oreoları getireyim." diye seslendim.

Dönerken birkaç battaniye de aldım. Aiden ve ben kanepemde yan yana uzanmış, kalçalarımızı birbirimize bastırmış, filmi izliyorduk. George Bailey'e odaklanmak için elimden geleni yaptım ama tek hissedebildiğim Aiden'ın kaslı kalçasının benimkine değen sıcaklığıydı. Dokunuşu tüm bedenimi ürpertti ve daha fazlasını arzuladım. Ama filmin bitmesine yaklaşık kırk dakika, Noel'e de bir saat kalmıştı.

"Noel için ne istiyorsun?" Aiden'ın yüzüne dönerek fısıldadım. Odadaki tek ışık dizüstü bilgisayarımın ekranından ve parıldayan ışıklardan geliyordu. Yüzünün keskin açılarını ya da dolgun dudaklarını zar zor seçebiliyordum.

"Bunu hiç düşünmedim," dedi. "Noel

Baba'ya mektup yok mu?"

"Hayır." Dudakları kıvrıldı. Yeşil gözleri gözlerimi aramadan önce ağzıma doğru kaydı. "Şu anda ihtiyacım olan her şeye sahipmişim gibi hissediyorum."

Yüzü yaklaştı, burunlarımız birbirine sürtündü. Nefesi yüzümde gezinirken, dudakları birdenbire benimkine çok yaklaştığında keskin bir nefes aldım. Onun sıcaklığını ve yumuşaklığını şimdiden hissedebiliyordum. Kirpikleri

yanağına doğru süzüldü ve ben bir an için onun ne kadar güzel olduğuna hayret ettim. İlk seferinde onu terk etmekle çok aptallık etmişim. Başka bir kalp kırıklığından korkuyordum ama bugün bir şey kanıtladıysa o da Aiden'ın bana karşı dikkatli olacağıydı. Turist kalabalığına katlanacak ve her ihtimale karşı rezervasyon yaptıracaktı. Gerçekten isterse bir aşk kahramanı olabilirdi.

Biri kapımı yumruklamaya başladığında dudaklarımız henüz birbirine değmemişti.

İrkilerek geri sıçradım. Şaşkınlıkla etrafıma bakarken kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

"Muhtemelen yanlış kapıya bakıyorlar," dedim. "Kimseye zil çalmadım yukarı."

"Hayır, ama o aptal tuğlaya sahipsin." Koltuktan kalktı ve şöyle dedi, "Burada kal. Ben kontrol edeceğim."

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek başımı salladım. Aiden kapıdaki kişiden kurtulduğunda ona söyleyecektim. Onu öpmek istediğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi söyleyecektim. Bir saniye daha bekleyemezdim.

Kesinlikle Aiden'a ait olmayan bir çığlıkla tekrar sıçradım.

"Quién eres? Dónde está mi hija?"

Bu ... ?

Ön kapıya doğru koştum. Aiden panikle bana baktı, ben de gözlerimi açtım.

Annem, babam ve kız kardeşim ellerinde bavullarla kapımın önünde duruyordu ve üzerlerinde birbiriyle uyumlu lama Noel kazakları vardı.

Dehşete düşmüştüm, yaptığım her hareketin acı verici bir şekilde farkındaydım. Maxine gibi bir kızla sadece bir şansın olur. Bu ona, onu arzuladığımı kanıtlamak için bir şanstı. Ne olursa olsun, sonsuza dek onun olduğu yerde kalmak istediğimi. Ona bunun, bu dikkatsiz kahkaha ve kazara fırçalama anlarının aylardır istediğim tek şey olduğunu göstermek için elimden gelen her şeyi nasıl yapamazdım?

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Burada ne yapıyorsun?" Biraz gülmeyi başarak sordum.

"Seni böyle mi karşılayacağım anne? *Burada ne işin var?* Feliz Navidad'a ne dersin? Te quiero mucho?" Annem ufak tefekti ama sertti. Koyu renk saçlarının kenarları ağarmış ve topuz yapmıştı. Benim kadar kısaydı ama ablam yerine geçebilirdi. Cildine özen gösterirdi ve bir uçuştan sonra bile nemli ve genç görünürdü.

Bir adım öne çıkıp ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Hayır, gerçekten *burada ne işin var* demek istedim."

Gülümseyen babama baktım ve "Annen bizi son dakikada bir uçağa bindirdi" dedi.

"Şaşırdın mı?" Kız kardeşim Maria öne çıktı ve beni kucakladı.

Hafif hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. *Tabii ki* burada oldukları için heyecanlıydım. Aiden tam orada durup istediğim öpücüğü tutmasaydı muhtemelen hoplayıp zıplardım.

"Şaşırdım! Burada olduğuna inanamıyorum! İçeri gel, içeri gel." "¿Dónde está Alexa?" Annem dairemin etrafına baktı. "Alexa burada mı? Burada bir şey mi yapıyorsun? Gaz açık mı?" Gerçek Perulu anne tarzıyla, evin her santimini incelemeye başladı.

Yan tarafta duran, hafifçe eğlenmiş ve gergin görünen Aiden'a baktım. Ailemin bavullarını oturma odasına taşıırken ona özür dileyen bir bakış attım.

"Rahatlaması için ona bir dakika ver, tatlım," diye nazikçe azarladı babam. İri yarı bir adamdı, annemin tam tersiydi. Yüzü sürekli pembe, sakalları dolgun ve beyazdı. Çocukken, gizlice Baba olup olmadığını öğrenmek için onu sorguya çekerdim. Beni annemden uzaklaştırdı ve kucakladı.

"Hey, Rosie Posie," diye fısıldadı. Dizüstü bilgisayarının ekranına baktı ve gözleri parladı. "Geleneği canlı tutuyorsun! Hangi bölümdesin?"

Ben cevap veremediğim kanepeye oturdum ve sesi açıp kendisi izlemeye başladım.

Maria nazikçe dirseğimi tuttu ve "Özür dilerim. Çok fazla olduklarını biliyorum. Hepsi benim fikrimdi. Noel arifesinde yalnız kalabileceğini düşündüm ve onları birkaç günlüğüne seni görmeye gelmeleri için ikna ettim." Sesini alçalttı ve Aiden'a bakarak, "Misafirin olacağını bilmiyordum," dedi.

Hâlâ bizden ayrı duran ve ellerini arkasında kavuşturmuş olan Aiden'a baktım. Üçünün dairemde çırpınması, annemin odadan odaya dolaşan ağır ayak sesleri ve dizüstü bilgisayarın hoparlörlerinden yüksek sesle çalan film yüzünden şimdiden sersemlemiştim. Aiden'ın neler hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Aiden," diye seslendim ona. "Bu benim kız kardeşim, Maria. Maria, bu Aiden."

Maria'nın gözleri parladı. "Demek *bu* Aiden. Yemin ederim, Rosie senin hakkında susmuyor. Senin ne kadar kötü biri olduğunu söyleyip duruyor, ama aslında ona söylediğin zaman çok komik olduğunu düşünmüştüm."

"Tamam, tamam," diye araya girdim. "Noel'deyiz. Küslükleri yeniden yaşamak yok." Aiden Maria'ya "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sonra bana, "Seninle tanışabilir miyim?" dedi.

konusabilir miyiz?" Beni kenara çekti, başını eğerek fısıldadı, "Bak, muhtemelen eve gitmeliyim. Aileni rahatsız etmek istemem..."

"¿Quién es él?" Annemin sesi dairenin içinde cınladı. Mutfak ile oturma odası arasındaki kapı aralığında durmuş bizi izliyordu. "Rosie?"

"Bu Aiden," dedim. "Aiden, bu annem Claudia."

Annem umutla Aiden'a bakarak, "Bizimle kutlama mı yapıyorsun?" diye sordu. "Rosie'nin biriyle görüşüğünü bilmiyorduk ama bilseydik sana da bir kazak getirirdik."

Yüzüm kızardı ve Aiden'a gergin bir bakış attım. Mantıklı gelmişti. Annem beni tanıştırdığı onca aşk romanına rağmen oldukça eski kafalıydı ve sanırım loş ışık, kurabiyeler ve Noel arifesinin bu kadar geç olması Aiden'la birlikte olduğumuzu düşünmesine neden olmuştu. *Gerçekte* ne olduğumuzu aileme açıklamaya çalışmak çok karmaşık olurdu çünkü ben de anlamıyordum.

"Doğru. Evet," dedim panikle. "Aiden ve ben *görüŖüŖyoruz. Birlikteyiz.* Belli ki. Bu yüzden bu kadar geç geldi. Ama Noel kazaklarını pek sevmez." Kazağını garip bir Ŗekilde işaret ettim. "Benim adamım ancak bu kadar Ŗenlikli olabilir." Sözlerim karŖısında irkildim.

Aiden bana bir bakış fırlattı ve ben de gözlerimi kullanarak ona yalvarmaya çalıştım.

"Ben olsam lamaları giyerdim," dedi nazikçe. Annemin elini sıkmak için bir adım öne çıktı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Aslında ben de tam gidiyordum. Ailenizle geçirdiğiniz zamanı bölmek istemem. Rosie'nin sizi ne kadar özlediğini biliyorum."

"Kal!" Panikle kolunu kavradım. Aiden geri adım atarak başını sallamaya başladı. "Hayır, ben ciddiylim. Kal. Noel gelene kadar parti yapacağız ve Noel arifesini yalnız geçirmeni istemiyorum."

"Noel arifesini yalnız geçirmedim," dedi. "Seninle geçirdim."

Bakışlarını tuttum ve sesimi fısıltıya indirdim. "Henüz bitmedi."

"Bütün yıl aileni görmek için bekledin," diye mırıldandı. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Sadece daha iyi yaparsın." Elini uzattım, elini üç kez hızlıca sıktım ve "Lütfen" dedim.

Bir dakika boyunca bakışlarımı tuttu, sonra geri çekilip fısıldadı:

"Tamam. Kalacağım."

"Mükemmel!" Annem alkışladı. "Rosie, buzdolabında hiçbir Ŗey yok. Ne yiyeceğiz?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam drama kraliçesi, hadi gidip bakalım. Aiden ve ben daha yeni kurabiye yaptık, belli ki bende bir Ŗeyler var."

"Bunlar bu mu?" Maria odanın öbür ucundan seslendi. "Çorapların içine koymak için kömür ya da onun gibi bir Ŗey olduğunu sanıyordum."

Babam kahkahalara boğuldu. "Bunları ikiniz mi yaptınız? Evet, sanırım bu akşam yemek işini annenle ben halledeceğiz."

"Sizin bir Ŗey piŖirmenize gerek yok," diye ısrar ettim. "Aiden ve ben daha önce yemeğe çıktık. Biraz atıştırmalığım var-"

"Hiç yok-" Aiden başladı.

"Var!" Savunmaya geçercesine söyledim. "Pakette biraz Oreos kaldı ve dolapta biraz cips olduğundan eminim."

Annem cık cık etti. "Amor, markete gidip yiyecek bir Ŗeyler alabilir misin? Tanrı aşkına bugün Noel arifesi! Bütün gün burada oturamayız.

Acınacak haldeyiz, bir ziyafet çekmeliyiz."

"Hiçbir yer açık olmayacak, tatlım. Noel arifesinde neredeyse gece yarısı oldu."

"Ben gidebilirim," diye teklif etti Aiden. "Sanırım buranın köşesinde bir bodega var."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Mami, ziyafet çekmek zorunda değiliz." Aiden'a döndüm. "Gitmene gerek yok. Burada bir sürü yiyeceğim var, bu gece hayatta kalırız."

"İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Önemli bir şey değil."

"Teşekkür ederim!" diye atıldı annem, gözleri Aiden'a parlıyordu.

Babam koltuktan kalktı ve "Maria ve ben gidiyoruz. Son birkaç saattir bir uçakta ve bir arabanın içindeydim. Bacaklarımı esnetmek istiyorum. Ayrıca, ikinizi de rahatsız ettiğimizi biliyorum. Anneniz mutfakta bir çeşit yemek hazırlamakla meşgul olacak ve siz ikiniz biraz yalnız kalabileceksiniz." Babam bize göz kırptığında neredeyse kusacaktım. Ne bekliyordu ki? Annem çekmecelerimi karıştırırken odama koşup seks yapmamızı mı? Aiden'a bakmaya cesaret edemedim.

Babam ve Maria yanımdan geçip kapıdan çıktılar, Maria kaşlarını bana doğru oynattı. Utancımdan ölmek istedim.

Annemi mutfakta bir şeyler hazırlamaya çalışırken ona yardım etmemize izin vermesi için ikna etmeye çalıştık ama reddetti. Böylece, Aiden ve ben kanepede garip bir şekilde oturup herkesin dönmesini bekledik. Yarım saat önce bile burada birlikte oturmuş, öpüşmek üzereydik.

Tavana baktım, herhangi bir tanrıya bizi bir şekilde bu çukurdan çıkarması ve tüm bunları daha az garip hale getirmesi için dua ettim.

"Hey," diye fısıldadım sonunda Aiden'a, bedenimi ona doğru eğerek. "Annemi çift olduğumuz konusunda düzeltmediğim için özür dilerim. Söyleseydim beni milyonlarca soruyla bombardımana tutardı ve bu da durumu çok daha kötü hale getirirdi. Umarım seni rahatsız etmemişimdir."

"Sorun yok." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Aile karmaşıktır. Anladığımı biliyorsun. Senin harika bir ailen var Rosie Posie."

Başımı eğdim. "Çok fazlalar ama gerçekten inanılmazlar. Bunca yolu geldiklerine inanamıyorum..." Gülümseyerek dudağımı ısırdım. Açıkçası Noel'de ailemi görmek istiyordum ama bu hayali uzun zaman önce bırakmıştım. "Yabancıların önünde nasıl davranacaklarını da bilmiyorlar, bu yüzden şimdiden özür dilerim."

Aiden usulca güldü. "Seni ne kadar sevdikleri çok açık," dedi. "İnan bana, sahip olduğum şey için her gün zorbalığı takas ederdim."

Keşke ona, onunla birlikte olmanın babasının anlattığı kadar zor olmadığını söyleyecek doğru kelimeleri bulabilseydim. Bunun hayatımdaki en kolay ve en iyi şeylerden biri olduğunu. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama o başını salladı, eli ağır bir şekilde dizime indi.

"Burada seninle olduğum için çok mutluyum."

Kısa bir süre sonra Maria ve babam kapıyı çaldı ve ben de Aiden'la aramdaki koyu sessizlikten kaçmak için aceleyle kapıyı açtım. Ellerinde milyonlarca çanta vardı, kirpiklerine kar taneleri düşmüştü.

"Binanızın ön kapısını açık tutan bir tuğla olduğunu biliyor muydunuz?" Babam kaşlarını çatarak sordu.

"Bu Ronny Jr." diye açıkladım.

"Bu çok aptalca, Rosie Posie. Ondan kurtulmalı ve bunu her kim yapıyorsa durmasını söylemelisin."

"Ben de öyle dedim," diye atıldı Aiden.

Babam onaylarcasına başını salladı. "İyi adam."

Gözlerimi devirip poşetleri sehpanın üzerine koymalarına yardım ettim, cips ve kurabiye çeşitlerini karıştırdım. Bodega'dan aldıkları atıştırmalıklara bakınca gözlerim parladı.

"Annem mutfakta bir şeyler pişiriyor," dedim babama. "Sanırım makarna."

"Gidip yardım edeyim. Bunu güzel ve süslü gösterebilir misin? Anneni mutlu eder. Gece yarısına kadar film izleriz, sonra da hediye alırız."

Panikle Maria'ya döndüm. "Ben kimseye bir şey almadım! Sizi göreceğimi sanmıyordum."

Aiden'a bakarak sırtıttı. "Bence onlara verebileceğin en iyi hediye Simon'ı unutmak olurdu. Babam market alışverişimizde senden bahsetmeden duramadı," dedi Aiden'a.

Bana paniklemiş bir bakış fırlattı. "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" "Gerçekten iyi."

Memnun ama kafası karışmış görünüyordu. "Yine de ben bir şey yapmadım."

"*Aynen öyle.* Rosie *çok* konuştuğu bu kadar sessiz olmanızın Rosie için gerçekten iyi olduğunu düşünüyor."

"Hey!" dedim savunmaya geçerek.

Maria sadece omuz silkti ve "Doğru. Tabak ve kaseleriniz var mı?"
"Ben onları alırım," diye gönüllü oldu Aiden ve Maria ile beni yalnız bıraktı. "Çok yakışıklı," diye fısıldadı. "Clark Kent titreşimleri."

Gülümsememi saklamaya çalıştım. "Sanırım öyle."

Öfkelendi. "Ah lütfen. Benim yanımdayken rol yapmana gerek yok." Tekrar mutfığa baktı. "Birlikte olmadığınızı biliyorum ama gecenin bu saatinde birlikte film izleyerek ne yaptığınızı merak ediyorum."

"Artık arkadaş sayılırsınız. Belki daha fazlası. Bilmiyorum." Tüm bunların gerçek olduğu düşüncesiyle göğsümde oluşan kelebek patlamasını görmezden geldim. "Peter size katılmadı mı?"

"Hayır, bu yıl tatili ailesiyle geçirecek. Yine de gelmeyi çok istiyordu." Tereddüt etti. "Bak, ihtiyacım olan bir şey var."
_"

Aiden ailemle birlikte döner dönmez ağzını kapattı. Annemin elinde, üzerine ucuz makarna sosu sürülmüş küçük bir tencere spagetti vardı.

"Rosie'nin sahip olduğu tek şey buydu." Sehpanın üzerine koydu, Aiden da arkasından geldi. "Aiden kase ve çatalları getirmemize yardım edecek kadar nazikti," dedi annem hevesle.

Aiden utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve hepsini masanın üzerine koydu. "Rosie bana güneyli misafirperverliğini öğretiyor."

Kız kardeşim şaşkın bir kahkaha atarak bir kâse kaptı. "Rosie bize senin komik olduğunu söylememiştin."

"Rosie Posie bize *hiçbir şey* söylemedi." Annem suratını astı. "Biriyle görüştüğüne ve bize söylemediğine inanamıyorum, hijita. Bu yüzden mi Noel'de eve gelmek istemedin?"

"Hayır," diye acele ettim. "Eve gelmek istedim ama bunu başaramadım. Bunu biliyorsun."

Annem dramatik bir şekilde iç çekerek küçük koltuğumun kenarına oturdu. "Kızımın hayatı hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum. Sen ta New York'tasın ve ben hiçbir şeyden haberdar değilim. Bana nasıl tanıştığınızı anlat."

Aiden ve ben bakıştık. "Sınıfta beraberiz."

"Yani kızıma zorbalık yapan çocuğu tanıyor olmalısın?" Babam kanepede annemin yanına oturarak sordu.

Gölerek güldüm. "Ben *zorbalık* demezdim."

"Geçen yıl sana sataşan çocuğun bu yıl da senin sınıfında olduğunu söylemiştin, değil mi?" Annem sordu.

Maria bir kahkahayı bastırdı ve beklentiyle bize doğru baktı.

"O bizim sınıfta," diye konuştu Aiden. "Tam bir pislik."

"Aiden! ¿Por qué no haces algo? Biliyorsun, Rosie ve ben aynı aşk romanlarını okuyoruz ve o biraz aşırı korumacı olan kahramanları gerçekten seviyor-"

"Tamam, teşekkürler anne," diye sözünü kestim, yüzüm kızarmıştı.

Aiden ciddiyetle, "Rosie'nin onunla için bana ihtiyacı yok," dedi. "Onunla kendisi ilgilenerek iyi bir iş çıkarıyor."

"Bu benim Rosie Posie'm," dedi babam.

"Hadi, bize daha fazlasını ver!" dedi annem hevesle. "Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız? Sınıfta birlikteydiniz, sonra ne oldu?"

Aiden bana baktı ve dedi "Bırakayım da Rosie anlatsın. O bir romantizm uzmanı."

Güldüm ve dedim ki, "Ama Aiden, daha fazla romantizm yazmaya çalışıyorsun. Bu bacaklarını esnetmek için iyi bir yol!"

Annemle babam hevesle bizi izliyordu. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordum ama Aiden'ın Noel'i yalnız geçirmesindense bu garip sorularla yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Neden ikiniz de bize anlatmıyorsunuz?" Maria çok yardımsever bir şekilde önerdi.

"Elbette. Sanırım her şey bir gün ... sınıfta başladı." diye kekeleyen önce ona hızlı bir ölüm bakışı gönderdim.

İçim burkuldu ve yardım için Aiden'a baktım; dudakları sırtarak yukarı kalktı. "Biliyor musun, sadece . Rosie'ye sert davranan adam bendim. zaman." Maria alaycı bir sesle soludu ama Aiden devam etti. "Gerçek şu ki, Rosie'yi gördüğüm andan itibaren ondan gerçekten hoşlandım. Ve ben... savunmacı biriyim sanırım. Onunla konuşmak istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim çünkü o... Yani, o *Rosie*. Hayattan daha büyük, çok nazik ve kendinden emin. Yanına gidip onunla konuşamayacak kadar korkuyordum." Omuz silkti. "Ve onunla gerçekten konuşma fırsatı bulduğum tek zaman atölye çalışması sırasında oldu.

"Ona sert davrandım, muhtemelen çok sert ama onu zorlamaya çalışıyordum çünkü - eminim biliyorsunuzdur - o harika bir yazar." Bana döndü ve

"Ama gerçekten araştırmak zorundaydım. Satır aralarına bakmam gerekti çünkü hikayeleriniz bana ona o türden bir sevgi verebilmeyi diletirdi - onun istediği ve hak ettiği türden."

Annem neredeyse her kelimeye bayılıyordu ve ben de bayılıyordum. Önce Maxine ve Hunter olarak, şimdi de ailemle birlikte rol yapmanın sınırlarında o kadar çok zaman geçirmiştik ki. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmayı ben de çok istiyordum.

Bu yüzden şansımı denedim ve gerçeği söyledim. "Benim için de benzer bir şeydi," dedim sessizce, gözlerim Aiden'inkilerden hiç ayrılmadan. "Birlikte derse bile girmeden önceydi - Aiden Yazarlar Evi'nde bir okuma yapıyordu. En *yıkıcı* parçayı okudu ve beni o kadar derinden etkiledi ki ondan başka kimseye dikkatimi veremedim. Öylesine inançlı ve kırılgan bir şekilde okudu ki... Uzun süre ona aşık oldum." Aiden'ın başı bu söz üzerine biraz geriye gitti. "Ve sonra biliyorsun, bana kötü davrandı, falan filan, ama... yolun bir yerinde sanırım birbirimizi tanıdık ve durmak istemedik."

Duygularımın Aiden için fazla karmaşık olduğunu düşünmüştüm. Onu çok istemek ve onu gördüğümde ya da sesinin alçak tınısında kalbim hızlandığında çok korkmak arasında bocalamıştım. Ama şimdi, dairemin oturma odasında otururken, karışık ağ çözüldü ve onun için yanmayı ve kırılmayı göze almak istediğimi *biliyordum*.

"Ne kadar *romantik*," dedi annem. "Hep birlikte olabildiğimiz için çok mutluyum.

Neden filme başlamıyoruz?"

Maria ve annemle babam kanepeye yerleştiler, Aiden ve ben de onların önünde yere oturduk, kollarımızı dizlerimizin üzerinde kavuşturduk. Beşimiz loş ışıkta ucuz makarna yiyerek filmi izledik. Göz ucuyla Aiden'ın bakışlarını yakaladım ve ona usulca gülümsedim. O da bana karşılık verdiğinde, bunun şimdiye kadar geçirdiğim tüm Noellerden daha iyi olduğunu anladım.

Böyle bir karmaşanın içinde olmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Kulağının üstündeki çili ne kadar sevdiğimi ve onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi ona söylemeyi hayal ettiğim için uyuyamadığım bir yer. Ama burada kalmak için her şeyimi verirdim.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI İKİ

Film bittiğinde annem acı içinde, "Gece yarısını kaçırdığımıza inanamıyorum," dedi. Sesinden Peru'nun Dünya Kupası'nı kaybettiğini söylediğimizi sanırdınız. "Hediyeleri gece yarısı açmamız gerekiyordu."

"Sadece otuz dakika sonra," diye fısıldadı Aiden bana. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Annem gelenekleri gerçekten çok seviyor. Peru'da çocukken herkes gece yarısına kadar geri sayar ve sonra hediyelerini yırtıp açarlarmış. Biz de bazen bunu yapardık ve sanırım onun hayal ettiği de buydu."

"Ah." Aiden'ın dili anlayışla tıkırdadı.

"Bunu şimdi yapabiliriz," dedi Maria yatıştırıcı bir sesle. "Rosie, bavullarımızı senin odana koymamın bir sakıncası var mı? Hepsini oradan alırım."

"Tabii, tabii," dedim.

Aiden ve ben hâlâ yerde oturuyorduk, bacak bacak üstüne atmıştık. Birbirimize dönüktük, dizlerimiz birbirine değiyordu. Aiden'ın ne kadar yorgun olduğunu gözlerinin düşmesinden anlayabiliyordum. Normalde mükemmel olan saçları şimdi karmakarışık. Kazağı ve kot pantolonunun içinde çok rahatsız olmuş olmalıydı. Ama şikâyet etmedi ve ne kadar uzun olursa olsun film boyunca uyanık kaldı. "Belki de geri dönmeliyim," dedi başını benimkine yaklaştırarak.

Sesi alçaktı. "Misafirliğimi fazla uzatmak istemem."

"Değilsin," diye onu temin ettim. "Yine de çok fazla olduğunu biliyorum, bu yüzden gitmek istersen anlarım-"

"Aiden gidemez," diye kesti annem. Bizi duyabildiği için irkilerek ona baktık.

"Sizinle kutlama yapmama izin verdiğiniz için minnettarım ama geç oluyor. Gerçekten geri dönmeliyim."

Annem bir bacağına diğerinin üzerine attı ve sadece başını salladı. "Buna izin veremem. Bir anne olarak yapamam."

"Anne, eğer gitmek istiyorsa-"

"Dışarıda kar yağıyor! Burada rahatlıkla kalabilecekken sizi soğukta dışarı göndermeye vicdanım elvermiyor."

Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona doğru döndüm. "Anne, burada *uyumayacağını* biliyorsun, değil mi?"

Babamla bıkkın bir bakış paylaştı. "Bunu duymak istemesek de, yirmili yaşlarda biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Bizim iyiliğimiz için Aiden geceyi burada hiç geçirmemiş gibi davranmak zorunda değilsin."

Yere batmak istedim. Sırf ailemle *bu* konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için bir su birikintisi içinde eridiğimi hayal ettim.

"Anne. Hayır. Bu ... hayır-"

Aiden'ın eli dizimin üzerindeydi, başparmağı yatıştırıcı daireler çiziyordu. "Sanırım Rosie saygılı olmak istediğimizi söylüyor. Ayrıca, yeterince yer var mı emin değilim-"

"Saçmalık," dedi annem. "Eğer karda dışarı çıkar ve buzda kayarsanız, kendimle asla yaşayamam. Maria kanepede yatabilir, biz Rosie'nin odasında yatarız, siz de Alexa'nın odasında yatarsınız. Rosie, sence sorun eder mi?"

"Yani, hayır, ona mesaj atabilirim, ama-" "Mükemmel! O zaman anlaştık!"

Aiden'a bakmaya dayanamıyordum. Ona aileme yalan söylediğim için yeterince kötü hissediyordum, ama şimdi bir gece boyunca bu numarayı sürdürmesi ve benimle aynı yatakta uyuması mı gerekiyordu? Bu çok fazlaydı.

"Aiden," dedim, "bulaşıkları mutfığa götürmeme yardım eder misin?"

Başını salladı, ayağa fırlayıp boş kâse ve tabakları toplamama yardım etti. Kulak mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz, "Çok özür dilerim" diye bağırdım.

Bulaşıkları lavaboya koymak için geçti. "Olma."

"Hayır, bu çok fazla. Oraya gidip onlara gerçeği söyleyeceğim. Bugün zaten benimle New York'taki her turistik şeyi yaptın ve bunun ruhunu öldürdüğünü biliyorum ve şimdi de bir ilişkimiz varmış gibi davranmak zorundasın. Buna mecbur değilsin-"

"Rosie," dedi Aiden, sesi alçak ama sertti. "Asla bir şey yapmak *zorunda* değilim. Ama konu sen olunca, kendimi yapmak isterken buluyorum." Bana doğru adım atarken gözleri yumuşaktı. Gözleri kısa bir an için ağzıma takılmadan önce bir an için birbirimize baktık. Ağzını temizledi.

"Annen bize bağırmadan içeri dönelim. O biraz korkutucu, biliyor musun?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Sokağa çıkma yasağını sadece beş dakika geçtikten sonra dışarıda kaldığımda nasıl olduğunu hayal et. Beni öldürüp polisleri aramak üzereydi."

Telefonumu aldım ve hemen Alexa'ya mesaj attım.

Rosie: uzun hikaye ama ailem ve kız kardeşim bana sürpriz yapıp ziyarete geldiler. onlar benim odamda, kız kardeşim de kanepede uyuyor. aiden ve ben senin odanda uyusak sorun olur mu? çarşafaları değiştiririm

Alexa: Sen ve AIDEN??? SAYFALARI DEĞİŞTİRECEKSİNİZ???

Rosie: öyle değil!! ben sadece onları değiştireceğimi kastettim, kirleteceğimizi değil

Alexa: Seninle gurur duyuyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap.

Maria yatak odamdan elinde bir sürü paketlenmiş kutu, hediye ve bir kese kâğıdının içinde başka bir şeyle çıktı. Aiden ve ben onlara bir şey almadığımız için tekrar özür diledik ama hepsi bizi el sallayarak uğurladı. Annemle babamın birbirleriyle hediyeleşmelerini ve Maria'ya da hediyelerini vermelerini izledik. Bana da istediğim birkaç aşk romanını ve birkaç kazak verdiler. Aiden arkasına yaslandı ve tüm olanları yüzünde hafif bir gülümsemeyle izledi. Hiçbir şey almadan birbirimize hediye vermemizi izlemesine dayanamıyordum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım ve hediyesini odamdan almak için koşmaya başladım. Hediyei kavga etmeden önce hazırlamıştım ve barışıp barışmayacağımızı bilmediğim için paketlememiştim.

Arkamda tuttum ve Aiden'a baktım. "Bunu saracak vaktim olmadı, o yüzden ellerine verirken gözlerini kapat." Bana düz bir bakış attı ama gözlerimi açtığımda yumuşadı ve ellerini uzattı. Hediyei nazikçe avuçlarına yerleştirdim ve "Tamam, aç" diye fısıldadım.

Gözlerini açtığında, genişlemişlerdi. "Bunu... sen mi yaptın?"

Hamburgerlerimizi yedikten sonra Aiden'ın kitaplardan CD'ler yazdığını aklımdan bir türlü çıkaramamıştım. Noel hediyeleri vermeyi çok severdim ve bana söylediğinde bu fikir aklıma geldi.

"Kitabımıza dayanıyor - ya da en azından şu ana kadar elimizde olanlara." Elindeki CD'ye başımla işaret ettim. "Şimdiye kadar yazdığımız her bölüm için bir tane koymaya çalıştım. İnsanların artık CD dinlemediğini biliyorum, ama nostalji olsun diye düşündüm... ve muhtemelen çok fazla Taylor Swift var, ama-

"Bayıldım." CD'nin ön yüzüne dikkatle yazdığım her bir başlığı okuyarak usulca gülümsedi. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Bir saniye bekle. Ben de sana bir şey aldım."

Hoş bir şaşkınlıkla gülümsedim. Bana bir hediye almasını hiç beklemiyordum.

Gözlerimi kapatmamı söylemeden önce bir saniyeliğine ceketini karıştırdı. Ellerimi uzattım ve soğuk bir metalin ellerime dokunduğunu hissettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıktan nefesim kesildi. Tatil Köyü'ndeki madalyondu. Açmadan önce başparmağımı pürüzsüz, oval madalyonun üzerinde gezdirdim.

Resimler için her iki tarafta birer tane olmak üzere iki boş yer vardı. Lita'nın bir tarafında çocuklarının, diğer tarafında da kocasının portresi vardı. Onları çıkarmak bana yanlış gelmişti, bu yüzden kendi madalyonuma hangi resimleri koyacağımı hiç hayal etmemiştim.

"Aiden, nasıl yaptın?"

Omuz silkti. "Sen tuvalete gidince koşup aldım." "Rosie, bu Lita'nın sana verdiği benziyor," dedi babam sessizce.

Boğazım gözyaşlarıyla doldu. Çok pahalıydı ve Aiden'in parası *olmasına* rağmen, benim için harcamak zorunda değildi. Lita'mla ve Peru gezisiyle ilgili pek çok anı gözümün önüne geldi. Şimdi bu içinde Aiden ve Lita'nın anıları vardı. Onu asla çıkarmayacağımı biliyordum.

Gözlerimi kırıştırmaya çalışarak Aiden'a baktım. "Giymeme yardım eder misin?"

Başını ve ben saçlarımı kaldırıp dikkatlice boynumun arkasına zincirlerken arkamda durdu. Parmakları boynumun dibine değdi. Nefesim kesildi, titremeye karşı koydum. İşini bitirdiğinde başparmağını ensemdeki bir noktaya yavaşça dokundurdu ve eli omzumdan aşağı kaydı. Madalyonu göğsüme yakın tuttum ve gülümseyerek arkamı döndüm.

"Aiden, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

Teşekkür ederim." "Ona bir öpücük ver," dedi Maria cesaretle. Ona bir bakış attım ve o da

masumca omuz silkti. "Ne? Siz *çıkıyorsunuz*. Birbirinize duygusal hediyeler verdiniz. Peter bana bir hediye verdiğinde, ben de ona bir öpücük veririm."

Aiden'in bakışları üzerimde çelik gibiydi. Keşke aklını okuyabilseydim çünkü onu öpmek istediğim çok açıktı ama ona yapmak istemediği şeyleri yaptırmaya devam edemezdin.

"Evet, haklısın," dedi Aiden kararlı bir ifadeyle. "Sana bir öpücük vermeliyim." Bana doğru bir adım attı, elleriyle yüzümü kavradı. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu iyi mi?"

Dudaklarımı onunkilere bastırmak için yukarı iterek karşılık verdim. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve tadı nane kabuğu gibiydi. Herkesin önünde bunu yaptığım için birden utanarak ondan geri çekildim. Sadece bir öpücüktü ama vücudumda bir telaş hissettim çünkü bu *Aiden*'di. Bir daha asla bir öpücükten sonra onu terk etmeyecektim.

"Aiden, aslında sana da bir şey aldık," dedi babam.

Aiden'ın yumuşak gülümsemesi babama döndüğünde şoka dönüştü. Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "Oh, gerek yoktu-"

"Fazla bir şey değil," dedi Maria. "Ama Noel'de elinin boş kalmasını istemedik."

Kese kâğıdı hâlâ yırtık ambalaj kâğıtlarının arasında duruyordu. Annem onu Aiden'a uzattı, o da şüpheyle aldı. Torbanın içine yavaşça baktı ve gülerek kapattı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Turuncu ve beyaz bir şapka çıkardı, şapkanın üzerinde Tennessee'nin T harfi vardı.

Fatura.

"Rosie'nin evini özlediğini biliyorduk, bu yüzden onun için getirdik, ama sen

Rosie ile birlikte, Tennessee'nin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalısınız. Bunu sevebileceğinizi düşündük."

Aiden gülümsedi ve bereyi kafasına geçirmeden önce elinde evirip çevirdi. Aiden'ı daha önce bere dışında bir şey takarken hiç görmemiştim ve birdenbire gözlerine inen faturasıyla memleketimdeki her erkek gibi göründü.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Johnson City'de doğup büyümüşe benziyorsun," diye takıldım. "Bu iyi bir şey mi?"

"Bu harika bir şey," dedi babam. "Memphis'te doğdum, Johnson City'de büyüdüm."

"Siz ikiniz şimdi nerede yaşıyorsunuz? Rosie bir keresinde bahsetmişti sanırım." "Rogersville," diye yanıtladı annem. "Sen Rosie ile ziyaret etmelisin.

bir ara."

Bakışları benimkilere kaydı. "isterim. Artık şapkam da var.

o."

Annemle babam sevinçle güldüler. Sanki bu gerçek olabilirmiş gibi ileri geri konuştuklarını görünce tüm vücudum gevşedi. O onlara Tennessee hakkında sorular sormaya devam etti, onlar da ona New York hakkında birkaç soru sordular.

Hepimiz yatmaya karar verdiğimizde saat neredeyse üçtü. Evdeki Noellerimiz kadar gürültülü değildi ama yine de mükemmel hissettiriyordu. Gece ilerledikçe hepimiz esnemeye başladık. Aiden'la aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacağım düşüncesi beni geriyordu.

Alexa'nın odası benimkiyle aynı büyüklükteydi ve tam boy bir yatak vardı. Yatakhane kadar küçük değildi ama yine de dar gelirdi.

Babam Aiden'a getirdiği fazladan bir eşofman altını ödünç verdi ve ben de ona büyük boy bir tişört verdim. Ben de flanel pantolon ve sweatshirt giydim. İkimiz de hazır olduktan sonra küçük yatağın iki yanında durup yatağa baktık.

"Biliyor , yerde sadece bir battaniye ve yastıkla iyi olacağım. Gerek yok..." Yatağa doğru işaret etti.

"Hayır, hayır, misafir sensin. Ben söz alacağım."

"Yerde yatmana asla izin vermeyeceğim Rosie." Ellerini kalçalarına koyarak bir nefes verdi. "Yatağı paylaşabiliriz, değil mi? Biz yetişkiniz."

"Mezun öğrenciler." "Vergi mükellefleri."

"Bir yatak hiçbir şeydir," dedi, görünüşe göre kendisini

Be

n. "Hiçbir şey."

Yine de ikimiz de yatağa doğru bir hareket yapmadık. Kolumu ovuşturdum.

endişeli bir şekilde. Tanrım, tüm bu durum aptalcaydı. Yine on beş yaşında bir kız gibi davranıyor, Aiden'ın gözlerinin içine bakmayı reddediyordum.

"Peki, iyi geceler." Aiden dişini sıktı, Alexa'nın yorganını ve çarşaflarını geri çekip yerleşti.

"Doğru. İyi geceler." Işığı ve onun yanına kaydım.

Biriyle aynı yatakta en son bir yıldan fazla bir süre önce Simon'la yatmıştım. Aiden'ın vücut ısısının yanımda yayıldığını hissedebiliyordum. En ufak bir hareket etsem, bacağım onunkine değecekti.

"Aiden," diye fısıldadım bir süre sonra. Cevap vermedi, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş uyuyordu. Uyandırmak umuduyla omzunu dürttüm ama hâlâ kıpırdamıyordu. "Aiden."

Hâlâ cevap yok. Hayatımın en uzun günlerinden biri olmasına rağmen uyuyamıyordum. Yanımdaki Aiden'in çok farkındaydım. Yer değiştirdim, çarşaflar hışırdadı ama yine de onu uyandıracak bir şey olmadı.

Omzuna bakmak için yan tarafıma geçtim ve "Uyuyor musun?" diye sordum. Yanıt alamayınca omzunu hafifçe ittim. Tamam, belki yapmam gerekenden biraz daha sertti ama gözleri birden açıldı.

"Uyuyordum, Rosalinda."

"Uh-oh." Karanlığa doğru gülümsedim. "Bana Rosie demiyorsan başım belada olmalı."

"Rosie Posie'yi mi tercih edersin?" Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve ben inledim.

"Bunu bana karşı kullanacağını biliyordum."

"Bayıldım," dedi dürüstçe. "Keşke bunu ben bulsaydım." O da yüzünü bana dönmek için yan döndü, kolunu başının altına kıvrmıştı.

Onu zar zor görebiliyordum. Alexa'nın pencerelerini ince perdeler kaplıyordu ama perdeler sonuna kadar kapalı değildi ve yakındaki bir apartmanın ışığı içeri sızıyordu. Işığın bir kısmı yüzünün üzerine düşüyordu ama oda hâlâ karanlık içindeydi.

Sırıtarak dilini şaklattı. "Biliyor musun, ailen geldiğinden beri güneyli aksanı geliştirdin."

"Hayır, görmedim."

"Hayır, söylemedim," diye tekrarladı abartılı bir güneyli aksanıyla. "En az bir milyon kez 'hepiniz' dedin."

"Bu yaygın bir terim."

"Çok şirin." Tereddütte öne uzandı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra omzumun arkasına itti. Eli kolum boyunca usulca ve tüylerim diken diken oldu. "Romantizmi neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum," diye fısıldadı. "Eğer benim de aşık bir ailem olsaydı, muhtemelen ben de aşık olurum."

Gülümsedim. "Onlar her zaman benim için gerçek aşkın var olduğunun kanıtı oldular. Mükemmel değiller, inanın bana, ama birbirlerini gerçekten seviyorlar. Tamamen farklı kültürlerde ve ülkelerde büyümelerine rağmen birbirlerini buldular."

"Onları sevdim."

"Onlar da senden hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim." Bir an sessiz kaldım. "Bu hayatımın en güzel Noel'i oldu," dedim dürüstçe.

"Ben de Rosie," dedi karanlığa doğru. "Kesinlikle en iyisi."



Ertesi sabah yastığım sertleşmişti. Kaşlarımı çattım ve gözlerim hâlâ kapalıyken kabartmak için tokatlamaya başladım.

"Ow."

Donup kaldım. Yavaşça gözlerimi açtığımda yastığımın bir yastık değil, Aiden'ın göğsü olduğunu fark ettim. Kolu vücuduma dolanmış, eli tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaşmıştı. Kolumu beline doladım ve ona sokuldum.

Aiden'ın gömleğine bulaşan salyayı gördüğümde "Aman Tanrım," dedim.

"Ne?" diye mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı, sonra genişledi. "Ah."

Bacaklarımı çözdüm ve kendimi yataktan dışarı ittim. "Tanrım," dedim. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Çok özür dilerim, bilmiyorum-"

"Sorun yok, Rosie."

"Üzerine akıttım," dedim yüzümü buruşturarak. "Çok özür dilerim. Gömleğini yıkayacağım." Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu. Aşık olduğum birinin üzerine salyamı akıtmam normaldi. Daha da kötüsü, Aiden'a sarılan bendim, tam tersi değil. O yatağın kendi tarafındaydı ama ben onun her tarafındaydım.

"Önemli bir şey değil Rosie, söz veriyorum." Sırt üstü yattı, ön kolunu alınına dayadı. Dudaklarını birbirine bastırmış, bir kahkahayı bastırmaya çalışıyordu. Yeni bir utanç dalgası üzerime çöktü.

Panik göğsüme yerleşmeye başladı, bu yüzden yatak odasının kapısına doğru ilerledim, kendime düştüm.

"Ben duş alacağım," dedim aniden, kıyafetlerimi kaptım. "Rosie, hadi, sorun değil," diye arkamdan seslendi, ama ben çoktan yolu yarılamıştım Kapıdan dışarı.

Dünyanın en uzun ve en soğuk duşunu aldıktan sonra, uyanan biri olup olmadığını duymak için kulağımı banyo kapıma dayadım. Kapı koluna uzandım ama Aiden'ın kahkaha sesiyle durakladım.

Kapıyı biraz araladım ve annemle Aiden'ın konuşmalarını duydum. Onları göremiyordum ama her kelimeyi net bir şekilde anlayabiliyordum.

"Bu Rosie'nin ilk bale resitaliydi," dedi annem. "Dans ettiğini bilmiyordum."

"O değil." Annem güldü. "Küçükken ona marinera öğretmeye çalıştım ama bir türlü yapamadı. Rosie'yi bilirsin, inatçıdır, o yüzden şimdi dans etmeyi reddediyor."

Aiden'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bunu aklımda tutacağım."

Telefonunda ona eski fotoğraflarımı gösteriyor olmalıydı. Kapının yanına yaslandım, başımı duvara dayadım. Aiden'ın bu şekilde, sanki tetikte değilmiş gibi konuştuğunu duymak sakinleştiriciydi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Por supuesto."

"Neden ona Rosalinda adını verdin? Onun adını hep sevmişimdir."

Kendi kendime gülümsedim. Bu hikayeyi milyonlarca kez duymuş olmalıyım.

Yukarı.

"Bu hikâyeye bayılıyor." Annemin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Her gece yatmadan önce bana anlattırırdı," dedi hüznle. "Babası yüzünden. Üniversitedeyken şehir merkezindeki çiçekçide çalışırdım. Eric bir gün annesi için gül almaya gelmişti. Bir buket aldı, sonra tek bir gül çıkardı ve bana uzattı. Ondan sonra neredeyse her gün geldi. Her zaman bir gül alır, parasını ödedikten sonra bana uzatır ve giderdi.

"Çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra güller bizim olayımız oldu. Evlendiğimizde yakasında bir gül vardı. Hamile olduğumu öğrendiğimde onu iş yerinden aradım ve endişeli bir sesli mesaj bıraktım. Eve geldiğimde mutfağımıza ve oturma odamıza dağılmış düzinelerce gülle karşılaştım." Bu anıyı hatırlayınca hafifçe güldü. "İlk çocuğumuz kız olursa adını Rose koymaktan başka seçenek yok gibiydi.

"Yine de Rosalinda için bastırdım," diye fısıldadı. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bizim Rosie biraz romantiktir."

"Gerçekten mi? Bu konuyu hiç açmadı," dedi Aiden.

Annem güldü. Onu öne doğru eğilmiş, gözlerinde parlayan ışıkla hayal edebiliyordum. "Adını annemden aldı, Lita'sından. Babam onun adını *çok severdi*, ona hep Rosalindita derdi. Telenovelalara *bayılırdı*. Babamla birlikte kanepede oturur, yoğun bir şekilde onları izlerlerdi. Rosie aşk keşfettiğinde, bunun kader olduğunu düşündüm - romantizm sevgisi hepimizin DNA'sında vardı. Tatillerde Peru ve Tennessee arasında gidip gelirken o aşk romanlarının çoğundan İngilizce öğrenmiştim. Havaalanındakilerin hepsini okumuş olmalıyım. Kitapların kopyalarını

İspanyolca ve İngilizce olanları anlayana kadar sayfaları karşılaştırdım. Rosie çocukken annem vefat etti ama aralarında kozmik bir bağ vardı. Sanki birbirlerinin bir uzantısıydılar. Annem onu ilk gördüğü andan itibaren bile."

"Neden Rose değil de Rosie?"

Aiden'ın sesindeki saf merak boğazımın arkasında bir düğüm oluşturdu. Benimle bu şekilde ilgilenmesi, anneme karşı bu kadar nazik olması beni çok .

"Rosie yanaklarında hafif bir kızarıklık ve gülümsemeyle doğdu. Ona bir kez bakınca Rosie olduğu anlaşılıyordu." Aralarına rahat bir sessizlik çöktü ama bu uzun sürmedi. "Gittiğinden beri onun için endişeleniyorum. Ama sen ona iyi geliyorsun. Sana sahip olduğu için artık iyi olduğunu görebiliyorum."

"Beni doğurmadan önce harikaydı. Her şeyi her zaman kontrol altında tutuyor gibi görünüyor. Ona her zaman hayranlık duyuyorum."

Bunu duyunca kalbim ısındı. Aiden yıl boyunca beni ne kadar aşağılamış olsa da, benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğünü bilmek güzeldi. Hissettiğimden çok daha derli toplu olduğumu düşünüyordu.

Banyo kapısını açtım. "Günaydın," dedim utangaç bir sesle. Aiden ve annem hâlâ pijamalarıyla kanepede oturuyorlardı. "Mutlu Noeller. Maria ve babam nerede?"

"Herkes simit getiriyorlar," dedi annem. "Duş almak için içeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"Hepsi senin."

Aiden ve ben yalnız kaldığımızda aramıza sessizlik çöktü. Aşırı derecede yatak kafası vardı ve bu onu çok genç ve *rahat gösteriyordu*. Aiden'ın yanındaki kanepede annemin yerini aldım ve bir bacağımı altına soktum.

"Aiden, bak, özür dilemek istiyorum-"

"Rosie." Başını iki yana salladı. "Özür dilemene gerek yok. Yıllardır en iyi uykumu aldım."

"Sadece bunu söylüyorsun." Yüzümü ellerimle kapattım, utanç içindeydim.

Ellerimi nazikçe kendi ellerinin arasına aldı ve yüzümden uzaklaştırdı. "Ben değilim. Uykunda konuşmaya başladığın zaman hariç."

"Yalancı." Gözlerimi kısmıştım.

"Arada bir, 'Bu çok romantik' diyordun, sonra horlamaya başlıyordun."

Gölerek omzunu ittim. Kalbimin tekrar göğsümden sökölmesini istemiyordum. Her şeyimi, onu istemeyen ve yedek parçalarını atacak birine veremezdim. Buna dayanamazdım. Ama Aiden'la elde edebileceğim *her şeyi* istiyordum. Eğer onunkini bir anlığına görebileceksem, kırılğan küçük kalbimi ezmesine izin vermeye hazırdım.

"Ben eve gidiyorum, sanırım."

"zorunda değilsin. Bugün ne yapacağımızdan emin değilim ama bize katılabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Ailenin yanında zor günler geçiriyorsun. Gelecek dönem görüşürüz, tamam mı?"

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. Onlar gitmeden önce ailemle kaliteli zaman geçirmezssem pişman olacaktım.

"Tamam," . "Seni ."

Asansörle aşağı inerken sessizdik. Bütün gece kar yağmış, sokaklar beyaz örtüyle kaplanmıştı.

"Kar botların bile yok," dedim. "Ayakların donacak."

Güldü. "İyi olacağım." Başında bere yeni Tennessee şapkası vardı. "Kalmama izin verdiğin ve Noel'i seninle geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Başka türlü olmasını istemezdim," dedim dürüstçe. Onu yanağından öpmek için uzanmadan önce tereddüt ettim. "Eve sağ salim git, tamam mı?"

Başını salladı. "Mutlu Noeller, Rosie."

"Mutlu Noeller, Aiden."



Ailem ve ben Noel gününü etrafta uzanarak ve her şeyi konuşarak geçirdik. Dizüstü bilgisayarımda birkaç film izledik ve hepsi üzerine konuştuk. Evde de Noel genellikle böyle geçerdi. Geç saatlere kadar uyur ve günü rahat kıyafetlerimizle hediyelerimizle uğraşarak geçirirdik.

Uçuşları Noel'den sonraki gün gece geç saatlere kadardı, bu yüzden ertesi öğleden sonra onlara şehir merkezindeki popüler bir Peru restoranı olan Pio Pio'yu göstermemin iyi olacağını düşündüm.

Ne zaman bir Peru restoranına yemeğe gitsek, annemin masa için yemek sipariş etmesine izin verir ve aile usulü paylaşırdık. Inca Kola ve bir sürahi

Masanın ortasında Chicha Morada vardı ve son bir yılda yediğim en güzel yemekler tabağıma yığılmıştı; yemeye doyamadım.

"Aiden çok yakışıklı," dedi annem Lomo Saltado'sunu karıştırırken. "Birlikte olduğunuzu bize neden söylemedin?"

Omuz silkerken Maria'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Bu konuyu ne zaman açacağımı bilemedim. Daha çok yeni."

"Yeni gibi görünmüyor," dedi babam. "Senden hoşlanıyor." "Umarım öyledir. O onun *erkek arkadaşı*," diye yanıtladı annem.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Babam bastırdı. "Sana bakışı Rosie, sanki-"

"Rosie!" Maria sözlerini kesti. "Annemle babama telefonda bahsettiğin şu burs olayını anlat."

Maria konuyu değiştirdiği için minnettardım ama aileme burs fırsatının benim için ne kadar önemli olduğunu söylemekten de korkuyordum. İşe yaramazsa diye onları umutlandırmak istemiyordum.

"Bu gerçekten harika bir fırsat," dedim, küçümseyerek. Bursun son başvuru tarihi yaklaşıyordu ve ben giderek daha da gerginleşiyordum. Eserim üzerinde çalıştıkça kazanmayı daha çok istiyordum. Elbette para önemliydi, ama bundan da öte, bir romans yazarının diğer edebiyat yazarları kadar iyi olabileceğini kanıtlamak istiyordum. Eğer kazanırsam, eserimi edebiyat dergisinde yayınlayacaklardı. Tanıdığım herkese gururla derginin bir kopyasını gönderebilmek ve "*Bakın! Ben iyi bir yazarım!*" diyebilmek istiyordum. *Başka biri de böyle düşünüyor!* "Geçen yıl yazdığım kısa bir öyküyü gönderiyorum ve umarım seçilirim."

"Ne kadar harika." Annem bana gülümsedi. "Şu haline bak, New York'ta kendine bir isim yapıyorsun."

"Oh, bunu bilmiyorum," dedim utangaç bir sesle. "Umarım öyledir. Sanırım bu yardımcı olacak. Ida ve Aiden da bunu inceliyor-"

"Aiden senin parçana mı bakıyor?" Annemin yüzü aydınlandı. "Aiden'ı seviyorum," diye açıkladı babam.

Maria ve ben panikle birbirimize baktık. Babam eve getirdiğimiz erkeklerden *nadiren* hoşlanırdı. Simon'ı gerçekten sevmemişti - Simon'ın bencil ve benmerkezci olduğunu iddia etmişti, ama ben pek umursamamıştım. Babamın hoşlandığı tek erkek *sekizinci sınıftayken* çıktığım Josh'tu. Maria ve Peter lise son sınıfta ve üniversite boyunca çıkmışlardı ve bu iyiydi ama babam Maria'nın ondan önceki tüm erkek arkadaşlarından *nefret ediyordu*. Onda şöyle bir şey vardı.

İnsanlar hakkında sezgileri ve şimdi Aiden'a olan düşkünlüğünü ilan ettiğine göre, muhtemelen sık sık Aiden hakkında sorular soracaktı.

"O kadar da iyi biri değil," dedim gelişigüzel bir şekilde, yemeği ağzıma tıktırırken. "O kolyeyi sana o aldı." Babam madalyonu işaret etti.

"Ve sana verdiğinden beri onu hiç çıkarmadın."

İçgüdüsel olarak elim kolyeyi kendime yaklaştırmak için uzandı. "Yeni çıkmaya başladık," diye açıkladım. "Onu o kadar tanımıyorum bile.

iyi-"

Annemin nefesi kesildi. "Onu *tanımıyor* musun? Ay, Ros-"

"Çişim geldi," diye duyurdu Maria. Bana doğru döndü. "Benimle tuvalete gelir misin?"

"Elbette," dedim yerimden fırlayarak. Kapı arkamızdan kapandığı anda ona "Seni seviyorum" dedim.

Güldü. "Çok fazla davranıyorlar. Simon'la yaşadıklarından sonra birini bulduğun için mutlular."

"Tennessee'ye döndüklerinde onlara Aiden'la ayrıldığımızı falan söyleyeceğim. Aksi takdirde annem telefona her cevap verdiğimde sorularla peşime düşecek."

Maria çantasından rujunu çıkardı ve aynada yavaşça yeniden sürdü. Bakışları bana kaydı. "Aiden konusunda biraz haklılar."

Bunu biliyordum. Ama Aiden'ın romantizmle işi olmadığını bilmiyorlardı. Aiden bana karşı bir şeyler hissetse bile, bu onun bir ilişki aradığı anlamına gelmiyordu.

"Nasıl yani?"

"Aiden sana gerçekten birlikte olmanızı istermiş gibi bakıyor... Her sözüne asılıyordu. Hediyeleri açtığımızda, ona verecek tek bir şeyimiz olduğu için çok kötü hissettim ve bu iyi bir hediye bile değildi. Ama seni mutlu gördüğü için gerçekten mutlu görünüyordu."

"Aiden ve ben arkadaşız," dedim daha çok kendime. Daha fazlasını istesem de buna karar vermiştik.

"Peter ve ben arkadaşız," diye şarkı söyledi. Rujunu bıraktı ve yüzünü bana döndü. Küçükken insanlar ikiz olduğumuzu düşünürdü. Aynı koyu renk gözlere ve saçlara sahiptik ama onunki yumuşak dalgalı, benimki ise bukleler halindeydi ve Maria biraz daha uzundu. Ama bunun dışında neredeyse birbirimize benziyorduk. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Peter'la aranızda her şey yolunda mı?" Endişeyle doğruldum.

Gözlerini benden kaçırdı, endişeyle. Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Onu arayıp kontrol ederek iyi bir abla olmamıştım. Kendi hayatıma o kadar odaklanmıştım ki, onun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Tabii ki." Bana salladı. "Ama annemle babama söyleyemezsin."

Kaşlarım çatıldı. "Söylemem."

"Hamileyim" demeden önce bir süre geçti.

Nefesim banyoda yankılandı ve ellerini tuttum. "Maria, aman Tanrım!"

Elimi sıkıca kavrarken gözleri kocaman olmuştu. Sesi gerilmişti, "Sadece bir aydır tanıyorum. Çıldırmadan duramıyorum. Bu yüzden tatillerde eve gelmeni çok istedim ve sen gelemeyince annemle babama seni görmek için New York'a gitmeleri için yalvardım."

"Neden ?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bu harika bir haber. Bu harika bir haber."

En iyi haber. Peter ne düşünüyor?"

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Peter ona söylediğimde bir saat boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladı. İnternette bir sürü ebeveynlik kitabı sipariş etti ve nedense ikiz olduklarına karar verdi bile."

Güldüm. "Kulağa Peter gibi geliyor."

"Ama Rosie... Ben çok *gencim*." Sesi çatallaştı ve gözlerini hızla kırptırdı. "Daha yirmi beş yaşımdayım! *Anne* olamam."

"Evet, yapabilirsin," dedim usulca. "Harika olacaksın."

"Hayır, *Peter* harika olacak. O Bay Domesticity. Ne zaman market alışverişi yapsam, bir hafta boyunca bok gibi yiyoruz. Ve bir şekilde her zaman çamaşırları berbat ediyorum-"

"İyi bir anneyi iyi yapan şey bu değildir," diye sözünü kestim. "Bebeğiniz çok sevilerek ve harika bir destek sistemiyle büyüyecek. Bize, tüm tialara ve Peter'ın tüm ailesine de sahip olacaklar."

Gözlerinin altındaki yaşları sildi. "Sadece korkuyorum."

"Herkes büyümekten ve hayatına devam etmekten korkar." Ona bir kağıt havlu uzattım ve gözyaşlarını silerken kollarını yatıştırıcı bir şekilde ovdu.

"Değilsin."

Homurdandım. "*Çok korkuyorum*. Sokağa ve bir çukura falan düşeceğim diye ölesiye korkuyorum. Ve Aiden'la ilgili tüm bu şeyler ..."

Bir süre sessiz bir şekilde başını salladı. "Yine de Aiden konusunda korkmamalısın."

"Maria..."

"Hayır, ben ciddiylim. Simon'ın canını yaktığını ve seni yara bere içinde bıraktığını biliyorum ama seni kırmadı."

"Bir daha bu kadar kötü yaralanmaya dayanabilir bilmiyorum."

Ben de eskiden böyle düşünürdüm. Hiçbir zaman aşık olamayacağımı, bir çukurda sıkışıp kalacağımı ve sürekli oradan çıkmaya çalışacağımı. Ama Aiden'la birlikte... o kadar da korkutucu gelmiyordu. Henüz o noktada değildim ama belki onunla birlikte kendimi yeniden açabilirdim.

Beni sıkıca kucakladı ve "Kaybetme riski olmadan aşk buna değmezdi" diye fısıldadı.

Hayatım boyunca bu şehirde yaşadım. Tarihimin her dönüm noktası ve anı buradaki sokaklara yazılmıştı.

Ama hepsinin yerini kolayca onun anıları almıştı. Bir köşeyi döndüğümde onun parfümünün kokusunu aldığıma yemin edebilirdim. Bir metro vagonunda otururken başımı kaldırdığımda onun kahkahalarını duyduğuma emin oluyordum. Onu hatırlamadan bir blok bile yürüyemezdim. Etrafımdaki her şeyde onun adını duymayı ve her sokakta onu görmeyi seviyordum.

Hiçbir şey ifade etmese ve bana sadece anılarını bıraksa bile hepsini alırdım. Onları kafamda evirip çevirmek ve her açıdan incelemek için biriktirirdim, sadece onun büyüsunü yeniden yaşamak için.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Logan: Bu gece dışarı çıkıyoruz.

Logan grup sohbetinin adını *yeni yıl arifesi ya da büstü* olarak değiştirdi

Değilim.

Logan: Evet öylesin. Hepimiz öyleyiz. Bugün yeni yıl arifesi.

Dışarı çok telaşlı olacak. Evde kalmayı tercih ederim. **Logan:** Tyler

Richardson burada yatıyor, bir şey yapmaktan çok korkuyordu **Logan:**

Mezar taşında böyle yazacak

Jess: little harsh logan

Logan: Birinin burada gerçekleri söylemesi gerekiyor.

Logan: Seçeneklerimiz var!! peculiar pub topun düşüşünü gösteriyor ama bizim gibi parti yapacaklarmış gibi görünmüyor

Rosie: Parti mi yapıyoruz?

Jess: Sanırım öyle.

Batı köyünde yeni romantikler adında yeni bir kulüp var ve oraya gitmeyi öneriyorum.

Logan: Giriş ücreti yok, minimum iki içki ve balonun düşüşünü de gösteriyorlar orası peculiar pub'dan daha canlı olacak, mükemmel.

Bir bit yeniği var.

Yakalamak yok!

Logan: Tamam, ama el sanatları sınıfımdan Emily de orada olacak, yani...

Jess: İşte burada

Tyler: Her zaman bir yakalama

Rosie, benim tarafımda olmalısın! Bu romantizm.

Rosie: Logan'a katılıyorum. Bu gece dışarı çıkmalıyız, yılbaşı gecesi büyü!!!

Jess: Logan içkilerimizi aldığı sürece varım.

Logan: Fakirim

Jess: Hepimiz fakiriz.

Tyler, var mısın?

Sanırım bu gece evde kalacağım ama size iyi eğlenceler.

Jess bana ayrıca mesaj attı.

Tyler'ın gelmesini sağlamalısın.

Bunu yapabileceğimi nereden çıkardın? Sen onunla daha iyi arkadaşsın!

Jess: Çok açık görünemem

Rosie: Ortaokulda değiliz **Jess:**

Yalvarıyorum

Grup sohbetine geri dönerek homurdandım.

Rosie: Tyler, sen de gelmelisin! Çok eğlenceli olacak

Tyler: Pek havamda değilim

Onu neyin yakalayacağını bildiğim için iç çektim.

Bu gece herkesin gelmesini istememin asıl nedeni Aiden'la öpüşmüş olmamız ve bu konuda konuşmam gerek, tamam mı?

Jess bana özel mesaj attı.

Jess: Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın.

Şaka mı yapıyorsun? Ne zaman, nerede?

Jess: muhtemelen ağzında. aiden düşündüğümüz kadar sapık değilse

Rosie: kapa çenenin. mesele şu ki, arkadaşlarımdan bu konuda yardımına

ihtiyacım var **Rosie:** tyler, var mısın???

Tamam. İçkiler Logan'dan ama.

Logan: Peki. Siktirin gidin çocuklar, eğer aşkın bedeli buysa ödeyeceğim.



New Romantics muhtemelen New York'ta yılbaşı gecesi sohbet etmek için *en kötü* yerd. Bar odanın ortasındaydı ve bir tarafında dans pisti, diğer tarafında da masalar vardı. Terli, ısıltılı bedenler birbirlerine yaslanmış, tekno bir şarkıda zıplıyorlardı. Mekândaki her ekranda Countdown to Midnight ball drop çalışıyordu ama sesi kısıktı.

Dördümüz kadife kaplı küçük bir kabinde oturuyorduk, masayı gümüş parıltılar süslüyordu. Stroboskop ışıkları odayı sık sık aydınlatıyordu. Aiden'in dairesinde o gün ve ardından geçen hafta Noel'de olanları anlatırken konuştuklarımı zar zor duyabiliyordum. Jess'e zaten her şeyi anlatmıştım ama Logan'ın çenesi şoktan gevşemiş, Tyler'ın gözleri irileşmişti.

"Biliyordum," diye bağırdı Logan müziğin üzerine. "Hepinize inek yazmaya zorlandıklarında sonunda sevişeceklerini söylemiştim."

"Ama yapmadık," diye düzelttim onu. "Belli ki yapacaksınız."

Tyler öne doğru eğildi. "Rosie, nasıl hissediyorsun? Bu çok fazla."

Kokteylimdeki pipetle oynadım. "Sanırım... onun bir parçasının da benimle aynı şekilde hissettiği konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim?"

Son birkaç ayda Aiden'la aramızda olan her şeyi onlar için tekrarlayınca, bu çok açık görünüyordu. Bunu yüksek sesle söyleyene kadar, Aiden'ın nasıl hissettiğinden şüphe ederek ne kadar saçmaladığımı fark etmemiştim. En son biriyle ilişkiye başladığımda *on beş* yaşındaydım. Görünüşe göre tüm işaretleri algılamakta o kadar iyi değildim, ama *oradaydılar*. Bunu fark ettiğimde içime adrenalin doldu ve biraz nefesim kesildi.

"Yani ondan hoşlanıyor musun?" Tyler sordu.

Başımı salladım, madalyonuma dokunurken gülümsedim. Bu konuda iki kez düşünmeme gerek yoktu. Bugünlerde nereye gitsem aklıma geliyor, orada kalıyordu. Ve ben onun kalmasını istiyordum.

Jess, "Onu buraya davet edebilirsin," dedi.

Hemen başımı salladım. "olmaz."

"Yapabilirsin!" Tyler ısrar etti. "İyi davranacağız. Sen ondan hoşlanıyorsun Rosie, biz de senden hoşlanıyoruz. Eğer onun değiştiğini ve sana dönem başındaki gibi kötü davranmadığını söylersen, biz de iyi davranırız."

"Aiden değişmedi ama," dedim. "Ve ben onun değişmesini istemiyorum. Huysuz halini seviyorum. Sadece onu şimdi daha önce daha iyi anlıyorum."

Jess heyecanla, "*Onu davet et*," dedi.

Logan başıyla onayladı. "Yeni Yıl, önümüzdeki yıl hayatında olmasını istediğin insanlarla yeni yıla girmekle ilgili. Sen Aiden'la birlikte olmak *istiyorsun*. Kendine bir şans ver."

Üçü de bana cesaretle baktı. Haklı olduklarını biliyordum. Şu anda en çok birlikte olmak istediğim kişi Aiden'dı. Müziğe kaşlarını çatsa ve sarhoş dansçılara burnunu kırırtırsa bile.

Bir kez başımı salladım, kararlıyım. "Geri döneceğim."

Aralık ayının son soğuşunda dışarı çıktım. İnsanlar kulübe akın etmeye devam ederken sigara içilen alanda durdum, kızlar parlak elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla titriyordu. Son bir cesaretle Aiden'ı aradım.

Derin, uykulu sesini duymadan önce telefon iki kez çaldı: "Rosie?"

"Merhaba," dedim. "Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır." Bir hışırtı duydum. "Sadece yatakta kitap okuyordum." Söndüm. "Oh."

"İyi misin? Saat neredeyse gece yarısı değil mi?"

Telefonumu yüzümden çekip saati kontrol ettim. "Yirmi dakika."

"Ne ?"

Kendimi aptal gibi hissederek önümdeki bir çakıl taşına tekme attım. Aiden yılbaşı gecesi dışarı çıkıp parti yapacak bir adam değildi. *Tabii ki* saat on bir buçukta yatağında kitap okuyordu, umurunda bile değildi.

"Önemli bir şey değil. Özür dilerim, seni uyandırdım.

Mutlu yıllar." "Söyle bana," dedi usulca. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. "Tyler, Jess ve Logan'la dışarıdayım ve yeni yıla gelecek yıl hayatında olmasını istediğin insanlarla girmen gerektiği hakkında konuşuyorduk. Onları seviyorum ama keşke burada olsaydın diyorum. Benimle gel. Çünkü yeni yılda seni daha çok görmek istiyorum ve şey..." Cesaretimi toplayarak madalyonuma tekrar dokundum ve bunun ne anlama geldiğini kendime hatırlattım. Bu sıçramayı yapmak zorundaydım. "Çünkü senden hoşlanıyorum, Aiden. *"Bunu gördüm ve seni düşündüm"* anlamında değil. Ama *bana bunu söyledin ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum çünkü sen bunu düşünüyorsun. Ve bu yılı seninle bitirmek ve yeni yıla da seninle başlamak istiyorum.*"

Bir an sessiz kaldı. Cevap vermesi için geçen beş saniye içinde söylediğim her kelimededen pişmanlık duydum. Keşke onları ağzıma geri tıkalıseydim ve hiç olmamış gibi davranabilseydim.

"Neredesin?" diye sordu.

Ona gittiğimiz kulübün adını söylerken kalbim küt küt atıyordu.

"Yakında görüşürüz."

Biraz bir halde telefonuma baktım. Kulübe geri döndüğümde Jess ve Tyler'ı kabinde tek başlarına, birbirlerine yakın otururken buldum.

"Ee?" Jess oturduğum anda sordu.

"Logan nereye gitti?"

Tyler dans pistine doğru başını salladı. "Emily geldi. Aiden'la nasıl gitti?"

"Geleceğini söyledi." Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Yakınlarda oturuyor, belki gece yarısından önce burada olur."

Jess bana gülümseyerek, "Biliyordum," dedi.

"Atölyedeki herkes bunu biliyordu," dedi Tyler. "Bu sadece bir zaman meselesiydi, Rosie."

Üçümüz sohbet etmeye devam ettik ama yalnız kalmak istediklerini hemen anladım. Tyler, Jess'in söylediği her şeye kolayca gülümsüyor ve ara sıra saçlarını omzundan uzaklaştırıyordu.

Jess'e bir bakış attım ve "Ben gidip biraz su alacağım. Bir şey isteyen var mı?"

Jess heyecanlı bir gülümsemeyle, "İyiyiz," dedi.

Bar alanı kalabalıktı ve kısa boylu olduğum için yolumu bulmakta zorlandım ama acelem yoktu. Gece yarısına sadece iki dakika ve herkes yılın son içkisini almaya çalışıyordu. Aiden'in mucizevi bir şekilde gece yarısından önce içeri girmesini umarak gözlerim kapıya kaydı ama saat ilerliyordu.

Kısa süre sonra DJ "Bir dakika kaldı!" diye seslendi.

Herkes bardan dağıldı ve sevgililerini aramaya başladı. Tüm televizyonlarda geri sayım başlarken Jess ve Tyler kabinden kalkıp dans pistine doğru ilerlediler.

Ondan geri sayım başladığında umudumu kaybettim. Çok kısa bir süre kalmıştı, muhtemelen gelemeyecekti.

Beş.

"Merhaba."

Arkamı döndüğümde Aiden kırmızı kazağı ve koyu renk kot pantolonuyla arkamda duruyordu. Zihnim sakın olmamı söylüyordu ama bedenim beni dinlemiyordu. Orada durmuş, bana öylece baktığına inanamıyordum.

Gözlerinde yumuşak bir hayranlık vardı. Kalbim göğsümde güm güm attı. İçgüdüsel olarak ona doğru ilerlerken gülümsememi bastırdım.

Dört.

"Merhaba! Gelmişsin."

Üç.

Gülümsedi. "Ben yaptım."

İki.

"Kırmızı giymişsin."

Bir.

"Birisi bana, aşkı umduğunda giydiğin şey olduğunu söylemişti."

Nefesimi içime çektim. "Ve sen aşkı mı umuyorsun?"

Bana doğru adım atarak başını salladı. "Auld Lang Syne" çalarken etrafımızdaki herkes tezahürat yapıyor ve öpüşüyordu. "Öyleyim. Bu işte iyi değilim. Kötü örneklerim oldu ama denemek istiyorum."

Başımı salladım, göğsüm umutla doluydu. "Ben de."

Elbisemin kumaşını parmaklarının arasında ovuşturdu, eli bileğimde kaldı. "Siyah ne demek?"

"Bu, hayatının kontrolünü eline aldığın anlamına geliyor," dedim. Dudakları bir tarafta birleşip bana gülümsediğinde midem bulandı. "Dans etmek ister misin?"

Sessizce elini uzattı ve birlikte sallanan çiftlerin arasında durduk, gözlerimiz birbirimize kilitlendi. Elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni kendine yaklaştırdı. Yanak yanağa dans edemeyecek kadar kısaydım ama Aiden başını eğdi, böylece dans edebildik.

"Sarhoş olmandan korkuyordum," diye fısıldadı, ağzını kulağıma dayamıştı. "Beni davet etmenin tek nedeni de buydu."

"Biraz çakırkeyiftim," diye itiraf ettim. "Sıvı cesareti falan."

"Sıvı cesarete ihtiyacın yok. Ben varım." Elleri belimde sıkılaştı ve omzunu kavradım.

"Artık kitap hakkında konuşmayacağımızı söylediğimizi biliyorum. Ama... bu bir aşk romanı olsaydı ve ben Maxine olsaydım, ki öyleyim, sen de Hunter olsaydın, ki öylesin, o zaman bu aşk romanının öpüştüğümüz kısmı olurdu," diye fısıldadım. "Seni istediğimi söylediğim bölüm olurdu. Ve her zaman seni düşündüğümü."

Aiden benden uzaklaştı, yeşil gözleri beni süzüyordu. Eliyle çenemi kavradı, başparmağı yanağımda yumuşak bir şekilde gezindi ve

Yavaşça.

"Tanıştığımızdan beri seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmediğini söyledığım kısım olurdu. Ve seni özlemediğim tek bir saat bile geçmedi," diye fısıldadı. "Ama biz bir aşk romanı yazmıyoruz."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama belki fikrini değiştirebilirim."

Ağzı benimkini kapladı. Sıcaktı ve tadı nane gibiydi. Ağzının içine doğru iç çektim, eli çenemden saçlarıma doğru ilerlerken kendimi ona daha da yaklaştırdım, öpücüğü derinleştirebilmek için başımı yukarı kaldırdım.

Dili benimkini buldu, tadına baktı, aradı, istedi. Dişlerimle alt dudağını çekiştirdim. İnledi ve geri çekildi.

"Rosie, eğer yarın bunu unutacaksak bunu yapamam," diye homurdandı ve dudaklarımdan birazcık uzaklaştı. "Senden nefret ediyormuş gibi davranmakta ustalaştım ama artık tadını bilmiyormuş gibi davranamam."

"O zaman rol yapmayalım," dedim ağzına karşı. "Hadi gidip hakkında yazdığımız her şeyi yapalım."

"Biliyordum." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gözleri karanlık ve arzuyla kaplanmıştı. "O sahneyi yazarken beni düşündüğünü biliyordum."

"Sanki beni de düşünmüyormuşsun gibi."

"Sadece seni düşünüyorum Rosie," diye fısıldadı ağzıma, sonra da elini saçlarımin arasına sokup beni öpücüğün içine çekti.

İsteklerimde utanmazdım. Her küçük şeyi, gözlerinin kapanma şeklini, tadının nasıl olduğunu hafızama kaydetmeye çalıştım. Yazabileceğim hiçbir metafor, çizebileceğim hiçbir resim onun büyüyle kıyaslanmaya yaklaşamazdı bile.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Aiden'in dairesine doğru koştuk, yaya geçitlerinde öpüşmek için sık sık durduk. Anahtarını kapıya sokmaya çalışırken el yordamıyla kapıyı açtı, bizi içeri soktu ve beni kapıya doğru iterek bacaklarımın beline dolanması için kaldırdı.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Aiden, çenemin altına ağzı açık öpücükler yerleştirirken. "Seni tam burada, girişte almalıyım."

"Umurumda değil." Yüzünü kavradım ve dudaklarını kendime doğru yönlendirdim. Ben inlerken dili benimkine doğru kaydı.

"Seni böyle çok düşündüm," diye fısıldadı kulağıma. Sesi o kadar alçak ve sarhoş ediciydi ki, kısıklığında kendimi kaybettim. "Bana sarılmış, bana karşı hareket ediyorsun. Sanki doyamıyormuşsun gibi inliyorsun."

"*Yapamam*," diye nefes nefese kaldım. Dişleriyle kulak mememi çekti. Kalçalarım onun sertliğine karşı hareket ederken, daha fazla sürtünme arzusuyla ağzımdan çıkan sesleri zar zor fark ettim. Bacaklarım hâlâ ona sarılıyken Aiden beni dairesinin ikinci katına kadar taşıdı. Yatak odasının kapısını iterek açtı, sonra beni yatağın ortasına bıraktı ve ayak ucunda durdu. Gözleri arzudan kararmıştı ve kot pantolonunun altından boyunu seçebiliyordum. Her saniye *benim* Aiden'im olmaya başlayan Aiden'a baktım. Bir eliyle kemerini çözdü ve yana doğru attı.

"Seni o elbisenin içinde gördüğümünden beri, onu senden nasıl çıkaracağımı düşünüyordum. Ama şimdi sanırım onu benim için çıkarmanı istiyorum." Bir dizini yatağa, tam bacaklarımın arasına koydu ve üzerime eğildi. Parmağı yakanın altından geçerek tehlikeli bir şekilde göğsüme yaklaştı. Omzuma şefkatli bir öpücük kondurdu ve "Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?" dedi.

Başımı salladım. Gergin, titrek parmaklarımla elbiseyi hızlı bir hareketle başımın üzerinden çektim, üzerimde sadece kırmızı bir tanga ve siyah sütyen kalmıştı.

"Ben de kırmızı giymiştim," diye fısıldadım.

Gülümsedi, elleri yanlarımda gezindi ve sert olmalarına rağmen tenime öyle saygılı ve nazikçe dokundu ki tüylerim diken diken oldu.

"Hayal edebileceğimden çok daha mükemmelsin Rosie," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Ve seni *çok* düşündüm. Bazı günler buna dayanamıyorum. Geçen yıl atölye çalışmasında dar pembe bir elbise giymiştin ve ben tüm ders boyunca sertleşmişim."

Kalçalarını bana doğru bastırırken sırtına yapıştım, ağzı tekrar benimkini aldı. Gözlerimin arkasında zevk kıvılcımları çaktı ve tüm utanç verici inlemelerimi tutmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Aiden fark etti ve hareketlerini durdurarak gözlerini bana dikti. Başparmağıyla alt dudağımı dişlerimin arasından çekerek, "Bunların hiçbirisi değil. Seni duymak istiyorum Rosie. Kazandığım iniltileri duymak istiyorum."

Nefesim kesildi, gözlerim onun sözlerinden aldığım zevkle kapandı. Ellerim sırtında geziniyordu ama kumaştan dolayı hüsrana uğramıştım. "Aiden." İçimi çektim. "Ben de seni hissetmek istiyorum."

Onu hafifçe üzerimden ittim ve titreyen parmaklarım beceriksiz olmama neden olsa da gömleğini çıkarmaya başlamam için aramızda yeterince boşluk yarattım. "Özür dilerim, deniyorum-"

Geri çekildi ve ellerimi tutarak onları sabitledi. Gözlerimi yakalamaya çalıştı ama gömleğinden başımı kaldırmadım. "Rosie, titriyorsun."

Tamamen doğrulup oturdu. Parmaklarım hâlâ gömleğini kavrarken onunla birlikte hareket ettim. "Sorun yok, sadece bana yardım et-"

"Rosie, bu iyi değil. Hey." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu. "Bu gece istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Sadece sen beni istersen seni istiyorum ve durmak istediğine karar verirsen hayal kırıklığına uğramayacağım." Gözlerimi ondan kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. "Eğer burada durmak istiyorsan, sorun değil. Aşağı inip bir Nora Ephron filmi izleyebilir, patlamış mısır yapabilir ya da ne istersen onu yapabiliriz. Sen *ne* istersen Rosie."

"Hayır, istiyorum," dedim dürüstçe.

"Beni içeri al." Başıma nazikçe vurdu. "Neler oluyor?"

"Sadece gerginim. Ben-" diye kestirip attım, gözleriyle buluşamadım. "Hiç hamlem yok. Hiç. Seks sırasında her zaman o kadar utangaç oluyorum ki zevk almayı unutuyorum ve sonra boşalamadığımda adamın kendini kötü hissetmesine neden oluyorum ve böylece her şey bu hale geliyor ve-"

"Dur bakalım," dedi, yüzünde inançsızlık ifadesi belirmişti. "Daha önce bir erkek seni hiç boşaltmadı mı?"

"Hayır." Durakladım. "Ama sorun değil! Ben sadece yapamayan kadınlardan biri olduğumu kabullendim-"

Sözümü kesti. "Rosie, eğer bunu yaparsak ve yine de zorunda kalmazsak, sen boşalana kadar durmayacağız." Aiden'ın sesi sarhoş edici derecede alçak bir seviyedeydi, bakışları benimkine odaklanmıştı. "İkimiz için de iyi olmadığı sürece hiçbir yararı yok."

Sinir ve heyecan tüm vücuduma yayıldı. "Ama ya yapamazsam?"

Aiden yüzümü nazikçe iki elinin arasına aldı ve "O zaman durmam. Gidecek hiçbir yerim yok. Ben buradayım ve bunu senin için yapacağıma güvenebilirsin. Ama Rosie, eğer istemiyorsan ciddiylim-"

Tam olarak olmak istediğim yerde olduğumu ona kanıtlamaya çalışarak bir öpücükle sözünü kestim. "İstiyorum, Aiden."

Daha kararlı ellerle gömleğini tekrar kavradım ve başından geçirdim. Aiden'ı daha önce hiç tişörtsüz görmemiştim. Sıkı ve kaslıydı, saçları göğsünün tozunu alıyordu. Ellerimi omuzlarında gezdirmeden duramıyor, parmak uçlarımda altındaki sertliği hissediyordum.

Yatağa doğru başını salladı ve "Benim için uzanır mısın?" dedi.

Bunu yaptıktan sonra beni yatağın kenarına çekti ve bacaklarımda diz çöktü. Ellerini kalçalarımda aşağı yukarı gezdirdi ve bu sırada beni ısıttı. Gözlerime baktı ve "Rosie, bu gece dur dersin, herhangi bir noktada dururuz. Ne yaptığımızın ya da birimizin bitirmeye ne kadar yakın olduğunun bir önemi yok, dururuz."

"Tamam," diye fısıldadım.

Dantelli külotumun dikişi boyunca parmağını gezdirirken dudakları yana doğru kıvrıldı. "İçimden bir ses bunu istemeyeceğini söylüyor."

Sonra ağzı üzerimdeydi. Beni kumaşın üzerinden öpüyordu, ama kalçalarımda neden olacak kadar hassastım. Öpücükler saçmaya devam etti.

Dilini merkezimde ve dikiş yerlerinde gezdirerek beni kasıp kavurdu.

"Benim için çok ıslaksın, bebeğim," diye hırıldadı bana karşı. "Seni tatmak zorundayım. Daha fazla bekleyemem."

Bebeğim. Kulaklarımda kükrüyordu. Aiden külotumu çıkarıyor, dikkati dağılmış bir şekilde arka cebine tıktırıyordu ama tek düşünebildiğim bana *bebeğim* dediği idi. Dilini hissettiğimde bir inilti yeni bir arzu dalgası içime doldu. Ağzı çıplak tenimde gezinirken yatak çarşaflarını tutup yumruklarım ile kıvırdım.

Giriş yerimle alay etmeden önce dikkatli ve yavaş bir parmağını içimde gezdirdi. "Aiden," diye inledim. Zihnim gözlerimi tutmakla Bacaklarımdaki kahverengi saçlarına bakıp gözlerimi kapatıyordum. Ama dilinin klitorisime her dokunuşunda ve parmağının *nihayet* içime girmesiyle gözlerimi daha fazla açık tutamadım.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle." Yanıt olarak mırıldandım, ama o dudak büktü. "Kelimelerini kullan bebeğim, sen bir yazarsın, değil mi?"

Kendimi zar zor toparlıyordum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Ona seksin benim için hiç böyle olmadığını söylemek için kelimelere uzandım, asla, ama parmağı beni kızdırıyordu ve kalçalarımı öpüyordu. Tam cevap vermek için ağzımı açtığımda, klitorisimi ağzına alarak bir parmak daha ekledi. Her pis seste ve onu bacaklarımda arasında gördüğümde daha da ıslanıyordum. Ellerim saçlarına gitti ve onu kendime doğru çektim.

"Daha hızlı, *lütfe*, Aiden," diye inledim, sonunda kelimelerimi bulmuştum. Parmakları daha hızlı, daha sert hareket etti ve onu daha derine çekerek etrafında kenetlenmekten kendimi alamadım. Ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım, bitiremiyordum.

Çok utangaçtım. New York'ta sokakta yanımdan geçen kızların çoğu kadar zayıf değildim. Kalçalarımda üst kısımlarında çatlaklar vardı, her mayodan nefret etmeme neden olan küçük beyaz kusur çizgileri.

Aiden bir süredir bunu yapıyordu ama ne kadar inanılmaz hissettirirse hissettirsin ya da ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım, bir şey beni geri tutuyordu.

"Aiden, faydası yok. Bir şey yapmama izin ver-"

Kolunu belime koyarak beni aşağıda tuttu. Diğer eliyle kalçamı iterek beni daha da açtı.

"Sen gelene kadar durmayacağım, Rosalinda."

"Yapamam." Gözyaşlarımla eşliğindeydim, hayal kırıklığına uğramıştım. Artık kendimi seksi değil, bir baş belası gibi hissediyordum. Aiden'ı pek çok kez bu şekilde düşünmüştüm ve şimdi o buradayken anı mahvediyordum. Yapmayacağını söylese de sıkılacağını biliyordum.

"Rosie," dedi usulca. "Durmamı ister misin?"

Ön kolumla gözlerimi kapattım, utanç içindeydim. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

Ellerini karnımda gezdirdi ve sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçladı. "Neden buna benim karar vermeme izin vermiyorsun? Ne hissettiğine odaklan, başka bir şeye değil."

"Özür , seni sıkıyorum-"

"Kaya gibi sertim Rosalinda. Kesinlikle sıkılmadım."

Bununla birlikte klitorisimi tekrar ağzına aldı ve iki parmağını içime soktu. Dediğini yaptım ve gözlerimi kapatıp parmaklarıyla beni kabaca sikmesi ve hemen ardından dilinin şehvetli vuruşlarıyla acımı dindirmesi arasında nasıl gidip geldiğine odaklandım.

"Göğüslerinle oyna," dedi, sesi düzensizdi. Gözlerimi açtım ve gözlerinin tamamen bana odaklandığını gördüm.

Ona güvenerek başımı salladım ve göğüslerimi ellerimin arasına alarak sütyenimin kancasını açtım. Meme uçlarımı çektim ve bunu yaparken Aiden klitorisimi daha sert emdi. Nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı.

Kısa süre sonra zevk arttı ve kalçalarımın ona karşı hareket etmesini engelleyemedim. Zevki doyurmaya çalışarak kıpırdandım. Aiden daha hızlı hareket etti, parmakları daha sertti.

"Aiden," diye nefes nefese kaldım. "Ben gidiyorum-"

Parmaklarını kıvırdı ve kalçalarım yataktan fırladı. O da benimle birlikte hareket etti, ben boşalırken ağzı bana yapıştı. Haykırdım, kaslarım zevkten gerildi.

İşim bittiğinde, Aiden pantolonunu çıkardı ve boxer külotunun içinden kendini yakaladı. Kendisine birkaç sert vuruş yaptı, beni izlerken tıslıyordu.

"Tanrım, Rosie, sadece senin tadınla bile boşalabilirim. Şimdiden çok yaklaştım," diye ısırdı.

Yatağa doğru ilerledi ve eğilerek beni öptü. Arzu içimde zonkluyordu, dili benimkine ipeksi vuruşlar yapıyordu. Ağzında kendi tadımı alabiliyordum ama umurumda değildi.

Öpüşmeler arasında külotunu çıkarmaya başladı, ben de ona yardım etmek için hareket ettim. Birbirimizin ağzına karşı gülerek beceriksizce hareket ettik. Sonunda onun her yerini görebildim.

"Tabii ki mükemmel bir vücudun var," diye inledim, güçlü kollarına ve geniş göğsüne hayret ederek. Aşağıya doğru bir bakış attığımda, "Kahretsin, çok irisin" diye geveledim.

Ağzını benimkine bastırdı ve usulca gülerek, "Ve sen çok sıkı birisin. Ve mükemmelsin Rosie. Kesinlikle çok güzelsin."

Aşk romanlarında kahramanın kadın kahramana güzel demesini hep doğal karşıladım. Bu tipik ve beklenen bir şeydi ama Simon'da bu asla garanti değildi. Bazen yatakta "çok seksisin" diye mırıldanırdı ama başka bir şey demezdi. Ama Aiden'ın adımı söyleme şekli ve bana bakışı, bunu gerçekten kastettiğine inanmamı sağladı. Bunu en sevdiğiniz kitapta okumak, yeni favori insanınızın ağzından duymaktan çok farklıydı. Bu çok daha iyiydi.

Öpüşmelerimiz daha uzun ve daha çaresiz hale geldikçe aciliyet geri döndü. Birbirimizi kavradık, ellerimiz birbirimizin vücudunda özgürce dolaştı.

"RIA'm var. Simon'dan sonra test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım ..." Sustum.

"Ben de son sınavımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Emin misin?"

"Seni hissetmek istiyorum," dedim başımı sallayarak ve çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdum.

Elimde olmadan ileri uzanıp onu avucumun içine aldım, yumruğum onu zar zor kavradı. Başını arkaya yatırdı ve boğuk bir inilti çıkardı. Tam öne doğru eğilip onu ağzıma almak üzereyken beni kendisinden uzaklaştırdı.

Titreyerek nefes verdi ve "Bir insan ancak bu kaldırabilir, biraz merhamet edin" dedi.

Beni izlerken göğsü inip kalkıyordu. "Sırt üstü yat bebeğim."

Kaç kez söylerse söylesin, kalbim bu sevgi sözcüğüyle ısındı. Neredeyse hemen bacaklarımın arasına yerleşti. Sikini klitorisime hafifçe vurarak tıslamama neden oldu.

Yavaşça içime girdi. Nefesim kesildi, gözlerim kapandı. Beni yavaşça gerdi. Devam ederken nefesim kesildi. Yavaşladı, alışmama izin verdi.

"Beni böyle alırken çok iyi görünüyorsun." Başka bir itmeye kalçaları benimkilere dayandı. "*Sikeyim*. Çok sıkıydın."

Etrafını sıktım, kalçaları karşılık olarak titredi.

"Rosie," diye uyardı. Sınıftaki otoriter ses tonu şimdi de ortaya çıkınca onu tekrar kısıp aldım. "Seni istediğim gibi becermeye fırsat bulamadan beni boşaltacaksın."

Kalçaları hareket etmeye başladı. İlk başta yavaşça, neredeyse şefkatle. Yavaş yavaş hızlandı, siki içime girmeye başladı. Sürtünme yaratmaya çalışarak kalçalarımı hareket ettirdim, ama arzunun o kadar derinlerindeydim ki inlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Biliyorum, biliyorum. Seni yakaladım," diye fısıldadı kulağıma. "Hadi, sikimi al. Şu haline bak, doyamıyormuş gibi davranıyorsun."

"Kahretsin, Aiden," diye nefes nefese kaldım, omuzlarını kavradım. Parmakları aramıza uzandı ve başparmağıyla klitorisimi buldu. İtişleriyle aynı anda okşadı. Sırtım kemerli, tüm zevki alamadı.

"Bana sarılınca çok güzel görünüyorsun."

İnlemelerim odayı doldurdu. Aiden hızını kesmedi, alnından ter damlıyordu.

"Çok iyi bir kızsın Rosie, şimdi bile. Beni böyle alıyorsun," diye ısırdı. "Benim için her zaman iyi bir kızsın, öyle değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese yatak çarşaflarını yumrukladım. "Konuşmaya devam et."

Dirseklerine kadar inerek yüzümü dirseklerinin arasına hapsetti. "Böyle çok güzel görünüyorsun," diye inledi kulağıma. "Sana doyamıyorum."

Etrafında sıkışmaya başladığımda hızını artırdı. Bacağıma tuttu ve ayağıma omzuna koyarak içime daha da derinlemesine girdi. Leğen kemiği artık benimkiyle aynı hizadaydı ve kalçalarının her yuvarlanışında klitorisime sürtünüyordu. Artık dayanamıyordum; gözlerim kapanmış, zevki kabullenmeye çalışıyordum.

"Gözlerini aç," diye emretti. "Boşalacak mısın?" Gözlerim parlayarak açıldı ve vücudumda dolaşan zevke karşı çaresiz bir şekilde başımı salladım. "Benimmişsin gibi sikimin etrafına geldiğinde bana bak. Sana tam olarak ne yaptığımı göster bana."

Haykırdım, sınırı aştım. Vücudumun her santiminden gelen zevk beni harap etti. Aiden tek bir hamle yaptı, "Siktir" diye mırıldandı ve içime boşaldı.

Üzerimden yuvarlandı, ikimiz de nefes nefese orada yatıyorduk. Hafifçe güldü ve beni göğsüne doğru çekti, ben de kolumu beline doladım.

"Her tarafım dağınık," diye uyardım, zevkten hâlâ biraz sayıklıyordum.

Uslca banyoya girdi ve elinde bir bezle geri döndü.
Yavaşca kalçalarının arasını sildi ve "Bütün pisliklerini istiyorum" dedi.

Mırıldandım ve yanıma uzanması için ona uzandım.

"İyi misin?" diye mırıldandı başımın yan tarafına, alnımın kenarına bir öpücük kondurdu, eli sırtımda aşağı yukarı kayıyordu. Saçlarımın arasından. Bana hiç dokunmadan.

Başımı salladım, hafifçe güldüm. "Evet, bittim tükendim. Tamamen mahvoldum.

Eleştiri yok."

"Bu bir ilk."

Buna alışık değildim. Max'e istediğim zaman dokunabilmeye. Onun elini tutmamak için ellerimi ceketimin ceplerine sokarak çok zaman geçirmiştım. Şimdi yatağımdaydı, başı göğsümdeydi, kalbi benimkiyle birlikte atıyordu.

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Aiden'in kolu belime dolanmış halde uyandım. Gece yarısı, belki de ikinci ve üçüncü rauntlar arasında, Aiden uyumam için eski bir tişört buldu. Yıpranmış bir Velvet Underground tişörtüydü ve tıpkı onun gibi kokuyordu. Boğazım kurumuştı ve Aiden'in elinden kurtulmaya çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı saçlarıma.

"Mutfağını yağmalayacaktım."

"Ne için?"

"Suyla başlayacaktım, sonra da Pop-Tarts var mı diye bakacaktım."

Tek gözünü açtı. "Pop-Tart yiyecek birine benziyor muyum?"

"Evet. Esmer şeker."

İçini çekti ve belimi karnına yaklaştırdı. "Açıkçası ben bir s'mores adamıyım." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Sana su getireyim, sen burada kal" dedi.

Yatak arkama doğru eğildi ve onun yokluğunda birden daha da üşüdüm. Aiden'in koridorda ve merdivenlerde ilerleyen ayak seslerini dinledim ve yavaşça yatağında doğruldum. Odası hayal ettiğimden çok da farklı değildi. Beyaz perdeleri kapalı bir pencereye bakan orta boy bir yatağı vardı. Köşede, üzerinde birkaç kitap bulunan ahşap bir şifonyer duruyordu. Dolabının kapısı açıktı ve rafta kazaklar ve düğmeli önlükler asılıydı. Yatağın üzerine eğildim ve komodinin kapağını açmayı düşündüm. Mahremiyete tecavüz gibi geliyordu ama çok merak ediyordum. Elimi geri çekmeden önce çekingen bir şekilde uzattım.

"Açabilirsin."

Aiden'in sesiyle sıçradım. Üzerinde boxer'dan başka bir şey yoktu ve elinde iki bardak suyla kapının çerçevesine yaslanmıştı. Yatağa girmeden önce bana bir bardak su uzattı.

" "

"Öyleydin ve değil." Gülümsedi. "Benim için sorun değil."

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi bilmiyorsun. Tahtayı hissedecektim." Başını salladı ve "Elbette." dedi.

Suyumu açgözlülükle yudumladıktan sonra komodinin üzerine koydum.

Dönemin başında kendimi Aiden'ın yatağında bulacağıma, hatta bunu isteyeceğime asla inanmazdım. Ama belli ki o da onu istediğim gibi beni istiyordu, bu da muhtemelen onun da ellerinin benimkiler kadar nemli olduğu ve kalbinin benimki kadar hızlı attığı anlamına geliyordu. Ona sormak ve hakkında bilgi edinmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama ağzımdan çıkan tek şey şu oldu:

"Demek yatakta ağzın biraz bozuk, ha?"

Aiden kendi suyunda boğuldu, öksürdü. "Tanrım, Rosie."

"Şaşırdım!" Savunmaya geçtim. "Yani o sahneyi yazarken seni düşündüğümü biliyorsun ama ben sadece kitap için rol yaptığımı sanıyordum. Böyle bir şeyi *gerçekten* yüksek sesle söyleyeceğini düşünmemiştim."

Aiden tavana doğru baktı. "Tanrım, öleceğim."

"Hoşuma gitti!" Güven verdim. "İnan bana, her romantik okuyucu bu boku yer ama senden bunu beklemiyordum."

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Aww," diye . "Utangaç biri mi var?"

"Hayır." Bana bir bakış fırlattı. "Gömleğimin içinden meme uçlarını görüp beni yavaşça sertleştirirken bu konuşmayı yapmamayı tercih ederim. Eğer bu konuşmayı yapacaksak, seni sikebileceğim zaman yapmayı tercih ederim."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ama sııttım. "Gördün mü? Edepsiz konuşmacı."

Gözlerini devirdi ve bardağını bana uzattı. "Bunu benim için komodine koyar mısın?"

Sessizlikte bile her şey doğru geliyordu. Simon'la böyle sabahlarda uyandığımız zamanlardan korkar, ne konuşacağımızı bile merak ederdim. Simon yatakta yanlış yaptığımı ya da onun için yeterince şey yapmadığımı söyleyecekti.

"Kalkmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Yatağın çok rahat." Aiden dikkatle, "Yapmak zorunda değiliz," dedi. Ellerine baktı, parmakları birbiriyle oynuyordu. "Bak Rosie, eğer dün gece sadece anlık bir şeyse-"

"Değildi," dedim hemen. Ona daha yakın oturabilmek için yorganı ittim. Ellerini ellerimde tuttum. Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni göğsüne yatırmak için aşağı çekti.

Gözleri benimkileri buldu, yoğun bir şekilde bana odaklandı. Sesi alçak ve çekingendi, "Ben de bu işin içindeyim Rosie. Açılmakta zorlanıyorum çünkü açıldığımda insanları korkutup kaçırdığımı fark ettim. Bir süre sonra içime kapanmanın daha iyi olacağına karar verdim. Sonra annem öldüğünde dünyaya çok *kızdım* ve pek çok insanı kendimden uzaklaştırdım. Bazen o savunmacı yanımın beni alt etmesine izin verdim ama bunu seninle yapmak istemiyorum. Ben bu işin *içindeyim*," dedi ciddiyetle.

Çenemi göğsüne koyarak ona baktım. Uzanıp saçlarını usulca gözlerinden geriye doğru ittim. "Ben de öyleyim, Aiden. Romantizmden büyük beklentilerim olduğunu düşündüğünü biliyorum ama gerçekten öyle değil."

"Seni incitmek istemiyorum," dedi dürüstçe. "Annem, babamla yaşadıklarından sonra bile sonsuza dek mutlu olacaklarına inanırdı. O defalarca yandı. Onun kadar iyi biri mutlu olamadıysa, o zaman gerçek değildir diye düşündüm. Seni yakmak istemiyorum."

"*Seni* yakmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Belki kalplerimiz aynı şekilde kırılmadı ama sen hala kırıldın. Ben de seninle ilgilenmek istiyorum."

Yanağımı avuçladı ve beni usulca öptü. Geri çekildim ve gülümsedim, burada onunla olduğum için çok mutluydum. Yeni yılın akşamdan kalma ve baş ağrısıyla değil, rahat bir yatakta Aiden'la başlamıştı.

Günü geçirmenin *tek* yolunun yatak olduğuna karar verdik (daha doğrusu ben ısrar ettim). Aiden bunun saçma olduğunu söylemişti, ben de bunu yatak ve kanepe olarak değiştirdim. Kahvaltı için bize simit ısmarladı ve simitleri almak için aşağı indiğinde hemen Jess'e mesaj attım:

Rosie: Aiden'ın evinde!! Tyler'la nasıl gitti?

Tyler'ın evinde.

Hayatta olmaz.

Jess: Kelimenin tam anlamıyla bir hayal içinde, bu hafta sonu sorgulama???

Rosie: kesinlikle

Yatağında saatlerce konuştuk, çocukluğumuzdan komik hikâyeler anlattık. Ona Maria ile arka bahçemizde koştururken kavanozlarda nasıl ateşböcekleri yakaladığımızı anlattım. Her Perşembe gecesi ailemin nasıl

Monopoly oynardık ve her kaybettiğimde masayı devirmekle tehdit ederdim. Başlarda ikimiz için de çok konuşurdum. Ama o açılmaya başlayınca kelimeler dökülmeye başladı.

Aiden'ın kendisi hakkında açıkladığı her şey için açgözlüydüm. İkinci sınıftaki en iyi arkadaşı ya da Queens'te araba kullanmayı öğrendiği zaman hakkında daha fazla ayrıntı için onu sıkıştırdım - sanki sinirlenmiş gibi başını salları, bir gülümsemeyi bastırır ve sonra bana daha fazlasını anlatırdı.

Aşk romanlarında okuduğum aşk çok destansı ve muazzamdı. Bir ömür boyu büyük jestler ve kapsamlı bildiriler arzulamıştım. Bunun gibi küçük anların bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum.

"Burs için yazdıklarına bakmanın gerçekten sakıncası yok mu?" Hala yataktayken ona sordum.

Yatak başlığına yaslandık, o öne bakıyordu ve bacaklarım onun kucağına sarkıyordu. Bana asla geri alamayacağı bir tişört verdi çünkü onun gibi kokuyordu ve ben doyamıyordum. Bacağımyı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı ovuyordu.

"Hiç de değil Rosie," dedi sevgiyle. "Yazılarını okumayı seviyorum. Hemen gönderin."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle, Ida'ya daha önce gönderdiğim e-postalardan birini hikâyeyle birlikte ona iletirken. Okumak için telefonuna uzandı ama ben hemen onu durdurdum. "Şimdi olmaz! Beni sinirlendireceksin."

Bana bir bakış attı. "*Birlikte* yazdık. Benim önümde utanmana gerek yok."

Bu duygu beni ısıttı. "Lütfen," dedim yine de. "Her ifadeni inceleyeceğim ve sonra muhtemelen seksi bulacağım ve sonra seninle *tekrar* gitmek istememe yol açacak ve gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var."

Güldü ve başını salladı. "İyiym, iyiym. Ağrın var mı, bebeğim?"

Onu hemen öpmek için öne doğru eğildim, şimdi bunu *yapabileceğim* için heyecanlıydım. "Bir saat sonra çok ağrımayacak."

Öpüşmeyi derinleştirmeden önce geri çekildim çünkü o zaman başımız *gerçekten* belaya girecekti. "Frost Kardeşliği'nin senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum" demeden önce beni dikkatle inceledi.

Alay ettim. "Bu bursa *ihtiyacım var*. Keşke geçen sene de haberim olsaydı - eğer başvurmuş ve bir şekilde kazanmış olsaydım, şu anda yüksek lisansımı yarılarmış olurdum." İçimi çektim. "Ama her neyse, umarım bu yıl işe yarar."

Baldırımı sıktı ve "Eminim parçan harikadır" dedi.

"Başvurmayı düşündün mü?" Tereddütle sordum. Aiden edebiyat dünyasıyla benden daha içli dışlıydı. Ben aşk romanlarıma takılıp kalmıştım, sosyal medyada sürekli yeni çıkan kitapları takip ediyordum. Ama Aiden hangi dergilerin önemli olduğunu, hangi ajansların en saygın olduğunu biliyordu.

"Evet, bunu düşündüm," dedi sessizce.

"Son başvuru tarihi gelecek haftaya kadar değil. Başvurmalısın." Yalanın tadı ağızımda kötü kaldı. Onun bana destek olduğu kadar ben de ona destek olmak istiyordum. Ama eğer o da bir şeyler sunarsa, benden çok daha fazla şansı olacağını biliyordum. Aiden'a ne kadar hayran olsam da, beynimin onu rakip olarak gören kısmından kurtulamıyordum.

Tek söylediği "Göreceğiz" oldu.

Bu beni biraz rahatlatmıştı. Mantıklı gelmişti. Aiden'ın Tanrı'dan daha fazla parası vardı, muhtemelen paraya hiç ihtiyacı yoktu. Eminim başka dergilere de yazı gönderiyordu.

Rahat bir sessizliğe büründükten sonra, "Biliyorum şu anda önemli olmamalı ama benden neden nefret ettiğini bilmek istiyorum," dedim.

Kaşlarını çatı. "Senden *nefret etmedim*."

"Lütfen. Her çalıştayda benim için herkesten daha fazla not aldınız ve bunlar hep daha sertti."

"Çünkü sen iyi bir yazarsın-"

"Boo." Kalçasını hafifçe itmek için bacağını kaldırarak söyledim. "Bu bir kaçış.

Bana doğruyu söyle."

Saçlarını karıştırdı, eli yüzünün yan tarafına doğru kaydı. "Karmaşık bir durum."

"Sanki sen ve ben bunu bilmiyormuşuz gibi," dedim nazıkçe. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, sorun değil."

Aiden başını salladı. "Hayır, biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ailene söylediğim şey doğruydı. Seni gördüğüm anda hoşlandım. Aptalca ama insanların önünde hiç bu kadar utangaç olmamıştım. Babamın bana yeterince iyi olmadığını ya da baş belası olduğumu söylediği yıllar, umursamayı bıraktığım bu kalın deriyi geliştirmeme neden oldu. Çocukken uzun süre onun için kendimin doğru versiyonunu bulmaya çalıştım. Sonunda, diğer insanların benden beklentileriyle yaşamak istemedim. Ama nedense seni gördüğümde gerginliğin *ötesindeydim*. Aynı anda sadece bana bakmanı ve asla benim tarafıma bakmammanı istedim."

Bir nefes aldı ve devam etti. "Annem öldüğünde, sertleştin -Sinik. Nefret ettiğin türden bir insan," dedi hafifçe. "Kendimi toparlamaya çalışıyordum, ama sonra sen hayatımda gördüğüm en geniş gülümseme ve en kıvrıcık saçlarla içeri girdin." Bu anıyı hatırlayınca usulca gülümsedi ve başını karyolasına yasladı. "Çıldırılmışım. Duygularımı nereye koyacağımı bilemedim ve sonra sen romantizmi sevdiğini söyledin ve ikimize dair hayallerim paramparça oldu. Ayaklarını yerden kesecek birini istediğini biliyordum ama ben öyle biri değildim. Belki çok fazla pisliktim ve muhtemelen çok çocuksuydum, ama bu yüzden kendimden uzaklaştım."

"Aiden," dedim usulca, gözlerimden yaşlar boşanarak. İstenmediğini hissetmesinden nefret ediyordum. Kimsenin onu şu anda benim istediğim gibi isteyemeyeceğine inanarak nasıl bu kadar uzun zaman geçirmişti.

"Biri beni aşka inanmaktan vazgeçirdi. Senin için o kişi olmak istemedim. Senin için o kişi olmak istemiyorum."

Sanki tüm bunlardan sonra gideceğimden korkuyormuş gibi parmakları benimkileri hafifçe sıktı. Bunun yerine ona sarılmak için hareket ettim, kolları belime dolandı. Yüzümü boynuna gömdüm ve onu kendime yakın tuttum.

Ona ne kadar değer verdiğimi kelimelerle ifade etmeye çalıştığım birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldık. Hayatımı artık onsuz nasıl hayal edemediğimi.

"Senden neden hoşlanmadığımı sormayacak mısın?" Gözleriyle buluşmak için geri çekilerek söyledim.

"Sana benden neden *nefret ettiğini* soracağım."

"Yine dramatize ediyorsun." Saçlarını gözlerinden geriye doğru iterek dudak büktüm. "Senden nefret etmedim. Benden nefret etmeden nefret ettim. Seni seksi bulduğumu bilmekten mutlu olacaksın."

"Öyle mi?" Sırıttı.

"Aileme söylediğim şey de doğrudu, o okumadan sonra sana *büyük bir aşk* besledim. Seni internette *takip ettim*. LinkedIn'inden başka bir şey bulamadım, bu yüzden etrafta seni sordum ve herkes beni uyardı. Senin bir pislik olduğunu ve zamanımı boşa harcamamam gerektiğini söylediler. Ama içimde bir his vardı, bir çekim. Sınıfta bir pislik gibi *davrandığında* bile-" Aiden'ın eli saçlarımdan etrafında kıvrıldı, hafifçe çekiştirdi. "Ders bittikten sonra sırf sana o ceketin içinde birkaç saniye daha bakabilmek için oyalanırdım. İyi bir yazar olmandan nefret ederdim. Gönderdiğin her şey çok anlamlı olduğu için seni çok kıskanırdım."

Yüzümü inceledi, belindeki tutuşu sıkılaştı. "Şu anda bana bakış şeklini uydurmadığımı söyle." Sesi alçak ve boğuktu. "Artık rol yapamıyorum. Bu konuda çok kötüyüm."

Sırıttım. "Oh, seni şimdi yakaladım. O ceketin içinde sana bir kez daha bakmadan gitmene asla izin vermeyeceğim."

Kanepemde oturuyorduk, ikimizin elinde de birer kitap vardı, başı kucağımdaydı. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum, beni uyardığı gibi buklelerini bozmamaya dikkat ediyordum.

En az beş dakikadır aynı sayfadaydı. Aşağıya baktım, bakışları sayfanın ötesine bakıyordu, derin düşüncelere dalmıştı.

"Hey," dedim usulca, şakağına dokunarak. "Orada neler oluyor?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey için endişelendiğini görebiliyorum. Konuş benimle." Doğrulup bana baktı ve bacaklarını altına katladı.

"Hiç tanışmasaydık ne olurdu diye düşünüyordum. Hiç yan yana odalara konulmasaydık ve bu sunum üzerinde birlikte çalışmak zorunda kalmasaydık. Birbirimizi bulabilir miydik?"

Omuz silktim. "Şimdi bunu düşünmenin bir faydası yok." "Burada olmayacağımız anlamına gelse bile mi?"

"Ama buradayız," diye düşündüm. "Ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Seni kızdırarak hayatımın en güzel zamanını geçirdim ama seni sevmek çok daha güzeldi."

- Aiden Huntington ve Rosie Maxwell'in *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Yılbaşından bu yana geçen birkaç gün boyunca Aiden'ın dairesinden hiç ayrılmamıştım. Rahat bir ritme girmiştik ve kalmam için aptalca bahaneler uydurmaya devam ediyorduk.

"Rosie, bu gece dolunay olduğunu okudum. Dolunayda tren hep tuhaf olur. Bence gerçekten kalmalısın," dedi bir akşam, tam ayakkabılarımı giyerken.

Ertesi sabah, "Sanırım yağmurun çiseleyebileceğini gördüm," dedim. "Şemsiye getirmedi, kalmamın bir sakıncası var mı?"

Dün sabah Aiden dedi ki, "Dün gece çok fazla makarna yaptım. Öğle ve akşam yemeklerinde kalıp bitirmeme yardım eder misin?" Her seferinde memnuniyetle kaldım.

Ama bu sabah uyandığımda Aiden yatağında telefonundan benim yazımı okuyordu.

Başım onun göğsündeydi. Kollarından biri beni sarmış, buklelerimden birini parmaklarının arasına almış, onunla oynuyordu. Diğer ise telefonundaki hikâyeleri karıştırıyordu.

Gözlerimi aralayıp onu okumaya çalıştım. Bir süre sonra bana baktı ve ben de hızla gözlerimi kapadım.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi, sesini renklendiren bir eğlenceyle. "Ah," dedim, aniden gerilerek. "Kötüyse sorun değil."

"Şşşt," diye uyardı, hâlâ okuyordu. "Beni bunun dışında tutma."

Okurken onu inceledim, yüz ifadesindeki herhangi bir kırılmayı görmeye çalıştım.

"Eğer beğenmediysen, bana söyleyebilirsin. Alabilirim." Durakladım.

"Ama belki Eylül'de olduğundan biraz daha nazık olabilirsin."

"Rosie, sen bana öyle bakarken odaklanamıyorum." Birkaç dakika sonra telefonunu kapattı ve gülümseyerek bana döndü.

"Eee?" Ben de sordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım."

İnledim. "Bana neyi düzeltmem gerektiğini söyle. O sinsî beyninde bir şeylerin kaynadığını biliyorum."

"Notlarım var ama çok fazla değil. Bence gerçekten iyi durumda. Şimdi üzerinden geçmek ister misin?"

"*Lütfen.*"

Sonraki bir saati benimle birlikte satır satır düzenlemelerin üzerinden geçerek geçirdi. Doğal olarak, birkaç farklı kilit nokta üzerinde tartıştık, ancak çoğunlukla acısız geçti. Aiden'in bu konuda bu kadar *ciddi* konuşması ve bana bu kadar emek vermesi içimi sevinçle doldurdu.

İçime sindikten sonra o öğleden sonra teslim ettim. Teşekkür etmek için onu öpücüklere boğdum.

Daha sonra "Benim için gerçekten çok anlamlı," dedim.

Bana baktı ve şöyle dedi: "Senin için böyle bir şey yapmam büyük bir sıkıntı gibi davranıyorsun. *İstiyorum* Rosie. Yazdıklarını ilk gösterdiğin ve kafadaki tüm o düşünceleri anlattığın kişi olmak istiyorum. Bana izin verdiğin için minnettarım."

Gözyaşlarımı düşmeden önce kırıştıtararak uzaklaştırdım. "Beklediğim her şeye değdin, Aiden."



Sonunda gitmek zorunda kaldım. Eşyalarımı topladıktan ve günlerdir ilk kez ayakkabılarımı giydikten sonra, beni ön kapıya doğru bastırdı, ağzı benimkinin üzerindeydi.

"Seni kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Boynuma doğru mırıldandı, hassas olduğumu kolayca keşfettiği yeri usulca ısırdı.

"Gerçekten iyi bir dava açıyorsun."

Bir kahkaha attı. "Yukarıda daha iyisini yapabilirim."

İnledim ve onu ittim, "Hayır, hayır, gitmem gerek. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Peki," dedi isteksizce. Daha çarşamba günüydü ama pazartesi çok uzak geliyordu. Bana son bir isteksiz öpücük verdi, eli çenemdeydi, ağzımı istediği yöne doğru eğiyordu. Eve kadar biraz sersemlemiş bir halde yürüdüm, keşke hemen geri dönebilseydim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde ön kapımızı iterek açarken Alexa'ya "Ben geldim," diye seslendim. Dün gece geç saatlerde eve gelmesi gerekiyordu. Tatil bittiğinden beri onu görmemiştim ve dairenin onsuz ne kadar yalnız hissettirdiğinden nefret ediyordum. Alexa'nın yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve ona sarılmak için hareket ettim. "Tatilin nasıl geçti?"

O da bana sarıldı ama sonra durdu; geri çekildi ve bana baktı. "Aman Tanrım. Sen ve Aiden sikiştiniz."

Doğrudum. "Um."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, ellerimi tutarak. "İkiniz *sikiştiniz!* Bana her şeyi anlatın."

Kanepeye oturduk, battaniyelere sarıldık. Hafta sonunun her ayrıntısını anlatırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şimdi bunları konuşmak bile gerçeküstüydü. Sanki kendi hayatımdan değil de bir aşk romanından bahsediyor gibiydim.

"Senden alıntı yapmak gerekirse, 'Bu çok romantik.' " Güldüm. "Öyleydi."

Kocaman gülümsedi. "Senin adına çok mutluyum."

"Ben de." O gün kendi kendime milyonuncu kez gülümsedim.

Günün geri kalanını bu hafta sonu hissettiğim her şeyi bölümlere yazarak geçirdim. Aiden'in yatakta bana nasıl çay getirdiğini ya da çok üşüdüğümde çoraplarını ayağıma nasıl geçirdiğini hatırlayarak kelimeler kolayca geldi. Her zaman kurguyu tercih etmişim ama şimdi yeni gerçekliğimin geri kalanı için sabırsızlanıyordum.



Sınıfımızın ikinci dönemi Pazartesi günü başladı. Tatil nedeniyle işten birkaç gün izin almıştım ve dersler başlamadan önce vardiyaları telafi etmem gerekiyordu. Aiden ve ben fırsat buldukça mesajlaşıyorduk. Hatta vardiyanın yavaş olduğu bir gün Hideout'a içki içmeye geldi ve beni evine götürdükten sonra rahatlamak için neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar güzelce ve yavaşça becerdi. Yine de bugün için biraz gergindim - hala bu liminal başlangıç alanındaydık ve atölye ortamının her şeyi değiştirmesini istemiordum.

Aiden beni Yazar Evi'nin dışında, ön kapıya yaslanmış bekliyordu. Genelde alnında kalıcı bir kırışıklık olurdu,

Sanki biri onu az önce kızdırmış gibiydi. Şimdi yüzünde hafif bir gülümseme vardı, yanakları hafifçe yükselmişti.

Ona yaklaştığımda "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Sarılmak için kollarımı uzattım ama hemen geri çektim. Bu garip miydi? Yani çıkıyorduk ama *çıkıyor muyduk*? Bu adamın yatağında uyumuş olmama rağmen, güvensizliğimi bir kenara bırakamıyordum.

Yüzümden anlamış olmalı ki boynumdaki atkıyı çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. Başımın üstünü öptü ve mırıldandı, "Seni özledim. Bu aptalca mı? Seni birkaç gün önce gördüm ama özledim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır. Ben de seni özledim."

Ürperdiğimde kaşlarını çattı ve atkının uçlarını bir kez daha etrafıma doladı. Elimi tuttu ve beni binaya doğru çekti. "Titriyorsun, hadi içeri girelim."

Sınıfta, ben yüksek sesle okurken, Logan ve Jess birbirlerine baktılar. Tyler bile gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Sınıf arkadaşlarımız yazılarımızdaki değişimi kesinlikle fark etmişlerdi.

"Notlar? Aiden, önce sen başlamak ister misin?" Ida sordu. Aiden başını salladı. "Benden not yok. Bayıldım."

Ida şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. Tyler, seninle başlayalım."

Daha sonra sınıftan çıkarken Jess ve Tyler bizi durdurdu.

"Siz ikiniz bu gece Peculiar Pub'a geliyor musunuz?" Jess sordu. Aiden'a baktı ve "Çalışmıyorsak genellikle dersten sonra gideriz, eğer gelmek istersen" dedi.

Ona döndüm ve gülümsedim. "Bize katılmalısın. Çok eğlenceli. Logan'ı dart oynamaya zorluyoruz ve o *hep* tahtayı ısıkalıyor."

Aiden başını salladı. "Sorun değil. Ida'yla bazı şeyler hakkında konuşmam gerek. Bensiz devam et."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Fısıldamadan önce bakışları Jess'e kaydı, "Bu gece görüşürüz. Sonra gel." Ida'yla birlikte sınıfa geri dönmeden önce alnımın kenarına bir öpücük kondurdu.

Gözden kaybolduğunda Logan koluma vurdu. "Ah!"

Suratımı asarak kolumu ovuşturdum. "Bu ne içindi?"

"Yılbaşı gecesi bardan birlikte çıktınız, sonra da bugün sınıfa birlikte girdiniz," diye tısladı Logan. "*Buraya gelmeni* söyledi."

Utangaç bir şekilde omuz silkdim. Jess ve ben bakıştık. Hafta sonu boyunca simit yemiş ve erkeklerimizle geçirdiğimiz her anın üzerinden geçerek paylaşabileceğimiz her ayrıntıyı paylaşmıştık. Tyler'la kulüpte öpüştükten sonra ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmiş, o da aynısını yapmıştı. Sonunda onun evine döndüler ama takılmadılar. Güneş doğana kadar uyumamışlar, sadece konuşmuşlar. Tyler onu yemeğe davet etmiş ve o zamandan beri birkaç kez çıkmışlar.

Elbette Jess'e Aiden'la aramızda geçen her şeyi anlattım ama Tyler ve Logan'a şimdiye kadar bilgi verme fırsatım olmamıştı.

Logan bizi ite kaka Yazar Evi'nden çıkardı ve sokağın aşağısındaki bara götürdü. Köşedeki yerimize büzüldük ve hepsi bana beklenti içinde baktı.

"İçki alalım mı-" "*Hayır*,"
dedi hepsi birden. Logan,
"Dökülün," dedi.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Takıldık. Ve sanırım çıkıyoruz? Bilmiyorum, henüz bu konuda konuşmadık ama ..."

"Vay anasını." Logan'ın nefesi kesildi.

"Aramıştım," dedi Tyler. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Her zaman söyleyebilirim. Bu gece ilk tur benden. Jess, taşımama yardım eder misin?"

"Dört bira için yardıma ihtiyacın var mı?" Logan sordu. Gözlerimi büyüterek onu masanın altından tekmeledim. "Oh. Yani. Ne harika bir fikir," dedi düz bir ses tonuyla.

Onlar gittikten sonra Logan'a döndüm. "Sana söyledi mi?"

"Tanrım, hiç böyle bir şey yaptı mı?" diye homurdandı. "Tyler telefonumu havaya uçuruyor. Jess ona her mesaj attığında ekran görüntüsü gönderiyor, çok heyecanlı."

"Ah, bu çok sevimli," diye .

Logan kaşlarını çatı. "Emily ve beni kimse umursamıyor mu?"

"Ertesi sabah bize ayak parmağında yüzük olduğuna dair mesaj attın ve bu kararı destekleyemedin," dedim kesin bir dille.

Çenesini kaldırdı. "Şey, yapamadım. Her neyse, Jess ve Tyler'ın neden hepimizin onlardan haberi yokmuş gibi davrandıklarını anlamıyorum."

Omuz silktim. "Bazen yeni bir ilişki sadece senin olduğunda ve bunu herkese açıklamak zorunda kalmadığında daha iyidir."

"Her neyse. Eğer masanın altında ayak oyunları oynamaya başlarsa, içkiler Tyler'dan."

Şişelerle döndüklerinde kıkırdayarak sustuk.

Logan, "Bize Aiden hakkında daha fazla şey anlat," diye ısrar etti. "Tüm kötü detayları öğrenmek istiyoruz."

Jess onun kafasına şaplak attı. "Bu konuda garip davranma."

"Bu gece Logan'a kötü muamele gecesi mi? Panodaki işareti kaçırdım mı?" Logan sert bir şekilde söyledi.

Tyler, "Bilmek için can atıyoruz," diye itiraf etti.

Hikâyeyi Alexa'anlattığım gibi anlatırken her kelimeyi dikkatle dinlediler. Jess elimi tuttu ve sıktı, benim için heyecanlanmıştı.

"Aiden'ın gülümseyebileceğini kim bilebilirdi ki? Bırakın *sevmeyi*," diye şaka yaptı Logan.

"Aiden'dan hep hoşlanmışımdır." Tyler kaşlarını çattı. "Onun sizin söylediğiniz kadar kötü biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"O kadar da kötü değil." Omuz silktim, biramı yudumladım. Soğukkanlı olmaya çalıştım ama onun evine gitmek için dakikaları geri sayıyordum.



Biz *o* çift olduk. Her zaman kıskandığım. Bir restoranda aynı masada oturan. Kitap yığınları arasında ve sokak köşelerinde öpüşen ve kimin gördüğünü umursamayan.

Çoğu geceyi onun evinde geçirirdim çünkü onun kahverengi taşına takıntılıydım. Pencere kenarında oturup güneş batarken kitap okumayı seviyordum. Bu gece, yeni favori restoranımız Inti'den aldığım Peru yemekleriyle dolu bir çantayla kapısında bekledim. İşten doğruca gelmişim ve kravatım hâlâ boynumda gevşekçe sallanıyordu. Ayaklarım beni öldürüyordu.

Aiden kapıyı açtığında üzerinde beyaz bir tişört ve en sevdiğim gri eşofman altı vardı. Onun gündelik kıyafetlerine alışmışım ama bu zaman almıştı. Flanel tişörtleri olduğunu öğrendiğimde gerçekten *şok olmuştum*. Telefonla konuşuyordu ama beni görünce gülümsedi ve yiyecek poşetini alarak beni içeri çağırdı.

"Evet, anlıyorum," diye telefonu kapattı. Eliyle hoparlörü kapattı ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Ona el salladım ve oturma odasındaki kanepeye yerleşmeden önce ayakkabılarımı çıkardım.

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağım baba." Aiden telefonu kulağıyla omzu arasında tutuyor, çantasını kanepenin önündeki sehpaye bırakıyordu. "Bunu aylar önce konuşmuştuk. Açık pozisyonla ilgilenmiyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim." Ses tonu otoriterdi ve bunun babasını çok kızdırdığını biliyordum. "İyi geceler."

Telefonunu masaya fırlattı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim." Yanımdaki kanepeye oturdu ve içinde camarones olan kutuyu bana uzattı. "Babam yine benimle uğraşıyordu."

"Aynı şey mi?" Kaşlarımı çattım.

"Her zaman öyledir. Hâlâ bir gün şirketi devralmamı ve yönetmemi ya da kendi deyimiyle 'gerçeklere uyanmamı' umuyor. Finans departmanında bir yöneticilik işi var ve şirketi tanımam için bu işe girmemi istiyor."

"Baban ne iş yapıyor ki?"

"Borsada daha kolay işlem yapmanıza yardımcı olan aptal bir uygulama. Ben çocukken patladı ve onu benden çok oğlu olarak görüyor. Kendi Huntington mirasını başlatmak istiyor." Boğazını temizledi ve sesini kalınlaştırdı. "Aiden, geleceğini düşünmelisin. Aiden, sonsuza kadar annenin parasıyla ."

"Aiden, bence harika bir yazarsın ve bu pantolon kışını güzel gösteriyor," dedim derin bir sesle.

Güldü. "Tamam, bunların hiçbirisi değil." Bana doğru eğildi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Günün nasıl geçti?"

"Korkunçtu. Büyük bir beyzbol maçı vardı ve herkes annesiyle birlikte restorana gelmeye karar verdi. Beni tutan tek şey Papa a la Huancaína sözü ve o gri eşofman altlarıydı."

Eşofmanlarını daha sık giymesi için ona yalvardığımda her zaman yaptığı gibi beni görmezden geldi. "Sana gönderdiğim bölüme bakma fırsatın oldu mu?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hâlâ *asıl* bölümü bekliyorum, çünkü bunu göndermemizin imkânı yok."

Aiden gözlerini devirerek anticucho'ya uzandı. "Er ya da geç onları ayırmak zorunda kalacağımızı biliyorsun Rosie Posie."

"Şşş." Elimle ağzını kapattım. "Romantizmi biraz yaşa, son bölümde ayrılabilirler."

Kaşlarını çattı. "Sanmıyorum-"

Yemeğimizi aldım ve sehpanın üzerine koydum. Sonra üzerine tırmandım, kalçalarına oturdum ve başını gözlerime bakması için geriye doğru eğdim.

"Senden neden nefret ettiğimi biliyorsun," diye fısıldadım boynunu öpmeye başlarken.

"Bunun çok kafa karıştırıcı bir konuşma olacağını şimdiden söyleyebilirim." Kalçalarımı kavrayarak hareketlerime rehberlik etti. Parmakları belimde geziniyor, her biri doğru miktarda basınçla içime batıyordu.

"Mükemmel bir romantizmi hüznü bir hikâyeye dönüştürmek istemenden nefret ediyorum." Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim. "Günün sonunda saçının bu kısmının altına mükemmel bir şekilde kıvrılmasından nefret ediyorum." Gömleğinin alt kısmına uzandım ve çekiştirerek çıkardım. "Bana her şeyi yapabileceğimi hissettirmenden nefret ediyorum."

Gülümsedi, oyunu anlamıştı. Gömleğimi çıkardı, sonra arkama uzanıp sütyenimi çözdü. "Gülümsemenden nefret ediyorum. Özellikle de bende gülümseme isteği uyandırmasından nefret ediyorum."

Başparmağıyla meme ucuma dokundu. Parmağının altında sertleşti ve sırtımın bükülmesine neden oldu. "Baharda giydiğin o beyaz elbiseden ben de nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum."

"O ceketten nefret ediyorum," dedim dilimi boynundan kulağına doğru sürükleyerek.

"Ceketimi seviyorsun." Bacaklarım hâlâ beline sarılıyken beni kucağına aldı ve beceriksizce üst kattaki geniş yatak odasına çıktık. Aiden dikkatimi dağıtmaya devam ediyor, beni duvarlara doğru iterek içime giriyor, dili benimkine sürtünüyordu.

Gözlerimi kapattım, onun içinde kayboldum ve "Aiden, sana şimdi ihtiyacım var" diye yalvardım.

Beni odasına taşımadan, yatağa bırakmadan ve ağzımı kendi ağzıyla kapmak için eğilmeden önce duyması gereken tek şey buydu.

"Seni nasıl istediğimi asla bilemiyorum," diye fısıldadı alnını benimkine dayayarak. "Konu sen olunca çok açgözlüyüm."

Şehvet içinde kaybolmuştum, tişörtünü çıkarana kadar karnına doğru itiyordum ve beni de aynısını yapmaya zorluyordum.

"Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum," dedi. Beni kollarımın altından kaldırarak yatağın ortasına yaklaştırdı. "Ben seni becerirken onları öpmek ister misin?"

Bir meme ucunu ağzına alırken "Evet, lütfen" diye inledim. Sırtımı dikleştirdim, ellerim saçlarına uçtu ve onu daha yakın tuttu. Diğer eli de diğer meme ucumu okşamak için yukarı çıktı ve doğrudan göbeğime doğru ateş etti.

Bir süre sonra, yeterince içmiştim ve onu içimde istiyordum. Onu üzerimden iterek yatağa uzanmasını sağladım ve tıpkı kanepede yaptığım gibi üzerine tırmandım. Saçlarım hâlâ işten kalma bir tokayla tutturulmuştu ama onu öpmek için eğildiğimde uzanıp tokayı çıkardı ve yana savurdu. Dudağımı ısıırıp çekiştirirken saçlarım aşağıya doğru savruldu ve yüzlerimizi kapladı.

İnleyerek sikinin üzerine bastırdım. Kalçalarımı ellerinin arasına aldı ve beni lezzetli bir sürtünmeyle üzerinde sürükledi.

"Daha fazla bekleyemem," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Külotunu aşağı çekmeye başladım, o da bana yardım ederek külotunu çıkardı. Aiden aynı şeyi külotum için yapacak kadar sabırlı değildi, sadece parmağıyla yan tarafa bağladı. Kendini dikkatlice girişime doğru yönlendirdi.

Yavaşça üzerine çöktüm, rahatlamış bir şekilde titriyordum. İkimiz de onu almak için gerilmemi izledik, kalçalarım serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyordu.

"Lanet olsun Rosie," dedi dişlerini sıkarak. "Şu anda çok güzel görünüyorsun bebeğim. Biraz daha dayanabilir misin?"

Çaresizce başımı salladım. Kalçalarımı kabaca aşağı çekti ve ben de düzensiz bir inilti çıkardım. Öne doğru düştüm, ellerimden biri başının yanına dikildi. Kendimi ayarladıktan sonra, onun üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladım, bu hissin tadını çıkarıyordum. Aiden'in ellerinden biri kalçalarımı bıraktı, göğüslerimi avuçlamak için yukarı uzandı, dili meme uçlarımla üzerinde kayıyordu.

"Çok güzel," dedi. "Seni böyle becermeme izin veren çok iyi bir kızsın."

"*Seni* beceriyorum," dedim biraz nefes nefese. "Bence iyi olan sensin."

Tenime karşı gülümsedi, "Evet, beni beceriyorsun bebeğim. Beni gerçekten iyi beceriyorsun." Bir anda bizi çevirdi ve kendisi üstte kaldı. "Şimdi *seni* sikeceğim, tamam mı? Sadece orada yat ve güzel görün, tamam mı?"

Kalçalarım gövdesinin etrafında sıkılaştı ve başını boynuma öyle tatlı bir şekilde soktu ki, sertliğine tezat oluşturdu.

hareketler.

"Senden nefret ediyorum," dedim daha sonra doruğa ulaştığımda. "Senden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

"Aynen böyle," diye ısırdı, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu. "Ben de senden nefret ediyorum Rosie. Hem de çok."

Bir saat sonra daha yavaş hareket ettik. Acele etmedik. Dudakları boynumda oyalanıyor, tenime fısıldıyordu.

"Buklelerine bayılıyorum," dedi. "Saçlarını yarım topladığın ve bir buklenin yüzünün önüne kaçıdığı zamanları seviyorum."

Sırtını kavradım. "Gözlerinden ne düşündüğünü her zaman seviyorum."

İkimiz de yaklaştığımızda, ikimiz de ne düşündüğümüzü söylemedik. Bu üç kelime göz korkutucu bir atlayıştı. Beni yakalayacağını biliyordum ama henüz o çıkıntıdan inemezdim.

Eli yanağımı kavradı, yeşil gözleri her zamanki gibi yoğundu. "Benim için gel, bebeğim."

Kalçaları yavaş hızını kaybedip sırtım kavislenip göğsüm Aiden'inkine bastırana kadar daha hızlı hareket edince inledim. Başımın arkasını kavradı ve başparmağıyla boynumu okşadı. Beni dikkatle tutuşu, beni tam o çıkıntının üzerine itti.

O gece yatakta uzanırken, Aiden'ın nefes alış verişi düzleşmeye başladı. Gözlerim aşağıya doğru sarkmaya başlamıştı.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadım. Karanlıkta yüzüne düşen gölgeleri zar zor görebiliyordum ama gülümsemeye başladığında yanağının kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Ne gibi?" diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Yavaşça göğsüne yaslanan elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum. İşimiz bittikten saatler sonra bile kalbim çılgınca atmaya devam ediyordu.

"Bunun gibi."

BAHAR

Hunter yürüyüşe çıkmaktan nefret ederdi. Koşuya çıkmayı ya da bir kafede oturup konuşmayı tercih ederdi. Yürüyüşle ilgili bir şey onu gerçekten rahatsız ediyordu.

Yürümekten ne kadar nefret etse de beni seviyordu. Öğle yemeği molamızda ellerimizde burritolarla dolaştık. Benimkinden büyük bir ısırık aldım, tavuk yere düştü. Hemen güvercinler üzerine üşüştü.

"Oturabiliriz," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sorun değil.

Yürüyebiliriz." "Yürümeyi sevmiyorsun."

"Oturmayı sevmiyorsun."

"İşte bu kadar." Burritomdan bir ısırık daha aldım. "Sanırım ayrılmak zorundayız, çok kararsızız."

Gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Parkın etrafında yürümeye devam ederken, neredeyse döngümüzü bitirmek üzereyken sadece burritosuna baktı.

"Ayrılmak konusunda şaka yapıyordum," diyerek sessizliği bozdum. "Tabii bu bir ayrılık yürüyüşü değilse ve ben bunu tahmin ettiysem ve şimdi sen doğru anı bulmaya çalışıyorsan-"

"Gerçekten çok endişeleniyorsun, Maxine."

"Ve şimdi Maxine'e geri döndük," diye homurdandım. Elimdeki boş burrito folyosunu yakındaki bir çöp kutusuna attım. "Batırdım. Taylor Swift hayran hesabımı gördün ve karar verdin-"

Yüzümü kavradı ve ağzını benimkiyle kapattı. "Ne düşündüğümü her zaman bilemezsin, biliyorsun."

"Tabii, isterim." Gülümsedim ve bir öpücük daha almak için yakasından tuttum. "Şimdi 'Vay canına, gerçekten kaçığın teki' diye düşünüyorsunuz. Onunla yatmayı planlamıyordum.

ondan daha önce ayrılmıştım ama tüm bunlardan sonra nasıl ayrılmazdım? "

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Senden kız arkadaşım olmanı hiç istemediğimi düşünüyordum. Sonra sormam gerekip gerekmediğini ya da bunun varsayıp varsayılmadığını düşünmeye başladım ve sonra sormam gerekiyorsa bile bunu yapmak için artık çok geç olup olmadığından endişelendim. Sonra beni erkek arkadaşın olarak görüp görmediğini düşünmeye başladım..." Sustu.

"Vay canına," dedim bir süre sonra. "Neredeyse kadar endişeleniyorsun. Bu beni rahatlattı."

"Sen bir buçuk avuçsun, Maxine, bunu biliyor musun?"

"Ve Maxine'e geri döndük."

- Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Yüksek lisans öğrencileri ekstra kredi ve para karşılığında lisans okulunda Yaratıcı Yazarlığa Giriş dersi verebiliyordu. Aiden akşamları bir ders veriyordu ve biz kanepede birlikte otururken sık sık öğrencilerinin çalışmalarını okuyor, kendi kendine mırıldanıyor ve başını sallıyordu.

Bu akşam dersten sonra planlarımız vardı, ben de ona sınıfının kapısında sürpriz yapayım dedim. Gümüş Sanatlar ve Bilim binasında, dünyanın en küçük sınıfında ders veriyordu. O binadaki sınıflar en fazla on beş kişi alabiliyordu. Aiden'ı katı, saçmalamayan bir öğretmen olarak hayal etmiştim. Dilbilgisi ve biçimlendirme konusunda katı, eleştirileri her zamanki gibi sert olurdu. O sınıftaki herhangi bir romantik yazar için korkuyordum.

Sınıfın hemen dışındaki salonda bekliyordum, koltuklardan birinde bir aşk romanı okuyordum, öğrencilerinin sınıftan çıktığını göreceğim için biraz gergindim. Her an çıkabilirlerdi ve birkaç gözyaşı görmeyi bekliyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kendimi hıçkırıklara hazırladım ama onun yerine... *kahkahalar* duydum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Tam doğru odaya geldiğime emin olmak için kontrol edecektim ki, Aiden'ın sesi salona süzüldü.

"Jake, bizi bir uçurumun kenarında bıraktığına göre gelecek hafta için bir sonraki bölümü yazsan iyi olur." Aiden'ın sesinde *neşe* mi vardı? *Nazik* mi davranıyordu? "Haftaya görüşürüz, iyi bir hafta sonu geçirin. Şehirde eğlenceli bir şeyler yapın, çok fazla stres yapmayın."

Her öğrenci yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı ve *mutlu bir* şekilde kâğıtlarına baktı. Bir karışıklık olmuş olmalıydı; Aiden'ın bu öğrencilere iyi davranmasının imkânı yoktu.

Daha fazla dayanamadım ve sınıfına girdim. Odanın önündeki küçük masanın arkasında oturuyordu, yanında bir öğrenci duruyordu.

ona.

"Bence diyalogların harika Henry, ama daha derine indiğini görmeyi gerçekten çok isterim." Henry, Aiden'ın her sözünü dikkatle dinliyor, notlar alıyordu. "Buranın yazdıklarını denemen için güvenli bir alan olduğunu biliyorsun, bu yüzden savunmasız olmaktan korkma. Gerçekten ne hissediyorsan onu yaz ve eğer beğenmezsen bir kenara at. Atölyede kimsenin baskısı yok, tamam mı?"

"teşekkür ederim." Henry başını kaldırıp bana baktı, ben de ona küçük bir gülümseme ve el salladım. "Sanırım ofis saatlerini bekleyen bir öğrenciniz daha var." Aiden dönüp bana baktı, yüzü . Nazikçe gülümsedi ve "O benim bir sonraki randevum, ama herhangi bir sorunuz varsa e-posta gönderin, Tamam mı?"

Henry yanımdan geçip gittikten sonra kapıyı kapattım ve Aiden'a döndüm. "Bayan Maxwell, randevunuz için mi buradasınız?" dedi alaycı bir tavırla,

Beni kucaklamak için yanıma geldi. "Bugün seni çok özledim."

Ona baktım, şaşkınlığımı yüzümden ve sesimden uzak tutamadım. "Ne zamandan beri bu kadar *iyisin*? O çocuklar resmen *parlıyordu*."

Göğsü kahkahalarla gümbürdedi. "Ve?"

Geri çekildim. "Ve benim tanıdığım adam *acımasızdır*. O çocukların atölye hakkında kâbuslar görmesini beklerdim. En sevdikleri ders olmasını değil."

Aiden'ın gözleri eğlence doluydu. Elleri, parmakları benimkilerle iç içe geçene kadar kollarımda gezindi. "Onlar üniversite öğrencisi Rosie. Nasıl yeni öğreniyorlar ve sevip sevmediklerini anlamaya çalışıyorlar. *Ben* de yazma cesaretini buradan aldım. Yazdıklarının iyi ya da mükemmel olması gerekmiyor, onlar yüksek lisans öğrencisi değil. Şu anda benim işim sadece onların bir yaratıcı yazarlık dersi daha almalarını sağlamak."

Ona bakarken gözlerimde kalpler vardı. Bana bir kez baktı ve çantasını almak için geri dönmeden önce gözlerini devirdi. "Gidiyor muyuz yoksa _."

"Aiden, bu hayatımda duyduğum en tatlı şey olabilir."

"Tamam, peki biz-"

"Aiden." Bir adım öne çıktım, ellerini tuttum ve parmak uçlarıma yanağından öptüm. "Bu kadar yumuşak bir tarafın olduğunu hiç bilmiyordum."

Şimdi kaşlarını çatmıştı, gözlerindeki tüm eğlence kaybolmuştu. Ama geçtiğimiz birkaç ay boyunca, onun hakkında yeterince şey öğrenmiştim.

Utandım. Beni başından savdı ve "Bu konuyu bir daha asla konuşmayalım. Senin evine gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Peki, tamam. Ama önce personel resminizi görmek istiyorum. Orada gülümsüyor musun?"

Bana ters ters baktı ve ben arkasından giderken sınıftan çıktı.



Aiden Noel'den beri evime gelmemişti. Onu hiç davet etmemiştim çünkü dünyanın en güzel evinde, dünyanın en yumuşak battaniyeleriyle dünyanın en rahat yatağına sahipti. Ve benim evim... biraz utanç vericiydi.

Tabii, tabii, tüm masrafları kendim karşıladığım için gurur duyuyordum falan filan, ama *biraz* utangaç olmaktan da kendimi alamıyordum, özellikle de erkek arkadaşım lanet olası bir apartmanda yaşarken. Ama Aiden'a keşke alfajores yapmayı bilseydim dediğimde, başarısız Noel kurabiyelerimizi telafi etmek için bu akşam denemeyi önerdi. Ona evimden dulce de leche alıp onun evine gelebileceğimi söyledim ama kaşlarını çatı.

"Hadi seninkine gidelim," dedi ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Gidebilir miyim?"

İsteksizce kabul ettim ama gözleri heyecanla parladığında doğru kararı verdiğimi anladım.

New York kışı *nihayet* sona ermişti. Benim puffer montum ve ne yazık ki Aiden'ın peacoat'u bir kenara kaldırılmıştı. Ama çiçeklerin açmaya başlaması ve şehrin gri sokaklarını renklendirmesi eve yürüyüşümüzü çok daha güzel hale getirmişti. Apartmanıma yaklaştığımızda Aiden'ın elimi tutuşu sıkılaştı. Ona baktığımda çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Uh-oh, kızgın Aiden geri döndü. oldu?"

Burnunun sıkmadan önce ön kapıyla benim arama baktı. "Rosalinda, bu binadan taşınman için ne gerekiyor? Ne zaman benimle kalmasan, gecenin yarısını endişeden hasta olarak geçiriyorum."

Gülerek güldüm. "Yine mi bu? Çok melodramatiksın. Hadi ama."

Birkaç dakika sonra içini çekti ve bana yolu göstermemi işaret etti.

Aiden'a beni güvende tutan birden fazla kilidi göstermek için çaba sarf ederek dairemin kapısını açtım. İçeri ittim ve hemen

Alexa'nın odasını karıştırdığını duydum.

"Geri çekil," diye fısıldadım çılginca. Göğsünü kapıya doğru ittim. "Daha sonra geri geleceğiz."

"Ne? Neden?" Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. İtmeye devam ettim ama onu hareket ettirecek kadar güçlü değildim.

"Alexa geldi." Taktik değiştirmeye karar verdim ve göğsünü itmek yerine ellerini çekmeye çalıştım. Biraz tökezledi ama çok geç kalmıştım. Alexa'nın yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Hideout üniformasıyla dışarı çıktı. "Aman Tanrım."

"İşte o taşra aksanı." Aiden memnun bir şekilde sırttı. Ne zaman endişelensem ya da aşırı mutlu olsam aksanımın ortaya çıktığını söylerdi. Bu durum o kadar *hoşuna* gidiyordu ki bazen sırf gözlerinin parladığını görmek için taklit ettiğim oluyordu.

Alexa küçük oturma odamızın girişinde durakladı, bakışları ben ve Aiden arasında gidip geliyordu. Son üç buçuk aydır ikisinin buluşmasını engellemeyi başarmıştım ama bugün programını yeterince dikkatli kontrol etmemiştim. Alexa'nın pek bir filtresi yoktu ve Aiden'a ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun kaotik enerjisini seviyordum ama *bazı* kartlarımı göğsüme yakın tutmak istiyordum. Baş başa kaldıkları ilk anda ona olan ilk aşkımanın tüm ayrıntılarını anlatırsa hiç şaşırırmazdım.

"Pues, qué es esto?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Sinirlenerek ofladım. "Alexa, Aiden'ı tanıyorsun. Aiden, bu Alexa."

Bir adım öne çıkıp elini uzattı. Adam elini tuttuğunda, kadın coşkuyla elini sıktı. "Senin hakkında harika ve korkunç şeylerin bir karışımını duydum."

Aiden bana hafifçe baktı. "Öyle mi?"

"Ah evet. Ya o meşhur palto ya da seni yazdığına pişman edeceğiydi-"

"*Tamam* Alexa, vardiyana geç kalmak , değil mi?" Kapıya doğru işaret ettim.

Tatlı tatlı başını salladı. "Elbette. Aiden, sanırım seni daha sık göreceğim."

"Rosie Posie beni yanında tutmaya karar verirse." Bana gülümsedi.

Alexa yanımızdan geçti. Kapı aralığında durakladı ve muzip bir sırıtışla bize doğru döndü. "Ayrıca yatakta bir isyan olduğunu duydum. İyi eğlenceler,

Rosie!"

Ayakkabımı çıkardım ve kapıya fırlattım. "Git buradan!"

Kapıdan onun kahkahalarını duyabiliyorduk.

Alfajorları yapmak neredeyse bir saatimizi aldı (çoğunlukla Aiden'in kollarını sıvayarak hamuru yuvarlaması dikkatimi dağıttığı için) ama sonunda bitirdik. Onları bir tabağa yerleştirdik ve pudra şekerine buladık.

Aiden'in ilk ısırığını alışını hevesle izledim.

"Eee?" Beklentiyle sordum. "Hayatın sonsuza dek değişti mi? Diğer tüm kurabiyeler senin için mahvoldu mu?"

Aiden yüzünü buruşturdu, belli ki yutkunmaya çalışıyordu. Bir kez başını salladı. "Çok iyi."

Kalbim sıkıştı. "Onları sevmiyor musun?"

"Sanırım bir malzemeyi atladık," dedi biraz öksürerek. "Bunları doğru yaptığımızdan emin misin? Biraz," tekrar öksürdü, "kuru."

Kaşlarımı çatarak kurabiyeyi aldım ve hepsini ağzıma attım. Hemen yüzüm kızardı. Bir kağıt havlu kaptım ve tükürdüm. "Kahretsin, bu çok kötü. Benim tia'mın tadı hiç böyle olmamıştı. İçine yumurta sarısı koydun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bunu yapacağını söylemiştin. Dediniz ki, aynen aktarıyorum, 'Bu kesin bir bilimdir ve siz bunu anlayamazsınız'."

"Hayır," diye sözümü uzattım. "Bunu şaka olsun diye söyledim, tabii ki, sonra da 'Boş ver, elbisemi kirletmek istemiyorum, lütfen benim için yap' dedim." "Hayatında bir gün bile lütfen demedin." Aiden güldü. "Özellikle de benim için. Eğer benden bir şey yapmamı istiyorsan, bu ölümle birlikte gelir. tehdit."

"Ben *zarifim*," dedim şok olmuş bir halde. "Ben ilahi derecede kadınsıyım."

"Ve biraz sinirlisin." Omuz silkti. "Ama endişelenme, ben bu işin içindeyim."

Gözlerimi devirdim. "Alfajores ile tanışmanızı bu şekilde planlamamıştım. Tía'mı bize biraz göndermesi için zorlayacağım. Onunki sihir gibi." Mutfak tezgahıma yaslanmış, beni öyle sevgi dolu gözlerle izliyordu ki nabzım ben izin vermeden hızlandı. "Şimdi film atıştırması için ne yapacağız?"

"Neden bakkala gidip bize bir şeyler almıyorum? Oreo kulağa hoş geliyor mu?"

"Benim dilimden konuşuyorsun."

"Yakında döneceğim." Dairemden çıkmadan önce beni çabucak öptü.

Aiden yokken odama gidip film gecemiz için hazırlık yaptım, sonra da bugün milyonuncu kez e-postalarımı kontrol ettim. Bursu ne zaman öğreneceğimize dair kesin bir zaman çizelgesi yoktu, sadece bahar dönemi bitmeden önce olacağı söyleniyordu. Aiden bana bu konuda endişelenmememi söyleyip duruyordu ama ben her fırsatta e-postamı yenilemekten kendimi alamıyordum.

Birkaç dakika sonra ön kapımı çaldı. "Neyse ki tuğla oradaydı da zile basmak zorunda kalmadım."

"Kapa çeneni." Onu yatağın üzerine yastıklar, battaniyeler ve dizüstü bilgisayarımı yerleştirdiğim odama götürdüm.

Aiden'ın büyük boy yatağı ve tavandan tabana pencereleriyle kıyaslandığında benim odam çok küçük kalıyordu. Onun kitap rafları ve bardak altlıkları vardı; benimse yerde bir köşede yığınla aşk romanım ve gözlüklerimin altında kullanılmış defterlerim vardı.

"Noel'de odanı görememiştim," dedi her şeyi içine sindirerek. "Hoşuma gitti. Tam Rosie Posie'ye göre." Eğildi ve romanlarımdan birini eline aldı, sayfaları çevirirken mırıldandı. Küçük odamda dolaşüyor, ara sıra duvarıma astığım Peculiar Pub çetesinin ya da ailemin resimlerine bakıp gülümsüyordu.

Gerçeküstü bir şeydi. Sadece böyle biriyle birlikte olmak değil, o kişinin Aiden olması da. İnsanlar zıt kutupların birbirini çektiğini söylediğinde, zıt kutbumun bana bu kadar benzeyen biri olacağını asla düşünmezdim. Beni bu kadar iyi anlayan biri.

Yeterince gözetlendiğini hissettiğinde yatakta bana katıldı ve komodinden bir kurabiye kapmak için bana doğru uzandı. "Hangi romantik izliyoruz?"

Aiden'ı yavaş yavaş romantik komedilerle tanıstırıyordum ve Nora Ephron klasikleri üzerinde çalışıyorduk. *Sleepless in Seattle*'ı zaten izlemiştik ve bu gece *When Harry Met Sally*'yi izlemeye karar verdim.

Aiden bayıldı. Başından sonuna kadar güldü ve hatta sonunda iç çekti, iç çekti. Film bittiğinde bana döndü ve "Bir tane daha izleyebilir miyiz?" dedi.

You've Got Mail'in yarısında elimi göğsünde gezdirdim. "Romantizmden hoşlanmadığın halde sana bütün bu filmleri izlettiğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Güven bana, bu hoşuma gidiyor." Onu üstüme çektiğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aklında başka bir şey yoksa tabii?"

Omuz silktim. "Aklında başka bir şey mi var?"

"Her zaman seninleyim, Rosie." Ellerini başımın iki yanına koyarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzımı kendi ağzıyla açmaya ikna etti ve elini yavaşça kalçamdan kıcıma doğru sürüklerken çıkan iniltiye engel olamadım. Beni kaldırdı ve birbirimize bastırdı.

"Aiden," diye nefes nefese kaldım. "İstiyorum-"

"Hmm?" diye mırıldandı boynuma karşı. "Muhtaç hissediyor musun, bebeğim?"

Ellerim sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor, hafifçe kaşıyordu. "Seni tatmak istiyorum."

Onu sıkıca kavramak için elimi aramıza kaydırduğımda nefesi kesildi. Pantolonunun düğmelerini yavaşça açıp fermuarını indirmeme yetecek kadar boşluk bırakmak için geriye doğru eğildi.

Üzerimden yuvarlandı ve ben de dizlerimin üzerinde bacaklarının arasına gelene kadar yatakta ilerledim. Pantolonunu ve külotunu indirdim ve sertliğinin karnına yaslanışını izledim. İlk seferimizde ne kadar utangaç olsam da, Aiden birlikte olduğumuz her an kendimi seksi ve özgüvenli hissetmemi sağlıyordu. Aiden kalçalarındaki çatlakları ya da kalçalarımın kıvrımlarını gördüğünde, onlara sınırsız bir arzuyla bakıyordu.

Dikkatlice parmağımı dipten uca doğru gezdirdim. Nefes nefese kaldı, elleri saçlarımda dolaşmaya başladı, bir eliyle saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. Sikini tabanından tutarak ucunu ağzıma soktum ve dilimi döndürerek hafifçe emdim. Homurdandı, hala başımı nazikçe tutuyordu. Ağzımı indirdim ve daha fazlasını içine aldım. Elini uzattım ve bana rehberlik etmesinin sorun olmadığını söyledim.

"Siktir," diye tükürdü, bunu yaptığımda saçlarımı yumruğunun etrafına sararken hareketleri sertleşti. "Aynen böyle, bebeğim." Kirpiklerimin arasından ona baktım ve başımı daha hızlı hareket ettirerek inledi.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" dedi dişlerini sıkarak, gözleri arzudan ağırlaşmıştı. "Beni ağzına almak, kontrol sendeymiş gibi davranmak." Saçlarımı çekiştirdi ve ben de onun etrafında inlemekten kendimi alamadım. "İkimiz de kontrolü ele almamdan hoşlandığını biliyoruz. İkimiz de külotunun

ama ben izin verene kadar o tatlı amcığa dokunmayacaksın. Öyle değil mi bebeğim?"

Konuşmaya devam etmesi için çaresizce başımı salladım. Sözlerinden ne kadar keyif aldığımı konusunda haklıydı; yarattığı acıyı dindirmek için kalçalarım birbirine sıkıştı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdandı yüzüme doğru itmeye başlarken. "İşini çok iyi yapıyorsun bebeğim, aynen böyle."

Dilimi döndürdüm, bunun onu daha da yaklaştıracığını biliyordum. Ben bunu yaparken tısladı, saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Yaklaştım, bebeğim." Daha hızlı hareket ettim, boğazımın arkasına gelene kadar onu daha derine emdim. Ağzıma dökülürken inledi. Eğildi, başparmağını alıp dudağıma bastırmadan önce çenemi kavradı.

"Göster bana," diye fısıldadı ve ben de itaat ettim, o hâlâ ağzımdayken ağzımı açtım. Bakışları bu manzara karşısında karardı. "Benim için yut, bebeğim."

Yaptım, ona göstermek için ağzımı tekrar açtım. Bana doğru uzandı ve beni yatağa geri çekti. Başparmağı ve işaret parmağı çenemi kavradı. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı. "Benim de dizlerimin üzerine çökmemi ister misin?" Başımı salladım, nefesim kesilmişti. "Yoksa seni becermemi mi istiyorsun?"

Ben de başımla onayladım. "Sadece *seni* istiyorum, Aiden." Ağzına bir öpücük kondurdum. "Tek istediğim sensin."

Söyleyebilmeyi dilediğim ama henüz hazır olmadığım üç kelime. Onu her gördüğümde düşündüğüm üç kelime. Yüksek sesle tekrarlamak için cesaretimi toplamaya çalışırken zihnimde defalarca tekrarlanan üç kelime.

- Aiden Huntington ve Rosie Maxwell'in *Untitled* kitabından alıntı

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aiden ve ben dönemin ve taslağımızın sonuna hızla yaklaşıyorduk. Karakterlerimizin birbirlerine aşklarını itiraf etmelerine çok az kalmıştı ama ben bunun mükemmel olmasını istiyordum. Birlikte durmaksızın yazıyorduk - ve şimdi birbirimize karşı hissettiğimiz neredeyse her şeyi dök ebildiğimiz için, parmaklarımdan sihir dökölüyormuş gibi hissediyordum.

Ama büyük aşk itirafı tek hıçkırığımızdı. Sahneyi kaç kez yazmaya çalıştıysak da doğru kelimeleri bir türlü bulamadık. Aiden devam etmeyi ve fırsat bulduğumuzda o paragrafa geri dönmeyi önerdi, ama ben onu mükemmel hale getirmeye kararlıydım.

Bu derse ve ödevimize o kadar ki sık sık *rüyalarım*a giriyordu. Rüyalarım da Max ve Hunter'ı görüyor ve bir sahne için her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum, ancak nadiren işe yarar bir şey ortaya çıkıyordu.

Ta ki bir gece gözlerim parlayarak açılana kadar. Aiden'in kolu belime sarılmıştı, sırtım göğsüne dönüktü. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben onları çıkarmak için çaresizdim. Bu sefer benim dairemdeydik. Telefonumu bulana kadar komodinimi karıştırdım ve Aiden'in elinden kurtuldum. Dirseğimin üzerinde doğruldum, saçlarım yüzümün üzerinde dalgalanıyordu, hızlıca notlar uygulamama yazdım.

"Uyumaya devam et bebeğim," diye fısıldadı Aiden, sesi kalındı. Omzumu tekrar kendine doğru çekmeye çalıştı ama buna izin vermedim.

"Sanırım sonunda her şeyi çözdüm," dedim.

Çarşaf lar arkamda hışırdadı ve Aiden yazdıklarını okurken çenesi omzuma düştü. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hoşuma gitti."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, *gerçekten* ne düşünüyorsun?" Telefonuma uzanmadan önce tereddüt etti. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım ve o da satırları tekrar okudu, birkaç kelimeyi değiştirdi, birkaç cümleye yeniden odaklandı.

Bu şekilde gidip geliyor, telefonumdaki küçük paragrafları gözden geçiriyor, sırtımız yatak başlığına yaslanırken aramızda dolaştırıyorduk.

"Bunu söyleyemez," diye ona. "O asla böyle bir şey söylemez."

"Üzgünüm ama Maxine *tam da* 'Seni en başından beri seviyorum' diyecek tipte bir insan. "

"Max ayrıntıları kullanırdı. Onu aşık eden şeyin ne olduğunu söylerdi." "Peki, o zaman sen düzelt."

Telefonu bana verdi ve tıpkı tüm dönem boyunca yaptığımız gibi, Aiden hakkında hissettiklerimi yazdım. Kalbim bu kadar kırılğan olmasaydı ve bir sonraki kırılmasından endişe etmeseydim keşke söyleyecek cesaretim olsaydı dediğim şeyleri yazdım.

"Seni sevdiğimi bile bilmeden önce sevdim. Biri komik bir şey söylediğinde gözlerinin masanın öbür ucunda beni bulup gülmemi izlemeni sevdim. Ya da şimdi hoşuna gittiğini bildiğim halde, yazdığım özellikle hüznü bir şeye kaşlarını çattığında. Seni hep sevdim ama şimdi en çok seni seviyorum."

Titreyen ellerimle telefonu Aiden'a geri uzattım. Kendi sözcüklerini yazmadan önce yavaşça ve dikkatle okudu. Bana geri verdi, kalp atışlarımın sesi odada müzik yaratıyordu.

"Romantizm konusunda senin kadar iyi değilim. Parmağına nasıl dolandığımı anlamayı sağlayacak doğru sözcüklere sahip değilim. Ruh eşlerine inanmazdım ve en uzun süre aşka hiç inanmadım - ta ki seninle tanışana kadar. Ama seni seviyorum. Yıldızlara ateş eden, çatılarda bağırان türden. Kaderimi uzun zaman önce kabul ettim. Senden başka kimseyi sevebileceğimi sanmıyorum."

Okuduktan sonra gözlerim yaşardı. Ama ikimiz de bir şey söylemedik. Gerek de yoktu zaten. Bu sözler muhtemelen hiçbir zaman taslağımıza girmeyecekti. Bırakın söylemeyi, yazması bile yeterince zordu, bu yüzden onları bir kitabın sayfaları arasında saklamamız gerekiyordu. Ama ikimiz de konuşanın Max ve Hunter olmadığını biliyorduk.

Yatağa uzandık, Aiden'ın sıcak kolları beni tutuyordu.



Peculiar Pub'da oturuyorduk, gözlerimiz masanın ortasında telefonuma odaklanmıştı. Logan ve ben bir taraftaydık, Tyler ve Jess de diğer tarafta, birbirlerine yakın durmuşlardı. Bir süredir birlikteydiler ve genellikle kendi baloncuklarında kayboluyorlardı.

Kimse bir şey söylemedi. Logan ne zaman sessizliği bozmaya çalışsa, masa onu susturuyordu.

"Bugün çıkacağından emin misin?" Jess sonunda sordu.

"E-postada *en geç* bugün yazıyordu. Bugün olmak *zorunda*," dedim. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak tırnağımı ısırdım.

"Tanrım, beklemek çok acı verici," dedi Logan. Başını arkaya attı ve inledi. "Başvuru bile yapmadım ve çok gerginim."

Aiden'la SoHo'daki Raoul's'ta akşam yemeği için buluşmak üzere hemen yola çıkmam gerekiyordu. Gitmeden önce e-postanın gelmesini umuyordum, böylece ya üzüntülerimi barda ucuz birayla boğabilir ya da Aiden'ı kutlama için benimle süslü şarap yudumlamaya zorlayabilirdim.

"Keşke başvuran herkese e-posta göndermeselerdi. Özel olarak utanmayı tercih ederdim," dedim suyum yudumlarken.

"Bizim programdan başvuran tek kişi sen olabilirsin. Ayrıca, kimse senin başvurduğunu bilmiyor," diye güvence verdi Jess. "Eğer sen değilsen, bunu sadece biz ve Aiden bileceğiz."

Sessiz kalarak başparmağımın etrafındaki deriyi kopardım.

Aiden'la birlikte hiç olmadığım kadar mutluydum. Her sabah, tüm dünya önümdeyken yeni bir başlangıç gibi hissediyordum. Aiden'ı *seviyordum* ve bunu ona yakında söylemek istiyordum. Ama burs kararını beklemek odak noktamın çoğunu alıyordu. Bazı geceler sinirden uyuyamıyordum ve Aiden'a söylerken zihnimin açık olmasını istiyordum. *Onun* odak noktam olmasını istiyordum.

Telefonum e-posta ile çaldığında hepimiz hızla doğrulduk. "Çok gerginim, bakamıyorum," diye fısıldadım.

"Tanrım, ben öyle," diye inledi Logan.

Tyler telefonunu masadan usulca aldı ve "Okuyacağım" dedi. Gözlerinin her satırı taramasını dikkatle izledim ve gülümsemesini bekledim. Onun yerine gözleri benimkilere kaydı. Başını hafifçe salladı ve "Özür dilerim Rosie" dedi.

Masa sessizdi. Herkes tepki vermemi ya da hareket etmemi bekliyordu ve ben *nasıl yapacağımı* bilmiyordum. Utanmış ve üzgündüm ve bu kadar çabuk nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

"Sorun değil," dedim sonunda. "Girmenin zor olmasının bir nedeni var. Belki gelecek dönem."

"Aptallar," diye ekledi Jess. "Eminim senin parçan en iyisiydi. Muhtemelen romantik olduğu için sememişlerdir."

"Muhtemelen," diye kabul ettim. "Bu işler böyle yürüyor. Bir erkek bir aşk hikayesi yazıyor ve bu harika bir kurgu ve destansı bir hikaye olarak kabul ediliyor, ama bir kadın bunu yapıyor, o zaman klişe oluyor. Tanrım, bazen akademik dünyada bir aşk yazarı olarak var olmak imkansız gibi geliyor."

"Rosie," dedi Tyler yumuşak bir sesle. "E-postayı okumak isteyebilirsin... Aiden içeri girmiş."

Telefonu masanınzerine koydu ve hepimiz göz atmak iinne doğru eğildik.

Aiden Huntington'ı tebrik ediyoruz. NYU'nun MFA Yaratıcı Programı'ndağrenci olan Aiden Huntington'ın Ida Abarough'dan aldığı danışmanlık ona iyi bir rehber oldu ve kısayks kederi iğdsel bir şekilde tasvir ediyor. Kendisini Sam Frost Edebiyat Dergisi'nde yayınlamayı ve bursiyer listemize eklemeyi dört gözle bekliyoruz.

E-postayı tekrar okudum, biraz başım döndü. İlk düşüncem NYU'da kaç tane Aiden Huntington olduğuydu. Çünkü benim Aiden'ım bana böyle ihanet etmezdi, bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Aiden'in da boyun eğdiğinden bahsetmedin. Ya da Ida'nın ona akıl hocalığı yaptığından."

"Bilmiyordum," dedim, kelimelerim kalındı.

E-postayı tekrar okurken masaya sessizlik çöktü. Aiden'in edebiyat dergisine kabul edilmiş olması mantıklıydı. Benden daha iyi bir yazar olduğunu düşünmüyordum ama diğer akademisyenler onun yazdıklarına bayılıyordu.

Ama başvurmadığını söyledi, değil mi? Ve Ida'yla olan akıl hocalığının hiçbir anlamı yoktu.

Ne kadar zamandır devam ediyordu? Aiden, Yazar Evi'nde Ida ile ne kadar zaman geçirdiğimi *bilmiyor* değildi. Ida da Aiden'la artık birlikte olduğumuzu *bilmiyor* değildi. İkisi de böyle bir şeyi benden nasıl saklayabildi?

Ama ennemlisi, Ida bir *aşk yazarıydı*. Ve onları uzak tutmaya çalışsam da, yıllarnce sevgili trm hakkında söylediği sözler aklımdan çıkmıyordu.

Logan, "Tam bir pislik," dedi.

"Logan," diye azarladı Jess.

"Ne? Bu doğru. Rosie'nin güvenini bu şekilde kazanıyor, ona yalan söylüyor ve onu gafil avlıyor öyle mi? O tam olarak düşündüğümüz kişi."

Tyler, "Rosie ile aynı paydaşlığa boyun eğdiği için kötü değil," dedi.

"Hayır, ama ona *söylemeliydi*."

"Rosie, iyi misin?" Jess sordu.

Derin bir nefes almadan önce bir an hiçbir şey söylemedim. "Gitmeliyim. Aiden'la buluşacağım," dedim uyuşukça.

Dönemin başından beri süregelen kırgınlığın düşüncelerime sızmasına engel olamıyordum. Ona *kızgındım*. Onunla kaç kez burs hakkında konuşmuştum? Kaç kez bu sonucu beklerken endişeyle e-postamı yenilememi izlemişti? Her seferinde çoktan başvurduğunu bilerek dinledi. Ve bana hiç söylemedi. Bana bu kadar çok konuda yalan söylediği için kızgındım ama yine de onun adını söylediğimde kalbim küt küt atıyordu.

Jess sessizce, "Dikkatli ol Rosie," dedi.

New York güneşi yeni batmaya başlamıştı. Aiden bana milyonlarca kez Tennessee'deki yazların güzel olduğundan emin olduğunu ama New York'takilerle kıyaslanamayacağını söylemişti. Güneyli kalbim onun haklı olduğunu kabul etmekte isteksizdi ama haklıydı. Kaldırımlar serinliyor, sokaklar banklarda ve açık hava restoranlarında oturup gülümseyen insanlarla doluyordu. Şehir yazın canlanıyordu. Böylesine sert geçen kışların ardından, her New Yorklu gökdelenlerin izin verdiği ölçüde güneşi içine çekmeye hevesliymiş gibi hissediyordu.

Raoul'un yerine yürümek çok uzak değildi. Aiden elleri cebinde dışarıda beni bekliyordu. Beni gördüğünde yüzünde bir sırıtma belirdi ve beni kucakladı.

"Tanrım, bugün seni çok özledim," dedi saçlarıma doğru. Ona hemen sarılmadığımda geri çekildi ve gözlerini aradı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ondan biraz uzaklaştım, kollarımı gövdemin etrafına doladım, böylece ona dokunmak zorunda kalmayacaktım. Henüz bilmiyor olmalı.

Gözleri hareketimi izledi, hafifçe kaşlarını çattı. "Tamam," dedi yavaşça. "Raoul'un yeri hâlâ kulağına hoş geliyor mu? Eğer La Pecora Blanca'ya gitmeyi tercih edersen oraya da uğrayabiliriz."

"Raoul'un ki iyidir."

Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı? Keyifsiz görünüyorsun. Genelde karar vermek için tatlı menülerini açardın."

"Ben iyiyim," dedim biraz fazla sert bir şekilde ve kaşları daha da çatıldı. Sanki yüzümden sorunun ne olduğunu okuyabiliyormuş gibi bana baktı. "Aiden, bir şey yok."

"Öyle değil. Ne zaman üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Rosie, seni tanıyorum." "Belki de ," diye tersledim. "Ve belki ben de seni tanımıyorum." Başını geriye attı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Çocukken annemle korkunç kavgalar ederdim. Ona kötü şeyler söylerdim, ama o her zaman orada oturur ve sabırla sinirlerimin yatışmasını beklerdi. Onunla kavga ettiğim süre boyunca, kendimi korkunç davrandığımı *görebildiğim* bir beden dışı deneyim yaşıyordum. Ve merak ederdim, *neden bu kadar sevdiğim birine karşı böyle bir pislik oluyorum?*

Aiden'la da böyle .

Sözümü sakınmadan telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Bana şaşkın bir bakış fırlattı ama sonra ekranı taradı ve yüz ifadesinde anlayışlı bir ifade belirdi. Telefonu bana geri verirken sessizdi.

"Neden bana başvurduğundan bahsetmedin?"

Başını hafifçe salladı. "Bilmiyorum. Doğru zamanı bulamadım."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size sayısız kez anlattım. *Hayatımı* nasıl değiştirebileceğini... romantizmin böyle prestijli bir ödülü kazanabileceğini nasıl kanıtlamak istediğimi."

Bakışlarına karşılık vermedi. "Rosie, bu gerçekten önemli bir şey değil."

Başımı geriye attım. "Bunu nasıl söylersin? Bu benim için büyük bir olaydan başka bir şey *değildi*."

"Kıskanç falan mısın?"

"Hayır, Aiden," diye tersledim. "Senin işkence görmüş adam yazının diğer işkence görmüş adamlara hitap etmesini kıskanmıyorum. Edebiyat dünyasında pek de yenilikçi sayılmaz. Bana yalan söylediğin için kızgıyım."

Öfkeli kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. Onun Eylül'deki Aiden'a, benim de Eylül'deki Rosie'ye benzememden nefret ediyordum. Savunmamızın yükseldiğini hissedebiliyordum ve buna karşı savunmasızdım.

"Ben asla *yalan söylemedim*," diye ısrar etti.

"Evet, söyledin," diye tersledim. "Gözümün içine *baka baka* litmag'e başvurmayacağını söyledin."

"Bunu düşündüğümü söyledim. Ki bu teknik olarak doğrudu. Bunu düşündüm ve başvurdum. Ama bu aramızda olanlardan önceydi-"

"Söylediğin her şeye neden inanayım ki?" Hayal kırıklığına uğrayarak geri ittim. "Bana *söylemeliydin*."

"Doğru," diye alay etti. "Ve benim için mutlu olurdun, şimdi olduğun gibi? Seni yendiğim için kızgın olamazsın."

Başımı geriye attım. "Beni *dövdüğün* için kızgın değilim, Aiden. Bana söylemediğin için kızgınım. Yardım ve tavsiye için sana geldim ve sana başvurmanı *söyledim* ama sen bana zaten başvurmayı planladığını söyleyecek cesareti gösteremedin. Buna *ihtiyacın* bile yok. Bir taslağı bitirdiğin anda herkes sana boyun eğecek," dedim ısrarak.

"İçeri girememeniz benim suçum değil. Ne yani, sana vermemi mi istedin? Sana kolay yolu göstermemi mi? Romantizm yazarak zaten bunu yapıyorsun."

Beni itmiş gibi geri adım attım. New York'un sesleri boğulmuştu ve tek duyabildiğim Aiden'in kafamda yankılanan sözleriydi.

"Siktir git, Aiden. Romantizm konusunda *kolay* yolu seçmeyeceğim. Bunu bana nasıl söylersin?"

"Sen iyi bir yazarsın, Rosie. Harika bir yazar. O dergiye ne tür hikayelerin girdiğini biliyorsun; romantik bir yazı göndermemeliydin."

"İda bana romantik bir parça göndermemi *söyledi*."

"Bu çok kötü bir tavsiyeydi," diye tersledi.

Aiden'in bunca zamandır bana yalan söylediğini *biliyordum*. Aiden'in bunca zamandır beni ciddiye almadığını fark ettiğimde acıdan başım döndü. Akıl hocalığı ve romantizme saygı konusunda yalan söylediye, başka ne konuda yalan söylüyordu?

"Ağustos'ta söylediğin her şeyde ciddi miydin?" Ben sordum. "Romantizmin anlamsız olduğunu ve kimsenin zamanına değmeyeceğini mi?"

Başını iki yana salladı. "Rosie, sözlerimi çarpıtma."

"İyi bir yazar olduğumu biliyorum," dedim ısrarla. "Kimsenin bana öyle olduğumu söylemesine ihtiyacım yok. Gökyüzünün mavi olduğunu ve romansların her zaman bir HEA'ya sahip olacağını biliyorum. Bu sadece lanet bir gerçek, Aiden. Romantizm yazmak

becerimi geçersiz kılmaz ve bunu ima etmen seni sık kafalı yapar." Alay ettim. "Gerçekten değıştiğini, belki de Simon ve diğerleri gibi olmadığını düşünmüştüm. Ama sen orada oturmuş beni yargılıyorsun."

"Yani romantizmden hoşlanmıyorum!" Aiden patladı. "Edebi kurgu sevmiyorsun. Her neyse. Bunun için ortalığı ayağa kaldırmayacağım." Şimdi sinirlenmeye başlamıştı, elleri her yerde hareket ediyordu.

"Daha iyi bilmeliydim." Gözyaşlarının boğazıma tırmandığını hissedebiliyordum. Gözlerimin kenarından süzülürken Aiden'ın önünde ağlamak istemediğim için onları uzaklaştırdım. Yarattığı bu görüntüye kandığım için *aptaldım*. Elbette hüznü sonunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Beni asla umduğum gibi gerçekten sevemeyeceğini bilmeliydim."

"Daha iyi bilmeliydim," diye düzeltti, sesi sertleşmişti. "*Beni* gerçekten isteyebileceğine inanacak kadar aptalmışım." Çenesi gerildi. "Ama sen beni istemiyorsun. Bir kitapta okuduğun kelimelerin kalıbına sokabileceğin bir adam istiyorsun. Düşmeye mahkûm lanet bir kaidenin üzerine yerleştirebileceğin birini."

"Belki de seni bir tanesine yerleştirmişimdir," diye tersledim, elimin tersiyle akan gözyaşlarını sildim. "Birinin en kötüsünden ziyade en iyisinin potansiyelini gördüğüm bir dünyada yaşamayı tercih ederim. Ama biliyor musun, belki de bu konuda yanılmışımdır. Senin için hissettiklerim edebiyatı, hüznü sonları ve her şeyi içeriyordu. Ve bunun için seni asla yargılamadım. Ama bunca zamandır bana yalan söylüyordun." Bir anlığına, var olduğunu düşündüğüm Aiden'ın gölgelerin arasından baktığını gördüm. Ama aynı hızla gözleri yeniden sertleşti. "Kitabı bitir," dedim, kelimeler arasında hıçkırarak. "Maxine'i öldür. Ona korkunç, acılı bir ölüm ver. Benden bu kadar, Aiden."

O cevap veremedi topuklarımın üzerinde döndüm ve ayaklarımın tabanı ağrıyacak kadar hızlı bir şekilde eve doğru yürüdüm. Yine de kalbimdeki acının her şeyi bastırma şeklini görmezden gelmek kolaydı.

Onun kalbini tekrar bir araya getirmeye çalışırken kendi paramparça kalbimin camını görmezden geldim.

- Aiden Huntington ve Rosie Maxwell'in *Untitled* kitabından alıntı

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Birlikte sadece bir dersimiz kalmıştı. İda yaz başlamadan önce son bir veda seansı yapmamızı istemişti. Sadece birkaç gün geçmişti ama yaram sanki birkaç dakika önce olmuş gibi tazeydi. Onu görmeye hazır değildim.

Aiden hâlâ kitap hakkında beni bilgilendirme ihtiyacı hissediyordu. Benimle sadece e-posta yoluyla konuşmuştu ama ben onlara hiç cevap vermemiştim. Ve son bölümleri hiç okumadım.

Gelen kutumda onun e-postası her belirttiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Aşk romanlarının büyük jesti için dua ettim, af dileyen ve bana hatalı olduğunu, o geceden pişman olduğunu söyleyen bir aşk mektubu. Ayrı kaldığımız her saniye mutsuz olduğunu ve beni geri kazanmak için her şeyi yapacağını söylüyordu.

Ama hayır. E-postaları hep tek satırlıktı: "Bölüm bitti" ya da "Bir sonrakini sen mi yazıyorsun yoksa ben mi yazayım?" Ta ki sonuncusuna kadar: "Son taslak ektedir."

Her şey olup bittiğinden beri İda'yı da görmemiştim. Aiden kadar ben de onun tarafından incitilmiştim. New York'ta sadece birkaç temel inşa etmiştim. Aiden ve İda şüphesiz bunların en önemlilerinden ikisiydi. Bu bursun benim için ne kadar önemli olduğunu, benim için neler yapabileceğini muhtemelen Aiden'dan bile daha iyi biliyordu. Ve bana Aiden'ın da katılacağını hiç söylememişti.

Son dersimiz muhtemelen bir saatten az sürecekti ama ben bundan korkuyordum. Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmayı planlıyordum. Çünkü ders bittikten üç saat sonra Tennessee'ye giden bir uçakta olacaktım.

Aileme New York'a taşınacağımı söylediğimde babam şüpheyile yaklaşmıştı. Ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini söylemişti ama beni uyardı: "Rosie Posie, *eğer* orada başarılı olabilirsen. Herkes yapamaz, tamam mı? Eve dönmekte yanlış bir şey yok."

Bunu söylediğinde glmtm çünkü bu çok saçma bir dnceydi. Neredeyse tüm hayatımı kendimi ık bir Sally Albright ya da dengeli bir Charlotte York olarak hayal ederek geçirmiştim. Eve döneceğimi hiç ama hiç dnmemiştim.

Ama Ŗimdi Tennessee'nin yeşil tepelerini, huzur ve sessizliği özlüyordum.

Sınıfımıza girdiğimde Aiden çoktan oradaydı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona doğru bakmayı reddettim.

"Her Ŗey yolunda mı?" Logan'ın yanında, Aiden'dan uzaktaki koltuğa oturduğumda Jess kaşlarını çattı. Peculiar Pub çetesine ayrılığımızla ilgili bilgi vermemiştim. Her kelimeyi ve saniyeyi kafamda yeniden yaşıamak için o kadar çok zaman harcamıştim ki Alexa'ya söylediğimde daha da acı vermişti. Her Ŗeyi yeniden anlatacak gücüm olduğunu sanmıyordum.

Omuz silktim. "Gerçekten bilmiyorum."

"Aiden ile aranızdaki her Ŗey yolunda mı?"

Ona bir bakış attım ama bana dikkat etmiyordu. "Biz ayrıldık."

Sesimi alalttım.

"Ah, Rosie," dedi usulca, elimi tutup sıkarak. "ok özür dilerim."

Omuz silktim. "Bunun olması kaçınılmazdı."

Tyler odaya girdi ve Jess'in karşısına oturarak ona bir gülümseme gönderdi. Çantasını karıştırmaya başladığında, "Aranız iyi gidiyor, değil mi?" diye fısıldadım. Jess tereddüt etti. "Bana söyleyebilirsin. Kırılmayacağım."

Başını salladı. "*Gerçekten* iyi. Yaz tatilinde ailemle tanışmaya gelecek." Jess'in yüzüne yayılan istemsiz gülümsemeyle izledim.

"Senin adına çok mutluyum Jess," dedim içtenlikle.

"Yaz boyunca Ŗehirde kalmayı planlıyoruz ve sanırım Logan da yle. Sen kendini iyi hissettiğinde Aiden'ın evine yumurta atabiliriz."

Yumuşakça gülümsedim. "Ben aslında eve gidiyorum."

"Oh bu harika! Çok sıcakkanlısın, bu tam da ihtiyaın olan Ŗey. Ama sonbaharda döneceksin, değil mi? Çünkü gelecek dönem birlikte el işi dersimiz var, Tanrı'ya Ŗkr." Başımı salladığımda doğruldu. "*Rosie*. Eve gidemezsin... New York'u *seviyorsun*. Bir keresinde bana buradaki *fareleri* bile sevdiğini söylemiştin. Onun yüzünden gidemezsin." "Onun yüzünden değil." Ellerime baktım. "Sadece zaman. I

bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

Logan sınıfa girdi ve beni kendi koltuğunda görünce kaşlarını çattı. Jess ona bir bakış gönderdi ve Aiden'in karşısındaki sandalyeye başıyla işaret etti. Rahatlamadan önce yüzünde gerçek bir korku belirdi.

"Çıkmaya başladığımızda Logan'ın ondan korkmayı bıraktığını sanıyordum."

Jess alay etti. "Aiden oyuncak ayı gibi giyinebilirdi ve Logan yine de çıldırırdı."

Ida sınıfa girdi ve sıraların değiştiğini görünce duraksadı. Ben gözlerimi kaçırmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu.

Çifte kalp kırıklığıydı. Ida son iki yıldır hayatımın katalizörü olmuştu. Makalesi beni NYU'ya başvurmak için harekete geçirmişti. Ofis saatlerindeki nezaketi ve tavsiyeleri beni cesaretlendirmişti. Ama burs e-postası gönderildiğinden beri ondan kaçıyordum.

Odanın önünde durdu, ellerini göğsünde kavuşturdu. Bizden final projelerimizle ilgili deneyimlerimizi, neler öğrendiğimizi paylaşmamızı istedi. Her şeyi duymazdan geldim, bakışlarım hepimizin arasındaki masaya sabitlenmişti.

"Sizleri son kez uğurlamadan önce, bu sınıfı yönetmekten ne kadar büyük bir keyif aldığımı söylemek istiyorum. Bu kadar çok yeteneği bir arada görmek pek sık rastladığım bir durum değil ve hepinizi tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum." Başımı kaldırıp ona baktım ve gözleri benimkilerle buluştu. Çabucak gözlerimi kaçırdım. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeden bana ulaşın. Harika bir yaz geçirin."

Sınıf eşyalarını toplayarak yer değiştirdi ve ben de olabildiğince hızlı hareket ettim. İhtiyacım olan son şey Ida ve Aiden'la karşılaşmaktı. Ama tam kapıdan çıkmak üzereyken Ida seslendi, "Rosie, bir saniye geride misin?"

Yüzümü buruşturdum ve topuklarımın üzerinde dönerek masanın başında durdum.

Onu.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. Pratik olarak Sen son bölümlerin üzerinde çalışırken ofisimde yaşıyordum." Dudağımı ısırdım. "Meşguldüm. Nasıl olduğunu bilirsin."

Gözlerini kıstı ve yanındaki sandalyeye işaret etti. "Otur."

İsteksizce sandalyeye çöktüm ve ellerimi kucağında sıkıca birleştirdim.

"Eğer bu bursla ilgiliyse, kabul edilmediğin için gerçekten üzgünüm. Bence sen harika bir yazarsın ve bu alanda gerçek bir geleceğin var."

Edebiyat dünyası. Gönderdiğiniz hikaye . Dürüst, ham ve içtendi ve beni şaşırttı-"

"Ben eve gidiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Ağzını açtı ama sözünü kestim. "Ve sen beni vazgeçirmeye çalışmadan önce, kararımı verdim. Ben... ben sana güvendim. Ve Aiden'a. Ve ikiniz de bana onun da teslim olduğunu söylemediniz. Aiden ve ben geçtiğimiz birkaç ay içinde rakipten çok daha fazlası olduk... sadece ben hâlâ bir rekabet içinde olduğumuzun farkında değildim." Titrek bir nefes aldım. "Belki de Aiden ve ben sadece kitabımızdaki gibi ayrılmak için bir araya gelmeliydik. Sonsuza dek mutlu sonların aslında var olmadığını anlıyorum. Sadece... eve gitmem gerekiyor."

Yumuşadı. "Rosie, ikimiz de sana söylemediğimiz için üzgünüm. I-"

"Üzgünüm, sanırım gitsem iyi olacak," dedim. "Uçağımı kaçıraramam."

Dünyanın yükü omuzlarımdayken, ya da en azından öyle hissederken, Yazarlar Evi'nden son kez çıktım.

Logan, Tyler, Jess ve Aiden beni bekliyorlardı. Tyler ve Logan'a bir kez baktığımda Jess'in onları bilgilendirdiğini anladım.

"Ona gitmesini söyledik," dedi Logan. Tyler'ın omzunun arkasından Aiden'a ters ters baktı. "Ama o yerinden kıpırdamıyor."

"Onunla konuşmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Jess. "Biz senin güvenlik ekibiniz. Ona bakmadan bile seni buradan çıkarabiliriz."

"Ben buradayım," dedi Aiden sert bir sesle.

"Bunu duydun mu?" Logan etrafına bakınarak sordu. "Mızımız bir kaltağa benziyor."

"Hey," diye tersledi Aiden ve Logan geri çekildi.

Hafifçe gülümsedim. "Sorun yok, millet. Size sonra yetişirim."

"Emin misin, Rosie?" Tyler sordu.

Başımı salladım. "Size sonra mesaj atarım."

Aiden ve ben sokakta baş başa kaldığımızda hepsi bana destekleyici bakışlar attı. Sessizlik aramızda dayanılmaz uzunlukta uzanıyordu.

Sonunda konuştu. "Son bölümleri okuma fırsatın oldu mu?"

Gözlerindeki o umut dolu bakışın ne anlama geldiğini şimdi daha iyi biliyordum. Bu, benim bundan zevk almamı istediği anlamına gelmiyordu, bunu övmemi istediği anlamına geliyordu. Egosunu büyütmeden veda edemezdi.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Ve?" diye dikkatle sordu.

"Ve ne, Aiden?" İçimi çektim. "Eğer söylememi istediğin buysa iyiydi. Ders bitti, kitap bitti. Hayatımıza devam etme zamanı."

Yanağındaki bir kas sıçradı. "Peki," dedi, sesi zehirle doluydu. "İyi şanslar, Rosie." Topuklarının üzerinde döndü ve metroya doğru yöneldi.



Atölye grubuyla vedalaştıktan sonra valizimi almak üzere eve doğru yola çıktım. Kutularımın çoğunu Tennessee'ye geri göndermişim ve buradan gitmeye hazırdım.

Alexa beni oturma odamızda bekliyordu. Tamamen siyah giymişti çünkü dediği gibi, "Yas tutuyorum."

Ayrılıktan dolayı en az benim kadar, hatta belki daha fazla acı çekiyordu.

"Kesinlikle emin misin?" Alexa sefilce sordu. "Kesinlikle emin misin? bavulunu ön kapımıza bıraktı, her şey toplanmış ve gitmeye hazırdı. "New York şehri çok büyük. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceksin."

Başımı salladım, kalbim ağırlaşmıştı. "Denedim ama yaramadı. Eve gitmem gerekiyor."

Beni kucakladı ve sıkıca sarıldı. "Eğer geri dönmeye karar verirsen, her zaman ev arkadaşın ben olacağım. Benimle yaşayan başka biri olsa bile, senin için onu evden atarım."

Bir kahkaha attım, yüzümden bir iki damla yaş süzüldü. "Yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapacağım." Elimi çekiştirdi. "Umarım Tennessee'de aradığınızı bulursunuz."

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Ben de."

YAZ

OTUZUNCU BÖLÜM

Bir aydır evdeydim ve döndüğümde beri tek bir kelime bile yazmamıştım. Şimdiye kadar yazdığım en iyi satırlardan bazıları Aiden'a aitti. Daha iyi bir şeyler yapmaya, hayatıma devam ettiğimi göstermeye kararlıyım ama yazmak artık imkânsız geliyordu, sanki Aiden bunu da benden almıştı. Yazmayı seviyordum ama Aiden'la birlikteyken çok daha fazla seviyordum.

Annem her gün beni kontrol ediyor, kıvılcımımı geri getirmeye çalışıyordu ama hiçbir şey işe yaramadı. Ne kadar romantik komediye başlarsam başlayayım, en sevdiğim sahnelerde kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum ve bırakmak zorunda kalıyordum.

Kendimi odama kapatıp kitap okudum. İlk başta, Aiden'ın annesinin Strand'dan benim için aldığı kitabı okudum, *As Best I Can*. Belli ki boşanmasıyla ilgiliydi. Ne kadarının gerçek ne kadarının kurgu olduğunu merak ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Aiden, babasının sınırda duygusal istismarcı ve ihmalkâr olduğunu söylemişti. Ama kitaptaki küçük çocuk Aaron, babasının ilgisini çekmek için her şeyi göze alıyordu. Hikaye çoğunlukla anne karakterinin elinden geleni yapmasına rağmen yine de yetersiz kalmasına odaklanıyordu.

Onu aramak ve onu sevdiğimi söylemek istedim. Sevmeyen insanlar tarafından tanımlanmadığını. Ama bir parçam her şeyi kafamda uydurduğuma inanıyordu. İstedğim şeyi görmüştüm ve Aiden hayalini kurduğum olay örgüsünü takip etmediğinde, incinmeye izin verdim.

Ama ben *oradaydım*. Her sabah omzumu nasıl öptüğünü hissettim. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim.

Sadece bir telefon uzağımdaydı ama tanıdığım Aiden bana ulaşılmaz geliyordu. Lisedeyken ne kadar çok kitabını okuduğumu fark etmemiştim. İçlerinde Aiden'a dair bir ipucu bulabilmek için çaresizce onları karıştırdım.

Taylor Swift'in "All Too Well" şarkısının ilk birkaç akoru ellinci kez çaldığında, kız kardeşim odama daldı.

"Yeter," dedi ve yorganımı üzerimden çekip aldı. Hoparlöre yürüdü ve fişini duvardan çekti. "Taylor'ı seviyorum ama bu şarkı beni ve bebeğimi hasta edecek."

Maria hamileliğini açıkladığından beri, bunu her şey için bir bahane olarak kullanıyordu.

"Bebeğiniz Taylor Swift'i sevecek," dedim yorganımın altından. "Kalp kırıklığına hazırlanmak için asla erken değildir."

"Kes şunu," diye mırıldandı. Yatağımın kenarına oturup yorganı üzerimden çekti. "Bu sen değilsin. Sen *romantik* birisin. Hayatında hiç bu kadar çok ayrılık şarkısı dinlememiştin. Simon'dan sonra bile. Rosie, bunu yapmaya devam edemezsin."

"Ne yapıyorsun?"

Bana düz bir bakış attı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Sonsuza kadar böyle yaşayamazsın. Kalbin kırıldı ve üzgünüm. Aiden düşündüğün kişi değildi ve ben de üzgünüm Rosie Posie, gerçekten *üzgünüm*. Ama yeniden yaşamaya başlamalısın." Bunu sanki beni daha iyi hissettirecekmiş gibi nazikçe söyledi.

". " Yan dönüp ondan uzaklaştım.

"O zaman açıkla." Omzumu çekti, ben de tekrar ona döndüm. "Konuş benimle. Senin için çok endişeleniyoruz. Hiçbirimizle konuşmuyorsun, bir anda odalardan kaçırıyorsun. Yazmıyorsun. En azından *benimle* konuş."

Dik durdum ve yatak başlığıma yaslandım. Uzuvlarım çok ağır, göğsüm çok sıkıydı. Bu konuda konuşmak *istemiyordum*. Yuvarlanmak ve kendi sefalet dünyamda yaşamak istiyordum.

Gözlerimi kapattım, ağır nefesler aldım. İçeri ve dışarı, daha yavaş ve daha yavaş.

Daha çok içeri, daha çok dışarı.

"Zihnimde canlandırmaya devam ediyorum. Her şeyi. Birbirimiz için yaratıldığımızdan o kadar *emindim* ki. Ve sonra buna inanmama izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Beni kandırmasına izin verdiğim için."

"Tamam," dedi yavaşça. "Başka ne var?"

"Aiden benim kişiliğim olmalıydı, ama beni başka biri olduğu konusunda kandırdı ve ben de buna kandım. Ve aramız iyiyken eskiden olduğu gibi davranan kimse yok."

"Oh, Rosie," dedi nazikçe. Başını sallayarak yana kaymamı söyledi. Yatakta ona yer açtım ve o da yorganı üzerimize çekerek ellerini karnının üzerine koydu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. O bir yerde."

"New York'ta," dedim sefilce. "Strand'de. Romantizm bölümünde."

"*Kes şunu,*" diye azarladı. "Eğer ruh eşleri gerçek değilse, annemle babam birbirlerini nasıl buldular? Peter ve ben birbirimizi nasıl bulduk?"

Kollarımı kavuşturdum ve kendime sıkıca sarıldım. "Onu özlüyorum," dedim sessizce. "İşin en kötü yanı da bu. Onu o kadar çok özlüyorum ki her şey bana onu hatırlatıyor. Defterine yazarken kaleminin çıkardığı çizikleri özlüyorum. Ya da sokağın karşısında beni gördüğünde yüzünün aydınlanmasını. Onu özlüyorum."

"değil," dedi yumuşak bir sesle. "Bu normal. Sen aşık oldun-"

"Ona hiç söylemedim bile!" Ağladım, gözlerimden yeni yaşlar fışkırdı. "Onu sevdiğimi ona hiç söylemedim, o da bana hiç söylemedi, sadece defterimize yazdık. Ayrıldığımdan beri muhtemelen beni iki kez düşünmemiş bir adam için aşk acısı çekiyorum."

"Rosie." Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. Yüz yüze oturduk ve saçlarımı yüzümden iterek kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Ama tüm bunları, her gözyaşını, her öfke parçasını alıp yazıya dökmelisin. Korkunç olsa bile, *özellikle* de korkunçsa. Bu acının bir hiç uğruna olmasına izin verme."

Ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapattı.

"İtiraz etmeden önce bir düşünün. Bu benim birlikte büyüdüğüm abla değil. Peter'la kavga ettiğimizde bana kaç kez aşkın kolay olmaması gerektiğini söyledin?"

"Evet, ama *acıtmamalı.*"

"Belki," diye kabul etti. "Aşk karanlık ve aydınlık arasında savaşıyor. Her zaman kolay değildir Rosie. Kavgalar, anlaşmazlıklar canını yakabilir ama en azından bir şey *için* savaştığını bilirsin. Hayatında yapacağın en büyük savaş değil ama bazen bir savaş olabilir." Yatağımdan kalktı ve bana gülümsedi. "İyi olacaksın. İyi bir şeyler yaz." Durakladı. "Bebek için mi?"

"Onları hayatlarının geri kalanı için şımartıyorum. Onları bana karşı kullandığın güne pişman olacaksın."

"En iyi yaptığın şeyi yap, Rosie Posie."

Odamdan çıktığında Tennessee'de güneş yeni batmaya başlamıştı. Yumuşak ışık panjurlarımın çıtalarından içeri doluyor ve dizüstü bilgisayarımın üzerine düşüyordu. I

Evrenin işaretini alarak inledim. Yatağımdan topallayarak masama gittim, dizüstü bilgisayarımın üstünü kaldırdım ve yazmaya başladım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir hafta sonra telefonum çaldı, Ida'nın adı yanıp sönüyordu. Numarası bende vardı çünkü ona bir fanfic linki gönderebilmek için *yalvarmışım* (hiç cevap vermemişti). Onu sadece acil durumlar için arayacağıma yemin ettirmişti.

Elim telefonumun üzerinde oyalanıyor, sinirlerim içime yayılıyordu. Daha iyi düşünmeden yeşil düğmeye bastım ve cevap verdim. "Alo?"

"Rosie? Sen misin?"

Yatağımın başucuna yaslanarak rahatladım. "Evet. Merhaba profesör."

Durakladı, büyük olasılıkla ona *profesör* dememe sinirlenmişti. Bunu ilk ve tek kez ilk tanıştığımızda yapmışım ve o da beni hemen düzeltmişti.

"Umarım seni aramamda bir sakınca yoktur," dedi usulca. "Nasıl ayrıldığımızı düşünmeden edemiyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Tekrar özür dilemek ve NYU'ya geri dönmen için seni ikna etmeye çalışmak istedim."

"Ah, bilmiyorum." Yere baktım, battaniyemin yıpranmış ipiyle oynuyordum. Boğazım gözyaşı tehdidiyle dolmuştu. Ayrılmak kolay bir karar olmamıştı. New York'u her gün özlüyordum ama geri dönemezdim ve bana sadece onu hatırlatacak sokaklarda yürüyemezdim.

"Kitabınızı yeni bitirdim. Sen ve Aiden çok nadir bulunan bir yeteneğe sahipsiniz ve umarım tekrar düşünürsünüz. Sen harika bir yazarsın Rosie. Son birkaç bölüm harikaydı."

Gözlerimi devirdim. "Son birkaç bölümü Aiden yazdı, o yüzden bu konuyu onunla konuş. Ben daha okumadım bile."

"Ne?" Sesi keskinleşti. "Onları okumadın mı?"

"Bunun başımı belaya sokabileceğini biliyorum ama okulu bıraktım. O yüzden illa birinin notunu kıracaksan, Aiden'ın notunu kır."

"Hayır, Rosie, bence onları gerçekten okumalısın," dedi, sesi .

"Hayır."

"*Rosie*," dedi ısrarla. "ne olduğunu sana söylemek istemiyorum, ama -"

" zaman okuma," diye kestim sözünü. "Onları okumamayı *tercih* ettim.

İlgimi çekmiyor

ve okumayı da hiç düşünmüyorum. Arayıp özür dilediğin için minnettarım ama faydası yok." İçimi çektim, gözyaşlarım yine boğazımda düğümlendi. "Her şey için teşekkür ederim ama gitmem gerek."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yatağıma gömüldüm. Bir yanım Aiden'in her şeyi nasıl bağladığını merak ediyordu. Ama Hunter'ın CEO'luğa nasıl terfi ettiğini ve Max'e nasıl otobüs çarptığını okuyacak havada değildim. Yatağımda döndüm ve yastığımı gözyaşlarımla ıslattım.



O gece geç saatlerde annem aşağıdan beni çağırdı. "Rosie.

¡Tienes un visitante!"

Gözlerimi devirmiştım. Eski lise müdürüm lisede vekil öğretmenlik yapmam için başımın etini yiyordu.

"¿Quién?" Geri seslendim.

"Ven abajo y mira."

"Eğer Bay Terra ise, ona on dört yaşındaki şımarık çocuklara ders vermediğimi söyleyin." "Bay Terra değil."

Duraksadım, kaşlarımı çattım. Ama çok geçmeden merakım beni merdivenlerden aşağı itti, ahşap altımda gıcırdayıyordu.

"Anne, eğer bu beni Bay Terra ile konuşturmak için bir numaraysa, o zaman taşıyorum. Ve bu sefer ciddiym. Dollywood'da bir iş bulacağım ve asla bakmayacağım-"

"Merhaba."

Aiden Huntington ön kapımın girişinde duruyordu, başı kapı çerçevesinin üstünü sıyrıyordu. Elinde beyaz kâğıda sarılmış bir buket gül tutuyordu. Takım elbise giymişti ve *buradaydı*.

Takım elbisesinin ceketi buruş buruştu, sanki saatlerdir giyiyormuş gibiydi. Günlerdir uyumamış ya da saçını taramamış gibi görünüyordu. Saçları ne zaman böyle olsa -her yöne doğru uzamış, yatak başı ve muhteşemliğin mükemmel birleşimi- ellerini saçlarında gezdirdiği, muhtemelen uçlarından tuttuğu anlamına gelirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe sordum. Hâlâ en alt basamaktaydım. Ağırlığımı kaydırdım, koşu şortu ve liseden kalma yırtık pırtık bir tişörtün içinde kendimi mahcup hissettiğim için kendimden utandım. Artık onun önünde nasıl görüldüğümü umursamamalıydım ama bir yanım ayrılık beni mahvetmemiş gibi görünmek istiyordu.

Ses tonumdan etkilenmemişti; yüzü açık ve umutluydu, gözleri yumuşak ve yalvarır gibiydi. "Konuşabileceğimizi umuyordum," dedi nazıkçe.

"Öyleyse, konuş." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Aiden'la aramda mümkün olduğunca mesafe bırakmak istiyordum. Ona bakmaya bile dayanamıyordum, göğsüm çok ağrıyordu.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" Arkamdan mutfağa bakıyordu. Annem, babam, Maria ve Peter birlikte yemek yiyor, şamatalı kahkahaları evin içine yayılıyordu.

"Tamam."

Yanımdan geçip verandaya çıktım, omzum göğsüne değdiğinde nefesim kesildi. O da yavaşça arkamdan geldi ve verandanın basamaklarında yanıma oturdu. Aramızda yeterli mesafe yoktu ve basamakların diğer ucuna geçme isteğime direnmek zorunda kaldım. Uzun bacakları kıvrılmıştı, otururken dizlerini göğsüne bastırıyordu.

"Bunlar senin için. Şehir merkezindeki dükkândan aldım." Gül demetini bana doğru itti, ben de belli belirsiz aldım. Onları koklama isteğime direnerek yanıma koydum.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" "Alexa'ya yalvardım."

"Hain," diye mırıldandım.

"Buraya açıklamaya geldim." Alay ettim.

"Tabii ki." "Rosie-"

"Hayır, hayır, devam et. Vicdanını rahatlat. Ben burada oturup dinleyeceğim, sonra da evine gidebilirsin."

Onu kışkırtıyordum. Bir tür tepki istiyordum çünkü bu noktada onunla gerçekten savaşmayı tercih ederdim. Burada oturup belki fikrini değiştirir diye umut etmektense onunla savaşmak çok daha iyiydi.

"Ben de özür dilemeyi planlıyorum ama-"

"Ama ancak kendini daha iyi hissettikten sonra." "Konuşmama izin verir misin?" diye tersledi.

"Neden yapayım ki?" Ben de karşılık verdim. "Konuşmak için bir ayın vardı. Ağzındaki baklayı çıkarman neden bu kadar uzun sürdü anlamıyorum."

"Bu iki yönlü bir yol, biliyorsun. İsteseydin benimle konuşabilirdin." Artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Aradaki fark, benim sana söyleyecek bir şeyimin olmaması." Merdivenlerden kaldırıma çıktım, aniden tekrar ondan uzaklaşma ihtiyacı duydum. Son birkaç haftadır bir araya getirmeye başladığım kendime ait her parça hızla yok oluyordu ve o tam yanımda otururken kendimi ondan koruyamazdım.

"Bunu yapmayacağım, Aiden. Ben burada Tennessee'de her şeyi anlamaya çalışırken sen New York'a dönüp kendini iyi hissedebilesin diye seni şımartmıyorum. Artık umurumda değil."

"Bu doğru değil." O da ayağa kalktı. Göz göze gelmek için ona bakmam gerekti ve bu beni daha da sinirlendirdi. Onu geçip en üst basamağa çıktım, böylece aynı boydaydık. Gözlerini devirdi ama olduğu yerde kaldı.

"Artık yalan söylemek zorunda değilsin, Aiden. Her şey bitti. Benimle birlikte olmak istiyormuş gibi davranmana gerek yok."

Yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Rosie, sen neden ? Bunca zamandır seninle olmak istiyordum! Bu konuda hiç yalan söylemedim."

"Oh lütfen!" Ellerimi havaya kaldırarak söyledim. "İlk dönem benden nefret ettin. Sınıfta beni sürekli azarladın-"

"Beni fark etmeni başka nasıl sağlayacağımı bilemedim. Sana *söylemiştim*, Rosie.

Kendimi ve seni koruduğumu sanıyordum."

"Ne boktan bir kaçış," diye tükürdüm.

"Öyle değil." O itti. "Seni gördüğüm anda hoşlandım Rosie. Hiç de yalan söylemiyordum."

Bunu daha önce de yapmıştım. Neredeyse on yıl boyunca kendimi bir ilişkinin olmadığı bir şey olduğuna ikna etmişim. Simon'ın beni ezip geçmesine izin verdim, çünkü sevmenin sevimden daha iyi olduğunu düşündüm. Ama daha fazlasını istiyordum, daha fazlasını *hak ediyordum*.

"Tek *yaptığın* yalan söylemekti. Benden hoşlandığını söylerken yalan söyledin. Dostluk hakkında yalan söyledin. Yalan söyledin-"

"Ben *yapmadım*, Rosie." Bana doğru bir adım attı ve ellerime uzandı. Ellerini çekti ama bu onu durdurmadı. "Rosie, ben bir aptalım. Ben romantizm yapamam. *Nasıl yapacağımı* bilmiyorum *ama* şu anda senin kahramanlarından biri olmaya çalışıyorum."

"Boktan bir iş yapıyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum Rosie," dedi sesi alçak ve yalvarırcasına. "Bu işte yeniyim."

"Pek çok romantik kahraman okudum, Aiden. Farklı türlerde büyük jestler gördüm ve şunu kesinlikle söyleyebilirim ki o kahramanlar bağırarak gitmediler."

"Bağırmaya başlayan sendin," diye mırıldandı.

"Her neyse!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Kalbimi kırdın, Aiden. Kırmızı güllerini kabul etmeye pek hevesli olmadığım için özür dilerim." Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni inceliyordu. Etrafımızdaki kuş cıvıltıları ve ağustos böceklerinin ötüşü dışında tek ses benim atan kalbimin ve onun kesik kesik nefesinin sesleriydi.

"Buraya geldim çünkü son bölümleri okumamışsın." Bunun üzerine ciddileşti, sesi alçak ve niyetliydi. Aramızdaki bölümleri uzattı ama ben kâğıtları görmezden geldim.

"Evet, söyledim," diye yalan söyledim.

"Hayır, . Ida bana söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yaptı."

Telefonunu çıkardı, ekranı bana doğru tutmadan önce içinde gezindi. Gözlerimi kısarak Ida'dan gelen bir e-postayı okudum:

Rosie'nin son bölümleri okumadığını bilmeniz gerektiğini düşündüm. Umarım ikiniz de size son bir kez akıl hocalığı yaptığım için beni affedebilirsiniz.

"Bu sabah bana e-posta gönderdi. Ofisine gittim ve her şeyi açıkladı. Son bölümleri okumadığını bilmiyordum. Tennessee'ye döndüğünü bilmiyordum."

"Bunların hiçbirinin önemi yok." Arkamı döndüm ve kapıma doğru ilerlemeye başladım ama o peşimdeydi.

"Her gün dairene gittim. Alexa beni gönderene kadar ziline milyonlarca kez bastım ve o aptal tuğla en çok ihtiyacım olduğunda orada değildi. Her sabah Think Coffee'ye giderdim. Yemek yedim.

Neredeyse her öğün Hideout'a gider, seni orada görmeyi umardım. Öylece yatıp ölmedim Rosie, sadece *bilmiyordum*."

"Dur!" Dedim, sonunda gözyaşlarım sel oldu. "Bana bunları anlatma! Bunların hiçbirini bilmek istemiyorum. Yine yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Rosie, New York'ta olmadığını bilseydim, ilk uçakla buraya gelirdim. Ben *de yaptım*. İda bana her şeyi anlatır anlatmaz doğruca LaGuardia'ya gittim." Durakladı. "Ayrılığımızı ben yazmadım."

"Elbette," diye alay ettim. Kendimizi kitabımıza yazmak için çok zaman harcamıştık ama Max ve Hunter'a gerçekten ne kadar benzediğimizi hiç bilmiyordum. Aynı burs için yarışıyorlardı, tıpkı onların müşteriler için yarıştığı gibi. Kaderimizi yazmıştık ve Aiden'in bunun mutlu bir sonla bitmesine izin vereceğini düşünecek kadar saf değildim.

",," dedi ısrarla. "Dersten sonra sana okuyup okumadığını sordum ve sen de okuduğunu söyledin. Beni reddettiğini düşündüm ama bu bir mazeret değil. İkinci seferde çekip gitmene izin vermemeliydim."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sözlerinin bana bir şey ifade etmemesini sağlamaya çalıştım. Ona inandığımı hissediyordum ama bunu tekrar yapamazdım. Onun sunduğu sahte versiyonuna aşık olmama izin veremezdim.

"Rosie, onları okuman için sana yalvarıyorum."

"Bunun önemli olmadığını görmüyor musun?" Tersledim. "*İstemiyorum*, Aiden. Seni affetmek istemiyorum. Tekrar incinmek istemiyorum. Bunu yapmayacağım."

"Yani hiç şansım yok mu?" Kaşlarını kaldırarak sordu. Yutkundum. "Hiç yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi nazıkçe. "Neden? Beni çok iyi tanıdığın için mi?"

"Evet, biliyorum. Sen tanıdığım en inatçı insansın ve eğer beni dinlemek istemeseydin, burada durup verandanın ışığında bana öyle bakmazdın."

"Ne gibi? Gözlerini oymak istediğim gibi mi?"

Buraya geldiğimizden beri ilk kez içtenlikle gülümsedi. "İşte benim Rosie'm."

Arkamı döndüm çünkü gülümsemesine bakmaya devam edersem katlanacağımı biliyordum. Ve bunu istedim. Kollarımı ona dolamak ve her şeyi geçmişte bırakmak istedim. Ama bir kalp kırıklığını daha kaldıramazdım.

"Artık senin değilim."

"Güzel. Eğer benim değilsen, bil ki ben seninim. Seni gördüğüm anda beni kendine bağladın ve asla bırakmanı istemedim. Birlikte olduğumuz süre boyunca tek düşünebildiğim, senin herhangi bir rüyadan, yazabileceğim herhangi bir kurgu parçasından daha iyi olduğundu." Elini arka cebine attı ve bir yığın kâğıt çıkardı. "Sadece oku onları. Ne zaman istersen. Bugün olmazsa yarın. Yarın olmazsa, gelecek hafta. Gelecek hafta da olmazsa, New York'ta bana dönmeni bekliyor olacağımı bil."

Aramızdaki kâğıtlara baktım ve kendimi umursamadığıma ikna ettim. Beni geri kazanmak için yazdığı kelimeleri asla bilmek istemeyeceğime. Ama içimdeki romantik karşı koyamadı. Tereddütle kâğıtları elinden aldım ve rahatlama tüm tavırlarını kapladı.

"Seni bekleyeceğim Rosie, yemin ederim. Uzun vadede bu işin içindeyim. Bütün yarınlarını istiyorum. Bana vermek istediğin her bir yarını," dedi yalvarırcasına. Neredeyse bir söz gibi.

Titrek bir nefes aldım ve kâğıtlara sıkıca tutundum. Gözlerimi ona diktim. "Ben onları okurken burada bekleyemezsin. Yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette," dedi hemen. "Bana bahsettiğin kafede bekleyeceğim. Hani şu ders verdiğin çocuğun üzerine kahve döktüğü? En iyi arkadaşının ikinci sınıfta altı kahve içtiği yer-"

"Bal arısı. Evet. Burayı biliyorum, Aiden."

"Sadece seni dinlediğimi kanıtlamaya çalışıyorum." Ağzının kenarları kalktı. Bu sefer bana doğru uzandı, elleri kollarımı kavradı ve bu sefer ona izin verdim. "Orada olacağım. Bütün gece orada olacağım."

Bir kez başımı salladım ve kiralık arabaya doğru ilerleyişini izledim. Mavi gökyüzü çoktan pembe ve turuncuya dönmeye başlamıştı.

"gece yarısına kadar okumazsam?" Arkasından .

Omzunun üzerinden bana baktı. "O zaman kiralık arabamın arkasında uyurum."

Acı acı gülümsedim ve beni görmemesi için arkamı döndüm. "Tamam," dedim, kalın bir sesle. "Tamam."

Arabasını garaj yolumdan, caddeden aşağıya ve gün batımına çekişini izledim.

Bir yanım bölümleri okumak için beklemek istiyordu. Ona da benim gibi acı çektirmek ve blöfünü görmesini sağlamak için. Ama dayanamadım.

Sayfaları açtım ve ilk sayfayı çevirdim.

Diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek bir hayat yaşadım. Hayat çok iyi olduğunda, sonuçları da oluyordu. Annem başarılı olduğunda hastalandı. Nihayet üniversiteye yerleştiğimi hissettiğimde, o öldü.

Max'in etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm, aramızın bozulmasına neden olacak kişinin ben olacağımdan korktum. Bir şey kaçınılmaz olarak aramızdaki her şeyi mahvedecekti.

Final sunumumuzu yapmıştık. Proje bizi birbirimize yaklaştırmıştı ama ben onun bizi ayırmasını bekliyordum. Max bu sunumun terfi başvurusunda işine yarayacağını umuyordu. Benim de o terfi için yarıştığımı bilmiyordu. Ben terfiyi Maxine'den farklı nedenlerle istiyordum. Annem hâlâ burada olsaydı benimle gurur duyacağını kendime kanıtlamanın somut bir yolunu arıyordum. Onun ve hatta babamın, kendi mirasını yaratırken onun mirasına uygun yaşadığımı görebilmelerini istiyordum.

Ancak Maxine'in terfi gerekçelerini ve bunun onun için her şeyi nasıl değiştireceğini öğrendikten sonra geri adım atmaya çalıştım. Amirimizle konuştum ama şimdi vazgeçersem itibarımı tehlikeye atmış olurdum ve bunu yapamazdım. Max terfi hakkında her konuştuğunda, her umutlandığında bu pişmanlıkla yürüdüm. Yakında öğrenmemiz gerekiyordu ve ben bundan korkuyordum.

Akşam yemeği için buluşacaktık ve terfi aklımdaki son şeydi. Yakında onun yanında olacağımı bildiğimde her zaman bir beklenti vızıltısı hissederdim.

Sokağın karşısından bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Gözleri sertti, ağzı çatıktı. Bir sorun olmalı çünkü Max'ım gülümsedi.

Bana yaklaştığında ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Annem ve babam büyürken hiç sevecen olmamışlardı, annem bile. Hasta olduğumda elini alnıma koyar ya da bana sarılırdı.

ama hepsi bu kadardı. Max'leyken kendimi sürekli ellerimin onun üzerinde olmasını ister bir halde buluyordum. Gecenin bir yarısı, eğer birbirimizden uzaklaşırsak, birbirimize yakınlaşana kadar ona uzanıyordum. Dürtüsel, içgüdüsel bir şeydi.

"Bugün seni özledim," dedim saçlarının tepesini öperek. Kollarımda kaskatı kesilmişti. Geri çekildim, uzak gözlerini aradım. "Her şey yolunda mı?"

Tek söylediği "İyi" oldu.

"Tamam. Burada akşam yemeği hala kulağa hoş geliyor mu?"

Gözlerimle zar zor buluşabiliyordum. Max'i okumakta her zaman iyi olmuşumdur. Konferans masalarının ötesinden, özellikle komik olduğunu düşündüğü bir şey olduğunda gözlerinin parladığını görebiliyordum. Küçük ofisimizde, bir müşteri onu kızdırdığında sesini duyabiliyordum, ama o kaba olmayı reddediyordu. Ama artık onu okuyamıyordum.

"Bu çok iyi."

Ne zaman kavga etsek, bunu göğsümde hissederdim. Sanki evrenin dengesi bozuluyor ve bedenim hızla duvarlar örmeye hazırlanıyordu. Aramızdaki düşmanlığı hissedebiliyordum ve yavaş yavaş savunmamı geliştirişiyordum.

Kaşlarımı çattım, bu işin peşini bırakmayı reddediyordum. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim," dedi sertçe. Yüzünü okumaya çalışarak ona baktım. Herhangi bir öfke ya da incinme belirtisi algılamaya çalışıyordum ama yüzünde hiçbir şey yoktu. "Hunter, bir şey yok."

"Ne zaman üzgün olduğunu biliyorum, Max. Seni tanıyorum."

"Belki de tanıımıyorsun," diye tersledi. "Ve belki ben de seni tanıımıyorumdur."

"Neden bahsediyorsun sen?" Bildiğim halde sordum. Korktuğum her şeyin şu anda burada olduğunu teyit etmek için telefonumu kontrol etmeme gerek yoktu.

"Terfi için başvurduğunu bana neden söylemedin?"

Annemle babam boşanmadan önce, babam zamanının çoğunu evde bize bağırarak geçirirdi. Kelimeleri silah gibi anneme ve bana savururdu. Sesi kısılana ve gözyaşlarımız akana kadar bağırırdı. Yaşım ilerledikçe, gözlerimizdeki korkudan ne kadar beslendiğini daha iyi anladım. Nasıl karşılık vereceğimi bilene kadar yüzümü sabit, okunamaz tutmayı öğrenmiştim. Kaybetmekten korktuğumda verdiğim savaş ya da kaç tepkisiydi bu. Ve Max'i kaybetmekten çok korkuyordum.

En çok canını yakan da bunu söyleme şekliydi. Sadece güvenini kırmakla kalmamış, aynı zamanda onu incitmişim. Özür dilemem gerektiğini biliyordum ama tek bildiğim yüzüm mosmor olana kadar savunmaktı. Hâlâ nasıl seveceğini öğreniyordum, Max'ten yavaş yavaş notlar alıyordum, o bunu şiddetle ve dikkatle yapıyordu. Bu işte yeniydim ve her şeyi berbat ediyordum.

"Bilmiyorum. Alakalı görünmüyordu," dedim yavaşça.

"O pozisyonu ne kadar çok istediğimi sana defalarca söyledim. Benim için her şeyi nasıl değiştirebileceğini. Her gün bu konuyu açmış olmalıyım ve sen bana söylemeyi bile düşünmedin mi?"

Gözlerimin önünde acısı öfkeye dönüştü, sesi daha önce hiç duymadığım kadar keskindi. Sanki ağzından çıkmadan önce bu sözlerin gerçek etkisini düşünecek zamanı olmamış gibiydi. İlk düşüncem, belki de benimle çok fazla zaman geçirmiş olabileceğiydi.

"Bunu neden bu kadar büyütüyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. "Çünkü bu büyük bir mesele," diye ısrar etti.

"Seni yendiğim için üzgün olamazsın, Max." Öfkem taşıyordu ve sahip olduğumuz şeyi kurtarmaya çalışırken, onu yok etmeye yakın olduğumu biliyordum.

"Beni dövdüğün için üzgün değilim Hunter," dedi. Gözlerindeki ve sesindeki öfke ve hayal kırıklığını görebiliyordum. "Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın. Eğer başvurduğunu bilseydim, sana destek olurum. Ama sen böyle bir sırrı benden aylarca sakladın. Sana güvenebileceğimi sanmıştım."

"Ben asla yalan söylemedim, Max." Kırıntılara tırmanıyordum. Kavga etmek istemiyordum. Onunla kalabalık bir restoranın köşesinde oturmak ve her konuştuğunda gözlerinin parlamışını izlemek istiyordum. Masanın altında elimi dizine dolamak ve tabağımdaki yemeği çaldığında gözlerimi devirmek istiyordum. Bir bloğun kenarında durmak ve sahip olduğum her şeyi kaybetmek istemiyordum. "Seni yeneceğim için kızgınsın sadece."

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Bunun için endişelenmiyorum. Umurumda da değil. Birbirimize karşı dürüst olabileceğimiz bir yere geldiğimizi sanıyordum ama sen benden saklanıyorsun."

"Bu kadar aşşağılık hissetmen benim suçum değil, Maxine. Ne yani, sana vermeme mi istiyorsun? Sana kolay bir çıkış yolu mu göstereyim? Kendi hayallerinde yaşayarak zaten bunu yapıyorsun."

Sözcükler boğazımda düğümlendi ve ben onları aşşağı itemedim. Diğer ayakkabı nihayet düştüğünde yüzünde yazılı olan acıdan boğazımın arkasını asit yaktı. Bana bakışı bir ömür boyu peşimi bırakmayacaktı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Aptal bir adam onun çekip gitmesine izin verirdi. Bir daha denemeyecek kadar küçümseyici ve gururlu olurdu. Af dilemeden ya da ondan tek kelime duymadan haftaların geçip gitmesine izin verirdi.

Aşkın benim için hiç söz konusu olmadığını düşünmüştüm. Sevdiğim insanların ve beni sevmesi gereken insanların bir saniye bile düşünmeden çekip gitmelerini izledim. Aşksız bir hayata yerleştim, asla arkama bakmadım, çünkü düşecek olsaydım, bunun yavaş ve nadir olacağını biliyordum. Kimse saklandığımı düşünmesin diye en kötü yanlarımı kâğıda döktüm. Böylece herkes benimle neye bulaştığını tam olarak biliyordu. Ve belki karakterlerim sonsuza dek mutlu olamadılar ama hayatta kaldılar. Topallayarak çıkarlardı ama yine de çıkarlardı. Yardım edemedim ama nasıl olabileceğini hayal ettim.

belki biraz daha fazla çabalasaydım. Nasıl sevileceğini bilmiyordum ama Maxine için öğrenmek istedim.

"Maxine, bekle." koşarak insanların geçtim. "Max, özür dilerim."

"Hepsi bir yalandı." Gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Hiçbiri yalan değildi."

"Hepsi öyleydi." Sözlerinin arasında hıçkırdı. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum Hunter, gerçekten."

"Ben de senden nefret ediyorum," dedim usulca. "Komik olmasa bile bir TV programındaki her espriye gülmenden nefret ediyorum, çünkü kendini o ana kaptırdığını biliyorum. Ben de senin o ana kapılmandan nefret ediyorum, çünkü bensiz bir yerlere gidiyormuşsun gibi geliyor ve keşke senin gölgen olsaydım da senden hiç ayrı kalmasaydım."

Başını iki yana salladı. "Hunter, bu o kadar kolay değil. I-"

"Ama ben de seni seviyorum," dedim usulca. "Seni ne kadar sevdiğimi yeterince söylemedim. Bana bakışını ve sanki sadece bana ışık tutuyormuşsun gibi hissettirmeni seviyorum. Sabah insanı olmamana rağmen sabahları ilk iş bana gülümsemeni seviyorum. Ve her kavgamızı kazanmak zorunda olmanı seviyorum ve kazanabilirsin, Maxine. Bunu kazanabilirsin. Çünkü seni başka birini özlemeyi hayal bile edemeyeceğim kadar çok özlüyorum. Ve özür dilerim. Beni sevmenin de kolay olmadığını biliyorum. Çok kızgın ve bıkkınım ama sevdiğini görebileceğin biri olmak istiyorum. İçgüdüsel olarak aradığın türden biri. Hayatın geri kalanında yapacağımız her kavgayı kazanabilirsin, yeter ki benden vazgeçme."

Çekingen bir şekilde ellerini tuttum. Onları sıkıca kavradı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Ceketini giydiğin için ."

Onu kollarıma çekerken kahkahalara boğuldum. Birbirimize sımsıkı sarıldığımız ve onun nerede başlayıp benim nerede bittiğini bilmediğim bu gibi anlar beni sonsuza dek mutlu yaşamlara inandırdı.



Rosie, özür dilerim. Seni seviyorum. Bir keresinde bana aşık olduğunda ne hissettiğini ikinci kez tahmin etmek istemediğini . Sana karşı ne hissettiğimi asla ikinci kez tahmin etmedim. Kitaplarında yazanları tercih ettiğini biliyorum ve onlar gibi olmak istemiyormuş gibi davranıyorum ama istiyorum. Okurken ve hayal kurarken hayal ettiğin kişi olmak istiyorum çünkü her seferinde hayal ettiğim kişi sensin. Seni seviyorum. Aydınlıkta ve karanlıkta, romantizmde ve edebiyatta. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Sözüne sadık kalan Aiden, Honeybee Coffee'de beni bekliyordu. Son sayfaları beş dakika içinde okudum, Aiden'ın bana yazdığı her kelimeyi okumak için hızlandım. Sonra ikinci kez okudum, her satırı dikkatlice analiz ettim çünkü Aiden kelimeleri boşa harcamazdı. Sonra güneş batana ve evimin önündeki sokak lambasının odayı zar zor aydınlatması dışında yatak odamda hiç ışık kalmayana kadar okudum.

Honeybee artık kapalıydı, Aiden'ın arabası park yerindeki tek arabaydı. Arabanın bagajı açıktı ve Aiden arabanın içinde sırtüstü yatıyordu, bacakları ileri geri sallanıyor, çakılları sıyrıyordu.

Arabam otoparka girdiğinde Aiden doğrulup bagajından çıktı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beyaz gömleğini dirseklerine kadar kıvrırmıştı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi Aiden temkinli bir şekilde.

Kalbim onu görünce kabardı, göğsümdeki çılgın çekiç beni sevdiğini haykırıyordu. Sadece birkaç metre ötemde duran kusurlu ve mükemmel olmayan adam beni seviyordu, buradaydı ve benim onu istediğim gibi o da beni istiyordu.

"Bir şey söylemeden önce," dedi, "bunu benden duymanı istiyorum çünkü *duymayı* hak ediyorsun. İkinci elden bir "seni seviyorum" dan daha fazlasını hak ediyorsun. Ve seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ve çok üzgünüm. Eğer yapabilseydim, zamanda geriye gider ve her şeyi ele alış şeklimi değiştirirdim, böylece sahip olduklarımıza ne kadar değer verdiğimi bilirdin."

"Aiden-"

"Burs konusunda ve romantizm konusunda hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Sana başvurduğumu söylemeliydim. Ocak ayında ilk iş Ida'ya gittim ve başvurumu iptal etmeye çalıştım çünkü o zamana kadar bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, ama başvuruların

çoktan geçmişti ve ben çok geç kalmıştım. Her gün bunun başıma gelmemesini diledim ve başıma geldiğinde de önemsizmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama oldu ve oluyor ve üzgünüm. Sana veremeyeceğim her şeyi hak ediyorsun ama yemin ederim her gün deneyeceğim."

Hiçbir şey söylemedim, sadece arkamdaki iki kâğıdı çıkardım ve ona doğru bir adım atarak kendi kopyasını uzattım.

Kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Sen kendi son bölümünü yazdın, ben de benimkini."

Bana baktı, biraz şaşkın görünüyordu ve kâğıdı dikkatle alıp yavaşça açtı. Yeşil gözleri benimkilerle buluşana kadar ilk birkaç satırı gözden geçirmesini izledim.

"Rosie-"

"Benim de var," dedim. Elimdeki kâğıt yığını havaya kaldırdım ve boğazımı temizledim. "*Merhaba.*"

Bana bakmaya devam edince, kâğıdına başımı sallayarak devam etmesini söyledim.

"*Merhaba,*" diye okudu.

"Tüm hayatımı sevdiğim şeyi savunarak geçirdim. Görünürde başka hiçbir şey yokken romantizmi savunmaya hazırdım. Ama senin başarını kutlamamak benim için adil değildi. Aşk ne pahasına olursa olsun yaşanmalı ve ben burada senin yanındayım. Özür dilerim. Her şey çok zorlaştığında kaçmak yerine seni dinlemeliydim. Ama gerçek şu ki korkuyorum. Çünkü her beklentiye çok yüksek tuttuğum konusunda haklısın, ama bunun nedeni kim olduğumu göstermekten ve bunun yeterli olmamasından korkmam. Her zaman birinin sevebileceği biri olmak istedim. Sadece beğenmek ya da hayran olmak değil, sevmek. Kalabalık caddelerde beni arayan ve rahatlatarak gülümseyen birini bulmayı arzuladım. Ya da her fırsatta beni dileyen birini. Beni gerçekten tanıyan ve nasıl daha fazla tanıyacağını öğrenmek isteyen birini. Ama sevgiyi nasıl vereceğimi de hiç öğrenememişim gibi hissediyorum."

Aiden elindeki kâğıda baktı ve "Sözümü kesmen için gerçekten bir cümleye başlamam mı gerekiyor?" dedi.

"Evet."

Bir gülümseme belirdi. Boğazını temizledi. "*Rosalinda, ben*
_."

"Ama ben *seni* seviyorum," diye kestim. Sayfalar bundan sonra boştu. Çünkü onu neden sevdiğimi kendime hatırlatmama gerek yoktu. Yukarı baktı.

bana bakıyor, bekliyor. "Kalabalıkta yürürken ellerinin beni bulmasını seviyorum, sanki beni koruyormuşsun gibi. Ayaklarının yatağımın kenarından sarkmasını ve bundan bir kez bile şikâyet etmemeni seviyorum. O lanet olası ceketini seviyorum." Başını salladı, gözlerini devirdi. Ama gülümsüyordu. "Seni seviyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey. Hiç ikinci kez düşünmek zorunda kalmadım. Seni bırakıp gitmemeliydim."

Öne uzandım ve ellerini tuttum. Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ben de korkuyorum," diye itiraf etti. Elleri kollarımda gezindi, ta ki Ellerim yüzümün iki yanını kavradı. "Ama her kalabalık caddede seni arıyorum ve seni gördüğümde saf bir hayranlık ve rahatlama içinde gülümsüyorum. Her yıldıza ve doğum günü mumuna senin için dilek diledim, ama geçen Ocak ayında seninle tanıştığımda, *senin* için diledim, Rosie Maxwell. Romantizmi seven kız. Çikolatasız üç saat geçiremeyen kız. Bana o kadar sinirlenen kız ki, bunu burnunun anlayabiliyorum. Artık seni nasıl özlemeyeceğimi bilemeyene kadar seni ." Gözlerimde yaşlar birikirken kaşları çatıldı, başparmağı yanağımı okşayarak bir tanesini uzaklaştırdı. "İkimiz de öğreniyoruz. İkimiz de pek çok hata yapacağız ve muhtemelen bunu milyonlarca kez daha berbat edeceğiz."

Gözyaşlarımın arasından güldüm, gözlerim onunkilerle buluşmak için parlıyordu.

"Ama şunu bil ki ne zaman işleri batırsam eve, sana geleceğim. Her şeyi daha iyi hale getirmek için birlikte çalışacağız çünkü terk etmeyeceğiz. Hatalar yapacağız, dersler çıkaracağız ve sınanacağız. Ama diğer taraftan çok daha güçlü çıkacağız."

Başımı salladım, alnımı göğsüne bastırdım. Eli başımın arkasını kavradı ve beni kendisine doğru tuttu.

"Ben de senin için eve geleceğim." Ağlamak istememiştim ama yine de gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Birlikte savaşmayı tercih edeceğim kimse yok. Seni seviyorum, Aiden Huntington."

"Seni seviyorum, Rosie Maxwell. Seni hiç kimsenin bir başkasını sevmediği kadar çok seviyorum."

"Yine yanlış," diye fısıldadım dudakları dudaklarımı yakalamadan önce, yavaşça dudaklarıma doğru ilerliyordu.

Onsuz sadece birkaç hafta geçmişti, ama haftalar sonra ilk kez nefes alabildiğimi hissediyordum. Elimle gömleğinin yakasını kavradım ve o da ellerini belimin iki yanına doladı.

Ve tıpkı bir aşk romanı gibiydi.

EPILOG

"Hayır."

Onu boğmak istedim. Gerçekten ellerimi boynuna dolamak ve boyun eğene kadar sallamak istiyordum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü istemiyorum."

"Bu saçma bir bahane," diye tersledim.

"Rosalinda. Düğünümüzde ceketimi giymeyeceğim."

"Ama çok yakışıklı görünürdün," diye mırıldandım, elimi göğsünde gezdirirken. Juanita'nın kamyonetinin önünde durduk, yarın sabah Tennessee'ye gitmeden önceki son yemeğimizdi. "Benim için mi?" Ona kirpiklerimi kırıştırdım ama o başını salladı.

"Bu sefer işe yaramayacak." Alnımdan öptü. "Bunu yaparsam annen kafamı koparır."

"Ne olmuş yani? Onunla evlenmiyorsun."

Homurdandı. "Sanki anneni hayal kırıklığına uğratma riskini göze alacakmışım gibi. Bunu yaparsam, bize gönderdiği alfajorlara veda edebiliriz."

İnledim. Düğüne sadece bir hafta kalmıştı ve Aiden benim tek gelin dileğimi yerine getirmeyi reddetmişti.

Aiden biz tekrar bir araya geldikten bir yıl sonra evlenme teklif etti. Bir gün işten eve geldiğimde, Rogersville şehir merkezindeki dükkândan güller getirtmiş ve onları kahverengi taşının her tarafına serpiştirmişti. Mum ışığında tek dizinin üzerinde beni bekliyordu, arka planda Taylor Swift çalıyordu.

"Son düzeltmeleri Jeanine'e gönderdin mi?" diye mırıldanarak kolumu okşadı. Ajansımıza başvurmadan ve şansımız yaver gitmeden önce bir yıl boyunca romanımızı gözden geçirmiştik.

"Bunu yapman gerektiğini sanıyordum."

"Hayır, *sen* öyleydin."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Geçen sefer ben göndermiştim."

"Hayır, geçen sefer göndermen gerekiyordu ama unuttun. Ben de gönderdim ve sıranın sende olduğu konusunda anlaştık."

Gözlerimi kısarak ona baktım, haklı olduğunu biliyordum ama bunu kabul etmek istemiyordum. "Her dövüşü kazanmama ne oldu?"

Bana sevgiyle baktı. "Bu şekilde asla bir kitap yayınlamayız, bebeğim."

Jeanine zaten teslim tarihleri konusunda oldukça esnekti. Kitabımızı okuduktan sonra ne kadar kolay didiştığımızı ve bunun ne kadar zaman aldığını biliyordu.

"Tamam. Göndereceğim - *eğer* ceketini giyersen." Aiden gökyüzüne doğru baktı.

"Tanrım, bana yardım et."

Güldüm ve omzumla onu dürttüm. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Sonra gönderirim."

"Buyurun." Juanita folyo sargıları bizim için uzattı. "Mateo ve ben yemek hazırlığımızı bitiriyoruz, bu hafta içinde Tennessee'de görüşürüz."

Düğün planlamasının stresiyle ona Juanita ve Mateo'nun sadece bizim için yemek hazırlamasını istediğimi söyledim. Onlara gülünç bir miktar para teklif etti ve uçak biletlerini ve konaklama masraflarını karşılamayı teklif etti. Sanırım bunu daha çok onların bir araya gelmesini hâlâ çok istediğim için yaptı.

"Teşekkürler, Juanita." Ona gülümsedim. "Belki hepimiz aşağıdayken siz ikiniz biraz daha konuşabilirsiniz."

Kızardı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Telefonum ardı arkası kesilmeyen mesajlarla çınladı. *Raiden weekend* başlıklı grup sohbetimize göz attım.

Hangi kuzenin seksi Rosie?

Jess: Bunu ona sorma! Gelin senin hafta sonu ilişkilerini umursamıyor.

Bunu onun için yapıyorum. Romantizmi seven o.

Logan, dur.

Rosie: Kuzenlerimi rahat bırak.

Rosie: Carla ile iyi anlaşacaksın.

SENİ SEVİYORUM ROSIE Tennessee'de görüşürüz!!!

Burritolarımızı yiyerek parktan Aiden'ın kahverengi taşına doğru yürüdük. Aiden, Maria'nın kızı Cori'yi göreceği için heyecanlıydı. Maria'nın kızı

Herkesin ona zaten Tío Aiden demesi çok güzeldi. İlk başta Hispanik olmadığı için bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü ama onu temin ettim: "Ben baba tarafından amcama Tío Sean derim. Kimsenin umurunda değil, güven bana."

Yakında *bizim* oturma odamız olacak olan Aiden'in oturma odasında, eşyalarımın olduğu kutular yığılmıştı. Daha sonra açacağımızı söyleyip duruyorduk ama ikimiz de bunu gerçekten istemiyorduk.

Aiden bana yan gözle baktı. "Biliyor musun, bunu birkaç saat içinde halledebiliriz. Sonra da düğünden *bizim* eve geliriz."

Başımı salladım. "Sen maket bıçağını al, ben müziği hallederim."

Sonraki birkaç saat boyunca, gecenin derinliklerine kadar, Aiden ve ben tüm kutularımı açtık, benim eşyalarımı onunkilerle karıştırdık. Sık sık dikkatimiz dağılıyordu; bulduğumuz fotoğraflara gülüyor, evin içinde birbirimizi kovalıyor ya da Aiden beni mutfak tezgahının üzerine oturtup yüzünü ellerime yaslıyordu.

Aiden sonsuza dek mutlu sonlar konusunda hâlâ şüpheciydi. Max ve Hunter'ın geleceği hakkında pek çok tartışmaya girmiştik. Sonunda, onların kaderlerinde olduğunu kabul etti. Ama dürüst olmak gerekirse? Max ve Hunter'a ne olduğu umurunda değildi. Çünkü Aiden'la geleceğimin ne olacağını *biliyordum*.

İnsanlar sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylüyor ve biliyor musunuz? Haklılar.

- Rosie Maxwell'in yazdığı WHAT LIES BETWEEN kitabından alıntı ve

Aiden Huntington

TEŞEKKÜRLER

Kendi kitabım için teşekkür yazısı yazdığımı inanamıyorum! Ben özel bir teşekkür okuyucusuyum, bu yüzden bu paragraflarda biraz daha fazla sevgi arayan romantik okuyuculara sesleniyorum ♥. Bu kitap bir sevgi, gözyaşı, çikolata ve barbekü cipsi emeğiydi ve bu süreçte beni destekleyen herkese çok minnettarım!

Ben her şeyimi ailem sayesinde kazandım. Annem ve babam, ikinizi de bir kitabın ithaf ve teşekkür bölümlerinin içerebileceğinden çok daha fazla seviyorum. En başından beri, olmayı umduğum her şeyi desteklediniz. Destğiniz sayesinde bir kitap yazmak asla boş bir hayal gibi gelmedi. Tüm hayatım mutlak bir keyiften başka bir şey olmadı. İkinizi ve Holt'un 5 akşam yemeğini her gün özliyorum. Cedar Bluff Kütüphanesi'ne yaptığım geziler, ev yapımı kukla tiyatrosu ve sayfa başına bir penny yarışmaları olmasaydı bunları yazıyor olamazdım. Tüm müstehcenlik için çok üzgünüm (ama silecek kadar üzgün değilim). Anne, bu kitapta ne kadar çok küfür olduğu için özür dilerim, ama hepiniz bunun bir otobiyografi olduğunu düşündüğünüz için uygun görünüyor ...

Leah Marie Holt, en iyi arkadaşım! İkiz alevim! Bir numaralı savunucum olduğun ve Paris'te bir kafede ailemizi ne tür kitaplar okuduğum ve yazdığım ("içine koyuyor" en kötü kabuslarıma giriyor) için desteklediğin için teşekkür ederim. Birlikte yaşamayı, kıkırdamayı ve açık bar etkinliklerinin köşelerinde garip bir şekilde durmayı tercih edeceğim kimse yok. Saçma sapan olay örgülerinden bahsetmeme izin verdiğin, marka elçim olduğun ve aklıma takılan her rastgele Taylor şarkısına eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Gleep glorp. William, sen de harikasın.

Drewcifer! (Kitabımda seni Drewcifer olarak ölümsüzleştirdiğim için üzgünüm ama bunu yapmak zorundaydım.) Tüm hayatımı seni örnek alarak, senin kadar hızlı kitap okumaya çalışarak geçirdim. *Arrested Development* ve *The Office* maratonları olmasaydı ne müzik zevkim ne de mizah anlayışım olurdu.

Yaptığımız şakalar *çok* daha komikti (konu komedi olduğunda ego sorunumuz olduğunu mu düşünüyorsunuz?) The Smiths'e olan sevgimi her zaman onayladığınız ve aşk romanlarına olan sevgimi anlamak için elinizden geleni yaptığınız için teşekkür ederim. Joyce da çok eğlenceli! Seni çok seviyorum ve *keşke* New York'a taşınsan!

Teşekkür ederim Beth, tüm yatıya kalmalar ve çocukken bana sayısız kitap aldığın için. Reba, ekstra güçlü margaritalarla yatıya kaldığın ve Walmart'tan bana pembe saç boyası aldığın için teşekkür ederim. Teşekkürler Boom Boom, gece geç saatlere kadar süren sohbetlerimiz ve bana araba kullanmayı öğrettiğin için (bu yüzden ailenin en iyisiyim). Hayatım boyunca yatıya kalmalarımızı ve plaj gezilerimizi çok sevdim. Andy Amca, seni her zaman özlüyorum ve hep seni düşünüyorum. Tia Janecita, Waffle House ziyaretlerimizin hepsini seviyorum ve bir sonraki için sabırsızlanıyorum. Tia Anita, seni her zaman özlüyorum, her ziyaretimde bana kitap aldığın ve çikolatalı kurabiye yaptığın için teşekkür ederim.

Büyükbaba, sana çok hayranım. Seni ziyarete gelmeyi ve seyahat konusunda fikirlerini almayı seviyorum. Tüm hikayelerini, şakalarını ve genel bilgeliğini dinlemeyi seviyorum. Yaptığımız her telefon görüşmesine ve ziyarete değer verdim. Büyükanne, *keşke* seni tanımak için daha fazla zamanım olsaydı. Ne zaman yeni bir şey öğrensem, sanki hepsini tek başıma keşfedebilirmişim gibi saklıyorum. Lito, seni tanımaktan derin bir onur duyuyorum ve paylaştığımız her zamana çok değer veriyorum. Yaşam tarzınızı ve sizi karakterize eden hırsınızı içtenlikle takdir ediyorum. Lita, sen her zaman nasıl davranılması gerektiği konusunda örnek alınan bir model oldun. Sürekli dostluğunuz ve empatiniz çok güzel. Kolaylıkla yemek yemenizi çok seviyorum ve daha büyük olduğunuzda sizin gibi olmayı umuyorum.

Momo'yu sadece hikâyeleriyle tanıyorum ve ne hikâyeler! Umarım bir roman yazıp yayınlayarak onu ve tüm sevdiklerini gururlandırırım. Otobiyografisinde şöyle yazmıştı: "Havada kaleler inşa etmek her zaman en iyi yaptığım şeylerden biri olmuştur." Onu hiç tanımamış olmama rağmen, ona hayranlık duymaya başladım ve bulabildiğim her yazısını hevesle okudum.

Hayallerimi gerçeğe dönüştüren Alcove Press'teki tüm ekibe teşekkür ederim! Jess, yabanıl, tavuskuşu seven kahramanımda bir şeyler gördüğün ve bu kitabı gurur duyduğum bir dönüştürmeme yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Dulce Botello, Mikaela Bender, Cassidy Graham, Stephanie Manova, Megan Matti, Rebecca Nelson, Thaisheemarie Fantauzzi Pérez, Doug White ve Matt Martz *ve Kitabımda Yok* kelimelerini aklından geçiren herkes, hepinize sıkı çalışmanız için teşekkür ederim!

Harika menajerim, Steffi Rossitto! Aman Tanrım, sana *dünya* kadar teşekkür borçluyum! Yardımın, akıllıca düzenlemelerin ve bu kitapla boğuşurken gösterdiğin sabır olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Bana matematiği (telif haklarını) açıkladığın ve aklıma takılan her küçük soruyu cevapladığın için teşekkür ederim. Birlikte çalışmaya devam edeceğimiz için çok heyecanlıyım!

Mazey Eddings, benim diğer annem, akıl hocam, kankam, tarihi romanlar ve mantı çorbası rehberim olduğu için. Clare Gilmore tüm desteğin ve her gün Tennessee'yi özlememi sağladığın ve böyle yumuşak kahramanlar yazdığın için. Tessa Bailey, başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmeden ateşli sahneler yazmam için bana güven verdiğin için. Ayrıca *Fix Her Up*'taki sığınak sahnesi için. Krista ve Becca Ritchie, Connor Cobalt'ı yarattığınız için. Christina Lauren, topluluğun kadar nazık bir dayanağı olduğu için. Ve onları okumak için çok genç olduğumdan beri bana ilham veren tüm romantik yazarlara.

McKenna, beni hiç *konuşturma*. Liseden tam anlamıyla ölene kadar, sana erkekler, kitaplar ve hayat hakkında atıp tutmama izin verdiğin her zaman için seni çok seveceğim (lisede bu çok fazlaydı). Hiçbir şey şarap gecelerimizle ve senin aioli'li brüksel lahanalarıyla kıyaslanamaz. *Cori Purcell*! Benim jölem! Biz birlikte kızdık. İlk kitabımın iyi olduğu konusunda ısrar ettiğinde (değildi) henüz on dört yaşındaydık. On yıl geçti ve hâlâ en büyük amigom senmişsin gibi hissediyorum. Seni çok seviyorum. Ve Bayan Purcell, ben de sizi seviyorum! NYC kız gezimiz ne zaman?! Addie, Mara, Casey, Kyra, Ashlyn, hepinize teşekkürler!! Rachel Bazzoon, benim tek yumurta ikizim. Tüm Texas Roadhouse dürümleri, Shirley Temples ve kahkahalar için teşekkürler. Bella, seni *çok* özledim. Beni her zaman desteklediğin ve küçük olanı istediğimi söylediğimde bile büyük şişe şarabı aldığın için teşekkür ederim. Maria, benimle müstehcen filmler izlediğin ve beni moleküler düzeyde anladığın için teşekkür ederim. Gabriela, Gabby, Ashley, Lilly, Natalie ve Hailey, hepiniz NYU'yu katlanılabilir hale getirdiniz çünkü Washington Square Park'ta ağlamak bazen sevimli bazen de travmatik olabiliyor. Carson, Yasmine, Bailey, Lianna, Rachel, Steph, Sophie, Julia ve Anna, desteğiniz ve arkadaşlığınız için hepinize teşekkür ederim! Ve tüm Strand arkadaşlarım! Alex, Jenny, Collie, Rickea, Jordan, Marissa, Walker, Boice, Grecia, Niccolo, Joel ve Maria, tarih ve Amerika raflarını katlanılabilir hale getirdiniz.

DFH senin için, her zaman.

The Talented Bastard Co-op!! Hepiniz bana bir kitap yayınlama şansım olduğunu hissettiren ilk insanlardınız. O haftalar boyunca çok mutluydum ve kendimi çok zorladım. Zoom yazma seanslarımıza bayıldım ve yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum. Rachel Carter, o yaz hayatımı değiştirdin ve sen olmasan bunu yazamazdım.

Bayan Mynatt, Bayan Williams, Bayan Lentz, Bayan Phillips, Bayan Murphy, Bayan McCarter, Bayan Hopkins, hepinize beni her zaman okumaya ve yazmaya teşvik ettiğiniz ve bir insanın on yıl sonra düşüneceği türden bir öğretmen olduğunuz için teşekkür ederim. Profesör Row, NYU'da romantizm konusunda bana iyi davranan tek profesör sizdiniz! Bir gün Darla ve Lucas gün ışığını görecek! Profesör Weintraub (üzgünüm, "profesör" kelimesinden nefret ettiğinizi biliyorum) senaryo yazımı olmasına rağmen, romantik komedimde bana ne kadar yardımcı olduğunuzu her zaman takdir ettim! Lanie ve Clark muhtemelen gömülü kalacaklar.

Taylor Swift çünkü sık sık "eğer o kırık bir kalple üç saat boyunca performans sergileyebiliyorsa, ben de bu düzenlemeyi bitirebilirim" diye düşündüm. Yazarken *dini olarak* Speak Now, 1989 ve Midnights'ı dinledim!

Son olarak, teşekkürler okuyucu! Birinin bir mağazaya girip kitabımı aldığını ve son kelimesine kadar okuduğunu hayal bile edemiyorum. Ve bundan zevk almasını? Bunu istemek neredeyse çok fazla! Bu benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

MWAH! ♥

Katie

Not in My Book için Övgü

"En seksi, yavaş yanan romantizm. Rosie ve Aiden mükemmel rakipler ve daha da mükemmel aşıklar."

-Hannah Grace, *Icebreaker*'ın 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Kızarıyorum, bayılıyorum ve ayaklarımı tekmeliyorum. Romantizm yazmak ve arada ortaya çıkan tüm duygular hakkında inanılmaz meta katmanlı bir romantizm. *Benim Kitabımda Değil*, kalbimle dolup taşıyor ve elimden bırakamadım."

-Chloe Gong, *These Violent Delights* kitabının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"İşte sonsuza dek mutlu olmanın gücünü anlayan bir yazar!"

-Alicia Thompson, *Soğuk Dünyadan Sevgilerle* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"*Benim Kitabımda Değil*, benzersiz bakış açıları ve taze bir sesle düşmanlar ve sevgililer üzerine eğlenceli bir twist. New York'un hareketli arka planında yer alan inatçı bir kadın kahramanla romantik komedinin mükemmelliği."

-Lana Ferguson, *The Nanny* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Katie Holt, düşmanların aşıkların hayallerini bir romantik komedi yazmış. Holt, leziz şakaları ve patlayıcı kimyasıyla romantizm türünün en taze sesi."

-Mazey Eddings, *Late Bloomer*'ın *USA Today* çoksatan yazarı

"Aiden ve Rosie heyecanı doruğa çıkarmış ve Holt baharat, mizah ve tatlılığı her sayfada ustalıkla harmanlamış. *Benim Kitabımda Değil*, rakipten aşığa okuyucuların favorisi olacak!"

-Hannah Bonam-Young, *Out on a Limb* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Katie'nin ilk romanı eşit derecede coşkulu, zeki ve mükemmel derecede tatlı. Romantizmde ne kadar heyecan verici yeni bir ses!"

-Tarah DeWitt, *Funny Feelings* kitabının yazarı

"*Benim Kitabımda Değil* size aşk romanlarını neden her zaman sevdiğinizi hatırlatacak. Sıcacık manzaralar, ışıltılı diyaloglar ve katmanlı karakterlerle,"

-Clare Gilmore, *Love Interest* kitabının yazarı

"Atmosferik, hareketli New York'un cazibesini güzel bir şekilde aktarıyor... Okurlar bu keyifli, esprili romantizmi ellerinden bırakamayacaklar."

-Library Journal

"Rosie, romantik kurgunun zevklerini savunmak söz konusu olduğunda özellikle etkili coşkulu bir savunucu."

-Booklist

YAZAR BİYOGRAFİSİ



Katie Holt New York'ta yaşıyor ama Tennessee'nin yerlisi. New York Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık üzerine İngilizce eğitimi almış ve aşk romanlarının zaman ayırmaya değer olduğunu kanıtlamak için her profesörle savaşırmıştır. Kendisi bir Nora Ephron fanatığı, Swiftie ve sıcak çikolata tutkunu. *İlk Yazışta Aşk* onun ilk romanıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Katie Holt

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Quick Brown Fox & Company LLC'nin bir baskısı olan Alcove Press tarafından yayımlanmıştır.

Alcove Press ve logosu The Quick Brown Fox & Company LLC'nin ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN (ciltsiz): 978-1-63910-975-3

ISBN (e-kitap): 978-1-63910-976-0

Kapak tasarımı Ink and Laurel

tarafından yapılmıştır Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

www.alcovepress.com

Alcove Basın

34 West 27th St., 10. Kat New

York, NY 10001

İlk Baskı: Aralık 2024 10 9 8 7 6

5 4 3 2 1



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.